KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No ..... N330 ..... Acc. No ..... 6504 .....

Author ..... ഭാരത ഗവർമ്മേൻ ആസൂ-
..... ചനാകമ്മീഷൻ .....

Title ..... രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി .....

955

BOOK To READER

* Thank you for not tearing my pages.
* Grateful for not Writing Comments or putting unsightly markings.

CALLING URGENT ATTENTION

1. Tearing of pages causes permanent damage to the Book. Please think of the Reader who finds missing pages after reading that far. It is cruelty to the innocent.

2. Writing Comments and putting markings disfigure the Book. Please take care.

Secretary

31/1/19

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM
TRAVANCORE.

ഭാരതഗവർമ്മേൻറ്

ആസൂത്രണകമ്മീഷൻ

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

സംഗ്രഹം

NATIONAL BOOK STALL
KOTTAYAM
KALARIKAL BAZAAR

1956

M 330

September 1956

விலை ரூபா 1.

Price Re. 1.

SECOND FIVE YEAR PLAN

Published by Director, Publications Division, Ministry of Information and Broadcasting, Government of India

PRINTED AT JANATHA PRESS, MADRAS-5.

No. 6504

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.
TRAVANCORE

ഉള്ളടക്കം

സമീപനരീതിയും സംഘടനാക്രമവും

		ഫേജ
മുഖവുര		vii
അദ്ധ്യായം 1. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനം:		
നേട്ടവും നോട്ടവും	...	1
ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി	...	1
വികസനപ്രശ്നങ്ങൾ	...	3
സാമ്പത്തികഘടനയിലെ മാററങ്ങൾ	...	7
വിഭവാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണവും സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണവും	...	8
ദീർഘകാലവീക്ഷണവും അനുനേയത്വവും	...	9
അദ്ധ്യായം 2. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയോടുള്ള സമീപനം:		
ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും	...	12
സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി	...	12
ലക്ഷ്യങ്ങൾ	...	13
തൊഴിൽ	...	14
വ്യവസായം	...	16
അസമത്വങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കുക	...	20
സാമ്പത്തികനയവും മാർഗ്ഗങ്ങളും	...	22
അദ്ധ്യായം 3. പദ്ധതിയുടെ രൂപരേഖ	...	25
ചിലവും ചിലവുവിഭജനവും	...	25
രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെ നിക്ഷേപം	...	28
ഉൽപാദനവികസനലക്ഷ്യങ്ങൾ	...	30
ദേശീയവരുമാനം, ഉപഭോഗം, തൊഴിൽ	...	35
അനുബന്ധം—പദ്ധതിക്കു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചിലവ്	...	38
അദ്ധ്യായം 4. ധനകാര്യവും വിദേശനാണയവിനിമയവും	...	39
പൊതുമേഖലയിലെ ചിലവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ	...	39
സമ്പാദ്യവും പൊതുനിക്ഷേപവും	...	41
സംസ്ഥാനഗവർമ്മെണ്ടുകളുടെ വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ	...	43
വികസനോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ പൊതുസമ്പാദ്യത്തിനുള്ള പങ്ക്	...	45
സ്വകാര്യമേഖലയിലെ നിക്ഷേപം	...	46
പദ്ധതിയുടെ വിദേശനാണയക്കൈമാററമാർഗ്ഗങ്ങൾ	...	47

അദ്ധ്യായം 5. പദ്ധതിയും തൊഴിൽക്കായ്വും ... 50

തൊഴിൽസംബന്ധിച്ച കണക്കുകൾ ... 51

പ്രത്യേക പ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള പരിപാടികൾ .. 52

തൊഴിലില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യർ ... 53

രണ്ടാംപദ്ധതി ... 54

അദ്ധ്യായം 6. ഭരണപരമായ ചുമതലകളും ഘടനകളും ... 55

ഭരണവിശുദ്ധി ... 56

കേഡറുകൾ ... 56

മിതവ്യയവും കാര്യക്ഷമതകളും ... 57

പൊതുവ്യവസായങ്ങൾ ... 59

സംസ്ഥാനവും ആസൂത്രണവും ... 61

പ്രതിവർഷപദ്ധതികൾ ... 61

പൊതുസഹകരണം ... 62

പദ്ധതിപ്രചരണം ... 64

അദ്ധ്യായം 7. ജില്ലാവികസനഭരണം ... 65

പുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ ആവശ്യം ... 65

ഗ്രാമങ്ങളുടെ ആസൂത്രണവും ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും ... 65

ജില്ലകൾക്കുള്ള പദ്ധതികൾ ... 67

ജില്ലാവികസനം ... 69

അദ്ധ്യായം 8. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പരിശീലനപരിപാടികളും 72

എഞ്ചിനീയറിംഗ് ... 72

കരകൗശലവേലക്കാർ ... 73

കൃഷിത്തൊഴിലാളികളും മറ്റും ... 73

ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും ... 74

പൊതുജനാരോഗ്യപ്രവർത്തകർ ... 74

അദ്ധ്യാപകർ ... 74

സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തകർ ... 74

പൊതു പരിഗണനകൾ ... 75

അധ്വാനശക്തി ... 75

അദ്ധ്യായം 9. ഭൂവുടമപരിഷ്കരണവും കാർഷികപുനഃസംവിധാനവും 77

പദ്ധതിയിൽ ഭൂവുടമപരിഷ്കരണത്തിനുള്ള സ്ഥാനം ... 77

ഇടത്തട്ടുകാർ ... 78

ഉടമകളുടെ അവകാശങ്ങൾ ... 78

കുടിയായ്മപരിഷ്കാരങ്ങൾ ... 79

നടപ്പുകൃഷി (ഉടമസ്ഥൻ തന്നത്താനെ ചെയ്യുന്ന കൃഷി) ... 79

നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കൽ ... 80

പാട്ടം ക്രമീകരണം ... 81

കുടിയാന്മാരുടെ ഉടമാവകാശം ... 81

ഭൂസ്വത്തിൽ പരിധിനിർണ്ണയം ... 82

പരമാവധി എന്തായിരിക്കണം ... 83
പരിധിനിർണ്ണയത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടവ ... 83
നഷ്ടപരിഹാരം ... 84
പുനരധിവാസപദ്ധതികൾ ... 84
ഭൂസ്വത്തു് ഏകീകരിക്കൽ ... 85
ഭൂമാനേജ്മെൻറു സമ്പ്രദായങ്ങൾ ... 85
സഹകരണകൃഷിപദ്ധതി ... 86
ഗ്രാമവികസനത്തിൻെറ രീതി ... 88
ഭൂവുടമപരിഷ്കരണപരിപാടികളുടെ ഭരണം ... 90

അദ്ധ്യായം 10. സഹകരണത്തിൻെറ വികസനം ... 92
സഹകരണവും ദേശീയാസൂത്രണവും ... 92
ഗ്രാമീണർക്കു വായ്പനല്കലും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിറ്റഴിക്കലും ... 93
ഉൽപാദകസംഘങ്ങളും മറ്റു സംഘങ്ങളും ... 95
പരിശീലനവും സംഘടനയും ... 96

അദ്ധ്യായം 11. സാമൂഹ്യപദ്ധതിയും ദേശീയവികസനസമ്പ്രദായവും 97
രണ്ടാം പദ്ധതിക്കുള്ള പരിപാടികൾ ... 98

അദ്ധ്യായം 12. ആസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണവും സ്ഥിതിവിവരങ്ങളും ... 101
ഗവേഷണപരിപാടികൾ ... 101
മൂല്യനിർണ്ണയം ... 102
സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ ... 103

അദ്ധ്യായം 13. കൃഷിപരിപാടികൾ 105
ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ പുനരവലോകനം ... 105
രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ സമീപനം ... 106
ഗവേഷണവും പരിശീലനവും ... 112

അദ്ധ്യായം 14. മൃഗസംരക്ഷണവും മത്സ്യവ്യവസായവും ... 114
പാൽവ്യവസായം ... 115
മറ്റു പരിപാടികൾ ... 115
മീൻപിടുത്തവും മത്സ്യവ്യവസായവും ... 116

അദ്ധ്യായം 15. വനങ്ങളും മണ്ണൊലിപ്പുതടയലും 119
വനങ്ങൾ ... 119
പരിപാടികൾ ... 120
മണ്ണൊലിപ്പിയ്ക്കൽ ... 121

അദ്ധ്യായം 16. കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾ ... 123
പരിപാടികൾ ... 125

അദ്ധ്യായം 17. ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും ... 127

ജലസേചനം ... 127

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കുള്ള പരിപാടികൾ ... 127

വിദ്യുച്ഛക്തി ... 128

വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനപരിപാടികൾ ... 130

ചെറുഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും വൈദ്യുതീകരണം ... 131

വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണം ... 132

ആസൂത്രണത്തിന്റെ ചില വശങ്ങൾ ... 132

അദ്ധ്യായം 18. ധാതുവിഭവസമ്പത്തിന്റെ വികസനം ... 135

കൽക്കരി ... 135

ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും എണ്ണയും ... 136

അദ്ധ്യായം 19. വ്യവസായവികസനപരിപാടി ... 138

വ്യവസായനയം ... 139

വ്യാവസായികമുൻഗണനകൾ ... 139

പൊതുമേഖലയിലെ പരിപാടികൾ ... 140

വാർപ്പുയന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവ ... 141

ദേശീയവ്യവസായവികസനകോർപ്പറേഷൻ ... 143

നിക്ഷേപം, ചിലവു്, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ... 143

സഹകാര്യമേഖലയിലെ വികസനം ... 144

വ്യാവസായികലക്ഷ്യങ്ങൾ ... 146

അദ്ധ്യായം 20. ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും ... 150

ലക്ഷ്യങ്ങളും മൌലികനയങ്ങളും ... 151

പൊതുവായ ഉൽപാദനപരിപാടി ... 152

വ്യാവസായിക സഹകരണസംഘങ്ങൾ ... 153

കരവേലക്കാരുടെ ഭവനസൌകര്യം ... 154

വായ്പയും ഘണംമുടക്കും ... 154

പദ്ധതിയിലെ ചിലവിനങ്ങൾ ... 155

വികസനപരിപാടികൾ ... 155

വികേന്ദ്രീകൃത ഖൽനൂൽപ് ... 157

ഖാദി ... 157

ഗ്രാമീണവ്യവസായം ... 157

നെല്ലുകുത്തു് ... 157

മിക്കാട്ടൽ ... 157

ചെരുപ്പുനന്നാൽ ... 158

തുകൽ ഊറക്കിടൽ ... 158

ശർക്കരയും ഖണ്ഡസാരിയും ... 158

തീപ്പെട്ടി ... 158

മറ്റു ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ ... 158

കരകൌശലവേലകൾ ... 159

ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ ... 159
വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ ... 160
പട്ടുവ്യവസായം ... 161
കയർവ്യവസായം ... 161
സംഘടന ... 162

അദ്ധ്യായം 21. ട്രാൻസ്പോർട്ട് ... 164
റെയിൽവേകൾ ... 164
റോഡുകൾ ... 167
റോഡു ട്രാൻസ്പോർട്ട് ... 168
പര്യടനസൌകര്യം ... 169
കപ്പൽ ഗതാഗതം ... 169
തുറമുഖങ്ങൾ ... 170
ആഭ്യന്തര ജലഗതാഗതം ... 170
സിവിൽ വിമാനഗതാഗതം ... 171

അദ്ധ്യായം 22. വാർത്താവിതരണവും പ്രക്ഷേപണവും ... 172

അദ്ധ്യായം 23. വിദ്യാഭ്യാസം ... 173
പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ... 174
സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം ... 176
സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം ... 177
സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം ... 177
അദ്ധ്യാപകർ ... 178
മറ്റു പരിപാടികൾ ... 179

അദ്ധ്യായം 24. ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ ഗവേഷണം 181
ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തകർ ... 183

അദ്ധ്യായം 25. ആരോഗ്യം ... 185
ആരോഗ്യപത്രികകളും മറ്റും ... 185
വൈദ്യവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രായോഗികപരിശീലനവും ... 186
ഗവേഷണം ... 187
നാട്ടുചികിത്സ ... 188
പകർച്ചരോഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക ... 189
ശുദ്ധജലവിതരണവും ശുചീകരണവും ... 191
പോഷകാംശങ്ങൾ ... 191
ഗർഭിണികളുടേയും ശിശുക്കളുടേയും ആരോഗ്യം ... 192
കുടുംബാസൂത്രണം ... 192
പൊതുജനാരോഗ്യവിദ്യാഭ്യാസം ... 192

അദ്ധ്യായം 26. ഭവനനിർമ്മാണം ... 193
പട്ടണങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണം ... 193
ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭവനനിർമ്മാണം ... 194
ചേരിതെളിക്കലും തുപ്പുകാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭവനനിർമ്മാണവും ... 195
ഭവനനിർമ്മാണപ്രശ്നങ്ങൾ ... 195
നഗരവികസനം ... 196

അദ്ധ്യായം 27. തൊഴിൽനയവും പരിപാടികളും 198

ജീവനോപാധികൾ ... 201

അദ്ധ്യായം 28. പിന്നോക്കസമുദായക്ഷേമം ... 203

ആദിമനിവാസികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ക്ഷേമപരിപാടികൾ ... 203

പരിപാടികൾ ... 205

ഹരിജനങ്ങൾ ... 206

കുറവർഗ്ഗക്കാർ ... 207

അദ്ധ്യായം 29. സാമൂഹ്യക്ഷേമപരിപാടികൾ ... 208

പണച്ചിലവ് ... 208

കേന്ദ്രസാമൂഹ്യക്ഷേമബോർഡിന്റെ പരിപാടികൾ ... 208

അംഗവൈകല്യങ്ങൾ വന്നവർക്ക് ... 208

യുവജനക്ഷേമം ... 209

മറ്റു ക്ഷേമപരിപാടികൾ ... 209

മദ്യനിരോധനം ... 210

അദ്ധ്യായം 30. ഭവനരഹിതരുടെ പുനരധിവാസം ... 211

പുനരധിവാസപുരോഗതി ... 211

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികൾ ... 212

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY. KOTTAYAM. TRAVANCORE.

മുഖവുര

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്ക് ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് ഈ റിപ്പോർട്ടിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

ദേശീയവികസനകൗൺസിൽ, പദ്ധതിയുടെ കരടുരൂപത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുകയും 1956 മേയ് രണ്ടാം തീയതി താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പ്രമേയം പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്തു.

"രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കരടുപകർപ്പിനെക്കുറിച്ച് പര്യാലോചിച്ച ദേശീയ വികസനകൗൺസിൽ, പദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും മുൻഗണനകളും പരിപാടികളും പൊതുവായി അംഗീകരിക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ജനങ്ങളുടെ ഊർജ്ജസ്വലതയിലും പിന്തുണയിലും ഉറച്ചുകൊണ്ട്, ഈ പദ്ധതി നടപ്പാക്കുവാനും അതനുസരിച്ചുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും കൂടുതൽ കവിഞ്ഞതോതിൽത്തന്നെ നേടുവാനുമുള്ള കേന്ദ്രഗവൺമെൻറിനേയും ഭാരതയൂണിയനിലെ എല്ലാ സംസ്ഥാനഗവർമ്മെൻറുകളുടേയും പൊതുതീരുമാനം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും,

"രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ദേശങ്ങളും പൂർണ്ണമായി യഥാകാലം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു ഭാരതത്തിലെ സകലപൗരന്മാരും സർവ്വാത്മനാ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നു ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

2. ഒരു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ആരംഭവും അവസാനവും ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളാണ്. ഓരോ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയും കഴിഞ്ഞ കാലത്തേക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിലയിരുത്തലും ഭാവിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരാഹ്വാനവുമാകുന്നു. ജനകോടികളുടെ ആശയാഭിലാഷങ്ങളെ പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള സംരംഭവും ദാരിദ്ര്യനിർമ്മാർജനം, ജീവിതത്തോതുയർത്തൽ തുടങ്ങിയ പൊതുലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തർക്കും ലഭിക്കുന്ന സന്ദർഭവുമാകുന്നു അതു്.

3. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി 1956 മാർച്ചിൽ അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ സമീപനരീതിയും വീക്ഷണവും നമ്മുടെ പൊതുചിന്താഗതിയുടെ ഭാഗങ്ങളാണു്. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായവ്യവസ്ഥിതിയുടെ അടിത്തറ പാകാനതിനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനേറയും ജനാധിപത്യത്തിനേറയും മൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കാണു സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതിയെന്നു പറയുന്നതു്. ജാതിവർഗ്ഗവിവേചനങ്ങളില്ലാത്തതും തൊഴിലിലും ഉല്പാദനത്തിലും ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുള്ളതും ഏറ്റവുമധികം സാമൂഹ്യനീതി ലഭിക്കുന്നതുമായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാണിതു്.

4. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു വർഷമായി രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. 1954 ഏപ്രിലിൽ ജില്ലകൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിനു ആസൂത്ര

ണക്കമ്മീഷൻ സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളോടാവശ്യപ്പെട്ട. കാഷ്ക്കോല്പാദനം ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളും, സഹകരണമെന്നിവക്ക് പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒട്ടധികമാളുകളുടെ ക്ഷേമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട രംഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ആളുകളുടെ സഹകരണവും സന്നദ്ധസേവനവും ലഭിക്കുന്നതിനുദ്ദേശാസൂത്രണം—ഗ്രാമങ്ങളിലും ജില്ലകളിലും പദ്ധതികളും തയ്യാറാക്കുന്നതു്—ആയിരിക്കും ഉത്തമമെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതുകൊണ്ടാണു് അങ്ങിനെ ചെയ്തതു്. ജില്ലകൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കും ദേശീയവികസനസർവ്വീസിനും സാമൂഹ്യക്ഷേമപദ്ധതിക്കും വേണ്ടിയുള്ള പരിപാടികളും സംസ്ഥാനപദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതിനു പുറമെ, സംസ്ഥാനപദ്ധതികളും രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ രാജ്യത്തിൻറെ പൊതുവായുള്ള സാമ്പത്തികനില പരിഗണിക്കുകയും വേണം. ആ സൂത്രണത്തിൻറെ കേന്ദ്രബിന്ദു ജില്ലയാണെന്നു പറയാം.

5. ദേശീയാസൂത്രണത്തിൻറെ വിശാലമായ വശങ്ങളേക്കുറിച്ചു് 1954-ൽ പഠനമാരംഭിച്ചു. ആ വർഷത്തിൻറെ അവസാനത്തോടുകൂടി ദേശീയാസൂത്രണത്തിൻറെ സാങ്കേതികവും സ്ഥിതിവിവരസംബന്ധവുമായ പ്രശ്നങ്ങളേക്കുറിച്ചു് പഠിക്കുന്നതിനു് ഇൻഡ്യൻസ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിൻറെ സഹകരണം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിൽ നടന്ന പഠനങ്ങളുടെ ഫലമായി സുദീർഘമായ പല രേഖകളും തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു. 1955 മാർച്ചിൽ പ്രൊഫസർ പി. സി. മഹലനോബിസിൻറെ "രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ചില പാശ്ചകളുടെ രൂപരേഖ"യിലും ("പദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂട്")" ധനകാര്യവകുപ്പിൻറേയും ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻറേയും ഇക്കണോമിക്സ് ഡിവിഷനുകളും തയ്യാറാക്കിയ "രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ താല്ക്കാലിക ചട്ടക്കൂടി"ലും മുൻപറഞ്ഞ പഠനങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളും കാണാൻ കഴിയും. ഈ പ്രമാണങ്ങളും 1955 ഏപ്രിലിൽ ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻറെ ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ പരിശോധിക്കുകയും "പദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂടിനെ സംബന്ധിച്ച അടിസ്ഥാനപരിഗണനകളെക്കുറിച്ചു് ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം" തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വിദഗ്ദ്ധസമിതിയിലെ അംഗങ്ങളും ഓരോരുത്തരും പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളേക്കിച്ചു് വിശദമായ പ്രബന്ധങ്ങളും തയ്യാറാക്കി.

6. "പദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂടും" മുൻപറഞ്ഞ മറ്റു പ്രമാണങ്ങളും 1955 മേയിൽ ദേശീയവികസനസമിതി പര്യാലോചിക്കുകയുണ്ടായി. "ചട്ടക്കൂടിലും" "താൽക്കാലിക ചട്ടക്കൂടി"ലും അംഗീകരിച്ചിരുന്ന അടിസ്ഥാനമായ സമീപനരീതിയോടും അവ സംബന്ധിച്ചു് ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ നൽകിയ മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ഉന്നയിച്ച നയപരിഗണനകളോടും ദേശീയവികസനസമിതി പൊതുവേ അനുകൂലിച്ചു. ദേശീയവരുമാനം അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ടു് 25 ശതമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവിധവും ഒന്നൊന്നേകാൽകോടി ജനങ്ങൾക്കു് തൊഴിൽസൌകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കത്തക്കവിധവും ആയിരിക്കണം രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി രൂപീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതു് എന്ന കാര്യത്തിലും സമിതി അനുകൂലിച്ചു. അതിനും പുറമേ ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായ വ്യവസ്ഥിതിക്കു് പ്രാവർത്തികമായ രൂപം നൽകാൻ രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കു് സാദ്ധ്യമാകണമെന്നും സമിതി നിർദ്ദേശിച്ചു.

7. 1955 ജൂലായിക്കും ഡിസമ്പറിനുമിടക്ക് ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ കേന്ദ്രമന്ത്രിമാരുമായും സംസ്ഥാനഗവണ്മേൻറുകളുമായും ചർച്ചകൾ നടത്തി. സംസ്ഥാനഗവണ്മേൻറുകളുമായുള്ള ചർച്ചകൾ പ്രത്യേകസംസ്ഥാനപദ്ധതികളുടെ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു മുഖ്യമന്ത്രിമാരുമായുള്ള ചർച്ചകൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു കേന്ദ്രഗവണ്മേൻറിലേയും ആസൂത്രണക്കമ്മീഷനിലേയും ഉയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിൽ സംസ്ഥാനപദ്ധതികളുടെ വിശദാംശങ്ങളേപ്പറ്റി ചർച്ചകൾ നടത്തുകയുണ്ടായി.

8. 1956 ജനുവരിയിൽ മുൻപറഞ്ഞ ചർച്ചകളിൽനിന്നു രൂപമെടുത്ത നിർദ്ദേശങ്ങൾ ദേശീയവികസനസമിതിയിലും പാർലിമെൻറംഗങ്ങളുടെ ആലോചനാസമിതിയിലും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇതിൻറേയും മറ്റു വിമർശനങ്ങളുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ 1956 ഫെബ്രുവരിയിൽ പദ്ധതിയുടെ ഒരു രൂപരേഖ തയ്യാറാക്കി പൊതുജനങ്ങളുടെ അറിവിനും നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി വിതരണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ലഭിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങൾ രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ കരടുപകർപ്പ് തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ വേണ്ടവിധം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

9. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ച മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ പറയേണ്ടതായുണ്ട്. അഞ്ചുവർഷത്തേക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പദ്ധതി അതിനേക്കാൾ ദീർഘകാലത്തേക്കുള്ള സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക പരിഗണനകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം വീക്ഷിക്കാൻ. ധനപരമായ ഗതിവിഗതികളുടേയും കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ ഉൽപ്പാദനവർദ്ധനവിൻറേയും മറ്റു രംഗങ്ങളിലെ അഭിവൃദ്ധിയുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ വാർഷികപദ്ധതികൾ മുഖേന പ്രവർത്തനത്തിൽ ആശാവഹമായ ക്രമീകരണങ്ങൾ വരുത്തത്തക്കവിധം അയവുള്ളതായിരിക്കണം പദ്ധതി. വ്യവസായം, ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾ, വിഭവശക്തി എന്നീ രംഗങ്ങൾതമ്മിൽ വേണ്ടവിധം പൊരുത്തപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ബന്ധപ്പെട്ട പദ്ധതികൾക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കുന്ന പണത്തിന് പരമാവധി പ്രയോജനം ലഭിക്കണമെന്നതാണിതിൻറെ ഉദ്ദേശം. ദ്രുതതരമായ വികസനത്തോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്ന നാണയപ്പെരുപ്പത്തെ തടയണമെങ്കിൽ പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കാർഷികോല്പാദനലക്ഷ്യം ഇനിയും വികസിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യം ദേശീയവികസനസമിതിയും അംഗീകരിച്ചു. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ക്ഷ്യസാധനങ്ങളും തുണിയും മറ്റു അവശ്യഉപഭോഗസാധനങ്ങളും ന്യായവിലക്ക് ലഭ്യമാക്കാൻവേണ്ടി ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതിനു പുറമേ ദേശീയസമ്പന്നിലയേക്കുറിച്ചു് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്.

10. ഗ്രാമീണഭാരതത്തിൻറെ പുനർനിർമ്മാണം, വ്യാവസായികപുരോഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിക്കൽ, ഇപ്പോഴും പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് കഴിവുള്ളിടത്തോളം അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കൽ, രാജ്യത്തിൻറെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളുടേയും ക്രമീകൃതമായ വികസനം എന്നിവയാണു രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദീർഘകാലം സാമ്പത്തിക

വികസനം തടയപ്പെട്ടുപോയ ഒരു രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുൻപറഞ്ഞതെല്ലാം വിഷമകരങ്ങളായ കാര്യങ്ങളാണ്. എന്നാൽ വേണ്ടത്ര അദ്ധ്വാനവും ത്യാഗവുംകൊണ്ട് അവ സുപ്രാപ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ നമുക്ക് സാദ്ധ്യമാകും.

11. പാർല്ലിമെൻറിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഗവർമ്മേൻറിനു നൽകിയിട്ടുള്ള പദ്ധതി കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിലേയും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളിലേയും കൂട്ടുത്തരവാദിത്വമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും രാജ്യത്തെ പൊതുജനനേതാക്കന്മാരുടേയും അദ്ധ്വാനത്തിൻറെ ഫലമാണ്. അതു രൂപീകരിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ പല വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട വളരെയേറെ ആളുകളും അവരുടെ സമയവും പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനവും ധാരാളമായി വിനിയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി കരുപ്പിടിക്കുന്നതിൽ പ്രകടമായിക്കണ്ട ഉത്സാഹത്തള്ളലും സഹകരണസന്നദ്ധതയും അതിൻറെ വിജയപൂർണ്ണമായ പരിസമാപ്തിയെക്കുറിക്കുന്ന ശുഭശകുനങ്ങളാണ്.

അദ്ധ്യായം 1

സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനം

നേട്ടവും നോട്ടവും

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

ഭാരതം സ്വതന്ത്രമായശേഷം നമ്മുടെ പൊതുനയത്തിന്റേയും ദേശീയ യത്നങ്ങളുടേയും മുഖ്യലക്ഷ്യം ശീഘ്രവും ക്രമീകൃതവുമായ സാമ്പത്തികവികാസം കൈവരുത്തുകയെന്നതാണ്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികൊണ്ട് പ്രധാനമായി രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു് യുദ്ധവും വിഭജനവും മൂലമുണ്ടായ ചില അടിയന്തിരപ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുകയെന്നതു് ഒന്ന്. മറെറാന്നു, നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ അടിത്തറതന്നെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ഭാവിയിൽ ദ്രുതതരമായ വികസനത്തിനവസരം നൽകത്തക്കവിധം വ്യവസ്ഥിതിഘടനകളിൽത്തന്നെ മാറ്റം വരുത്തുകയും. ഈ രണ്ടു സംഗതികളിലും ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതികൊണ്ട് ഗണ്യമായ നേട്ടങ്ങളുണ്ടായി. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്താരംഭിച്ച പരിപാടികളും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് തുടർന്നു മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉല്പാദനത്തിലും നിക്ഷേപത്തിലും തൊഴിൽ സാധ്യതകളിലും വർദ്ധനവുണ്ടാക്കണം. അതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ ക്രൂടുതൽ ഊർജ്ജസ്വലവും പുരോഗമനോന്മുഖവുമാകത്തക്കവിധം വ്യവസ്ഥിതിഘടനകളിലെ മാറ്റം ദ്രുതതരമാക്കേണ്ടതുമുണ്ട്.

ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വർഷക്കാലത്തു് രണ്ടു കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമായിരുന്നു. ഒന്നു് പണപ്പെരുപ്പത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദങ്ങളും നീക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ. രണ്ടു്, സമ്പൽസ്ഥിതി ഒരു നേർനിലയിൽ പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ. മൂന്നാം വർഷംമുതൽ പദ്ധതിച്ചിലവുകളും വളരെയധികം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പദ്ധതിക്കാലാവസാനമായപ്പോഴേക്കു് കേന്ദ്രത്തിന്റേയും സംസ്ഥാന ഗവമ്മേൻറുകളുടേയും വികസനച്ചിലവുകളും 1951–52 ലേതിന്റെ രണ്ടരയിരട്ടിയായി വർദ്ധിച്ചു. അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ടു് പൊതുമേഖലയിൽ പദ്ധതിയനുരിസിച്ചുള്ള ആകെച്ചിലവ് കഷ്ടിച്ചു് 2000 കോടി രൂപയോളം വന്നിരിക്കണമെന്നാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. 1952 ൽ പദ്ധതി രൂപീകരിച്ചപ്പോഴും ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിച്ചതു് അതുതന്നെയാണു്. പിന്നീടു പുതുക്കിയ പരിപാടി അനുസരിച്ചു് 2350 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ 350 കോടിരൂപാ കൂടുതലേ ചിലവായുള്ളു. പല കാരണങ്ങളാലും പുരോഗതി കുറഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ചില നിർമ്മാണപരിപാടികൾക്കു് പകരം നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട പരിപാടികളായിരുന്നു പുതുക്കിയ പദ്ധതിയിൽ ക്രൂടുതലായി ഉൾപ്പെടുത്തിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് പദ്ധതിച്ചിലവിൽ വന്നുചേർന്ന കുറവു് ഈ വെളിച്ചത്തിലാണു നോക്കിക്കാണേണ്ടതു്.

അഞ്ചുവർഷത്തിനകം ദേശീയവരുമാനം 18 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചതിൽനിന്ന് ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ പൊതുനേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാം. 1952-53 ലെ വിലനിലവാരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ 1950-51 ൽ 9.10 കോടി രൂപയായിരുന്ന ദേശീയവരുമാനം 1955-56 ൽ 10800 കോടി രൂപയായി വർദ്ധിച്ചതായി കാണാം. ഇതോടൊപ്പം ആളോഹരി വരുമാനം 11 ശതമാനവും ഉപഭോഗച്ചിലവ് ആളൊന്നുക്ക് 9 ശതമാനവും കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഭക്ഷ്യോല്പാദനം 20 ശതമാനവും പരുത്തിയുൽപ്പാദനം 45 ശതമാനവും എണ്ണക്കുരു ഉല്പാദനം 8 ശതമാനവും വർദ്ധിച്ചു. വൻകിട ജലസേചനപരിപാടികളും വഴിയായി 60 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തുകൂടി കൃഷി ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു. ചെറുകിട ജലസേചനപരിപാടികളും 1 കോടി ഏക്കറിനു കൂടുതലായി പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നല്ല വളങ്ങളും വിത്തുകളും കൂടുതലായി വിതരണം ചെയ്യുകയും ദേശീയവികസന സർവ്വീസ് എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ കാർഷികോല്പാദനം വേണ്ടത്ര വർദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. വ്യാവസായികോല്പാദനത്തിലും ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പൊതുരംഗത്ത് പുതുതായി ചില വ്യവസായപദ്ധതികളും പൂർത്തിയാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മൂലധനവസ്തുവ്യവസായങ്ങളിലും ഉല്പാദനവസ്തുവ്യവസായങ്ങളിലും സഹകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളും ധാരാളം മൂലധനമിറക്കിയിട്ടുണ്ട്. മൂന്നു ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകളും ഒരു ഘനവൈദ്യുതവ്യവസായശാലയും സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാഥമികജോലികളും പൂർത്തിയായി. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ആരംഭിക്കുവാനുള്ള വൻകിടവ്യവസായസംരംഭങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനവും ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി മൂലം തികച്ചും തൃപ്തികരമായ ഫലങ്ങളാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു്, 1952-53 ലെ വിലക്കണക്കുവെച്ചുനോക്കിയാൽ, ആകെ 3100 കോടിരൂപായോളമായിരുന്ന നിക്ഷേപമെന്നു കാണാം. അങ്ങനെ, ദേശീയ വരുമാനത്തിൽ ശരാശരി 6 ശതമാനത്തോളമാണു് നിക്ഷേപത്തിലിറക്കിയിട്ടുള്ളതു്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ശരാശരി നിക്ഷേപനിരക്കു് 1950-51 ൽ 4.9 ശതമാനമായിരുന്നതു് 1955-56 ൽ 7.3 ശതമാനമായി വർദ്ധിച്ചു. പദ്ധതി ആരംഭിച്ച കാലത്തേക്കാളും എത്രയോ അധികമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ നിക്ഷേപനിരക്കു് ഉയർന്നിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ നിക്ഷേപനിരക്കിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ അഭിവൃദ്ധി പണപ്പെരുപ്പത്തിന്നിടവരുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നു മാത്രവുമല്ല, ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി അവസാനിച്ചപ്പോഴേക്കു് സാധനവില പദ്ധതിയുടെ ആരംഭകാലത്തേക്കാളും 13 ശതമാനം കുറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്.

കാര്യമിങ്ങിനെയെല്ലാമാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ജീവിതത്തോതു ലോകത്തിലേക്കുവെച്ചേറ്റവും താഴ്ന്ന നിലയിൽ പെട്ടതാണെന്നു് ഓർമ്മിക്കണം. ഇന്നും ഒരു സാധാരണ ഭാരതീയന്റെ ഭക്ഷണം അംഗീകൃതപോഷണനിലവാരത്തിൽ നിന്നും വളരെ താഴ്ന്നാണു് നില്ക്കുന്നതു്. വസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ആളോഹരിയെടുത്തുനോക്കിയാൽ യുദ്ധത്തിനുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നിലയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്നതായി കാണാം. ഭവനസൌകര്യങ്ങളും ഇന്നും ആവശ്യത്തിനു മതിയാകുന്നില്ല. ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾക്കുവേണ്ടി പ്രതിമാസം ശരാശരി 13 രൂപയോളം

മാത്രം ചെലവാക്കാൻ കഴിവുള്ളവരാണ് ജനസംഖ്യയിൽ പകുതിയും. ജനസംഖ്യാവർദ്ധനത്തോതു് ചില വികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളിലേതിനേക്കാൾ അധികമല്ലെങ്കിലും പ്രതിവർഷം അരക്കോടിയാളുകളോളം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവിതനിലവാരംതന്നെ പാലിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ വിഷമമായിത്തീരുന്നു. ആ ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ചു് പണിയായുധങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നതുതന്നെ ഇതുമൂലം വിഷമകരമായിത്തീരുന്നു. തൊഴിൽചെയ്യുവാനുള്ള ആളുകളുടെ വർദ്ധനവിനോടൊപ്പം തൊഴിൽ സൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. തൊഴിൽരംഗത്തേക്കു കൂട്ടത്തലായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ തക്കവണ്ണം ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെ മുതൽമുടക്കുകളും അതുകൾ വിപുലമായിരുന്നുമില്ല. തീരെ തൊഴിലില്ലാത്തവരും മുഴുനേരം തൊഴിലില്ലാത്തവരുമായ വളരെയധികമാളുകൾക്കു തൊഴിൽ നൽകേണ്ട ബാദ്ധ്യത കൂടിശ്ശീഖേകിടക്കുന്നു, ആ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിക്കാലത്തു് മുതൽമുടക്കും തൊഴിൽസാധ്യതകളും വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

വികസനപ്രശ്നങ്ങൾ

പുരോഗതിക്കാവശ്യമായ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ഘടകങ്ങളേപ്പറ്റി ആദ്യത്തെ പദ്ധതിയേക്കുറിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു കാര്യമിതാണു്. ജനങ്ങളുടെ പുരോഗമനാഭിവാഞ്ഛയേയും വ്യവസ്ഥിതിപരമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്താനുള്ള കഴിവിനേയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന സാംങ്കേതികവും മനശ്ശാസ്ത്രപരവും സാമൂഹ്യവുമായ ഘടകങ്ങളുംകൂ പുറമെ മുഖ്യമായും മൂന്നു സംഗതികളേക്കൂടി ആശ്രയിച്ചാണു് സാമ്പത്തിക വികസനത്തോതിരിക്കുന്നതു്. ഒന്നു്, ജനസംഖ്യാവർദ്ധനനിരക്കു്; രണ്ടു്, ജനങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വരുമാനത്തിൽ എത്രമാത്രം മൂലധനരൂപീകരണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു്. മൂന്നു്, അങ്ങിനെയുള്ള നിക്ഷേപംമൂലം കൂട്ടത്തലായി ലഭിക്കുന്ന വരുമാനം. ഈ ഘടകങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി, വരുന്ന ദശാബ്ദങ്ങളിൽ ഭാരതത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന വികസനത്തോതിനേക്കുറിച്ചു് ചിലതെല്ലാം കണക്കുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അതനുസരിച്ചു്, ഇപ്പോഴത്തെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നമട്ടിൽ തുടർന്നുപോകുന്നപക്ഷം, ദേശീയവരുമാനം 1971–1972 ആകുമ്പോഴേക്കു്, അതായതു് 21 വർഷം കൊണ്ടു്, 1950–51 ലേക്കാൾ ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിക്കും. ആളോഹരി വരുമാനവും 1977–78 ൽ 1950–51 ലേതിൽ നിന്നു്, അതായതു് 27 വർഷം കൊണ്ടു്, ഇരട്ടിക്കുന്നതാണു്. ആളോഹരി വരുമാനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ശരാശരി ഉപഭോഗനിലവാരം 1950–51 നേക്കാൾ 70 ശതമാനം കൂട്ടത്തലായിത്തീരും. ജനസംഖ്യ 10 കൊല്ലംകൊണ്ടു് പതിനൊന്നരശതമാനം വച്ചു് വർദ്ധിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണു് മുൻപറഞ്ഞ കാലത്തേക്കു കണക്കുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. 1950–51 ൽ ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 5 ശതമാനമാണു് നിക്ഷേപങ്ങൾക്കു വിനിയോഗിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ 1968–69 ൽ അതു 20 ശതമാനമായി വർദ്ധിക്കുമെന്നും പിന്നീടതു് അതേനിലക്കുതന്നെ തുടരുമെന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടു. മൂലധനവും ഉല്പാദനവും തമ്മിലുള്ള അനുപാതക്രമം 3:1 എന്ന നില

ക്കാണു കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. നിക്ഷേപം വർദ്ധിക്കുന്നതിനും ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതിനുമിടക്കു് രണ്ടു വർഷത്തെ ഇടയും ഇട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാംപഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയുടെ അനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിവിവരങ്ങളും വച്ചുകൊണ്ടും ഈ കണക്കുകൂട്ടലുകളും പുനരവലോകനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവു് ആശാവഹമായ നിലക്കു തിരിഞ്ഞുപോകുന്നപക്ഷം ഏതാനും വർഷത്തിനുള്ളിൽ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങും. ജനസംഖ്യാനിയന്ത്രണമാവശ്യമുള്ളതു് പലപ്പോഴും യുക്തിചിന്തയെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുമായി ഏറ്റുമുട്ടിക്കാൻ ഇടവരുത്തുന്നതാണു്. എന്നാൽ അത്തരം യാഥാസ്ഥിതികമനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം വരാതിരിക്കയില്ല. ഇതിനകം തന്നെ വലിയ മാറ്റങ്ങളും വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. ഭാരതത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും വച്ചുകൊണ്ടുനോക്കുമ്പോൾ അമിതമായ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവു് സാമ്പത്തികപുരോഗതിയേയും ജീവിതത്തോതുയർത്തുന്നതിനേയും വളരെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്നു കാണാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവു് ഫലപ്രദമായി നിയന്ത്രിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും പൊതുജനാരോഗ്യകാര്യത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിമൂലം മാരകമായ പല രോഗങ്ങളും നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് മരണനിരക്കിൽ ഗണ്യമായ കുറവുവരുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യം ഓർമ്മിക്കണം. അടുത്ത ഇരുപതിരുപത്തഞ്ചു വർഷക്കാലത്തെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനനിരക്കിനേക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്. ജനനനിരക്കു കുറക്കുവാൻവേണ്ടി എത്രമാത്രം പരിശ്രമിച്ചാലും വരുന്നകാലങ്ങളിൽ ജനപ്പെരുപ്പം കുറെക്കൂടി വിഷമകരമായിത്തീരും. 1951 മുതൽ 60 വരെയുള്ള കാലത്തേക്കു ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവു് പന്ത്രണ്ടരശതമാനമെന്ന നിരക്കിലാണിപ്പോൾ കണക്കുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. 1961–70, 1971–80 എന്നീ രണ്ടു ദശവൽസരങ്ങളിലേക്കു ജനസംഖ്യാവർദ്ധനത്തോതു് യഥാക്രമം 13·3 ശതമാനവും 14 ശതമാനവും ആയിട്ടാണു് കണക്കാക്കുന്നതു്. ഈ കണക്കനുസരിച്ചു് 1960–61 ൽ ജനസംഖ്യ 40 കോടി 80 ലക്ഷവും 1965–66 ൽ 43 കോടി 40 ലക്ഷവും 1970–71 ൽ 46½ കോടിയും 1975–76 ൽ 50 കോടിയുമായിത്തീരും. ഈ കണക്കുകൂട്ടലിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുണ്ടായേക്കാം. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ നിരക്കിലാണു് ഇവിടെ കണക്കുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാംപഞ്ചവൽസരപദ്ധതിക്കാലത്തു് മൂലധന ഉല്പാദന അനുപാതം 1·8:1 ആയിരുന്നു. ഇപ്പോഴുദ്ദേശിക്കുന്ന മൂലധനം മുടക്കും പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഉല്പാദനത്തോതും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് മൂലധന ഉല്പാദന അനുപാതം 2·3:1 ആയിരിക്കുമെന്നൂഹിക്കാം. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ വ്യവസായത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തേക്കാൾ ഉയർന്ന മൂലധനച്ചിലവു് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്. വരാൻ പോകുന്ന പദ്ധതിക്കാലങ്ങളിൽ ഈ വ്യവസായ പ്രാധാന്യം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നതോടെ നിശ്ചിതതോതിലുള്ള ഉല്പാദനത്തിനു മുടക്കേണ്ടിവരുന്ന മൂലധനം കൂടുതലായിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. മൂന്നും നാലും അഞ്ചും പദ്ധതിക്കാലത്തെ മൂലധനഉല്പാദന അനുപാതം 2·6:1. 3·4:1, 3·7:1 എന്ന നിലക്കാണു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്.

അനുപാതം സൂക്ഷ്മമായി കണക്കാക്കണമെങ്കിൽ വികസനപരിപാടികളും ഇന്നതെല്ലാമെന്നും, അവയുടെ ചിലവ് ഇത്രയെന്നും ഫലം ഇത്രയെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. മൂലധനഉല്പാദന അനുപാതം വിവിധമേഖലകളിൽ മൂലധനത്തിന്റെ ഉല്പാദനത്തെ കാണിക്കാനുള്ള ഒരു ചൂണ്ടുപലകയായി മാത്രം കരുതിയാൽ മതി. മൂലധനത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല ഉല്പാദനമിരിക്കുന്നത്. മൂലധനരൂപീകരണത്തോടനുബന്ധിച്ച സാങ്കേതികപുരോഗതിയുടെ തോത്, പുതിയതരം ഉപകരണങ്ങളും പ്രയോഗിക്കുന്നതിലുള്ള കഴിവ്, ഉല്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങളെ നയിച്ചിരുന്ന ഭരണശേഷി, സംഘടനാസാമർത്ഥ്യം, എന്നു തുടങ്ങി പല കാര്യങ്ങളേയും ആശ്രയിക്കുന്നുണ്ട് ഉല്പാദനം. മൂലധനം എന്തിനെല്ലാംവേണ്ടിയാണുപയോഗിക്കുന്നതെന്നുള്ളതും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലെ വിവിധകാലത്തെ മൂലധന–ഉല്പാദനഅനുപാതമെടുത്താൽ അവയ്ക്ക് എത്രയധികം വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ഏതാനും രാജ്യങ്ങളുടെ കഥയെടുത്തു പരിശോധിച്ചാൽ മൂലധന–ഉല്പാദന അനുപാതം ഏതാണ്ട് 3:1 നും 4:1നും ഇടയ്ക്കാണെന്നു മനസ്സിലാകും. ചില പ്രത്യേക രാജ്യങ്ങളുടേയും പ്രത്യേക കാലത്തേയും കണക്കു മറ്റൊരു വിധത്തിലായിരുന്നേക്കാം. എന്തായാലും ഭാരതത്തിന്റെ മൂലധനഉല്പാദന അനുപാതം മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം ഓർമ്മവക്കണം; ഗ്രാമീണസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥിതി നിലവിലിരിക്കുന്ന ഭാരതംപോലുള്ള ഒരു രാജ്യത്ത് പണമായല്ലാതുള്ള നിക്ഷേപങ്ങളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണെന്നും അതു കൂടാതെയാണ് ഇവിടെ മൂലധനമിറക്ക് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും.

ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ 1956–57 മുതൽ സീമന്തസമ്പാദ്യനിരക്ക് 50 ശതമാനമായി കണക്കാക്കുകയും ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലുണ്ടാകുന്ന നിക്ഷേപനിരക്ക് 1968–69 ആകുമ്പോഴേക്ക് ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 20 ശതമാനം വരെയാകുമെന്നു കരുതുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിരുകവിഞ്ഞ ഒരു പ്രതീക്ഷ ആയിരുന്നു ഇതെന്നു ഇപ്പോൾ തോന്നുന്നു. ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കുകൂട്ടലനുസരിച്ച്, 1955–56 ൽ ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 7 ശതമാനമായിരിക്കാവുന്ന നിക്ഷേപം 1960–61 ൽ 11 ശതമാനമായും 1970–71 ൽ 16 ശതമാനമായും ഉയരാനാണിടയുള്ളത്. അതിനുശേഷം മിക്കവാറും അതവിടെ നിശ്ചലമായിത്തന്നെ നിൽക്കും. 1975–76 ൽ 17 ശതമാനം വരെയായേക്കാം. ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ 16,17 ശതമാനമാണ് നിക്ഷേപനിരക്കെന്നു വന്നാൽ കുറവല്ല; വളരെ കൂടുതലാണതാനും. ആദ്യം മുതൽ വ്യവസായരംഗത്തിറങ്ങിയ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുടെ മൂലധനരൂപീകരണനിരക്ക് 10 മുതൽ 15 വരെ ശതമാനമാണ്. ജപ്പാനിൽ 1913 നും 1939നും ഇടക്ക് നിക്ഷേപനിരക്ക് 16 നും 20 നും മദ്ധ്യേയാണ്. പുതുതായി വികസിച്ചുവരുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ നിക്ഷേപനിരക്ക് അനുയോജ്യമായ നിക്ഷേപനയവും പരിപാടിയും മൂലം ഇന്നത്തേതിലും അധികം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമാകും. മുൻപുകണ്ട രീതിയിലുള്ള അപഗ്രഥനങ്ങളും വച്ചുകൊണ്ടുനോക്കുമ്പോൾ 1967–68 ഓടുകൂടി ദേശീയവരുമാനവും 1973-74 ഓടുകൂടി ആളോഹരി വരുമാനവും ഇരട്ടിപ്പിക്കാൻ വിഷമതയുണ്ടാവുകയില്ലെന്നു കാണാം. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ തോതിലാണ് ദേശീയ വരുമാനം വർദ്ധിച്ചത്. ആ നി

ലക്ഷ്യം, ആദ്യത്തെ രണ്ടു പദ്ധതിക്കാലം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ദേശീയവരുമാനത്തിലുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധി 47 ശതമാനമായിരിക്കണം. ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഇതു് 25 ശതമാനമാണെന്നാണു് കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു, ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ള വികസനവേഗത മനസ്സിലാക്കാം.

1951-76ൽ ആദായം, നിക്ഷേപം എന്നിവയിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവു്.

(1952-53 വിലക്കണക്കു്.)

	ഒന്നാം പദ്ധതി 1951–56	രണ്ടാം പദ്ധതി 1956–61	മൂന്നാം പദ്ധതി 1961–66	നാലാം പദ്ധതി 1966–71	അഞ്ചാം പദ്ധതി 1971–76
1. പദ്ധതിക്കാലം അവസാനിക്കുമ്പോഴത്തെ ദേശീയ വരുമാനം (കോടിക്കണക്കു്).	10,800	13,480	17,260	21,680	27,270
2. ആകെ നിക്ഷേപം (കോടിക്കണക്കു്.)	3,100	6,200	9,900	14,800	20,700
3 പദ്ധതിക്കാലാവസാനത്തിൽ നിക്ഷേപം ദേശീയ വരുമാനത്തിന്റെ ശതമാനക്കണക്കിൽ.	7·3	10·7	13·7	16·0	17·0
4. പദ്ധതിക്കാലാവസാനത്തിൽ ജനസംഖ്യ (പത്തുലക്ഷക്കണക്കു്.)	384	408	434	465	500
5. വർദ്ധിക്കുന്ന മൂലധന–ഉല്പാദന സംബന്ധം.	1·8:1	2·3:1	2·6:1	3·4:1	3·7:1
6 പദ്ധതിക്കാലാവസാനത്തെ ആളോഹരി വരുമാനം (രൂപാക്കണക്കു്).	281	331	396	466	545

രണ്ടും മൂന്നും പദ്ധതിക്കാലത്തു് നിക്ഷേപത്തിലുള്ള വർദ്ധനത്തോതു് താരതമ്യേന പിന്നീടുള്ള കാലത്തേക്കാൾ കൂടുതലാണെന്നു കാണാം. അതുകൊണ്ടു് ഈ പത്തുവർഷം ഭാവിയിലെ വികസനഗതിയിൽ നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടമായിരിക്കും. ജീവിതനിലവാരവും സാമ്പാദ്യശേഷിയും താഴ്ന്നുനില്ക്കുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഈ പടി കടക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതാണു് സ്വദേശീയവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ

കുറവു നികത്തത്തക്കവിധം വിദേശസഹായങ്ങളും ഉണ്ടാകേണ്ടതു അത്യന്താപേക്ഷിതമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ളതു്.

സാമ്പത്തികഘടനയിലെ മാറ്റങ്ങൾ

ദേശീയവരുമാനത്തിലും നിക്ഷേപത്തിലും ഉപഭോഗത്തിലും വരുന്ന ഈ മാറ്റങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങളാണു കിടക്കുന്നതു്. വികസനം മൂലം ആവശ്യത്തിന്റേയും (ചോദനം; Demand), ലഭ്യതയുടേയും (പ്രദാനം; Supply) നിലവാരം മാത്രമല്ലാ, ഘടനതന്നെ മാറുന്നുണ്ടു്. വിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ വിതരണത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വഴിയാണു ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു്. അതേസമയം തന്നെ ഈ പരിവർത്തനങ്ങൾ വിഭവമാർഗ്ഗവിതരണത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾക്കു് ഊർജ്ജം കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനെ ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെയും നിക്ഷേപത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിവരിക്കാമെങ്കിലും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വിവിധമേഖലകളിലും വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. ദേശീയവരുമാനം വളരുമ്പോൾ അതിന്റെ ഘടനയ്ക്കുതന്നെ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാതെ തരമില്ല. സമൂഹത്തിന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതോടെ പുതിയ പുതിയ ആവശ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവരും. പുതിയ ഉല്പന്നങ്ങൾ നൽകി ആ വഴി വേണം അതു നേരിടാൻ. അങ്ങിനെയാണു സമ്പന്നില വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിക്കുന്നതും ദ്വിതീയോല്പാദനങ്ങളും(Secondary) തൃതീയോല്പാദനങ്ങളും (Tertiary) വികസിക്കുന്നതും. സാമ്പത്തികവികസനത്തിന്റെ മറുവശം ദ്രുതഗതിയിൽ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തൊഴിൽഘടനയാണു്.

ഭാരതത്തിൽ കഴിഞ്ഞ മൂന്നുനാലുദശാബ്ദങ്ങളായി വ്യവസായോല്പാദനത്തിനു ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തൊഴിൽഘടനാസമ്പ്രദായം നിന്ന നിലക്കുതന്നെ നില്ക്കുകയാണു്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ 70 ശതമാനത്തിലധികമാളുകൾക്കു് തൊഴിൽ നല്കുന്നതു് കൃഷിയും തദനുബന്ധജോലികളുമാകുന്നു. ഒരു പ്രാഥമികതൊഴിൽ മേഖലയിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റമുണ്ടാകത്തക്കവിധം ദ്വിതീയമേഖലയോ തൃതീയമേഖലയോ സത്വരമായി വികസിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാഥമികമേഖലയോ, അതും മറ്റു രംഗങ്ങളിൽ വികാസമുണ്ടാക്കുന്നതിനനുകൂലമാം വിധം വളർന്നിട്ടുമില്ല. കാർഷികരംഗത്തുനിന്നു ഒരു വിഭാഗം തൊഴിലാളികളെ രണ്ടും മൂന്നും മേഖലകളിലേക്കു മാറ്റുകയാണു് വികസനത്തിന്റെ ഫലം. എന്നാൽ ഇതിനു കാർഷികോല്പാദനംതന്നെ വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്. വികാസോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ് വ്യവസ്ഥയിൽ ക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടേയും അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളുടേയും ആവശ്യം അധികമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അപ്പോൾ, രണ്ടും മൂന്നും മേഖലകൾ വികസിക്കുന്നതു കാർഷികരംഗത്തുണ്ടാകുന്ന അഭിവൃദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു്. രണ്ടും മൂന്നും മേഖലകൾ വികസിക്കുന്നതിനു താരതമ്യേന കൂടുതൽ നിക്ഷേപമാവശ്യമുണ്ടു്. അതായതു് പ്രാഥമികമേഖലയിലേയും രണ്ടും മൂന്നും മേഖലകളിലേയും നിക്ഷേപവും അതുമൂലം ജോലി ലഭിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണവും കണക്കാക്കിയാൽ രണ്ടും മൂന്നും മേഖലകളിലെ ആളോഹരി നിക്ഷേപനിരക്കു് ഒന്നാം മേഖലയിലേതിനേക്കാൾ കൂടുതലായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് തൊഴിൽമേഖ

ലയിൽ വരുത്താവുന്ന മാറ്റം പ്രധാനമായും നിക്ഷേപത്തെയാണാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു ദീർഘകാലവീക്ഷണത്തിൽ, കാർഷികരംഗത്തു ഇനിയും തൊഴിൽക്കാർ വർദ്ധിക്കുന്നതു കഴിയുന്നതും കുറവാക്കുകയെന്നതായിരിക്കണം ഭാരതത്തിന്റെ നയം. കാർഷികരംഗത്തു് ഉല്പാദനവും ആദായവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽവേണം ശ്രദ്ധ പതിയാൻ. പഴയ മട്ടുകളനുസരിച്ചു് നടത്തിവരുന്ന ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിൽ കൂടുതൽ തൊഴിൽക്കാരെ പ്രവേശിപ്പിക്കാൻ അധികം സാദ്ധ്യതകളില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഖനനം, ആധുനികവ്യവസായങ്ങൾ (വൻകിടയും ചെറുകിടയും) നിർമ്മാണങ്ങൾ, മൂന്നാം മേഖല എന്നിവയിൽ വേണം കൂടുതൽ തൊഴിൽ സാദ്ധ്യതകൾ ഉണ്ടാകാൻ. വരുന്ന ഏതാനും വർഷക്കാലത്തേക്കുകൂടി കാർഷികരംഗത്തു് തൊഴിലാളികൾ വർദ്ധിക്കാതെ തരമില്ല. 1975–76ഓടുകൂടി കാർഷികരംഗത്തെ തൊഴിൽബലം ഏതാണ്ടു് 60 ശതമാനമായി താഴാനിടയുണ്ടു്. എന്നാൽ ഖനനത്തിലും ഫാക്ടറികളിലുമുള്ള തൊഴിലുകൾ നാലു മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചാൽ മാത്രമേ ഇതു സംഭവിക്കൂ. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ മുൻനിറുത്തിവേണം വരാൻ പോകുന്ന പദ്ധതികളിലെ നിക്ഷേപസ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കാൻ. ഈ വിധത്തിൽവേണം പുതിയ തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കുക. രണ്ടാം തൊഴിൽ മേഖലയിൽ കൂടുതൽ തൊഴിൽക്കാരുടെ ആവശ്യമുളവാകും. അങ്ങിനെ, സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് അവസരം നൽകിക്കൊണ്ടു് ചെറുതരം വ്യവസായങ്ങളും മറ്റും വളർന്നുവരാൻ അതു സഹായിക്കും. അപ്പോഴും കൂടുതൽ തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നു പറയുമ്പോൾ നാനാമേഖലകളിലേക്കു അതു വ്യാപിപ്പിക്കുകയെന്നതു് അതിൽ അന്തർല്ലീനമായിട്ടുണ്ടു്.

വിഭവാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണവും സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണവും

നമ്മുടെ വിപുലമായ ജനശക്തിയുടെ വിനിയോഗസമ്പ്രദായത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പദ്ധതി പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ മറ്റു വിഭവങ്ങളുടെ വിനിയോഗരീതിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഇതെല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളാണു്. യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങൾ വികസിക്കുകയും അതു ക്രമമായ തോതിൽ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ചലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലം കൈവരുത്തത്തക്കവിധം യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗവിനിയോഗത്തിൽ എങ്ങിനെ മാറ്റം വരുത്തണമെന്നതിനേക്കുറിച്ചുള്ള തീരുമാനം ആസൂണത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ തോതു വച്ചുകൊണ്ടു് പ്രശ്നത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന രീതിക്കു് ഫിസിക്കൽ പ്ലാനിംഗ്–വിഭവാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണം–എന്നു പറയുന്നു. വരുമാനവും തൊഴിൽസാദ്ധ്യതയും ഏറ്റവും അധികം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുതകുന്ന തരത്തിൽ ഓരോ രംഗത്തിലും ഉണ്ടാകേണ്ട ഉല്പാദനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വികസനസംരംഭങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുകയാണു് വിഭവാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണം കൊണ്ടു ചെയ്യുന്നതു്.

മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പദ്ധതിയിൽ യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചില പൊരുത്തങ്ങൾ വേണം. നിലവിലുള്ള പൊ

രുത്തനിലകളെ തെറ്റിക്കുകയും പിന്നീട് ഉയന്നൊരു നിലവാരത്തിൽ വീണ്ടും പൊരുത്തങ്ങളും ഉളവാക്കുകയുമാണ് ഒരു വികസനപദ്ധതി ചെയ്യുന്നത്. യന്ത്ര സാമഗ്രികളും, അദ്ധ്വാനം (സാങ്കേതികപരിശീലനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവരും ഭരണകാര്യങ്ങളും നോക്കാനുള്ളവരുമായ ജോലിക്കാരുടെ) ഉപകരണങ്ങളും, എന്നു തുടങ്ങി പല യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ലഭിക്കുമെന്നുറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളെ ആധാരമാക്കി രൂപീകരിക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതിക്ക്, നിക്ഷേപരീതിമുഖേന ആവശ്യമായ പൊരുത്തങ്ങളും കുറെയെല്ലാം സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധിക്കും. ഇതു സാദ്ധ്യമല്ലാത്തപ്പോൾ, എവിടെയെല്ലാമാണു കുരുക്കുകൾ ഉണ്ടാകാവുന്നതെന്നും അതെങ്ങിനെ നീക്കം ചെയ്യാമെന്നും ഉള്ള കാര്യങ്ങളും വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.

പദ്ധതിയിൽ നേടാനുള്ള പൊരുത്തം യഥാർത്ഥവിഭവത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സാമ്പത്തികകാര്യത്തിലും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉല്പാദനം മുന്നോട്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെത്തന്നെ വരുമാനവും ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ആ വരുമാനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ചോദനം നിവൃഹിക്കുകയാണ് പ്രദാനംമൂലം നടക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഉപഭോഗസാധനങ്ങളുടെ ചോദനവും പ്രദാനവും തമ്മിലും സമ്പാദ്യവും നിക്ഷേപവും തമ്മിലും വിദേശത്തുള്ള കൊടുക്കലും വാങ്ങലും തമ്മിലും എല്ലാം പൊരുത്തമുണ്ടാകത്തക്കവിധം നാണയവരുമാനം നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അതിനും പുറമെ, പ്രധാനചരക്കുകളുടെ ചോദനത്തിനും പ്രദാനത്തിനും തമ്മിലും പൊരുത്തമുണ്ടായിരിക്കണം.

വിഭവസാദ്ധ്യതകളും ഏറ്റവും അധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും എന്നാൽ സാധനങ്ങളുടെ നിലവിലുള്ള വിലക്രമത്തിൽ പൊരുത്തമില്ലാത്തതോ അസാധാരണമോ ആയ മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവിധത്തിൽ ആവശ്യവും ലഭ്യതയും ഒപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയെന്നതാണ് സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണത്തിന്റെ കാതൽ. ധനകാര്യം—അഥവാ ആഭ്യന്തരമായുണ്ടാകേണ്ട ധനം—വികസനത്തിൽ ഒരു ഊരാക്കുടുക്കായിക്കൂടാ. എന്തെന്നാൽ അതു ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ പണം മുടക്കാനുള്ള കഴിവു വേണ്ടിടത്തോളം ഉണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രംകൊണ്ട് യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗം ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ഉണ്ടെന്നു കരുതാൻ പാടില്ല. യഥാർത്ഥവിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, കൂടുതൽ മുടക്കാൻ പണമുള്ളതുകൊണ്ടു കൂടുതൽ കഴപ്പുണ്ടും വന്നുചേരുകയത്രേ ഫലം. അപ്പോൾ ധനപരമായുള്ള പൊരുത്തത്തിനു നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം എന്നുപറയുന്നതു ഭദ്രമായ ആസൂത്രണവും മാനേജ്മെൻറും എന്നതുതന്നെ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറയുകമാത്രമാണ്. വിഭാവധിഷ്ഠിതമായ ആസൂത്രണവും സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ആസൂത്രണവും പരസ്പരപൂരകങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് രണ്ടിൽ ഏതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിച്ചാലും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ ഉയന്നുയന്നുള്ള പടവുകളിൽ പൊരുത്തങ്ങളും വരുത്തുകയെന്നതാണുദ്ദേശം.

ദീർഘകാലവിക്ഷണവും അനുനേയത്വവും.

സാമ്പത്തികവികസനംമൂലം യഥാർത്ഥവിഭവസജ്ജീകരണത്തിൽ വന്നുചേരുന്ന വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങളും മുള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടുവേണം ദീർഘകാലപദ്ധതി

കം തയ്യാറാക്കാൻ. ചില കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഞ്ചുവർഷത്തേക്കുള്ള ഒരു പദ്ധതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിച്ചാൽ പോരായ്കയില്ല. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ കൂടുതൽ നീണ്ട ഒരു കാലയളവിലേക്കുള്ള വികസനത്തേപ്പറ്റി ഒരു പൊതുരൂപം മുന്നിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. ഓരോ അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തേക്കുമുള്ള പദ്ധതികൾക്കുതമ്മിൽ തുല്യതവേണമെന്നില്ല. കുറെയൊക്കെ തുല്യതയില്ലായ്മ ഏതാനും കാലത്തേക്ക് സത്വരവും കൂടുതൽ പൊരുത്തമുള്ളതുമായ വികസനത്തിനു് ഇടനൽകും. വിദ്യുച്ഛക്തി, ട്രാൻസ്പോർട്ട്, അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങൾ എന്നുതുടങ്ങി സ്വാഭാവികമായി വൻതോതിലുള്ള മുതൽമുടക്ക് ആവശ്യമുള്ള മേഖലകളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതു പ്രത്യേകിച്ചും ശരിയാണ്. അത്തരം നിക്ഷേപങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അടുത്ത പത്തോ പതിനഞ്ചോ വർഷത്തേക്ക് ഏതെല്ലാം വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നപ്രശ്നമാണു മുന്നിട്ടുനിൽക്കേണ്ടതു്. അല്ലാതെ ഇപ്പോഴുള്ളതോ ഉടനെ ഉണ്ടാകാവുന്നതോ ആയ ആവശ്യങ്ങളല്ലാ അടിസ്ഥാനമായെടുക്കേണ്ടതു്. അങ്ങിനെ, അടുത്ത ഭാവിയിലേക്കുള്ള പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുമ്പോഴും നടപ്പാക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ദീർഘകാലവീക്ഷണം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള പരിഗണനകൾ ദീർഘകാലത്തേക്കുള്ള പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിനകത്തുതന്നെ നിൽക്കത്തക്കവിധം ഹ്രസ്വകാലത്തേക്കു് പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും തുല്യപ്രധാനമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഒരു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി പ്രതിവർഷപരിപാടികളായി വിഭജിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വിലയിരുത്തേണ്ടതു് പ്രതിവർഷപരിപാടികളുടെ നടത്തിപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം. കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് വാർഷിക ബഡ്ജറുകളും വച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ. ഇതു് പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പ്രതിവർഷപരിപാടികൾ പുനരവലോകനം ചെയ്യുന്നതിനും ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനും സഹായകമാണു്.

പ്രതിവർഷപരിപാടികൾ അടങ്ങിയ വിശാലമായൊരു ചട്ടക്കൂടായിട്ടാണു പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തേക്കുള്ള പരിപാടികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പദ്ധതി വേണ്ടത്ര അനുനേയത്വം (അയവ്) ഉള്ളതായിരിക്കണം. ഒറ്റയടിയായി അഞ്ചുവർഷത്തേക്കു് നടത്തുന്ന ഒരഭ്യാസമല്ലാ ആസൂത്രണം. നിലവിലുള്ളതോ പുതുതായുണ്ടാകുന്നതോ ആയ ഗതിവിഗതികളും സാങ്കേതികവും ധനപരവും സാമൂഹ്യവുമായ സ്ഥിതിവിവരങ്ങളും നിരന്തരമായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും പുതിയ ആവശ്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പരിപാടികൾ ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്.

ദീർഘകാലാസൂത്രണത്തിന്റെ മറ്റൊരുവശത്തേക്കുറിച്ചുകൂടി എടുത്തുപറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഏഷ്യയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും അവികസിതപ്രദേശങ്ങളുടെ വികസനസംരംഭങ്ങളെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമാണതു്. രാഷ്ട്രീ

യവും ചരിത്രപരവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂവിഭാഗം ഇതേവരെയായി ഒരു വികസിതനിലയിൽ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. ഇതിൽപ്പെട്ട പല രാജ്യങ്ങളുടേയും സമ്പന്നിലകും ചില യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളുമായി പ്രധാനമായും ബന്ധപ്പെട്ട കഴിയാനിടയായി. രാഷ്ട്രീയബന്ധങ്ങളാണു അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നതു്. അതിന്റെ ഫലമോ, ആഭ്യന്തരമായ വാണിജ്യം വേണ്ടതു വികസിക്കാനിടയായില്ലെന്നുള്ളതാണു്. മാത്രമല്ലാ, ഈ രാജ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ പല കായ്ങ്ങളും പരസ്പരസഹായത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കാമായിരുന്നതൊട്ടു പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയതുമില്ല. എങ്കിലും ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ സവിശേഷമായ ഉൽപാദനങ്ങൾ പരസ്പരസൗകര്യത്തിനൊപ്പിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുക, വാണിജ്യബന്ധങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക, അറിവുകൾ കൈമാറുക എന്നുതുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ മുന്നോട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. ഓരോ രാജ്യവും അവരവരുടെ ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ചു വികസനത്തിന്നാഗ്രഹിക്കുന്നതു സ്വാഭാവികമാണെങ്കിലും ഉൽപ്പന്നങ്ങളും സാങ്കേതികമായ അറിവുകളും പരസ്പരനന്മക്കു വേണ്ടി കൈമാറാൻ പറ്റിയവിധം വികസനപരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഈ വിസ്തൃതമേഖലാടിസ്ഥാനത്തിൽവേണം ഭാരതത്തിന്റെ ആസൂത്രണത്തെ വീക്ഷിക്കാൻ. ദാരിദ്ര്യം, താഴ്ന്ന ജീവിതനിലവാരം, സാമ്പത്തികമായ പിൻനില എന്നിവയെല്ലാം ഈ മേഖലയിൽപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾക്കു പൊതുവായ പ്രശ്നങ്ങളാണെന്നും ഓരോ രാജ്യത്തേയും സംരംഭങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും ഈ മേഖലയിലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങൾക്കും പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നും ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 2

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയോടുള്ള സമീപനം

ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും

സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായവ്യവസ്ഥിതി

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ നേട്ടങ്ങളും തികച്ചും ഗണ്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും അതൊരു പ്രാരംഭമെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് കരുതാൻ വയ്യ. ജീവിതനിലവാരമുയർത്തുകയെന്നതുമാത്രമല്ല കർത്തവ്യം. ഭൌതികക്ഷേമവും ബുദ്ധിപരവും സാംസ്കാരികവുമായ സിദ്ധികളും വികസിക്കാൻ കഴിയുമാറു് സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു ജീവസ്സുളവാക്കുക എന്നതും നമ്മുടെ ലക്ഷ്യമാണു്. കുറേക്കൂടി ഉയർന്ന ഭൌതികക്ഷേമനിലവാരമെന്നതു് ഒരു പരമലക്ഷ്യമല്ല. സമൃദ്ധവും പൂർണ്ണവുമായ ജീവിതത്തിലേക്കുള്ള മാർഗ്ഗമാണു് അതു്. ഊണിനും ഉടുപ്പിനും കിടപ്പാടത്തിനും വേണ്ടി പ്രവൃത്തിസമയത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ചിലവഴിക്കാൻ നിർബന്ധിതമാണൊരു സമുദായമെന്നിരിക്കട്ടെ, അതുതോളം കുറവായിട്ടേ ആ സമുദായത്തിനു് ഉന്നതലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ തരപ്പെടൂ. സമുദായത്തിന്റെ ഉല്പാദനശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അതോടൊപ്പം വിഭിന്നങ്ങളായ അഭിലാഷങ്ങളുടേയും കഴിവുകളുടേയും പ്രകടനത്തിനും പ്രയോഗത്തിനും സാധ്യതകളുള്ള ചുറ്റുപാടുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതാണു സാമ്പത്തിക വികസനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. അപ്പോൾ സാമ്പത്തിക വികാസത്തിന്റെ മട്ടും പോക്കും തുടക്കം മുതൽതന്നെ സമൂഹം മുൻനിർത്തിയിട്ടുള്ള മൌലികലക്ഷ്യങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണമെന്നർത്ഥം.

ഈ മൌലികലക്ഷ്യങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തു് "സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ" എന്ന പദസമുച്ചയത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു. ഇതിന്റെ കാതലിതാണു്: പുരോഗതിയുടെ മാർഗ്ഗം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുപയോഗിക്കുന്ന പ്രാഥമികമായ പരിഗണന സ്വകാര്യലാഭമല്ല, സമൂഹത്തിനു പൊതുവേ കിട്ടുന്ന മെച്ചമാണു്. മാത്രമല്ലാ, വികാസത്തിന്റെ രീതിയും സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ ഘടനയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതു് ദേശീയ വരുമാനവും തൊഴിലും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ആദായത്തിലും സമ്പത്തിലും കൂടുതൽ സമതുലം ഉളവാക്കുകകൂടി ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാമാറുവേണം. സാമ്പത്തിക വികാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ സമുദായത്തിലെ അവശവിഭാഗങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ കൂടുതൽ കിട്ടുമാറാകണം. ഏറ്റവും കീഴെക്കിടക്കുന്നവനുകൂടി ജീവിതത്തിലുയരാൻ അവസരം നൽകുന്ന ഒരു പരിതസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കണം.

ഇത്തരമൊരു പരിതസ്ഥിതി ഉളവാക്കണമെങ്കിൽ ഗവർമ്മെൻറ് വമ്പിച്ച ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പൊതുമേഖല ത്വരിതഗതിയിൽ

വികസിക്കണം. അതു് പൊതുവും വ്യക്തിഗതവുമായ ധനനിക്ഷേപത്തിന്റെ രൂപത്തെയാകെ തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പ്രമുഖമായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഹകാര്യമേഖല ഏറെറടുക്കാൻ മടിക്കുന്ന വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുൻകയ്യെടുക്കേണ്ടതും പൊതുമേഖലയാണു്. ആധുനിക സാങ്കേതികവിജ്ഞാനവും വൻതോതിലുള്ള ഉല്പാദനവും വിദേശങ്ങളുടെ ഏകരൂപമായ നിയന്ത്രണവും വിജ്ഞാനവും വേണ്ടിവരുന്ന ചില വൻകിട പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളുടെ വികസനച്ചുമതല ഗവൺമെൻറുതന്നെ ഏറെറടുക്കണം. സാങ്കേതികപരിഗണനകൊണ്ടു്, സാമ്പത്തികശക്തിയുടേയും സമ്പത്തിൻറേയും കേന്ദ്രീകരണമാവശ്യമായിവരുന്ന ഈ രംഗങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണമോ ഭാഗികമോ ആയ പൊതുവുടമയും പൊതുനിയന്ത്രണവും പ്രത്യേകിച്ചും ആവശ്യമാണു്. പദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂടിന്നകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു സഹകാര്യമേഖല അതിന്റെ പങ്കു നിറവേറണം. വികാസോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ പൊതുമേഖലക്കും സഹകാര്യ മേഖലക്കും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ വളരാൻ അവസരമുണ്ടു്. എന്നാൽ നമ്മൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു വേഗത്തിലും നമ്മൾ മുന്നിൽ വച്ചിട്ടുള്ള സാമൂഹ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടത്തക്കവിധത്തിലും വികസനം സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ, പൊതുമേഖലയിൽ കേവലമായ വർദ്ധനവുണ്ടായാൽമാത്രം പോരാ, സഹകാര്യമേഖലയെ അപേക്ഷിച്ചു് പൊതുമേഖലയുടെ വളർച്ച തികച്ചും ഗണ്യമായിരുന്നേ മതിയാകൂ.

സോഷ്യലിസ്റ്റു് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അയവില്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥയാണെന്നു ധരിക്കരുതു്. ഓരോ രാജ്യവും അതിന്റെ പ്രതിഭയ്ക്കും പാരമ്പര്യത്തിനുമൊത്തുവേണം വികസിക്കാൻ. എന്നാൽ അവയിലുംപ്പെന്നിരിക്കുന്ന ചില മൗലികമൂല്യങ്ങളിലും വ്യവസ്ഥാവിധാനങ്ങളിലും ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള വികസനമായിരിക്കണമതു്. ചില നിശ്ചിതലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുകയെന്നതാണു് സോഷ്യലിസ്റ്റു് വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഉന്നം. ജീവിതനിലവാരമുയർത്തുക, സകലർക്കും വളരാനുള്ള അവസരങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുക, പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്നവരെ പ്രയത്നശാലികളാക്കുക, സമൂഹത്തിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയിടയിലും ഒരു സഹകരണബോധമുളവാക്കുക—ഇതൊക്കെയാണു് ലക്ഷ്യങ്ങൾ. ഭരണഘടനയിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശതത്വങ്ങളുടെ കൂറേക്കൂടി ഉറപ്പാന്ന രൂപമാണു സോഷ്യലിസ്റ്റു് വ്യവസ്ഥിതിയെന്നു പറയുമ്പോഴുണ്ടാകുന്നതു്.

ലക്ഷ്യങ്ങൾ

ജനാധിപത്യത്തിനും സ്ഥിതിസമത്വത്തിനും അനുയോജ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ത്വരിതമായ പുരോഗതി നേടുകയെന്നതാണു് മൗലികലക്ഷ്യം.

വിപുലമായ ഈ സമീപനത്തിനൊപ്പിച്ചു് താഴെക്കാണുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തിയാണു് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

1. നാട്ടിലെ ജീവിതനിലവാരമുയർത്താൻവേണ്ടി ദേശീയവരുമാനത്തിൽ ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധി നേടുക.
2. മൗലികവ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനം പ്രത്യേകമായുന്നിക്കൊണ്ടു് ത്വരിതമായ വ്യവസായീകരണം സാധിയ്ക്കുക.

3. തൊഴിലിനുള്ള അവസരങ്ങളും ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുക.
4. വരുമാനങ്ങളിലും സ്വത്തിലുമുള്ള അസമത്വങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുകയും സാമ്പത്തികശക്തിയെ സമമായി വിതരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക.

ഇവയെല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നവയാണ്. ഒന്നിനോടൊന്നു പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവേണം ഇവയെ സമീപിക്കുക.

ജീവിതനിലവാരം താഴ്ന്നിരിക്കുകയോ നിന്നപടി നില്ക്കുകയോ ചെയ്യുക, എല്ലാവർക്കും തീരെ പണിയില്ലാതിരിക്കുകയോ മുഴുനേരം പണിയില്ലാതിരിക്കുകയോ ചെയ്യുക, ഏറെക്കുറെ ശരാശരി വരുമാനവും ഏറ്റവും ഉയർന്ന വരുമാനവും തമ്മിൽ വലിയ വിടവുണ്ടായിരിക്കുക—ഇതെല്ലാം പിൻനിലയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. പ്രധാനമായും കൃഷിയെ അവലംബിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു ആർഥികവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പ്രത്യേകതകളാണവ. അപ്പോൾ വികസനത്തിന്റെ കാതൽ ത്വരിതമായ വ്യവസായീകരണവും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ വിഭിന്നരംഗങ്ങളിലേക്ക് വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതുമാണെന്നു കാണാം. എന്നാൽ വ്യവസായീകരണം ത്വരിതമാകണമെങ്കിൽ ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക്, ഇരുമ്പല്ലാത്ത ലോഹങ്ങൾ, കൽക്കരി, സിമൻറ്, ഘനരാസങ്ങൾ എന്നീ വ്യവസായങ്ങളും യന്ത്രനിർമ്മാണത്തിനുള്ള യന്ത്രങ്ങളുല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വ്യവസായവും ത്വരിതഗതിയിൽ വികസിക്കണം. അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങൾ മാത്രമല്ലാ ഭാവിയിൽ വർദ്ധിച്ചുവന്നേക്കാവുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ കൂടി കണക്കിലെടുത്തിട്ടുവേണം ഓരോ സംരംഭത്തിനും ധനം മുടക്കാമോ എന്നു തീരുമാനിക്കാൻ.

മൗലികവ്യവസായങ്ങളിൽ മൂലധനം നിക്ഷേപിച്ചാൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികൾക്ക് ആവശ്യം കൂടുമെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിൽ അവയുടെ പ്രദാനം വർദ്ധിക്കുകയില്ല; വൻതോതിൽ തൊഴിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയുമുണ്ടാവില്ല. അപ്പോൾ ഒന്നിനോടൊന്നു പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്ന ഒരു വ്യവസായീകരണശ്രമത്തിൽ, ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ മൂലധനത്തെ ഏറ്റവുമധികം മെച്ചം നൽകുമാറു പയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഏറ്റവുമത്യാവശ്യമുള്ള ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അധ്വാനത്തെ ഉപയോഗിക്കാൻ സുസംഘടിതമായി ശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മൂലധനത്തെ അപേക്ഷിച്ച് മനുഷ്യശക്തി സുലഭമായുള്ള ഒരു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ, കൂടുതൽ തൊഴിലുകൾ കൊടുക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ഉല്പാദനരീതികൾ ഉപയോഗിക്കുകയെന്ന സമ്പ്രദായം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം. തൊഴിലില്ലായ്മ കൂടിത്തിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, അധ്വാനത്തെ കൂടുതലുപയോഗിക്കുക എന്നതുതന്നെ വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ലക്ഷ്യമായിരിക്കണം. തൊഴിലില്ലായ്മകൊണ്ട് സമൂഹത്തിനുണ്ടാകുന്ന കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളോർക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ ആളുകൾക്ക് തൊഴിലു കൊടുക്കുന്നതും മൂലധനനിക്ഷേപത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതുമായ പ്രത്യേകമാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു തികച്ചും ന്യായീകരണമുണ്ട്.

തൊഴിൽ

തൊഴിലിനുള്ള അവസരങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയെന്ന പ്രശ്നം, ഒന്നുകൂടി എടുത്തുപറയട്ടെ, മൂലധനനിക്ഷേപപരിപാടികളിൽനിന്നു വേർപെടുവിക്കാൻ വ

യ്യു. മൂലധനനിക്ഷേപത്തിൽ തൊഴിലുണ്ടാക്കലുമടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്റെ ഫലമാണ് തൊഴിൽ. മൂലധനനിക്ഷേപവും വികസനച്ചിലവും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നാണല്ലോ പദ്ധതി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി വരുമാനവും അധ്വാനത്തിനുള്ള ആവശ്യവും സർവ്വത്ര സിദ്ധിക്കും. പക്ഷേ, തൊഴിലുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന ഒരു പദ്ധതിയിൽ മൂലധനനിക്ഷേപത്തിന്റെ ഏറ്റവുമുയർന്ന തോതു നിർണ്ണയിക്കുകയെന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് പലതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. സാമാന്യമായ ഒരു സമീപനം പോരാ. പ്രശ്നത്തെ മേഖലകളായും രംഗങ്ങളായും വർഗങ്ങളായും തരം തിരിച്ചു തീരുമാനിക്കുക. വ്യാവസായിക ഘടനക്കു ബഹുമുഖത്വം നൽകുക, വ്യവസായശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുന്ന ഇടങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് ഉചിതമായൊരു നയം സ്വീകരിക്കുക, ലഘുവ്യവസായങ്ങളേയും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളേയും സഹായിക്കാൻ സവിശേഷമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുക, സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനത്തെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉയർന്ന തലങ്ങളിൽ നിലനിർത്തുക, സാങ്കേതികപരിശീലനത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വേണ്ടതു ഉണ്ടാക്കുക, ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കും ഒരു തൊഴിലിൽനിന്നു മറ്റൊരു തൊഴിലിലേക്കും അനായാസേന നീങ്ങാനുള്ള സൗകര്യം അധ്വാനത്തിനുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക—ഇവയെല്ലാം തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള പരിപാടിയിലെ ഘടകങ്ങളായി കരുതേണ്ടതാണു്. വിവിധരീതിയിലുള്ള മൂലധനനിക്ഷേപങ്ങളുടെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന അധ്വാനത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങൾ, ഒരു നിക്ഷേപക്രിയയുടെ ഫലമായി ഉടനുണ്ടാകുന്ന തൊഴിലും പിന്നീട് അതുകൊണ്ടുണ്ടായേക്കാവുന്ന വർദ്ധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങൾ, എന്നിവയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായി പഠിക്കേണ്ടതു ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമാണു്.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി തൊഴിൽരംഗത്തേയ്ക്കു് പുതുതായി വന്നുചേരുന്നവർക്കും, കൃഷിയിലും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലും ഇപ്പോഴും മുഴുനേരം തൊഴിലില്ലാതിരിക്കുന്നവർക്കും തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുമെന്നാണു് കമ്മീഷൻ നടത്തിയിട്ടുള്ള പഠനംകൊണ്ടു് വെളിവാകുന്നതു്. ആദ്യദശയിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ തുടർന്നുപോകുന്നതു് വേണ്ടിടത്തോളം തടഞ്ഞുനിറുത്താൻ പദ്ധതിക്കു സാധിച്ചില്ലെന്നു വന്നേക്കും. ഇവിടെ ഒരു കാര്യമോർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പിന്നണിയിൽകിടക്കുന്ന ഒരു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മയെന്നതു് മൗലികമായി വികസനപ്രശ്നത്തിന്റെ വേറൊരുവശം മാത്രമാണു്. തൊഴിലിനുള്ള അവസരങ്ങൾ വിപുലപ്പെടുത്തുകയെന്നതു തീർച്ചയായും മുൻഗണനയർഹിക്കുന്ന ഒരു ലക്ഷ്യം തന്നെ. പക്ഷേ, ഒരു പ്രത്യേക കാലയളവിനുള്ളിൽ തൊഴിൽ വർദ്ധിക്കുന്നതു് യന്ത്രസാമഗ്രികളുടേയും പുതുതായി ജോലിക്കു ചേർന്നിട്ടുള്ള തൊഴിലാളി തനിക്കു കിട്ടുന്ന വരുമാനം എന്തെല്ലാം സാധനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണോ ചിലവാക്കുക അവയുടേയും പ്രദാനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് എന്നു പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതു മുഖ്യമാണു്. ഉല്പാദനത്തിനുള്ള യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ നിർമ്മാണമാണു് വികാസത്തിന്റെ കാതൽ. ഈ നിർമ്മാണപ്രവർത്തനത്തിൽ രാജ്യത്തിലെ ആഭ്യന്തരശക്തിയെ എത്രത്തോളം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നുള്ളതു് തുണി, പഞ്ചസാര, താമസസ്ഥലം എന്നിങ്ങനെ തൊഴിലാളികളും തങ്ങളുടെ വരുമാനം എന്തിനൊക്കെയാണോ ചിലവാക്കുന്നതു്

ആവയുടെ ഉല്പാദനത്തിന്റെ വേഗതയെ അവലംബിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. തൊഴിലുണ്ടാകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തെ മുൻനിറുത്തി നോക്കുമ്പോൾ ഈ ശാഖകളിലുള്ള ഉല്പാദനത്തോതു് വർദ്ധിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്നു കാണുന്നു. ഉയർന്നവരുന്ന വരുമാനത്തോതുകളുടെ നിലവാരങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ചു് തൊഴിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരിക്കണം ലക്ഷ്യമെന്നു വീണ്ടും എടുത്തു പറയണം.

വ്യവസായം

രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ, വ്യവസായീകരണത്തിനു്, വിശേഷിച്ചു് മൗലികവ്യവസായങ്ങളുടേയും ഘനവ്യവസായങ്ങളുടേയും വികാസത്തിനു് വലിയ മുൻഗണനയുണ്ടു്. വ്യവസായങ്ങളും, ഖനനം എന്നിവയിലേക്കു പൊതുമേഖലയെ കാര്യമായി വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നാണു് വെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ പരിപാടികൾക്കുള്ള പ്രധാന ഉത്തരവാദിത്വം കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിനേറതാണു്. ഈ പുതിയ പരിപാടികൾക്കു് ധാരാളം പണമാവശ്യമാണു്. കൂടാതെ, ഗവർമ്മേൻറിനു് സംഘടനത്തിനും ഭരണനിർവ്വഹണത്തിനും വേണ്ടി കിട്ടാവുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ എണ്ണം ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും തീരുമാനങ്ങൾ വേഗത്തിലെടുത്തു നടത്തുവാനുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുമാവശ്യമായിവരും. ഘനവ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനം, എണ്ണ കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ, കൽക്കരി ഖനനം എന്നിവക്കുള്ള പരിപാടികളെ ഇനിയും വിപുലപ്പെടുത്തേണ്ടി വരും. അണുശക്തിയുടെ വികസനം ആരംഭിക്കണം. ഇതിനുവേണ്ടി ഉല്പാദനഉപകരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തെ ത്വരിതമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വികാസത്തിനാവശ്യമായ ഇന്ധനവും ശക്തിയും സംഭരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായി വരും. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഉന്നിയിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ ആകർഷകമാണു്. എന്നാൽ അതിനനുസരിച്ചു ധനപരവും സംഘടനാപരവുമായ യത്നങ്ങളും ഇതിനാവശ്യമാണെന്നു ഓർക്കണം.

പദ്ധതിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ചരക്കുകളുടേയും സേവനങ്ങളുടേയും ഉല്പാദനത്തിൽ വർദ്ധനവു് നേടേണ്ടതു് സ്വകാര്യമേഖലയിലേയും പൊതുമേഖലയിലേയും വികാസത്തിൽക്കൂടിയാണു്. രണ്ടു മേഖലകളും ഒത്തുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കണം. ഒരേ യന്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടുഭാഗങ്ങളായിട്ടാണു ഇവയെ കണക്കാക്കേണ്ടതു്. ഈ രണ്ടു മേഖലകളും ഓരേ സമയത്തു് ഒന്നിനോടൊന്നു പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ളതാകുന്ന വികാസത്തിലൂടെയാണല്ലോ പദ്ധതി ആകെ നീങ്ങേണ്ടതു്. അപ്പപ്പോൾ സമുചിതങ്ങളായ നിയന്ത്രണോപാധികൾ ഉപയോഗിച്ചു് സ്വകാര്യമേഖലയിലെ വികാസപ്രവണതകളിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്താൻ സർക്കാറിനു കഴിയും. അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയും വേണം.

1948-ലെ വ്യവസായനയപ്രമേയത്തിനനുസരിച്ചാണു് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്കുശേഷമുള്ള ഇൻഡ്യാഗവർമ്മേൻറിന്റെ വ്യവസായനയം മൊത്തത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. 1948-ൽ ആ പ്രമേയം അംഗീകരിച്ചതിനുശേഷം വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല സംഭവവികാസങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആസൂത്രണം സംഘടിതമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. സോഷ്യലിസ്റ്റു് സാമൂഹ്യവ്യ

വസ്ഥിതി എന്ന ലക്ഷ്യം പാർല്ലിമെൻറ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് 1948-ലെ പ്രമേയം ഒന്നു പുനപ്പരിശോധിക്കുകയും 1956 ഏപ്രിൽ 30-ാംനു പ്രധാന മന്ത്രി 'പുതിയ വ്യവസായനയപ്രമേയം' പാർല്ലിമെൻറിലവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വികാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിൽ സ്റ്റേറിനുള്ള പങ്കിനേയും ചുമതലയേയും പുതിയ വ്യവസായനയപ്രമേയം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. 'മൗലികവും തന്ത്രപരവുമായ പ്രാധാന്യമുള്ളവയോ പൊതുപ്രയോജനമുള്ള അത്യാവശ്യ സേവനങ്ങളുടെ രൂപത്തിലുള്ളവയോ ആയ എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളും' ഉൾക്കൊള്ളുമാറ് പൊതുമേഖല വിപുലപ്പെടുത്തണം. വളരെ അത്യാവശ്യമുള്ളവയും ഇന്നത്തെ നിലക്ക് സ്റ്റേറിനുമാത്രം ഏറ്റെടുക്കാൻ കഴിയുന്നതുമായ മൂലധനനിക്ഷേപം വേണ്ടവയുമായ ചില വ്യവസായങ്ങളുണ്ട്. അവയും പൊതുമേഖലയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം. അങ്ങിനെ വിപുലതരമായ ഒരു മണ്ഡലത്തിൽ വ്യാവസായിക വികസനത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം സ്റ്റേറ് നേരിട്ട് ഏറ്റെടുക്കണം. ഓരോന്നിനോടും സ്റ്റേറിനുള്ള ഉത്തരവാദങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ പുതിയ പ്രമേയം വ്യവസായങ്ങളെ രണ്ടു പട്ടികകളിൽ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാവിവികസനത്തിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം തികച്ചും സ്റ്റേറിനേറ്റുതന്നെയായിരിക്കുന്ന 17 വ്യവസായങ്ങളാണ് ആദ്യത്തെ പട്ടികയിൽ. രണ്ടാമത്തെ പട്ടികയിൽ ക്രമേണ സ്റ്റേറുടമയിൽ വരുത്താനുദ്ദേശിക്കുന്ന വ്യവസായങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റാണ്. ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പുതുവ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ സ്റ്റേറ് സാമാന്യേന മുൻകയ്യെടുക്കും. എന്നാൽ സ്റ്റേറിൻെറ യത്നങ്ങളോടൊപ്പം സ്വകാര്യമേഖലയുടെ യത്നങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ടു പട്ടികകളും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

പട്ടിക എ.

1. ആയുധസാമഗ്രികളും പ്രതിരോധസജ്ജീകരണത്തിനുള്ള മറ് സാധനങ്ങളും.
2. അണുശക്തി.
3. ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക്.
4. ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക് എന്നിവയുടെ ഘനവാർപ്പുപണി.
5. ഇരുമ്പ്-ഉരുക്ക് ഉല്പാദനം, ഖനനം, യന്ത്രോപകരണനിർമ്മാണം, കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് നിശ്ചയിക്കുന്ന മറു് അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളും എന്നിവക്കു വേണ്ട യന്ത്രസാമഗ്രികളും.
6. ജലത്തിൽ നിന്നും ആവിയിൽനിന്നും വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള ഘനവൈദ്യുതയന്ത്രങ്ങളും.
7. കൽക്കരിയും ഇളംകൽക്കരിയും.
8. പെട്രോളിയം, മണ്ണെണ്ണ തുടങ്ങിയ എണ്ണകളും.
9. ഇരുമ്പയിര്, മാംഗനീസ്അയിര്, ക്രോംഅയിര്, ജിപ്സം, സംഘർ, സ്വർണ്ണം, വജ്രം എന്നിവയുടെ ഖനനം.
10. ചെമ്പ്, കാരിയം, ഉത്തമ്നാകം, തകരം, മോളിബ്ഡനം, വൃംഫ്രം എന്നിവയുടെ ഖനനവും സംഭരണവും.
11. 1953-ൽ അണുശക്തി (ഉല്പാദന വിനിയോഗനിയന്ത്രണ)ഉത്തരവിൽ പട്ടികയായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും.

12. വിമാനം.
13. വ്യോമഗതാഗതം.
14. റയിൽവേ ഗതാഗതം.
15. കപ്പൽനിർമ്മാണം.
16. ടെലിഫോൺ, ടെലിഫോൺ കേബിളുകളും, ടെലഗ്രാഫ്, കമ്പിയില്ലാ ക്കമ്പി ഉപകരണങ്ങളും (റേഡിയോ റിസീവിംഗ് സെറ്റ് ഒഴിച്ച്).
17. വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനം, വിതരണം.

പട്ടിക ബി.

1. 1949ലെ മിനറൽ കൺവൻഷൻ റൂൾസ് 3-ാം വകുപ്പിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ലഘുധാതുദ്രവ്യങ്ങളും.
2. ഏ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത അലുമിനിയവും ഇരുമ്പല്ലാത്ത മറ്റു് ലോഹങ്ങളും.
3. യന്ത്രോപകരണങ്ങളും.
4. ഇരുമ്പു കലർന്ന ലോഹങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളുണ്ടാക്കാനുള്ള ഉരുക്കും.
5. ഔഷധങ്ങളും, ചായങ്ങളും, പ്ലാസ്റ്റിക്ക് തുടങ്ങി കെമിക്കൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള മൗലികവും അർദ്ധപൂർണ്ണവുമായ ഉല്പന്നങ്ങളും.
6. ആൻറിബയോട്ടിക്സും മറ്റ് അവശ്യ ഔഷധങ്ങളും.
7. കൃത്രിമവളങ്ങളും.
8. കൃത്രിമറബ്ബർ.
9. കൽക്കരി കരിക്കൽ. (കാർബണൈസേഷൻ)
10. കെമിക്കൽ പൾപ്പ്.
11. റോഡ് ഗതാഗതം.
12. സമുദ്രഗതാഗതം.

മറ്റു രംഗങ്ങളിലെ വ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനം സഹകാര്യ മേഖലകളുടെ മൂൻകയ്യിനും പ്രയത്നത്തിനും വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ഏതു രംഗത്തിലും പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള അവകാശം സ്റ്റേറ്റിനുണ്ട്.

ഈ വിഭജനം അയവു വരുത്താൻ പാടില്ലാത്ത ഒന്നല്ല. ഉദാഹരണത്തിന്, ഏ പട്ടികയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽപ്പെട്ടതും ഇന്നു് സഹകാര്യമേഖലയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഘടകങ്ങളുടെ വികസനത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്തുന്നില്ല. അതുപോലെ ദേശീയതാല്പര്യത്തിനു ചേർന്നതെന്നു തോന്നുന്ന പക്ഷം സഹകാര്യവ്യവസായികളുടെ സംഘടനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും സ്റ്റേറ്റിനു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്— അതതരം സഹകാര്യസംരംഭങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വേണ്ടത്ര നിയന്ത്രണവും അധികാരവും സ്റ്റേറ്റിനുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സ്വതന്ത്രമായി മുൻനിർത്തിയിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളുംകൊണ്ടു് ത്വരിതമായ വികാസത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു പ്രഥമ പരിഗണന. പൊതുമേഖല എത്രയും വേഗ

തിൽ വികസിക്കണം. അതേ സമയത്തുതന്നെ അവിടെ വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സൗകര്യങ്ങളും അവസരങ്ങളും സഹകാരിമേഖലക്കുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. അതായതു്, പൊതുമേഖലയും സഹകാരിമേഖലയും വളരെയേറെ ഇണങ്ങി പോകണമെന്നു മുരുക്കം.

കുടിൽവ്യവസായങ്ങളേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 1948-ലെ വ്യവസായനയപ്രമേയത്തിലെ സമീപനരീതിയെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുകയാണു് പുതിയ വ്യവസായനയപ്രമേയം ചെയ്യുന്നതു്. ഈ വ്യവസായങ്ങൾകൊണ്ടു് വിശേഷിച്ചു് ചില മെച്ചങ്ങളുണ്ടാകാനുണ്ടു്. ഉടൻതന്നെ വൻതോതിൽ തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനവയ്ക്കു കഴിയും. അവ മൂലധനത്തേയും തൊഴിൽവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും ഫലപ്രദമായി സമാഹരിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യവും ദേശീയവരുമാനത്തെ കുറെക്കൂടി സമതയോടെ വീതിക്കുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതയും ഉളവാക്കുന്നു. ഈ വ്യവസായങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും നവീകരിക്കുകയും പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു മുഖ്യമാണു്. ഫലപ്രദമായ നയങ്ങളും സമുചിതമായ സംഘടനാപരിപാടികളും എങ്ങിനെ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടു എന്നതാണു പ്രശ്നം. ഈ രംഗത്തിലെ സാങ്കേതികവികാസത്തിന്റെ ഗതി നിയന്ത്രിക്കണം. ആപേക്ഷികമായ കാര്യക്ഷമതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ നിശ്ചിത നടപടികളും കൈക്കൊള്ളുകയും വേണം. കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിലും വേലയെടുക്കുന്നവർക്കു് പല പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും നേരിടേണ്ടിവരുന്നുണ്ടു് നല്ല അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളും ന്യായമായ വിലക്കു ലഭിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകാതിരിക്കുക, ഉപകരണങ്ങളുടെ ദൗർല്ലഭ്യവും വിലക്കൂടുതലും എന്നിങ്ങനെ ഇവയിൽ പലതും ധനദൗർബ്ബല്യം മൂലമാണുണ്ടാകുന്നതു്. വിപണനസൗകര്യങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തത, പുതിയ ഉല്പാദനരീതികളും കമ്പോളപരിതസ്ഥിതികളുമായി ബന്ധമില്ലാതിരിക്കൽ എന്നിങ്ങനെ തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനശക്തിയേയും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു തടസ്സമായി നില്ക്കുന്ന മറ്റു പല പ്രതിബന്ധങ്ങളുമുണ്ടു്. ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി നിരന്തരമായ പ്രയത്നമാവശ്യമാണു്. സാമാന്യേന, നാട്ടിൻപുറത്തേക്കു വിദ്യുച്ഛക്തിസൗകര്യങ്ങളും എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടും തൊഴിലാളികൾക്കു താങ്ങാവുന്ന വിലക്കു് വിദ്യുച്ഛക്തി കിട്ടുമാറാക്കാവുന്നതുകൊണ്ടും ഈ വ്യവസായങ്ങൾക്കു് ധാരാളം ഉത്തേജനങ്ങളും ലഭിക്കും. എന്നാൽ മറ്റു വിധത്തിലുള്ള സഹായങ്ങളും വേണ്ടിവരും. ഇന്നുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തേയും ഉപകരണങ്ങളേയും പ്രയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ പ്രദാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലും സാവധാനത്തിൽ പുരോപരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തുന്നതിനും രണ്ടാം പദ്ധതി പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ബാങ്കുകളും മറ്റുമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ കടം കിട്ടുക, വൻതോതിൽ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും വാങ്ങുകയും ഉല്പന്നങ്ങളെ വില്ക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നീ മെച്ചങ്ങളും ചെറുകിട ഉല്പാദകർക്കു കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ മേഖലയെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കണം. ഇന്നു നിലവിലുള്ള കുടിൽവ്യവസായങ്ങളിലേയോ കൈത്തൊഴിൽശാലകളിലേയോ തൊഴിലാളികളുടെ തൊഴിലുകളെ സംരക്ഷിക്കുകയെന്നതോ, ഇന്നു കാണുന്ന തരത്തിലുള്ള ഉല്പന്നങ്ങളുടെ

ആവശ്യത്തെ നിലനിത്തണമെന്നതാ മാത്രമാണ് പ്രശ്നമെന്നു കാണരുത്. ഉയന്നു വരുന്ന വരുമാനങ്ങളിൽനിന്നുളവാകുന്ന പുതിയ ആവശ്യങ്ങളെ ഫലപ്രദമായി നിറവേറ്റുമാറ് പുതിയതരം ഉല്പന്നങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുകയും പുതിയ ഉല്പാദനരീതികം ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതുകൂടി ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

അസമത്വങ്ങൾ ലഘൂകരിക്കുക

വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു കാലെടുത്തുകൊടുക്കുന്ന അപൂർണ്ണവികസിത രാജ്യങ്ങൾക്ക് മറെറാരു ഭാരവുംകൂടി താങ്ങാനുണ്ട്. വികാസത്തേയും സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യാസമത്വങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉൽപാദനവിഭവങ്ങളേയും വർഗ്ഗബന്ധങ്ങളേയും ക്രമീകരിക്കാൻവേണ്ടി അസൂത്രണംചെയ്യുന്നതെങ്ങിനെ എന്നതാണ് അവരുടെ മുമ്പിലുള്ള പ്രശ്നം. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു വരുമാനത്തിലും സമ്പത്തിലും അസമത്വങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. അവയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യണം. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി അവ വർദ്ധിക്കാതെയും നോക്കണം. അസമത്വങ്ങൾ കുറക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ രണ്ടുവഴിക്കാണു നീങ്ങുക. ഏറ്റവും അടിയിൽ കിടക്കുന്നവരുടെ വരുമാനം കൂട്ടണം; അതോടൊപ്പം തലപ്പത്തിരിക്കുന്നവരുടെ വരുമാനം കുറക്കണം. ആദ്യം പറഞ്ഞതിനാണു അടിസ്ഥാനപരമായ പ്രാധാന്യം കൂടുതലുള്ളത്. പ്ലാനിന്റെ ഒരു ഭാഗമെന്നനിലക്കു പ്രയോഗിക്കുന്ന പുതുനടപടികളും വ്യവസ്ഥിതിപരമായ മാറ്റങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടു മാത്രമേ അസമത്വങ്ങൾ കുറഞ്ഞുവരികയുള്ളുവെന്നു ഊന്നിപ്പറയേണ്ടതുണ്ട്. പദ്ധതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള മൂലധനനിക്ഷേപക്രമം, സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങൾ നയിക്കുന്നതിൽ സ്റ്റേറ്റ് എടുക്കുന്ന നടപടികൾ, പദ്ധതിക്കാവശ്യമായ വിഭവങ്ങൾ സംഭരിക്കുന്നതിനു അവലംബിക്കുന്ന നികുതിമാർഗ്ഗങ്ങൾ, സാമൂഹ്യസേവനവികസനം, ഭൂവുടമയുടേയും ഭൂകൃഷ്ണാനേപഷണത്തിന്റേയും മണ്ഡലത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന വ്യവസ്ഥാപരമായ മാറ്റങ്ങൾ, ജോയിൻറ് സ്റ്റാക്ക് കമ്പനികളുടേയും മാനേജിംഗ് ഏജൻസി വ്യവസ്ഥയുടേയും പ്രവർത്തനരീതി, സ്റ്റേറ്റ് ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സഹകരണമേഖലയുടെ വളർച്ച, ഇവയെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നാണു പുതിയ വരുമാനങ്ങൾ ഏതെല്ലാം ഘട്ടങ്ങളിലാണുണ്ടാകുകയെന്നും അവയുടെ വിതരണരീതി എങ്ങിനെയായിരിക്കണമെന്നും നിർണ്ണയിക്കുക. താഴ്ന്നതലത്തിൽ വരുമാനവും അവസരങ്ങളും വർദ്ധിക്കുകയും ഉയന്നതലത്തിൽ സമ്പത്തിന്റേയും അവകാശങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രീകരണം കുറയുകയും ചെയ്യുന്ന മട്ടിൽ എല്ലാ നടപടികളേയും സമ്മേളിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു ആസൂത്രണത്തിന്റെ കേന്ദ്രതത്വം.

വരുമാനത്തിലും സമ്പത്തിലുമുള്ള അസമത്വങ്ങൾ കുറയ്ക്കുന്നതിൽ നികുതിനടപടികൾക്ക് അതിപ്രധാനമായൊരു പങ്കാണുള്ളത്. എന്നാൽ അസമത്വങ്ങൾ കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വീകരിക്കുന്ന നടപടികളിൽ ചിലത് ജനങ്ങളുടെ ഉത്സാഹത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചേക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഇന്ത്യയിൽ വമ്പിച്ച ആദായത്തിന്റെ മീതെ മൂന്നുതിവരുന്ന നികുതി ഇപ്പോൾതന്നെ ഉയ

ന്നതാണ്. ആ നിലക്ക് കൂടുതൽ യത്നിക്കാനോ സമ്പാദിക്കാനോ ഉള്ള ഉത്സാഹം കെടുത്തിക്കളയാതെതന്നെ വികസനോപാധികൾക്ക് കൂടുതൽ സംഭാവനകൾ ചെയ്യാൻ ധനപരമായി താരതമ്യേന ഭേദപ്പെട്ട നിലയിലുള്ളവരെ പ്രേരിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ നികുതിവ്യവസ്ഥയിൽ കുറേക്കൂടി ദൂരവ്യാപകമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടിവന്നേക്കാം. സമ്പത്തിലും മൂലധനാദായത്തിലും നികുതി ചുമത്തുന്നതോടൊപ്പം വ്യക്തിഗതമായ നികുതിക്കുള്ള അടിസ്ഥാനം ആദായമെന്നതിനു പകരം ചിലവ് ആക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതു നേടാമെന്നൊരു നിർദ്ദേശമുണ്ട്. താത്വികമായി നോക്കുന്നപക്ഷം, ചിലവിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നികുതിക്ക് ചില മെച്ചങ്ങളുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു മാറ്റം കൊണ്ടുവരുന്നതിനുമുമ്പ് ഭരണപരമായ ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണണമെന്നതു ശരിതന്നെ. സ്വത്തിന്റെ മീതെ നികുതി ചുമത്തുന്നതിനും ഒരു ന്യായമുണ്ട്. സ്വത്തോ വസ്തുവോ ഉടമയിലുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് അതിൽനിന്നു ആദായത്തിന്മേൽ ചുമത്തുന്ന നികുതിക്കുപുറമെ കൂടുതൽ നികുതിഭാരം താങ്ങാനുള്ള കെൽപ്പുണ്ടെന്നാണല്ലൊ. അതുപോലെ സംഭാവനകളുടേയും ദാനങ്ങളുടേയും മീതെ നികുതി ചുമത്തുന്നതിലും ന്യായമുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ള നടപടികളും എത്രത്തോളമാവാമെന്നുള്ളതു് പരിപൂർണ്ണമായി പരിശോധിക്കണം. ചിലതുകൊണ്ട് കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടേ മെച്ചം ഉണ്ടായുള്ളുവെന്നു വരാം. പക്ഷെ, അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആവശ്യമുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വൈകാതെതന്നെ തുടങ്ങണം.

ആദായങ്ങൾക്ക് പരമാവധി നിർണ്ണയിക്കണമെന്ന നിർദ്ദേശമുണ്ട്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു പ്രത്യേക പതനത്തിനുശേഷം എല്ലാതരം ആദായങ്ങൾക്കും 100 ശതമാനം നികുതി ചുമത്തുകയെന്നതാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള നികുതി വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാതെ യാന്ത്രികമായി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിൽനിന്നു പല വൈഷമ്യങ്ങളുമുണ്ടായേക്കാം. കൂലിയിൽനിന്നും ശമ്പളത്തിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആദായങ്ങൾക്കു പുറമേ സ്വകാര്യസ്വത്തിൽനിന്നും വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആദായങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങൾ പലതും പൊന്തിവരും. ഒരു നിശ്ചിത തീയ്യതിമുതൽ ആദായത്തിനു പരമാവധി നിർണ്ണയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിയമനിർമ്മാണം നടപ്പാക്കുക എന്ന ബുദ്ധിയോടെയെല്ലാ ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കേണ്ടതു്. സമുദായത്തിലെ ആദായമിച്ചം കൂടുതൽ കൂടുതലായി ഭരണാധികാരികളുടെ കയ്യിലേക്കു എത്തിക്കുന്നതിനുതകുന്ന മട്ടിൽ നികുതിവ്യവസ്ഥയെ ക്രമേണ രൂപപ്പെടുത്തുകയും വ്യവസ്ഥാപരമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് എങ്ങിനെയെന്നു് ചിന്തിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഉൽപാദനക്രമത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. വേലയൊന്നുമെടുക്കാതെ പാട്ടംമാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരായി ഒരുകൂട്ടർ ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടില്ല. അമിതമായ പലിശനിരക്കോട്ടക്രൂടിയ സ്വകാര്യഹുണ്ടികളുടെ സ്ഥാനത്തു് ബാങ്കുകൾ തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ വഴിയായി പണം കടംകൊടുക്കുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ തുടങ്ങണം. ഉൽപ്പാദനത്തിന്റേയും വാണിജ്യത്തിന്റേയും മർമ്മപ്രധാന്യമുള്ള ശാഖകളിൽ സ്വകാര്യകുത്തകകളെ നിയന്ത്രിക്കുകയും പൊതുമേഖല വിപുലപ്പെടുത്തുകയും

ചെയ്യണം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഇവക്കെല്ലാം ദൂരവ്യാപകമായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ആദ്യമായിത്തന്നെ പരമാവധി നിർണ്ണയമെന്നതു് ഒരു പ്രക്രിയയുടെ തുടക്കമെന്നതിനേക്കാൾ അതിന്റെ അവസാനഫലമാണെന്നോർമ്മിക്കണം.

അസമത്വങ്ങളുടെ മറ്റൊരു വശമാണു പ്രാദേശികാസമത്വങ്ങളെന്നതു്. വികസനത്തിനുള്ള സാദ്ധ്യതയായ ഏതു ആസൂത്രണത്തിലും പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്കു പരിഗണന നൽകണമെന്നതു ഒരു പ്രാഥമികതത്വം മാത്രമാണു്. ഇന്നു കിട്ടാവുന്ന വിഭവങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു നാടിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തും സമമായ വികസനം സാധിക്കുന്നതിനു ആവുന്നതൊക്കെ ചെയ്യണമെന്നു ദേശീയവികസനകൗൺസിൽ ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ വേണം ഈ പ്രശ്നത്തെ സമീപിക്കുക. വികേന്ദ്രീകൃതമായ വ്യാവസായികോല്പാദനം ഒരു മാർഗ്ഗമാണു്. വ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു സ്ഥലങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ ഈ പരിഗണനാ മുൻനിർത്തുകയെന്നുള്ളതുമറ്റൊരു മാർഗ്ഗമാണു്; രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നീങ്ങാൻ തൊഴിലാളികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നതും ഒരു മാർഗ്ഗമാണു്. പൊതുമേഖലയിലെ വികസനത്തിനുള്ള പരിപാടി തയ്യാറാക്കുമ്പോഴും സ്വകാര്യമേഖലയിൽ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പുതിയ വ്യവസായശാലകൾക്കു ലൈസൻസു കൊടുക്കുമ്പോഴും ഈ സമീപനമാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം മുന്നിൽ കാണണം. സമമായ പ്രാദേശികവികസനം നേടുന്നതിന്റെ ആവശ്യകതയും പുതിയ വ്യവസായനയപ്രമേയം ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ടു്.

സാമ്പത്തികനയവും മാർഗ്ഗങ്ങളും

പദ്ധതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ സാമ്പത്തികപ്രമേയത്തിന്റെ കർത്തവ്യം ചിലവിനുള്ള ധനം സംഭരിക്കുകയെന്നതു് മാത്രമല്ല. പദ്ധതിയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു് ഉപഭോഗവും യഥാർത്ഥവിഭവങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നതു കൂടെയാണു്. പ്രവർത്തനപരിപാടികളുടെ ഒരു പട്ടികയല്ല ഒരു പദ്ധതി. ഇന്നതിന്നതെല്ലാം ഇന്നയിന്നമട്ടിൽ ചെയ്യണമെന്ന ഒരു തീർപ്പുകൂടി അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ രണ്ടുതരം മാർഗങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ രണ്ടിനേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. നികുതിസംബന്ധവും നാണയപരവുമായ നയങ്ങളിലൂടെ സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളെ ക്രമീകരിക്കുകയെന്നതൊന്നു്. രണ്ടാമതു്, കയറ്റിറക്കുമതികളിൽ നിയന്ത്രണം, വ്യവസായങ്ങളും വ്യാപാരങ്ങളും നടത്തുന്നതിനു ലൈസൻസുകളേർപ്പെടുത്തുക, ഏതെങ്കിലും മേഖലകളിലോ ഉപമേഖലകളിലോ ഉള്ള സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളെ ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന മട്ടിലുള്ള വിലനിയന്ത്രണവും വിഭവവിഭജനവും, എന്നിങ്ങനെ ചില മാർഗങ്ങളുമുണ്ടു്. മൂലധനനിക്ഷേപത്തെ ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതും ഒരു മുൻഗണനാപദ്ധതി മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ളതുമായ സർവ്വതോമുഖമായ ഒരു ആസൂത്രണത്തിൽ ഈ രണ്ടുതരം നിയന്ത്രണങ്ങളും ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടു്.

വികസനോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഗവർമ്മെന്റിന്റെ നികുതിസംബന്ധവും നാണയസംബന്ധവുമായ നടപടികളുടെ മൗലികപ്രവണത

വ്യാപകസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാകാനേ സാധ്യമാകൂ. അപ്പോൾ, അതുകൊണ്ടുള്ളാകുന്ന നാണയപ്പെരുപ്പസമ്മർദ്ദത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നതാണ പ്രശ്നം. ഒരു രാജ്യത്തിനു വിദേശനാണയക്കൈമാറ്റത്തിനുള്ള സാധ്യതകളും അളവില്ലാതെയുണ്ടെങ്കിൽ കൂടുതൽ സാധനങ്ങളും ഇറക്കുമതി ചെയ്തു ആഭ്യന്തരമായ പ്രദാനം വർദ്ധിപ്പിച്ച് നാണയപ്പെരുപ്പസമ്മർദ്ദത്തെ തീർച്ചയായും നിയന്ത്രിക്കാം. പക്ഷെ ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി അതല്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഒരു വികസിതസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ വിഭവമാർഗങ്ങളുടെ ആവശ്യം പലവകയാണ്. കാർഷികോൽപ്പാദനം ഉദ്ദേശിച്ചിടത്തോളമുണ്ടായില്ലെന്നു വരാം. അങ്ങിനെ അനേകം ഉരാക്കുടുക്കുകളുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ചില ഉരാക്കുടുക്കുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലുടനെ ഒരു വികസനപരിപാടിയെ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കാനോ വെട്ടിക്കുറക്കുവാനോ സാധ്യമല്ല. ചില സാഹസികനടപടികളെടുക്കുകയേ നിവർത്തിയുള്ളൂ. അപ്പപ്പോഴത്തെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് വിഭവനിയന്ത്രണങ്ങളേർപ്പെടുത്തുന്നതിനും വിഭവവിഭജനം നടത്തുന്നതിനും എപ്പോഴും തയ്യാറായിരിക്കണം. ഇതു വിജയിക്കണമെങ്കിലോ, അനുകൂലമായ മാനസികാന്തരീക്ഷം മുൻകൂട്ടി സൃഷ്ടിക്കുകയും വേണം.

ക്ഷാമമോ ദുർല്ലഭ്യമോ വന്നാൽ മൗലികമായ പരിഹാരമാർഗം പ്രദാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ്. ആഭ്യന്തരമായ പ്രദാനം എത്രത്തോളം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഇറക്കുമതിക്കൂടാതെ കഴിയുകയുമില്ല. എന്നാൽ ഇറക്കുമതികളെ ഒരുത്തിവരെ മാത്രമേ ആശ്രയിക്കാൻ നിവർത്തിയുള്ളൂ. മറുപയോഗങ്ങളിൽനിന്നു വിഭവങ്ങളെ തിരിച്ചുവിടുന്നതിൽ വൈഷമ്യങ്ങളുണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു ഗവർമ്മേൻറു ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും തുടങ്ങിയ തന്ത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ചരക്കുകളുടെ കരുതൽസ്റ്റോക്കുകളും ഉണ്ടാക്കിവക്കുകയും വിലയിലുണ്ടാകുന്ന ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇതിനു പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മറു വിളവുകളുടെ ഉൽപ്പാദകന്മാക്കു കിട്ടുന്ന വിലയുമായി ഒരു നീതിപൂർവ്വമായ അനുപാതം നിലനിർത്തുകയും പദ്ധതിയുടെ ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ച് വിളവുൽപ്പാദനം രൂപപ്പെടുത്തുതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് ഇടക്കിടെ വ്യാപാരവിളകളുടെ വിലച്ചായ്വുകളും നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാവശ്യമായി വരും. കയറ്റിറക്കുമതിനയം ഈ ലക്ഷ്യത്തിനൊത്തുവേണം ആവിഷ്കരിക്കുക. ചരക്കുകളിലുള്ള ഉൽഹക്കുവടത്തെ ഫലപ്രദമായി തടുത്തു നിത്തണം.

ചുരുക്കത്തിൽ, ആസൂത്രണാധിഷ്ഠിതമായ വികസനത്തിൽ പദ്ധതിക്കടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും മുൻഗണനകളും അനുയോജ്യമായി സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ നയങ്ങളെ സമന്വയിക്കാതെ കഴിയില്ല. ആവശ്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാർഗ്ഗങ്ങളും മാറാതെയും മാറാതെയും നിവൃത്തിയില്ല. ചിലേടത്തു് നികുതിസംബന്ധമായും വിലസംബന്ധമായുമുള്ള പ്രേരകങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരും. മറു ചിലേടത്തു ലൈസൻസ് വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. ഇനിയും മറു ചില അവസരങ്ങളിൽ ലാഭത്തിനു പരമാവധി നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തുക, ദുർല്ലങ്ങളായ അസംസ്കൃത വിഭവങ്ങളെ സംഭരിച്ചു് വിഭജിക്കു

ക എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിയന്ത്രണമാർഗങ്ങളവലംബിക്കേണ്ടിയും വരും. മൂലധനപ്രയോഗത്തെ സംബന്ധിച്ച അനുമതി നിയമങ്ങളും, വിദേശനാണയവിനിമയസാധ്യതകളുടെ ക്രമീകൃതമായ വിഭജനം, വിവേചനാപരമായ നികുതികളും സാമ്പത്തികപ്രേരകങ്ങളും, അർഹിക്കുന്നവർക്ക് ധനസഹായം, വാണിജ്യധനകാര്യവ്യാവസായികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പൊതുവേയുള്ള നിയന്ത്രണം ഇതെല്ലാം സാമ്പത്തികാസൂത്രണയന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. അനിയന്ത്രിതവും അസംഘടിതവുമായ സ്വകാര്യതീരുമാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനഫലത്തേക്കാളും മെച്ചപ്പെട്ട ഫലങ്ങളും നേടാൻവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമമാണ് ഒരു പദ്ധതി. അതിനു നിയമനിർമ്മാണങ്ങളും നിയന്ത്രണമാർഗങ്ങളും ആവശ്യമാണ്. കൂടാതെ ഒരു നിശ്ചിതകാലയളവിനുള്ളിൽ വ്യവസ്ഥിതിഘടനകളാകെ മാറണം. പ്രേരണകളും നിയന്ത്രണങ്ങളും തമ്മിൽ നമ്മളാഗ്രഹിക്കുന്ന സമതുലനം, അപ്പപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളും ക്രമീകരണങ്ങളും വഴിയല്ലാതെ, കൈവരുത്തേണമെങ്കിൽ അതു ആവശ്യമാണ്.

No: 6504

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.
TRAVANCORE.

അദ്ധ്യായം 3

പദ്ധതിയുടെ രൂപരേഖ

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങൾ അഞ്ചുവർഷം കൊണ്ട് ദേശീയവരുമാനത്തിൽ 25 ശതമാനം വർദ്ധനവുണ്ടാക്കുകയും ജനസംഖ്യാപെരുപ്പത്തോടെ തൊഴിൽ രംഗത്തു് കൂടിവരുന്ന ആളുകൾക്ക് പണി നല്കത്തക്കവിധം തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകൾ വികസിപ്പിക്കുകയും തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന പദ്ധതിക്കാലങ്ങളിൽ ദ്രുതതരമായ അഭിവൃദ്ധി കൈവരുത്തുന്നതിനു അനുയോജ്യമാംവിധം വ്യവസായവല്ക്കരണത്തിലേക്ക് പുരോഗമിക്കുകയുമാണ്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി ഒരു വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഒന്നാം പദ്ധതിയിലാരംഭിച്ച വികസനസംരംഭങ്ങളുടെ തുടർച്ചയത്രേ. എന്നാൽ വ്യവസായവല്ക്കരണത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് മുൻഗണനാക്രമത്തിൽ അനിവാര്യമായ ഒരു മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട് രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ. പ്രത്യേകിച്ചും ഘനവ്യവസായങ്ങളുടേയും ടാൻസ്പോർട്ട് തുടങ്ങിയ ഉപവ്യവസായങ്ങളുടേയും വികസനക്കാര്യത്തിൽ.

ചിലവും ചിലവുവിഭജനവും

പദ്ധതിക്കാലത്തു് കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും ചേർന്നു വികസനപരിപാടികൾക്കായി ആകെ 4800 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാനാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. താഴെപ്പറയുന്ന കണക്കനുസരിച്ചാണു പല രംഗങ്ങളിലേക്കുമായി ഈ തുക വിഭജിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്.

പ്രധാന വികസനരംഗങ്ങളും ചിലവുവിഭജനവും

	ഒന്നാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി		രണ്ടാം പഞ്ചവത്സര പദ്ധതി	
	ആകെ വക കൊള്ളിച്ചതു് (കോടിക്കണക്ക്)	ശതമാനം	ആകെ വക കൊള്ളിച്ചതു് (കോടിക്കണക്ക്)	ശതമാനം
1	2	3	4	5
1. കൃഷിയും സാമൂഹ്യവികസനവും	357	15·1	568	11·8
എ. കൃഷി.	241	10·2	341	7·1
കാർഷികപരിപാടികൾ.	197	8·3	170	3·5
ഗോപരിപാലനം.	22	1·0	56	1·1
വനം.	10	0·4	47	1·0
മത്സ്യവ്യവസായം.	4	0·2	12	0·3
സഹകരണം.	7	0·3	47	1·0
പലവക.	1		9	0·2
ബി. ദേശീയ വികസനപദ്ധതികളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും.	90	3·8	200	4·1
സി. മറ്റു പരിപാടികൾ.	26	1·1	27	0·6
ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾ.	11	0·5	12	0·3
തദ്ദേശവികസനപരിപാടികൾ.	15	0·6	15	0·3

1	2	3	4	5
2. ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും.	661	28·1	913	19·0
ജലസേചനം.	384	16·3	381	7·9
വിദ്യുച്ഛക്തി.	260	11·1	427	8·9
വെള്ളപ്പൊക്കം തടയാനും മറ്റുമുള്ള പരിപാടികൾ.	17	0·7	105	2·2
3. വ്യവസായവും ഖനനവും.	179	7·6	890	18·5
വലുതും ഇടത്തരവുമായ വ്യവസായങ്ങൾ.	148	6·3	617	12·9
ധാതുവിഭവവികസനം.	1		73	1·5
ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും.	30	1·3	200	4·1
4. ഗതാഗതവും വാർത്താവിതരണവും.	557	23·6	1385	28·9
റയിൽവേ.	268	11·4	900	18·8
റോഡുകൾ.	130	5·5	246	5·1
റോഡ് ട്രാൻസ്പോർട്ട്.	12	0·5	17	0·4
തുറമുഖങ്ങൾ.	34	1·4	45	0·9
കപ്പൽ ഗതാഗതം.	26	1·1	48	1·0
ഉൾനാട്ടിലെ ജലഗതാഗതം			3	0·1
വിമാനഗതാഗതം.	24	1·0	43	0·9
മറ്റു ഗതാഗതരീതികൾ.	3	0·1	7	0·1
തപാൽ, കമ്പിത്തപാൽ.	50	2·2	63	1·3
മറ്റു വാർത്താവിനിമയരീതികൾ.	5	0·2	4	0·1
പ്രക്ഷേപണം.	5	0·2	9	0·2
5. സാമൂഹ്യകാര്യങ്ങൾ.	533	22·6	945	19·7
വിദ്യാഭ്യാസം.	164	7·0	307	6·4
ആരോഗ്യം.	140	5·9	274	5·7
ഭവനനിർമ്മാണം.	49	2·1	120	2·5
പിന്നോക്കവർഗ്ഗക്ഷേമം.	32	1·3	91	1·9
സാമൂഹ്യക്ഷേമം.	5	0·2	29	0·6
തൊഴിലും തൊഴിലാളിക്ഷേമവും.	7	0·3	29	0·6
പുനരധിവാസം.	136	5·8	90	1·9
അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കാനുള്ള പ്രത്യേകപരിപാടികൾ.			5	0·1
6. പലവക.	69	3·0	99	2·1
ആകെ.	2,356	100·0	4,800	100·0

പ്രാദേശികവികസനപരിപാടികളുടെ നടത്തിപ്പിന്നായി ജനങ്ങളും പണമായും സാധനസാമഗ്രികളായും നല്കുന്ന സംഭാവനകളും മുൻകാണിച്ച ആകെച്ചിലവിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

മുകളിൽ കൊടുത്ത പട്ടിക സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു പ്രധാന സംഗതിയുണ്ട്. പ്രധാന രംഗങ്ങളിലെ വികസനച്ചിലവിനു നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള തുകയുടെ കാര്യത്തിൽ ഒന്നാം പദ്ധതിയും രണ്ടാം പദ്ധതിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. മുൻഗണനാക്രമത്തിൽ വന്ന മാറ്റമാണതുകൊണ്ട് വ്യക്തമാകുന്നതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ പൊതുരംഗത്തേക്കു നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള തുകയിൽ 19 ശതമാനത്തോളം വ്യവസായങ്ങൾക്കും ഖനനത്തിനുമായിട്ടാണു നല്കിയിരിക്കുന്നതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ഇതു 8 ശതമാനമായിരുന്നു. തുകക്കണക്കു വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വ്യവസായത്തിനും ഖനനത്തിനുമുള്ള ചിലവു നൂറു ശതമാനത്തോളമാണു് കൂടിയിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. അങ്ങിനെ രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ വ്യവസായത്തിനും ഖനനത്തിനും വേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള തുക ആദ്യത്തെ വകകൊള്ളിക്കലുകളും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണു്. വ്യവസായത്തിനും ഖനനത്തിനും വേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള 890 കോടി രൂപയിൽ 690 കോടിയും ഖനനം ഉൾപ്പെടെ വൻകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കാണു്. ബാക്കി 200 കോടി ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും.

പദ്ധതിക്കാലത്തെ ആകെച്ചിലവിൽ 29 ശതമാനം ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങൾ എന്നിവക്കാണു നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ളതു്. റയിൽവേകളുടെ വികസനപരിപാടികൾക്കു് പദ്ധതിയുടെ ആകെച്ചിലവിൽ 19 ശതമാനം വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ഇതു 11 ശതമാനമായിരുന്നു. മറ്റു ഗതാഗതവിഭാഗങ്ങൾക്കു് രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള തുക ആകെച്ചിലവിന്റെ ശതമാനക്കണക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ഒന്നാം പദ്ധതിയിലുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം തന്നെയില്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥ തുകക്കണക്കു നോക്കുമ്പോൾ ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണു്.

കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറും സംസ്ഥാനഗവർൺമ്മൻറുകളും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കു ചിലവാക്കുന്ന തുകയിൽ 19 ശതമാനം ജലസേചനത്തിനും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. കൃഷിക്കും സാമൂഹ്യവികസനത്തിനുമായി 12 ശതമാനം ചിലവാക്കും. മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടിനങ്ങളിലും കൂടി ആകെ ചിലവു വരുന്നതു് 1481 കോടി രൂപയാണു്. കൃഷിക്കും വ്യവസായത്തിനും തമ്മിൽ മുൻഗണനാക്രമത്തിൽ താരതമ്യേന മാറ്റം വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ക്ഷേമ്യസാധനങ്ങളുടേ ഉല്പാദനവർദ്ധനവു് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെന്നല്ലാ, അടുത്ത കുറേ കാലത്തേക്കുതന്നെ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകാതെ തരമില്ല. ജലസേചനത്തിനും വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണത്തിനുമായി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള 486 കോടി രൂപയിൽ 209 കോടി കഴിഞ്ഞ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ തുടർച്ചയായി നടപ്പാക്കുന്ന പരിപാടികൾക്കും ബാക്കി 277 കോടി പുതിയ പദ്ധതികൾക്കുമാണു്. വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനവികസനം കൃഷിക്കും വ്യവസായത്തിനുമാവശ്യമാണു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ

വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനത്തിനു വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള 427 കോടി രൂപയിൽ 160 കോടി ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ തുടച്ചയായുള്ള പരിപാടികൾക്കും ബാക്കി 267 കോടി പുതുതായി തുടങ്ങുന്ന പരിപാടികൾക്കുമാണ്. ഈ ജലസേചനവിദ്യുച്ഛക്തി പരിപാടികളും, വരുന്ന പതിനഞ്ചുവർഷംകൊണ്ട് ജലസേചനം ഇന്നത്തേതിന്റെ ഇരട്ടിയാക്കുകയും വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണം ആറിരട്ടിയായും വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു വലിയ ഗവർമ്മേൻറ് പരിപാടിയുടെ ഭാഗം മാത്രമാണ്.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ സാമൂഹ്യസേവനക്കാര്യങ്ങൾക്ക് ആകെ ചിലവിന്റെ 20 ശതമാനമാണ് വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒന്നാംപദ്ധതിയിൽ ഇത് 23 ശതമാനമായിരുന്നു. സാമൂഹ്യസേവനകാര്യങ്ങൾക്ക് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള തുകയിൽനിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം, ഭവനനിർമ്മാണം എന്നിവക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള തുകയുടെ ശതമാനനിരക്ക് നോക്കുമ്പോൾ അതു മിക്കവാറും ഒന്നാം പദ്ധതിയിലേതുമാതിരി തന്നെയാണ്. തുകക്കണക്കുനോക്കുമ്പോൾ ഒന്നാംപദ്ധതിയിലേതിനേക്കാൾ വളരെ കൂടുതലും. ഉദാഹരണത്തിനു വിദ്യാഭ്യാസരംഗം തന്നെയെടുക്കുക രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ 307 കോടി രൂപയാണ് ഇതിലേക്കു നീക്കിവെച്ചിരുന്നത്. ഇത് ഒന്നാംപദ്ധതിയിൽ അനുവദിച്ച തുകയുടെ ഏതാണ്ട് ഇരട്ടിയോളമാണ്. ആരോഗ്യവകുപ്പിന്റെ കാര്യവും ഇങ്ങിനെതന്നെ.

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്ക് ആകെ ചിലവാക്കുന്ന 4800 കോടി രൂപയിൽ 2559 കോടി കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറും 2241 കോടി സംസ്ഥാന ഗവർമ്മേൻറുകളും എല്ലാം ചേർന്നും ആണ് ചിലവാക്കുന്നത്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും ചിലവു തുകകളും അതേ കാര്യങ്ങൾക്ക് ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയിൽ അനുവദിച്ചിരുന്ന തുകകളും ഒടുവിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അനുബന്ധത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനവികസനരംഗങ്ങളിൽ കേന്ദ്രവും എ. ബി. സി. സംസ്ഥാനങ്ങളും ചിലവാക്കുന്ന തുകയുടെ കണക്ക് താഴെ ചേർക്കുന്നു.

രൂപാ കോടിക്കണക്ക്

	കേന്ദ്രം	എ സംസ്ഥാനം	ബി. സംസ്ഥാനം	സി. സംസ്ഥാനം	ആകെ
1	2	3	4	5	6
1. കൃഷിയും സാമൂഹ്യവികസനവും	65	359	112	31	568
2. ജലസേചനം വിദ്യുച്ഛക്തി.	105	567	217	24	913
3. വ്യവസായം, ഖനനം.	747	99	37	7	890
4. ട്രാൻസ്പോർട്ട്, വാർത്താവിനിമയം	1203	120	41	21	1385
5. സാമൂഹ്യ സേവനകാര്യങ്ങൾ	396	393	117	39	945
6. പലവക.	43	42	11	3	99
ആകെ.	2559	1580	535	125	4800

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെ നിക്ഷേപം

ആകെ പൊതുമേഖലയിൽ ചിലവാക്കുന്ന 4800 കോടി രൂപയിൽ 3800 കോടി രൂപയേ നിക്ഷേപമുള്ളൂ. നിർമ്മാണസമ്പത്ത് സൃഷ്ടിക്കാൻ വേണ്ടി

ചിലവാക്കുന്ന തുകയ്ക്കാണ് നിക്ഷേപം എന്നു പറയുന്നതു്. ബാക്കിയുള്ള 1000 കോടി രൂപാ ആനുകാലിക വികസനാവശ്യത്തിലും. രണ്ടിനങ്ങളിലുംപെട്ട ചിലവുകൾ പൊതുവായി ഇനം തിരിച്ചു താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

രൂപാ കോടിക്കണക്കു്

	മുടക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന തുക	ഇപ്പോൾ ചിലവാക്കുന്നതു്	ആകെ
1. കൃഷിയും സാമൂഹ്യവികസനവും	338	230	568
എ. കൃഷി.	181	160	341
ബി. ദേശീയ വികസനപദ്ധതിയും സാമൂഹ്യപദ്ധതിയും.	157	70	227
2. ജലസേചനം, വിദ്യുച്ഛക്തി.	863	50	913
എ. ജലസേചനവും വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിക്കലും.	456	30	486
ബി. വിദ്യുച്ഛക്തി	407	20	427
3. വ്യവസായം, ഖനനം.	790	100	890
എ. വൻകിട വ്യവസായവും ഇടത്തരം വ്യവസായവും ഖനനവും.	670	20	690
ബി. ഗ്രാമവ്യവസായം, ചെറുകിടവ്യവസായം.	120	80	200
4. ട്രാൻസ്പോർട്ട്, വാർത്താവിനിമയം.	1,335	50	1,385
5. സാമൂഹ്യസേവനകാര്യങ്ങൾ.	455	490	945
6. പലവക.	19	80	99
ആകെ.	3,800	1,000	4,800

പൊതുമേഖലയിലെ 3800 കോടി രൂപായുടെ നിക്ഷേപപരിപാടികൾക്കു വിലയിരുത്തുന്നതു് സ്വകാര്യമേഖലയിലെ നിക്ഷേപലക്ഷ്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി വേണം. ഇരുമേഖലകളിലേയും നിക്ഷേപഫലങ്ങൾ ചേർത്താണു് ഉൽപ്പാദനവികസനലക്ഷ്യങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തെ നിക്ഷേപഗതികൾ വച്ചുകൊണ്ടും ചില രംഗങ്ങളിലെ പ്രഖ്യാപിതമായ നിക്ഷേപപരിപാടികൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു സ്വകാര്യമേഖലയിലുണ്ടാകാനിടയുള്ള നിക്ഷേപനിലവാരം താഴെക്കൊടുക്കുന്നവിധമായിരിക്കണമെന്നു ഊഹിക്കാം.

രൂപാ കോടിക്കണക്കു്.

1. സംഘടിതവ്യവസായം, ഖനനം	575
2. തോട്ടം, വിദ്യുച്ഛക്തിഉല്പാദനം, റയിൽവേ ഒഴിച്ചുള്ള ട്രാൻസ്പോർട്ട്.	125
3. നിർമ്മാണങ്ങൾ.	1,000
4. കൃഷി, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ, ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ.	300
5. സ്റ്റോക്ക്.	400
ആകെ	2,400

ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ആകെയുണ്ടായ നിക്ഷേപം ഏതാണ്ടു് 3100 കോടി രൂപയാണെന്നു് കണക്കാക്കാം. അതിൽ പകുതിയിലേറെ സഹകാര്യമേഖലയിലെ നിക്ഷേപമായിരുന്നു. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തെ നിക്ഷേപലക്ഷ്യം 6200 കോടി രൂപയാണു്. ആകെ നിക്ഷേപത്തിൽ പൊതുമേഖലയിലെ നിക്ഷേപഭാഗം മുമ്പത്തേക്കാൾ വളരെ വർദ്ധിക്കും. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ പൊതുമേഖലയിലേയും സഹകാര്യമേഖലയിലേയും നിക്ഷേപാനുപാതക്രമം 61:39 ആണു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ഇതു് 50:50 ആയിരുന്നു. പൊതുമേഖലയിലെ നിക്ഷേപം രണ്ടരഇരട്ടി വർദ്ധിക്കുമെന്നർത്ഥം. സഹകാര്യമേഖലയിലേതു് 50 ശതമാനവും.

ഉല്പാദനവികസനലക്ഷ്യങ്ങൾ

രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചും രീതിയേക്കുറിച്ചും ഇതേവരെ പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു നിർമ്മാണസംരംഭങ്ങളേയും മുൻഗണനാക്രമങ്ങളേയും കുറിച്ചു് സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. വിവിധരംഗങ്ങളിലെ വികസനപരിപാടികളും ഈ റിപ്പോർട്ടിന്റെ ഇനിയുള്ള പല അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് പൊതുമേഖലയിലേയും സഹകാര്യമേഖലയിലേയും നിക്ഷേപഫലമായി കൈവരുത്തേണ്ട ഉല്പാദനവികസനലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലവ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

പ്രധാന ഉൽപാദനവികസനലക്ഷ്യങ്ങൾ

ഇനം	1950–51	1955–56	1960–61	1955–56 ലെ അപേക്ഷിച്ചു് 1960–61ൽ ഉണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനശതമാനം
1	2	3	4	5	6
I. കൃഷിയും സാമൂഹ്യവികസനവും				
1. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ (പത്തുലക്ഷം ടൺകണക്കു്)	54.0†	65·0	76.0	15
2. പരുത്തി (പത്തുലക്ഷം കെട്ടുകണക്കു്.)	2.9	4.2	5.5	31
3. ശർക്കര. (പത്തുലക്ഷം ടൺകണക്കു്.)	5.6	5.8	7.1	22
4. എണ്ണക്കുരുക്കൾ. (പത്തുലക്ഷം ടൺകണക്കു്.)	5.1	5.5	7.0	27
5. ചണ (പത്തുലക്ഷം കെട്ടു്.)	3.3	4·0	5.0	25
6. തേയില (പത്തുലക്ഷം റാത്തൽ.)	613	644	700	9
7. ദേശീയവികസനബ്ലാക്കുകൾ (എണ്ണം)	—	500	3,800	660

† 1949–50ലെ കണക്കാണിതു്

1	2	3	4	5	6
8.	സാമൂഹ്യ വികസന പദ്ധതി കാര്യം (എണ്ണം)	—	622	1,120	80
9.	ദേശീയവികസന–സാമൂഹ്യ പദ്ധതികാര്യംകൊണ്ട് പ്രയോജനം ലഭിക്കുന്നവർ (പത്തുലക്ഷക്കണക്ക്)	—	80	325	306
10	ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകാര്യം (ആയിരക്കണക്ക്)	83	118	200	70
II.	ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും				
1.	ജലസേചനം നടത്തുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ വിസ്തൃതി (10 ലക്ഷം ഏക്കർ)	51	67	88	31
2.	വിദ്യുച്ഛക്തി ഉല്പാദനശേഷി (10 ലക്ഷം കി. വാ.)	2.3	3.4	6.9	103
III.	ധാതുവിഭവങ്ങൾ				
1.	ഇരുമ്പയിര്. (പത്തുലക്ഷംടൺ)	3.0	4.3†	12.5	191
2.	കൽക്കരി (10 ലക്ഷംടൺ)	32.3	38.0‡	60.0‡	58
IV.	വൻകിടവ്യവസായങ്ങൾ				
1.	കറതീർത്ത ഉരുക്ക് (10 ല. ട.)	1.1	1.3	4.3	231
2.	വാർപ്പുപണികാര്യങ്ങൾക്ക് കരിരുമ്പ്. (10 ല. ട.)	—	0.38	0.75	97
3.	അലൂമിനിയം. (000 ടൺ)	3.7	7.5	25.0	233
4.	വിൽപനക്കുള്ള ഉരുക്കുതകിട് (000 ടൺ)	—		12	....
5.	വില്പനക്കുള്ള വാർപ്പുരുക്ക് (000 ടൺ)	—		15	....
6.	ഉരുക്കു, ഉരുത്തരങ്ങൾ	—	180	500	178
7.	യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ (ഗ്രേഡഡ്) (വില ലക്ഷംരൂപാ)	31.8	75	300	300
8.	സിമൻറ് മെഷിനറി ,,	—	56†	200	257
9.	പഞ്ചസാരനിർമ്മാണയന്ത്രങ്ങൾ. ,,	—	28‡	250	779
10.	ഉണി, ചണ, നെയ്ത്തുയന്ത്രങ്ങൾ ,,	—	412	1,950	373
11.	കടലാസുനിർമ്മാണയന്ത്രം ,,			400	....

† 1954ലെ കണക്ക്

‡ കലണ്ടർവർഷങ്ങളിലേക്കുള്ളതു്

1	2	3	4	5	6
12.	വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിച്ചുള്ള സെൻട്രിഫ്യൂഗൽ പമ്പ് (000 എണ്ണം)	34	40	86	115
13.	ഡീസൽ എഞ്ചിനുകൾ (000 എച്ച്. പി.)	—	100	205	105
14.	മോട്ടോർ കാറുകൾ (എണ്ണം)	16,500	25,000	57,000	128
15.	തീവണ്ടി (എണ്ണം)	3	175	400	129
16.	ട്രാക്ടർ. (എണ്ണം) (20-30 ഡി. ബി: എച്ച്. പി)	....	....	3,000	....
17.	സിമൻറ്. (10ലക്ഷംടൺ)	2.7	4.3	13	202
18.	വളങ്ങൾ.				
	എ. നൈട്രജനസ്. (അമോണിയം സൾഫേറ്റിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ) (000 ടൺ)	46	380	1,450	282
	ബി. ഫോസ്ഫേറ്റിക് (സൂപ്പർഫോസ്ഫേറ്റ് അടിസ്ഥാനത്തിൽ) (000 ടൺ)	55	120	720	500
19.	സൾഫ്യൂറിക് ആസിഡ് ,,	99	170	470	176
20.	സോഡാപ്പൊടി ,,	45	80	230	188
21.	സോഡാക്കാരം ,,	11	36	135	275
22.	പെട്രോളിയം റിഫൈനറി പ്രൊഡക്ട്സ് (10 ലക്ഷംടൺ)	....	3 6	4·3	19
23.	ഇലക്ട്രിക് ട്രാൻസ്ഫർമർ (33 കെ. വിയും അതിൽ താഴെയും) (000 കെ.വി.എ.)	179	540	1,300	151
24.	ഇലക്ട്രിക് കേബിൾ. എ. സി. എസ്. ആർ. കണ്ടക്ടർ. (ടൺ)	1,420	9,000	18,000	100
25.	ഇലക്ട്രിക് മോട്ടോർ (000 എച്ച്. പി.)	99	240	600	150
26.	തുണി (10ലക്ഷംവാര.)	4,618	6,850	8,500	24
27.	പഞ്ചസാര. (10ല. ട.)	1.1	1·7	2.3	35
28.	കടലാസ്, കട്ടിക്കടലാസ് (000 ടൺ.)	114	200	350	75
29.	സൈക്കിൾ, സംഘടിത വ്യവസായരംഗത്തെമാത്രം കണക്ക്. (000 എണ്ണം)	101	550	1,000	82
30.	തയ്യൽയന്ത്രം. സംഘടിത രംഗത്തെമാത്രം കണക്ക് ,,	33	110	220	100
31	ഇലക്ട്രിക് പങ്ക. ,,	194	275	600	118

1	2	3	4	5	6
V.	ഗതാഗതം, വാർത്താവിനിമയം				
	എ. റയിൽവേ.				
	1. പാസഞ്ചർ ട്രയിനുക ളുടെ സഞ്ചാരദൂരം (10 ലക്ഷംമൈൽ)	95	108	124	15
	2. സാമാനഭാരം(10 ല. ട.)	91	120	181†	51
	ബി. റോഡ്				
	1. ദേശീയപൊതുനിരത്തു (000മൈൽ)	12·3	12·9	13·8	7
	2 നിരപ്പുറോഡുകളം (000 മൈൽ)	97.0	107.0	125.0	17
	സി. കപ്പൽഗതാഗതം.				
	1. തീരദേശത്തെ ഗതാ ഗതം†† ലക്ഷം ജി ആർ ടി.)	2.2	3.2	4.3	34
	2. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ‡ ,,	1.7	2.8	4 7	68
	ഡി. തുറുഖം.				
	കയററിയിറക്കുശേഷി (10 ലക്ഷംടൺ)	20	25	32 5	30
	ഇ. തപാൽ, കമ്പിത്തപാൽ.				
	1 തപാലാഫീസ്. (000 എണ്ണം)	36	55	75	36
	2. കമ്പിയാഫീസ്. ,,	3.6	4.9	6.3	28
	3. ടെലഫോൺ. ,,	168	270	450	67
VI.	വിദ്യാഭ്യാസം				
	1. ഓരോ പ്രായത്തിലും പെട്ട കുട്ടികളിൽ വി ദ്യാലയങ്ങളിൽ പോക ന്നവരുടെ ശതമാനക ണക്ക്.				
	എ. പ്രാഥമികഘട്ടം (6–11പ്രായക്രമം)	42·0	51·0	63.0	
	ബി. മദ്ധ്യഘട്ടം(11–14 ,,)	14.0	19·0	22·5	
	സി. ഹയർ സെക്കണ്ടറിഘട്ടം (14–17 ,,)	6·4	9·4	12·0	
	2. പ്രാഥമിക അടിസ്ഥാന വിദ്യാലയങ്ങളം(ലക്ഷം)	2·23	2·93	3·50	19
	3. പ്രാഥമിക, മിഡ്, സെക്കണ്ടറിസ് ക്കൂളം അദ്ധ്യാപകർ (ലക്ഷം)	7·4	10·3	13·4	30
	4. അദ്ധ്യാപകപരിശീലന സ്ഥാപനങ്ങളം (എണ്ണം)	835	1,136	1,412	24

†† ടാങ്കറുകൾ ഉൾപ്പെടെ
‡ ട്രാമ്പ് ടണ്ണേജുൾപ്പെടെ

1	2	3	4	5	6
	5. അദ്ധ്യാപകപരിശീലന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചേരുന്നവർ (000 എണ്ണം)	75·6	103·5	134·2	30
VII.	ആരോഗ്യം				
	1. ചികിത്സാലയങ്ങളും (000 എണ്ണം)ം	8·6	10·0	12·6	26
	2. ആശുപത്രികളിൽ കിടക്കകളും (000 എണ്ണം)	113	125	155	24
	3. ഡാക്ടറന്മാർ (000 എണ്ണം)	59	70	82·5	18
	4. നേഴ്സുമാർ. ,,	17	22	31	41
	5 മിഡ്വൈഫുമാർ ,,	18	26	32	23
	6. ധാത്രികളും ,,	4	6	41	583
	7. ഹെൽത്തു് അസിസ്റ്റന്റന്മാരും സാനിട്ടറി ഇൻസ്പക്ടറന്മാരും (000 എണ്ണം)	3·5	4	7	75

അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സുപ്രധാനമായൊരു മുന്നേറ്റമുണ്ടാക്കാനാണു് പദ്ധതികൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. 10 ലക്ഷം ടൺ കൈകാര്യശക്തിയുള്ള 3 ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു പുറമെ ഘനയന്ത്രനിർമ്മാണത്തിനുള്ള ആരംഭമിടുന്നതുമാണു്. മൂന്നു വളംനിർമ്മാണശാലകളും കൂടി തുടങ്ങും. സിന്ദ്രി വളംനിർമ്മാണശാലയുടെ ഉൽപ്പാദനശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കും. സിമൻറിന്റെ ഉൽപ്പാദനം ഇപ്പോഴുള്ള 43 ലക്ഷം ടണ്ണിൽനിന്നു 130 ലക്ഷം ടണ്ണായി വർദ്ധിക്കും. ഇപ്പോഴത്തെ കൽക്കരിയുൽപ്പാദനം 380 ലക്ഷം ടൺ ഉള്ളതു് രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തിൽ 600 ലക്ഷം ടണ്ണാകുമെന്നാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണം 175ൽ നിന്നു രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അവസാനമാകുമ്പോഴേക്കു് 400 ആയി വർദ്ധിക്കും. കാർഷികോൽപ്പാദനത്തിൽ 18 ശതമാനം വർദ്ധനവാണു് തല്ക്കാലം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. അതു് കുറേക്കൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ആലോചനകളും നടക്കുന്നുണ്ടു്. ക്ഷുദ്ധാന്യങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനം ആറരക്കോടി ടണ്ണിൽനിന്നു ഏഴരക്കോടി ടണ്ണായി, അതായതു് 15 ശതമാനം ഉയർത്താനുദ്ദേശിക്കുന്നു. കാർഷികോല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 210 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തുകൂടി ജലസേചനം വ്യാപിപ്പിക്കാനുള്ള നടപടികളും കൈക്കൊള്ളും. ഇതിൽ, വൻകിടപരിപാടികളുടേയും ഇടത്തരം പരിപാടികളുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി 120 ലക്ഷം ഏക്കറിലും ചെറുകിട ജലസേചനപരിപാടികൾമൂലം 90 ലക്ഷം ഏക്കറിലും ജലസേചനം നടത്തുന്നതാണു്. ഇപ്പോഴത്തെ 34 ലക്ഷം കി. വാ. വിദ്യുച്ഛക്തി ഉൽപ്പാദനശേഷിയുള്ളതു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 69 ലക്ഷം കി. വാ. ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണു് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാമൂഹ്യസേവന-

പരിപാടികളും ഉയർന്ന ഒരു നിലവാരത്തിലേക്കെത്തിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി 6—11 പ്രായക്രമത്തിലുള്ള 63 ശതമാനം കുട്ടികൾക്കും 6—14 പ്രായത്തിലുള്ള 22·5 ശതമാനത്തിനും വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും. കൂടുതൽ പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കി ഡാക്ടറന്മാരുടേയും നഴ്സുമാരുടേയും മറ്റും സംഖ്യ ഇന്നത്തേതിനേക്കാളും വളരെയധികം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും അങ്ങിനെ ചികിൽസാസൌകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതുമാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് അധികതർ 13 ലക്ഷത്തോളം വീടുകൾ പുതുതായി പണികഴിപ്പിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ദേശീയവരുമാനം, ഉപഭോഗം, തൊഴിൽ

വിവിധരംഗങ്ങളിലെ വികസനങ്ങളുടെ ആകെ ഫലം നമ്മുടെ ദേശീയ വരുമാനത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാൻ കഴിയും. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തേയും രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തേയും ദേശീയവരുമാനവർദ്ധനവ് താഴെക്കൊടുക്കുന്ന വിധമാണ് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

വ്യവസായജന്യമായ ദേശീയോൽപ്പാദനം.

(1952–53 വിലവച്ച്, രൂപാ കോടിക്കണക്ക്.)

	1950-51	1955-56	1960-61	ശതമാനം 1951-56	'56-61
				എന്നീഘട്ടങ്ങളിലെ വർദ്ധന.	
1. കൃഷിയും ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റുതൊഴിലുകളും	4,450	5,230	6,170	18	18
2. ഖനനം	80	95	150	19	58
3. ഫാക്ടറികൾ.	590	840	1,380	43	64
4. വൻകിട സംരംഭങ്ങൾ.	740	840	1,085	14	30
5. നിർമ്മാണം	180	220	295	22	34
6. വാണിജ്യം, ട്രാൻസ്പോർട്ട്, വാർത്താഗതാഗതം.	1,650	1,875	2,300	14	23
7. തൊഴിലുകൾ, ഗവർമ്മെൻറ് സേവനവിഭാഗം ഉൾപ്പെടെ	1,420	1,700	2,100	20	23
8. ആകെ ദേശീയോല്പാദനം.	9110	10,800	13,480	18	25
9. ആളോഹരി വരുമാനം(രൂ)	253	281	331	11	18

മുകളിൽ കാണുന്ന പട്ടികയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നതിതാണ്. 1955-56ൽ ദേശീയവരുമാനം 10800 കോടി രൂപാ ആയിരുന്നതു 1960-61ൽ (നിശ്ചലവിലനിലവാരത്തിൽ) 13480 കോടി രൂപായായി വർദ്ധിക്കും. അതായതു് രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് 25 ശതമാനം വർദ്ധനവുണ്ടാകുമെന്നർത്ഥം. ആളോഹരി വരുമാനത്തിൽ 18 ശതമാനം വർദ്ധനവാണ് ഇങ്ങനെ കൈവരുന്നതു്. 1955-56ൽ 281 രൂപായായിരുന്നതു് 1960–61 ൽ 331 രൂപായാകുന്നു. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് ആളോഹരി വരുമാനത്തിൽ 11 ശതമാനം വർദ്ധനവാണുണ്ടായതു്. (253 രൂപായായിരുന്നതു് 281 രൂപായായി.)

എന്നാൽ, ഖനനത്തിലും വ്യവസായശാലകളിലെ ഉൽപ്പാദനത്തിലും പ റയത്തക്ക അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും സമ്പന്നിലയുടെ ഘടനക്ക് പദ്ധതിക്കാലത്ത് സാമാന്യമായൊരളവിൽ കവിഞ്ഞു് മാറ്റം വരില്ലെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ വിഷമമില്ല. 1955–56 ൽ മൊത്ത ദേശീയവരുമാനത്തിൽ 48 ശതമാനമാണ് കൃഷിയും അതോടനുബന്ധിച്ച തൊഴിലുകളുംകൊണ്ടു് ലഭിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ 1960–61 ൽ അതു 46 ശതമാനമായി കുറയുകയാണ്. ഖനനം വ്യവസായശാലകളും എന്നിവയിൽനിന്നുണ്ടായ വരുമാനം 1955–56ൽ 9 ശതമാനമായിരിക്കെ 1960–61 ൽ അതു് 11 ശതമാനമായി ഉയരും. വരുന്ന പല പദ്ധതിക്കാലങ്ങളിലും വ്യവസായവല്ക്കരണത്തിനു തുടർച്ചയായി പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു് ആവശ്യമായി വരുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ശരാശരി ഉപഭോഗനിലവാരം ദേശീയവരുമാനത്തോടൊപ്പം ദ്രുതമായി വർദ്ധിക്കയില്ല. അതിന്റെ കാരണം ആഭ്യന്തരമായ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ വലിയൊരംശം മിച്ചംവച്ചു് പിന്നേയും നിക്ഷേപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തേക്കുദ്ദേശിക്കുന്ന നിക്ഷേപത്തുക 6200 കോടിയാണല്ലോ. ഇതു സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പാദ്യനിരക്ക്, ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ 7 ശതമാനം, 1960–61 ൽ 10 ശതമാനമായി വർദ്ധിക്കണം. പുറമെനിന്നു 1100 കോടി രൂപയോളം ലഭിക്കാൻ മാർഗമുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ടു് ,ആഭ്യന്തര സമ്പാദ്യത്തിലെ കുറവു നികത്താമെന്നും ഉള്ള പ്രതീക്ഷയാണ് ഈ കണക്കുകൂട്ടലിന്റെ പിന്നിലുള്ളതു്. അപ്പോൾ ദേശീയവരുമാനവർദ്ധനവു് 25 ശതമാനവും ഉപഭോഗച്ചിലവുകളുടെ വർദ്ധനവു് 21 ശതമാനവും ആയിരിക്കും. ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ഉപഭോഗച്ചിലവുകളിൽ വന്ന വർദ്ധനവു് 16 ശതമാനമായിരുന്നു. താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു് 1950–51 ലേയും 1955–56 ലേയും നിലകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തിൽ ദേശീയവരുമാനം, നിക്ഷേപം, ആഭ്യന്തരസമ്പാദ്യം ഉപഭോഗച്ചിലവു് എന്നിവ ഏതു നിലവാരത്തിലായിരിക്കും എത്തിച്ചേരുക എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ദേശീയവരുമാനം, നിക്ഷേപം, സമ്പാദ്യം, ഉപഭോഗം.

(രൂപാ കോടിക്കണക്കു്. 1952–53 വിലക്കണക്കു്)

	1950–51	1955–56	1960–61
1. ദേശീയവരുമാനം	9,110	10,800	13,480
2. ആകെ നിക്ഷേപം	448	790	1,440
3. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ധനാഗമം	(—)7	34	130
4. ആഭ്യന്തരമായ സമ്പാദ്യം (2–3)	455	756	1,310
5. ഉപഭോഗച്ചിലവുകളും (1–4)	8,655	10,044	12,170
6. നിക്ഷേപം ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ ശതമാനക്കണക്കിൽ	4·94	7·31	10·68
7. ആഭ്യന്തരമായ സമ്പാദ്യം, ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ ശതമാനക്കണക്കിൽ	4·98	7·00	9·72

വിദേശത്തുനിന്നുള്ള ധനാഗമം പ്രതീക്ഷക്കൊത്തുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ഉപഭോഗച്ചിലവിലുള്ള വർദ്ധന അതിന്നനുസരിച്ച് നിയന്ത്രിച്ചു നിറുത്തേണ്ടിവരും. തന്നെയുമല്ലാ, നമ്മുടെ പല കണക്കുകൂട്ടലുകളും ശരിപ്പെട്ടു വന്നാൽ മാത്രമെ 6200 കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപംകൊണ്ട് ദേശീയവരുമാനത്തിൽ 25 ശതമാനം വർദ്ധനവു വരുത്താൻ സാധിക്കുകയുമുള്ളൂ. ആസൂത്രണത്തിലുള്ള സമീകരണബന്ധങ്ങൾ, ദുർവ്വിനിയോഗങ്ങളൊന്നുമില്ലാതാക്കൽ, പരിഷ്കൃതമായ ഉൽപ്പാദനമാർഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും വികസനത്തിനനുകൂലമായൊരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലും ജനങ്ങളുടെ സഹകരണം നേടൽ, എന്നു തുടങ്ങിയവയാണീ പറഞ്ഞ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് കാർഷികരംഗമൊഴിച്ചുള്ള മററു മേഖലകളിൽ 80 ലക്ഷമാളുകൾക്ക് കൂടുതലായി തൊഴിൽ ലഭിക്കാനിടയുണ്ട്. മുഴുനേരജോലികളുടെ കാര്യമേ ഇവിടെ കണക്കിലെടുത്തിട്ടുള്ളൂ. ജലസേചനം, വനം തെളിക്കൽ തുടങ്ങി പദ്ധതിയിലുള്ള ചില പ്രവർത്തനപരിപാടികൾ ഇപ്പോൾ മുഴുനേരജോലിയില്ലാത്ത ഒട്ടധികമാളുകൾക്ക് പൂർണ്ണമായും, വളരെപ്പേർക്ക് പുതുതായും ജോലി കൊടുക്കാൻ പര്യാപ്തമാകും. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികഘടനയിൽ, ഇടനേരത്തൊഴിലാളികൾക്കും മുഴുനേരത്തൊഴിലാളികൾക്കും ലഭിക്കുന്ന തൊഴിൽ, ആദായം, എന്നിവ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചെടുക്കുക സാധ്യമല്ല. പദ്ധതിയിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ കാർഷികോൽപ്പാദനം വർദ്ധിക്കുകയും കാർഷികരംഗത്തിനു പുറത്തുതന്നെ തൊഴിൽസാധ്യതകൾ കൂടുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ വരുമാനത്തിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുണ്ടാകുകയും മുഴുനേരം തൊഴിലില്ലായ്ക കുറയുകയും ചെയ്യും. പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള തരത്തിൽ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും വളരുകയും പുനസംഘടിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വളരെയധികമാളുകൾക്ക് മുഴുനേരജോലി ലഭിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. എല്ലാംകൂടി നോക്കുമ്പോൾ കൂടുതലായി തൊഴിൽ രംഗത്തേക്കു വരുന്ന 2 കോടിയോളമാളുകൾക്ക് പണി നൽകാൻ പോരുന്നവയായിരിക്കും രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ വികസനപരിപാടികൾ.

അനുബന്ധം

പദ്ധതിക്ക് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചിലവ്

കോടി രൂപാ

	ഒന്നാംപദ്ധതി	രണ്ടാംപദ്ധതി
ആന്ധ്ര	75.9	119.0
ആസ്സാം	28·1	57·9
ബീഹാർ	104·4	194.2
ബോംബെ	181·3	266·2
മധ്യപ്രദേശ്	57.5	123·7
മദ്രാസ്	97·0	173·1
ഒറീസാ	85·2	100·0
പഞ്ചാബ്	124·0	126·3
ഉത്തരപ്രദേശ്	165·9	253·1
പശ്ചിമബംഗാളം	151.9	153·7
'എ' സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആകെ	1071·2	1567·2
ഹൈദ്രബാദ്	57·0	100·2
മദ്ധ്യഭാരത്	36·1	67·3
മൈസൂർ	53.2	80·6
പെപ്സു	39·2	36·3
രാജസ്ഥാൻ	62·8	97·4
സൗരാഷ്ട്രാ	29·8	47·7
തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി	35·4	72·0
ജമ്മു ആൻഡ് കാഷ്മീർ	13·2	33·9
'ബി' സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആകെ	326·7	535 4
അജ്മീർ	3·6	7 3
ഭോപാൽ	9·3	14·9
കൂടകു	2 0	3 8
ഡൽഹി	10 5	17·0
ഹിമാചലപ്രദേശ്	7·5	14·7
കച്ച്	4·8	7·9
മണിപ്പൂർ	2·2	6·2
ത്രിപുര	3·0	8·5
വിന്ധ്യപ്രദേശ്	9.3	24·9
'സി' സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആകെ	52·2	105·2
ആന്തമാൻ, നിക്കോബാർ ദ്വീപുകളം	1·5	5·9
വടക്കുകിഴക്കൻ അതൃത്തി ഏജൻസി	4·4	9·5
പാണ്ടിച്ചേരി	0·8	4·8
ആകെ	6·7	20·2
ദാമോദർ നദീതടകോപ്പുറേഷനിൽ കേന്ദ്രത്തിന്റെ ചിലവ്.	—	12·2
ദേശീയവികസനപദ്ധതികളുംക്കും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളുംക്കും.	—	0·7*
ആകെ മൊത്തം	1456·8	2240·9

* പദ്ധതിയനുസരിച്ച് സംസ്ഥാനങ്ങളും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചിലവാക്കുന്ന 187 കോടി രൂപായ്ക്ക് പുറമെയാണിതു്. ദേശീയവികസനത്തിനും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളുംക്കുമായി 200 കോടിരൂപാ പദ്ധതിയിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ 12 കോടി രൂപാ കേന്ദ്രത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. സംസ്ഥാനപദ്ധതികളും തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ ഇതിൽനിന്നും താല്ക്കാലികമായ തുകകളും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു വീതിച്ചു കൊടുത്തു. പരിപാടികളുടെ ചില വിശദാംശങ്ങളും തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം ഇവ പുനരവലോകനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 4.

ധനകാര്യവും വിദേശനാണയവിനിമയവും

ചിലവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും സമാഹരിക്കുന്ന പ്രശ്നം പൊതുമേഖലയുടേയും സ്വകാര്യമേഖലയുടേയും ആവശ്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവേണം വീക്ഷിക്കാൻ. ആ രണ്ടു മേഖലകൾക്കും ഒരേ സമ്പാദ്യസഞ്ചയം തന്നെ വേണമല്ലോ വേണ്ടതു നല്കാൻ. അതുകൊണ്ട് ആഭ്യന്തരമായ ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ മാത്രമല്ലാ വിദേശനാണയക്കൈമാറ്റക്കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രധാന വസ്തുത, ആവശ്യത്തിനു മതിയാകുംവിധം ആഭ്യന്തരസമ്പാദ്യമുണ്ടാക്കാമോ എന്നതും ഉണ്ടാക്കാമെങ്കിൽ എങ്ങിനെ എന്നതുമാണ്. ഉപഭോഗം ഒരതിർത്തിക്കപ്പുറം പോകാതെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്റെ ആശാസ്യതയേക്കുറിച്ചും, അങ്ങിനെയൊരു നിയന്ത്രണത്തിനു, തല്ക്കാലസാമ്പത്തികസാമൂഹ്യനിലക്കു് യോജിച്ച ഉപാധികൾ എന്തെല്ലാമെന്നതിനേക്കുറിച്ചും, തീരുമാനിക്കുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു അതു്. മറെറാരു കാര്യംകൂടി ഓർമ്മിച്ചിരിക്കണം. വ്യവസായവല്ക്കരണത്തിന്നാരംഭിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ആവശ്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രികളും ഉപകരണങ്ങളും വിദേശത്തുനിന്നും വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. അപ്പോഴാ പൊങ്ങിവരുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണു വിദേശനാണയക്കൈമാറ്റം. അതു പ്രത്യേകശ്രദ്ധയർഹിക്കുന്നു.

പൊതുമേഖലയിലെ ചിലവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിച്ചിലവിലേക്കുള്ള ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളും താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

		കോടിക്കണക്കു് രൂപാ
1.	നികുതിമിച്ചം.	800
	എ. ഇപ്പോഴത്തെ (1955–56) നികുതിനിരക്കിൽ.	350
	ബി. കൂടുതൽ നികുതി.	450
2.	പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു കടമെടുപ്പു്	1200
	എ. വായ്പ.	700
	ബി. ലഘുസമ്പാദ്യം.	500
3.	മറെറാരു മാർഗ്ഗങ്ങളും.	400
	എ. വികസനപരിപാടികൾക്കു് റയിൽവേയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതു്.	150
	ബി. പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ടും മറെറാരു ഡെപ്പോസിറ്റ് ഇനങ്ങളും.	250
4.	പുറമേനിന്നുള്ള ധനാഗമം.	800
5.	കമ്മി ധനച്ചിലവുപരിപാടി.	1200
6.	വിടവു്—ആഭ്യന്തരമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെത്തന്നെ നികത്തേണ്ടതു്.	400
	ആകെ	4800

നികുതിയിനങ്ങൾ, വായ്പകൾ തുടങ്ങിയ ബഡ്ജററ് മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾക്കും ഉണ്ടാക്കാവുന്നതു 2400 കോടി രൂപയോളമേ വരൂ. കമ്മിധനച്ചിലവ് (Deficit Financing) ഏർപ്പാടുകൾകൊണ്ട് 1200 കോടി രൂപാ കൂടി ഉണ്ടാക്കാമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതോടൊപ്പം വിദേശത്തുനിന്നു കിട്ടാവുന്ന 800 കോടി രൂപാകൂടി കൂടുമ്പോൾ പൊതുമേഖലയിലെ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാൻ ആകെ 4400 കോടി രൂപയായി. പിന്നെയും 400 കോടി രൂപാ കുറവുണ്ട്. ആഭ്യന്തരമായി കുറെക്കൂടി പണം ഉണ്ടാക്കിയാലെ ഈ വിടവു നികത്താനാവൂ. കമ്മിധനച്ചിലവ് ഏർപ്പാടുകൾ ആകാവുന്നിടത്തോളം കൈക്കൊള്ളാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ ഇനത്തിൽ കൂടുതലൊന്നും നോക്കാനില്ല. പിന്നൊന്ന് വായ്പകളാണ്. അതും ആകാവുന്നിടത്തോളം കണക്കുകൂട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ 400 കോടി രൂപയുടെ വിടവു നികത്താൻ പിന്നെയുള്ള മാർഗ്ഗം നികുതി ചുമത്തലും പൊതുസംരംഭങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ലാഭവും മാത്രമാണ്.

1955–56 ൽ നിലവിലുള്ള നികുതിനിരക്കു വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ട് കേന്ദ്രത്തിനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നികുതിയിനത്തിൽ ലഭിക്കാവുന്നതു് 5000 കോടി രൂപയാണ്. ഇതിൽ 4650 കോടി രൂപാ വികസനക്കാര്യങ്ങൾക്കല്ലാതെതന്നെ ചിലവാകും. പ്രതിരോധം, ഭരണം എന്നിവയ്ക്കുള്ള ചിലവ്, സാമൂഹ്യ സേവനങ്ങളും മററും 1955–56 അവസാനം നടന്നുപോന്ന വിധം തുടർന്നു നടത്താനുള്ള ചിലവ്, ഇതെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ ഇനത്തിൽ പെടുന്നു. അപ്പോൾ പദ്ധതിച്ചിലവിന് മിച്ചം കിട്ടുന്നതു് 350 കോടി രൂപയാണ്. മുൻപറഞ്ഞ കണക്കിൽ വികസനാവശ്യങ്ങൾക്കല്ലാതുള്ള ചിലവിൽ പരിമിതമായ വർദ്ധനവേ പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈ ചിലവുകൾ കൂടുതൽ വർദ്ധിക്കുകയോ മദ്യനിരോധനം തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾ അംഗീകരിക്കുന്നതുമൂലം നികുതിവരുമാനം കുറഞ്ഞുപോകുകയോ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, പദ്ധതിച്ചിലവിന് നികുതിയിനത്തിൽ വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള തുക ഇടിഞ്ഞുപോകാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, മററു വരുമാനമാർഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൂടുതലായി 450 കോടി രൂപാ നികുതി പിരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു ആ ഇനത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന ഏററവും മിതമായ തുകയാണ്. ഈ തുക നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നികുതിയന്വേഷണക്കമ്മീഷൻെറ ശുപാർശകൾ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പദ്ധതി ആരംഭിച്ചാലുടൻതന്നെ നികുതിപരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളുമെന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ വകയിൽ സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടുകൾ 225 കോടി രൂപയും കേന്ദ്രം ബാക്കിയുള്ള 225 കോടിരൂപയും പിരിച്ചെടുക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

പദ്ധതിക്കാലത്തു് പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു 700 കോടിരൂപാ വായ്പയായി വാങ്ങണമെന്നാണല്ലോ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതായതു് ശരാശരി പ്രതിവർഷം 140 കോടി രൂപാവച്ചു്. ഇതു് മുമ്പു് വാങ്ങിയിരുന്ന വായ്പയേക്കാൾ ശരാശരി 40 ശതമാനം കൂടുതലാണ്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ലഘുസമ്പാദ്യപദ്ധതിപ്രകാരം 500 കോടി രൂപാ ലഭിച്ചേക്കുമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. ഈ ഇനത്തിൽ 1950–51 ൽ 33 കോടി രൂപാ കിട്ടിയതു് ഓരോ വർഷവും കൂടിക്കൂടി 1955–56 ൽ 66 കോടി രൂപായായി. ശരാശരി 100

കോടി രൂപാ പ്രതിവർഷം ഈ ഇനത്തിൽ കിട്ടണമെന്നു കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതു കൊണ്ടു് പിരിവു കുറെക്കൂടി വിപുലമാക്കിയാലേ അതു സാധ്യമാവൂ. ലഘുസമ്പാദ്യപദ്ധതി പിരിവിനു ഉഴുക്കു കൂട്ടുന്നതോടൊപ്പം എല്ലാ വീടുകളിലും അതു സംബന്ധിച്ചു പ്രചരണം എത്തിച്ചേരത്തക്കവിധം രാജ്യവ്യാപകമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും വേണം.

റെയിൽവേകളുടെ വികസനപരിപാടിക്കുള്ള 900 കോടി രൂപയുടെ ചിലവിൽ 150 കോടി ആ രംഗത്തുനിന്നുതന്നെ ലഭിക്കും. ഈ 150 കോടിയിൽ ഒരംശം റയിൽവേഗതാഗതവർദ്ധനവു മൂലം കിട്ടുന്നതാണു്. ബാക്കി ടിക്കറ്റു നിരക്കിലും സാമാനത്തീരുവയിലും ക്രമീകരണങ്ങളും വരുത്തുന്നതുമൂലം ലഭിക്കുന്നതും. പദ്ധതിക്കാലത്തു് റയിൽവേകളും അറ്റകുറ്റപ്പണികളും കേട്ടപാടുപോക്കലുകളുമായി 225 കോടി രൂപാ കൂടി ഉണ്ടാക്കണം. അതു പദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടില്ല. ഏതായാലും റയിൽവേകളുടെ വികസനപദ്ധതിക്കു് അവനൽകുന്ന 150 കോടി രൂപാ അവയ്ക്കു നൽകാവുന്ന ഏറ്റവും മിതമായ തുകയാണു്. റയിൽവേകളും, പൊതുമേഖലയിലും സഹകാര്യമേഖലയിലുമുള്ള വളർന്നുവരുന്ന മറ്റെല്ലാ വ്യവസായങ്ങളുമെന്നപോലെതന്നെ, സ്വന്തം വികസനപരിപാടികൾക്കാവശ്യമുള്ള തുകയിൽ ഗണ്യമായൊരംശം കണ്ടുപിടിക്കാൻ യത്നിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള 150 കോടി രൂപായെന്ന കണക്കു് കുറേക്കൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ റയിൽവേകൾക്കു കഴിയണം.

പ്രാവിഡൻറ് ഫണ്ടു് ഇനത്തിലും മറ്റുമായി 250 കോടി രൂപാ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതു് ഇപ്പോൾ ആ രംഗങ്ങളിലുള്ള നിലയ്ക്കുനന്നുസരിച്ചാണു്.

ഇതേവരെയായി 2400 കോടി രൂപയുടെ വരുമാനമാർഗങ്ങളാണു് നാം കണ്ടതു്. കമ്മി ധനച്ചിലവു് പരിപാടികളും അനുസരിച്ചു് 1200 കോടി രൂപാ കൂടി ഉണ്ടാക്കാം. വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു് 800 കോടി രൂപാ ലഭിക്കുമെന്നാണു് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു —ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു വിദേശത്തുനിന്നും ലഭിച്ച വായ്പയും സഹായങ്ങളും എല്ലാം വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇത്തവണ മുമ്പത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ തോതിലാണു് പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം.

സമ്പാദ്യവും പൊതുനിക്ഷേപവും

പൊതുരംഗത്തു് അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ടു് ആകെ 4800 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ 1000 കോടി രൂപാ വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം, ശാസ്ത്രഗവേഷണം, ദേശീയപദ്ധതികൾ തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിൽ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ആനുകാലികച്ചിലവുകളാണു്. അങ്ങിനെ പൊതുരംഗത്തെ നിക്ഷേപത്തുക 3800 കോടിയായിത്തീരുന്നു. തല്ക്കാലനികുതിയിനത്തിൽ മിച്ചം വരുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് 800 കോടി രൂപയാണു്. റയിൽവേയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന 150 കോടി രൂപയും കൂടി കൂട്ടുമ്പോൾ പദ്ധതിച്ചിലവുകൾക്കു് നികുതിയിനത്തിൽ ആകെ ലഭിക്കുന്നതു് 950 കോടി രൂപയാണു്. മുൻപറഞ്ഞ ആനുകാലികച്ചിലവുകൾക്കു് 1000 കോടി രൂപാ നീക്കിവക്കേണ്ടതായുണ്ടു്. അപ്പോൾ 3800 കോടി വരുന്ന നിക്ഷേപത്തുകയിലേക്കു് അതിൽനിന്നു് മിച്ചമൊന്നും കിട്ടാനില്ലെന്നു മാത്രമല്ലാ 50 കോടിയുടെ ചോർച്ച വരുന്നുമുണ്ടു്. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ 3800 കോടി രൂപായുടെ മൂലധനരൂപീകരണം മുഴുവൻ നടക്കേണ്ടതു്, അല്ലാ, അതിലും അല്പം കൂടി കൂടുതൽ ഉണ്ടാകേണ്ടതു്, സഹകാര്യസമ്പാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു് വേണം. 800

കോടിരൂപാ വിദേശത്തുനിന്നുണ്ടാകേണ്ടതായതുകൊണ്ട് അതെന്നു വക മാറ്റി നിർത്തുകയും പവർ മിച്ചത്തിൽ 200 കോടി രൂപാ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്താൽ തന്നെ പൊതുനിക്ഷേപരംഗത്തേയ്ക്ക് 2850 കോടി രൂപായുടെ സഹായ്യം കടന്നുവന്നാലേ കാര്യമാകൂ. ഇനി 400 കോടി രൂപായുടെ വിടവ് പൊതുസമ്പാദ്യംകൊണ്ടു നികത്താമെന്നുവച്ചാൽക്കൂടി 2450 കോടി രൂപായുടെ സഹകാര്യസമ്പാദ്യം പൊതുമേഖലയിലേക്കു കൈമാറേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

അപ്പോൾ അത്രത്തോളം സഹകാര്യസമ്പാദ്യം പൊതുമേഖലക്കു ലഭിക്കാനിടയുണ്ടോ? ഇതു പല സഹകാര്യതീരുമാനങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും തങ്ങളുടെ സമ്പത്ത് നാണയമായോ ഗവൺമെൻറു ബോണ്ടുകളായോ ലഘുസമ്പാദ്യസർട്ടിഫിക്കറുകളായോ ഡപ്പോസിറുകളായോ സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള ജനങ്ങളുടെ തീരുമാനത്തെ ക്രൂടതലായാശ്രയിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുമേഖലക്കു ആവശ്യമുള്ള തുക സഹകാര്യസമ്പാദ്യത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കാനിടയുണ്ടാകണമെങ്കിൽ പിന്നെ അതു് കടപ്പായ്പയിലേക്ക് നൽകിയതോ ലഘുസമ്പാദ്യപരിപാടിയിൽ ലഭിച്ചതോ ഗവൺമെൻറുണ്ടാക്കിയ നാണയമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതോ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ടതില്ല. പ്രശ്നമിതാണ്. സഹകാര്യനിക്ഷേപത്തിനു് ആവശ്യമുള്ളതിനേക്കാൾ ക്രൂടതലുണ്ടാകുമോ സഹകാര്യസമ്പാദ്യം? ഉപഭോഗത്തിനുമേലുള്ള നിയന്ത്രണശക്തികൂടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ മാത്രമേ വേണ്ടത്ര സഹകാര്യസമ്പാദ്യമുണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കിക്കൂട്ടൂ. ആവശ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളിടത്തോളം തുക ശേഖരിക്കത്തക്കവിധം സമ്പാദ്യനിരക്കു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻവേണ്ട നടപടികളും കൈക്കൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ, ഗവൺമെൻറുതന്നെ വിപണിമാർഗങ്ങളും ഏറെറടുത്തു ചിലവുകളും ചെയ്യാനൊരുമ്പെട്ടാലും പണപ്പെരുപ്പസമ്മർദ്ദങ്ങളും ക്കിടവരുത്തും. സമ്പാദ്യം സമാഹരിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും ആവശ്യമായ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും പണപ്പെരുപ്പസമ്മർദ്ദങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കുകയും നാണയത്തിൻെറ ഉറപ്പിനെസംബന്ധിച്ച് പൊതുജനവിശ്വാസം പുലർത്തുകയുമാണ്. കമ്മി ധനച്ചിലവ് ഏല്പാടുകളും കൊണ്ടുണ്ടാക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള 1200 കോടി രൂപായിൽ പവർമിച്ചത്തിൽനിന്നു പിൻവലിക്കുന്ന 200 കോടി തട്ടിക്കഴിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ബാക്കിവരുന്ന 1000 കോടി രൂപയുടെ കമ്മി ഗവൺമെൻറിൻെറ ബഡ്ജറ്റ് പ്രവർത്തനഫമായി നാണയസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവാണ്. ബാങ്കുകളിൽ വായ്പകളും വർദ്ധിക്കുകയായിരിക്കും ഇതിൻെറ ഫലം. പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാണയവും ബാങ്കുകളിലെ നിക്ഷേപത്തുകയും തമ്മിലുള്ള അനുപാതത്തിനു മാറ്റം വരുന്നില്ലെങ്കിൽ പദ്ധതിക്കാലത്തു് നാണയസപ്ലേ 66 ശതമാനം വർദ്ധിക്കും. ഈ കാലത്തു ദേശീയവരുമാനം 25 ശതമാനം വർദ്ധിക്കുമെന്നാണല്ലോ പ്രതീക്ഷ. അപ്പോൾ നാണയസപ്ലേ അത്രത്തോളം വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കുഴപ്പമൊന്നും വരാനില്ലെന്നു കരുതാം. സമ്പന്നിലയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വർദ്ധിച്ച നാണയീകരണം, ജീവിതനില ഉയരുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റും പണത്തിൻെറ ചോദനത്തിൽ വരുന്ന വർദ്ധനവു്, എന്നിവയും മുൻപറഞ്ഞ കുഴപ്പം കുറച്ചൊക്കെ പരിഹരിക്കാൻ സഹായകമാകും. എന്നാൽത്തന്നെയും നാണയസപ്ലേയിൽ വന്നുചേരുന്ന വികാസം അങ്ങേയറ്റത്തെ അതിരിലെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. കമ്മിധനച്ചിലവുമൂലം സഹകാര്യ മേഖലയിലേക്ക് വായ്പ നൽകാൻ ബാങ്കുകൾക്കുള്ള കഴിവ് വർദ്ധിക്കും. അതു് ആവശ്യമാണ്. ഒരുതിത്തിരവരെ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടുതാനും. എന്നാൽ അമിതമായ വായ്പ വർദ്ധന

വു് തടയാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അല്ലെങ്കിൽ അതു വിലവർദ്ധനവിനിടവരുത്തും. കൂടാതെ ഉല്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ബാധകമാംവിധം വായ്പ ഉപഹക്കച്ചവടത്തിലേക്കൊഴുകിപ്പോകാതെയും സൂക്ഷിക്കണം. വായ്പകളുടെ തുകയിലും വ്യവസ്ഥകളിലും നിയന്ത്രണങ്ങളും വരുത്തുകയും ബാങ്കുകളുടെ ബാധ്യതകളും കരുതൽധനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ക്രമപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണു്.

കമ്മിധനച്ചിലവു സമ്പ്രദായംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാകുന്ന ദുഷ്യഫലങ്ങളും ഒഴിവാക്കാൻ ചെയ്യേണ്ട ഏറ്റവും വലിയ ഒരു കരുതൽ നടപടി ധാരാളം ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളും മറ്റു ചില അവശ്യസാധനങ്ങളും സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുകയെന്നതാണു്. നമ്മുടെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടേയും തുണിയുടേയും വിലയ്ക്കു് അതിപ്രധാനമായ ചില സവിശേഷതകളുണ്ടു്. സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ജീവിതച്ചിലവുകൾ ന്യായമായ നിലയ്ക്കു് നിയന്ത്രിച്ചുനിർത്തണമെങ്കിൽ തുണിയുടേയും ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടേയും വിലയിൽ ന്യായമായ നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരിക്കണം. പണപ്പെരുപ്പം തടയുവാനുള്ള മറെറാരുപാധി ചില പ്രത്യേക ഉപഭോഗഗതികളുടെ അമിതമായ വർദ്ധനവിനെ തടയുവാനും കമ്മിധനച്ചിലവു് ഏല്പാടുകൾകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന അമിതലാഭത്തെ പിടിച്ചെടുക്കാനുതകുന്നവിധം നികുതിചുമത്തൽ കാര്യക്ഷമമാക്കണമെന്നതാണു്. അവസാനമായി, ഉപഭോഗം ഒരു പ്രത്യേകനിലവാരത്തിൽ കവിഞ്ഞുപോകാതെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നതിനും ദുർല്ലഭവസ്തുക്കൾക്കും ദുർല്ലഭമായ ഉല്പാദനോപാധികൾക്കും വില കുറക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും റാഷനിംഗ് തുടങ്ങിയ നിയന്ത്രണങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തണം.

സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളുടെ വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ

എ. സംസ്ഥാനങ്ങളും ബി. സംസ്ഥാനങ്ങളും അവരുടെ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനു ചിലവാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന തുകയുടെകണക്കു താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

	കോടി രൂപാ 1956–61		
	'എ'	'ബി'	ആകെ
I. പദ്ധതിക്കു് നിർദ്ദിഷ്ടമായ ചിലവു്	1567.2	535.4	2102.6
II. നികുതിയിനത്തിൽ വരവു്.	312.3	24.4	336.7
1. ഇന്നത്തെ നികുതിനിരക്കിൽ നികുതിയിനത്തിൽ വരുന്ന മിച്ചം	115.3	–17.5	97.8
2. കൂടുതൽ നികുതി	172.0	44.0	216.0
3. കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള കൂടുതൽ നികുതിയുടെ പങ്കു്.	49.1	8.1	57.2
ന്യൂനം, പുതിയ വായ്പകളെടുക്കുന്നതിനു നല്കേണ്ട പലിശ.	24.1	10.2	34.3
III. മൂലധനക്കണക്കിലുള്ള വരവു്.	377.3	108.8	486.1
1. പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു പുതിയ വായ്പ.	210.0	90.0	300.0
2. ലഘുസമ്പാദ്യങ്ങളിൽ പങ്കു്.	158.5	21.5	180.0
3. മറ്റുള്ളവ.	8.8	– 2.7	6.1
IV. നികുതി, മൂലധനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ആകെവരവു്.	689.6	133.2	822.8
V. തികയാതെ വരുന്നതു്.	877.6	402.2	1279.8

ആകെക്കൂടി എ. ബി. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ചിലവാകുന്ന 2100 കോടി രൂപായിൽ 823 കോടിയോളം രൂപാ ആ സംസ്ഥാനങ്ങൾതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

സി. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ആൻറമാൻ, നിക്കോബാർ ദ്വീപുകൾക്കും വടക്കുകിഴക്കൻ അതൃത്തി ഏജൻസിക്കും പാണ്ടിച്ചേരിക്കും ചേർന്ന 125 കോടി രൂപാ ചിലവാകും. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് സി. സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും കൂടുതൽ നികുതികൊണ്ടുവരിയായി 9കോടി രൂപാകൂടി ഉണ്ടാക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സി. സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള ലഘുസമ്പാദ്യപദ്ധതി പിരിവിൽനിന്നും 20കോടി രൂപയോളം കടമായി കേന്ദ്രം അവയ്ക്കു നൽകും. ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളുടേയും മുൻപറഞ്ഞ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളുടെയും പദ്ധതികൾക്കു മുഴുവൻ വേണ്ടിവരുന്ന ചിലവ് കേന്ദ്രം വഹിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

അപ്പോൾ എല്ലാസംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും പദ്ധതിച്ചിലവിനു ലഭിക്കുന്ന തുകയും അവയ്ക്കെല്ലാംകൂടി പദ്ധതിച്ചിലവിലേക്കാവശ്യമായി വരുന്ന തുകയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ ആകെ ചിലവിൻെറ 60 ശതമാനം കുറവായിട്ടാണു നിൽക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാകും. ഈ ചുറുപാടിൽ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നും ഒട്ടധികം പണം സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്തേ പറ്റൂ. എന്നാൽ കേന്ദ്രത്തിൻെറതന്നെ വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ പരിമിതമാണെന്നോർമ്മിക്കണം. രണ്ടാംപദ്ധതിപോലുള്ള വമ്പിച്ച ഒരു നിർമ്മാണപരിപാടി പൂർണ്ണമായി നടപ്പാക്കണമെങ്കിൽ സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾ അവയുടെ കഴിവിൻെറ പരമാവധി ഉപയോഗിച്ചു് പണമുണ്ടാക്കിയാലേ പറ്റൂ.

225 കോടിരൂപാ ഉണ്ടാക്കുവാൻവേണ്ടി സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾ താഴെപ്പറയുന്ന തോതിൽ നികുതിപ്പിരിവ് കൂട്ടേണ്ടതുണ്ടു്.

	രൂപാ കോടിക്കണക്കു്
ഭൂനികുതി	37·0
കാർഷികാദായനികുതി	12·0
ഉന്നമനക്കരം.	16·0
ജലസേചനത്തീരുവ.	11·0
വില്പനനികുതി	112·0
വിദ്യുച്ഛക്തി നികുതി.	6·0
മോട്ടോർവാഹന നികുതി.	
ഭൂവില, കോർട്ടുഫീസ്.	14·0
മറ്റുള്ളവ (പ്രധാനമാർഗ്ഗം ഓരോ ഇടത്തേയും വസ്തുനികുതി.)	17·0
ആകെ.	225·0

ഇതു് ഇപ്പോഴത്തെ നികുതിത്തോതിൽ അല്പംകൂടി ഒരു വർദ്ധനവുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ നികുതിമണ്ഡലത്തിൽ മുമ്പില്ലാത്ത പുതുമകളൊന്നും വരുത്തുകയില്ല.

മൂലധനത്തുവൽക്കരണത്തിന്മേൽ ശീഘ്രഗതിയിൽ ചിലവുകൂടാൻ നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വികസനോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ അതിനുള്ള ചിലവിൽ ഒരു പങ്ക് നികുതിമിച്ചംകൊണ്ട് വഹിക്കുന്നതാണ് ആശാസ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഈ തത്വം ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. അതൊരിക്കൽക്കൂടി ആവർത്തിച്ചുപറയേണ്ടതുണ്ട്. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ പക്ഷം ഓരോ വകുപ്പുധിക്യതരും നികുതിയിലും മൂലധനമിനത്തിലും ആവശ്യമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തി അവരുടെ നികുതിക്കണക്കുകളും പൊരുത്തപ്പെടുത്തുകയെങ്കിലും ചെയ്തേ മതിയാവൂ. ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് 5 വർഷം കൂടുമ്പോൾ നിയമിക്കപ്പെടുന്ന ധനകാര്യക്കമ്മീഷൻ പ്രസക്തമായ എല്ലാ പുറപ്പാടുകളും മനസ്സിലാക്കിയശേഷം യുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന വരുമാനമാർഗങ്ങളും കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു നീക്കിക്കൊടുക്കും. അപ്പോൾ നികുതിക്കാര്യത്തിൽ ഭീമമായതോ തുടച്ചയായുള്ളതോ ആയ കമ്മികളും വന്നുകൂടാത്തതാണ്.

വികാസോന്മുഖമായ ഒരു സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ പൊതുസമ്പാദ്യത്തിനുള്ള പങ്ക്

ഇന്നത്തെ പുറപ്പാടുകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന മൗലികമായ ഒരു ദൗർബ്ബല്യമുണ്ട്. നിക്ഷേപകാര്യങ്ങൾക്ക് വിനിയോഗിക്കത്തക്ക വിധം മിച്ചം വരുന്നതരത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് വളരെക്കുറച്ച് വരുമാനമാർഗങ്ങളേയുള്ളൂ. അപ്പോൾ കടമെടുപ്പു പരിപാടികളും വഴിയായും കമ്മി ധനച്ചിലവ് ഏല്പാടുകളും വഴിയായും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്വകാര്യസമ്പാദ്യങ്ങളെ സംസ്ഥാന ഗവർമ്മേൻറുകളും ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിട്ടാണ് വരുന്നത്. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും അവയുടെ നിക്ഷേപച്ചിലവിലേക്കു വേണ്ടി (വികസനപരിപാടികളല്ലിതു) പിരിച്ചെടുത്ത പൊതുസമ്പാദ്യം ആകെ 250 കോടി രൂപയോളം വന്നു. ഈ പൊതുസമ്പാദ്യങ്ങളിൽ വലിയൊരു പങ്കു പദ്ധതിയുടെ ആദ്യ രണ്ടുവർഷക്കാലത്താണ് ലഭിച്ചത്. അക്കാലത്താണ് കയറ്റുമതിത്തീരുവയിൽനിന്നും ധാരാളം പണം കിട്ടിയത്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് ആനുകാലികച്ചിലവുകൾക്കുവേണ്ടി വരുന്ന 1000 കോടി രൂപയോളം തന്നെയുണ്ടാകുകയില്ല നടപ്പുനികുതികളിൽനിന്നും പദ്ധതിച്ചിലവുകളിലേക്കു കിട്ടുന്നതുക. അതുകൊണ്ട് പൊതുസമ്പാദ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ ദേശീയവരുമാനത്തിൽ ഏഴരശതമാനത്തോളമാണ് നികുതിയിനത്തിൽ ലഭിക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞ വളരെക്കൊല്ലമായി ഈ അനുപാതക്രമത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായിട്ടില്ല. നികുതിയന്വേഷണക്കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിൽനിന്നും വളരെക്കുറഞ്ഞതലാണ് ഇപ്പോൾ രണ്ടാംപദ്ധതിക്കുവേണ്ടിവരുന്ന ചിലവ്. അപ്പോൾ ഭീമമായ ആ ചിലവും കമ്മിധനച്ചിലവ് ഏല്പാടുകളുടെ അപകടങ്ങളും എല്ലാംകൂടി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശമിതാണ്: രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ നികുതിവരുമാനവർദ്ധനലക്ഷ്യം കുറേക്കൂടി കൂട്ടാൻ സാധിക്കുമോയെന്നുള്ളത് പൂർണ്ണമായും അന്വേഷിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. അതിനും പുറമേ ഇപ്പോൾ നികുതി കിട്ടാതെ കിടക്കുന്ന 400 കോടി രൂപായുടെ വിടവ് നികുതികൊണ്ടും ഗവർമ്മേൻറ് വ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ലാഭംകൊണ്ടും

പരിഹരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശം എത്രത്തോളം പ്രായോഗികമാണെന്നുള്ളതും അന്വേഷിച്ചറിയണം. അപ്പോൾ കൂടുതലായി മുതൽമുടക്കേണ്ട നികുതി 450 കോടി രൂപയെന്നു വച്ചിരുന്നതു് 850 കോടിയായി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മുൻപൊരദ്ധ്യായത്തിൽ ചിലവുകൂടും, സ്വത്തു്, സംഭാവന എന്നിവയിൽ നികുതി മുമ്പത്തിയും ആദായത്തേക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പം ഒന്നുകൂടി വിപുലതരമാക്കി അതിൽ മൂലധനലാഭങ്ങൾകൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയും നികുതിസമ്പ്രദായത്തിൽത്തന്നെ വരുത്താവുന്ന മാറ്റങ്ങളേപ്പറ്റി പരാമർശിച്ചിരുന്നു. ഈ മാർഗങ്ങളിൽ നികുതിസമ്പ്രദായം ഒന്നുകൂടി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നപക്ഷം പൊതുനികുതികൾവഴിയായുള്ള വരവിനൊരു തുണ നൽകാമെന്നു മാത്രമല്ല, നികുതിയിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറാനിപ്പോഴുള്ള പഴുതുകൾ അടച്ചുകളയുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ കരം മുമ്പത്തലിനു ചില പരിമിതികളെല്ലാമുണ്ടു്.

പൊതുമേഖലയിലെ വ്യവസായോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് യുക്തമായ വില നിശ്ചയിക്കുക; ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നും നേരിട്ടു വാണിജ്യങ്ങൾ നടത്തുക, പ്രത്യേക നികുതി മാർഗങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി മറ്റുപാധികൾ വഴിയായി പൊതുനികുതി വരുമാനത്തിൻറെ പോരായ്മ തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. അതോടൊപ്പം തന്നെ പദ്ധതിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പദ്ധതിയിൽപ്പെടാത്ത പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും മിതമായ തോതിൽ മാത്രമേ ചിലവുവർദ്ധിക്കുള്ളു എന്നുറപ്പുവരുത്തേണ്ടതുമുണ്ടു്. വികസനപദ്ധതികളുടെ പുരോഗതി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും ആ വഴിക്കു് പദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പിൽ ഏറ്റവുമധികം കാര്യക്ഷമതയും മിതവ്യയവും കൈവരുത്തുന്നതിനും വേണ്ടി ദേശീയവികസനകൗൺസിൽ അടുത്തകാലത്തു് ഒരുന്നതാധികാരസമിതിയെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സ്വകാര്യമേഖലയിലെ നിക്ഷേപം

പൊതുമേഖലയിൽ 3800 കോടി രൂപായുടെ നിക്ഷേപപരിപാടികളുള്ളതിനു പുറമെ സ്വകാര്യമേഖലയിൽ 2400 കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപംകൂടി യാവശ്യമുണ്ടു്. സ്വകാര്യമേഖലയുടെ വരുമാനമാർഗങ്ങളും ഇത്രയും തുക നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനു് മതിയാകുമോയെന്ന പ്രശ്നം സ്വകാര്യമേഖലക്കും പൊതുമേഖലക്കും ചേർത്തു് ആവശ്യമുള്ള ചിലവു തുകയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം കാണാൻ. പദ്ധതിക്കാലത്തു് വെളിയിൽനിന്നും 1100 കോടി രൂപാ ലഭിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷ ഫലിക്കുമെന്നു വക്കുക. അപ്പോഴും ആഭ്യന്തരമായ സമ്പാദ്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചേ മതിയാകൂ. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ തുടക്കത്തിൽ സമ്പാദ്യനിരക്കു് ദേശീയവരുമാനത്തിൻറെ ഏഴുശതമാനമായി നില്ക്കുന്നതു് പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തിൽ 10 ശതമാനമായി വർദ്ധിക്കണം. അതായതു്, സീമാന്തസമ്പാദ്യനിരക്കു് 20 ശതമാനത്തിലധികം ആകണമെന്നർത്ഥം. ആഭ്യന്തരമായ സമ്പാദ്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതു് ഒരു തരത്തിലും ക്രമത്തിൽ കവിഞ്ഞ ഒന്നല്ല. എന്നാൽ വിലക്കയറ്റം തുടങ്ങിയ കുഴപ്പങ്ങളും മൂലം സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ അതൃധികമായ ഞെരുക്കങ്ങളും വരുത്തിയായിരിക്കരുതു് നിക്ഷേപങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതെന്ന കാര്യം എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ടു്. മതിയായ ഉപാധികളും നയങ്ങളുമാ

ണാവശ്യം. ആവശ്യമായ സമ്പാദ്യങ്ങളും ലഭിക്കുമോ എന്നു മുൻകൂട്ടി അറിയാൻ സാധ്യമല്ല. സമ്പാദ്യത്തിൽ കുറവു വന്നാൽ അതെവിടെയാണു ബാധിക്കുന്നതെന്നു ദീർഘദർശനം ചെയ്യുകയും എളുപ്പമല്ല. സഹകാരി വ്യവസായത്തിലെ സംഘടിതമേഖലയിൽ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള നിക്ഷേപരീതി പത്തൊമ്പതാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ സംഘടിത വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇതിനകം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഉയർന്ന നിക്ഷേപനിരക്കും മൂലധനക്കമ്പോളത്തിന്റെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ശക്തിയും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ സ്ഥിരനിക്ഷേപത്തിനാവശ്യമായുള്ള ധനമുണ്ടാക്കുന്നതു വിഷമകരമായിരിക്കയില്ല. അതുപോലും പ്രയാസമുള്ള സംഗതിയല്ല പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കമ്മി ധനച്ചിലവു് ഏപ്പാടുകളുടെ വെട്ടിച്ചുരുക്കത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള പ്രവർത്തനമൂലധനം കണ്ടുപിടിക്കുകയെന്നതു്. ഈ മേഖലയിലെ പരിപാടികളും വിജയിപ്പിക്കുന്ന കൃത്യത്തിൽ ചില പ്രത്യേക മാർഗങ്ങളിലൂടെ സഹായിക്കാൻ ഗവർമ്മേൻറിനു കഴിയും. കയറ്റുമതി ഇറക്കുമതികളിലും വ്യവസായങ്ങൾക്കു ലൈസൻസ് നൽകുന്നതിലും മറ്റും നിയന്ത്രണങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തി അനാശാസ്യമായ നിക്ഷേപങ്ങളും ഒഴിവാക്കാം. നികുതിയുടെ കാര്യത്തിൽ സൗജന്യങ്ങളും നീക്കുപോക്കുകളും ഉണ്ടാക്കാം. ധനസഹായങ്ങളും നൽകാം—അതിനുള്ള വിവിധകോപ്പുറേഷനുകളും വഴിയായി.

പദ്ധതിയുടെ വിദേശനാണയച്ചെലവിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് പണമടവുബാക്കി നില താഴെക്കൊടുക്കും വിധത്തിൽ ആണു ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്.

ഭാരതത്തിന്റെ പണമടവുബാക്കി
1956-57 മുതൽ 1960-61വരെ

കോടി രൂപാ.

	1956-57	1957-58	1958-59	1959-60	1960-61	1960-61 കൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന 5 വർഷത്തേക്കുള്ള ശരാശരി.	1960-61 കൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന 5 വർഷത്തേക്കുള്ള ആകെ.
1. കയറ്റുമതി (എഫ്. ഒ. ബി.)	573	583	592	602	615	593	2965
2. ഇറക്കുമതി (സി. ഐ. എഫ്.)	783	886	990	895	786	868	4340
3. വ്യാപാരമിച്ചം (1—2)	–210	–303	–398	–293	–171	–275	–1375
4. പരോക്ഷമായവ (ഔദ്യോഗിക സംഭാവനകളൊഴിച്ചു്.)	+62	+55	+51	+46	+41	+51	+225
5. ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കിൽ ആകെ ബാക്കി (3+4)	–148	–348	–347	–247	–130	–224	–1120

അഞ്ചുവർഷക്കാലംകൊണ്ട് വരുന്ന കമ്മി ആകെ 1120 കോടിയോളമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ വരുന്ന കമ്മിയിൽ അധികവും പദ്ധതിയുടെ രണ്ടും മൂന്നും കൊല്ലങ്ങളിലാണുണ്ടാവുക. പദ്ധതിക്കാലത്തിന്റെ ഒത്ത നടുക്കുവച്ച് ഇങ്ങിനെയൊരു ഇടിവുണ്ടാകുന്നത് ആ കാലത്തോടടുപ്പിച്ചായിരിക്കും ഉരുക്ക്, യന്ത്രസാമഗ്രികൾ, മറ്റുപകരണങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ഇറക്കുമതി ഉച്ചകോടിയിലെത്തുന്നതെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. മുകളിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള കണക്കുകൾ നല്കുന്ന ചിത്രം ഇതാണ്. കയറ്റുമതി 1956-57-ൽ 573 കോടി രൂപാ നിന്നത് 1960-61-ൽ 615 കോടി രൂപായായി വർദ്ധിക്കും. ആദ്യത്തെ നാലുവർഷക്കാലം ഗണ്യമായ രീതിയിൽ വർദ്ധിച്ചുപോകുന്ന ഇറക്കുമതി, അവസാനം 1375 കോടി രൂപായുടെ പ്രതികൂലവ്യാപാരമിച്ചത്തിൽ എത്തിക്കും. പലവക വരവുകൾ 255 കോടിയോളം ഉണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കിയാലും കമ്മി വരാവുന്നത് 1120 കോടിയാണ്. അതായത് പ്രതിവർഷം 224 കോടി. ഇതൊരു ഉൗഹക്കണക്കാണ്. എന്നാൽ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഗൗരവം അതിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. പൊതുമേഖലയിലേയും സ്വകാര്യമേഖലയിലേയും വികസനപരിപാടികൾക്കാവശ്യമായ യന്ത്രസാമഗ്രികൾ, വാഹനങ്ങൾ, ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക്, മറ്റു ലോഹങ്ങൾ എന്നിവ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിനു 2150 കോടി രൂപാ വേണ്ടിവരുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടുന്നു. അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ട് ആകെ വരുന്ന കമ്മി 1100 കോടിയിലധികമാണെന്നുകണ്ടു. ഗവർമ്മേൻറു വ്യവസായസംരംഭങ്ങളും പണമടവുനിലയെ സാരമായി ബാധിക്കുകയില്ലെന്നു കരുതപ്പെട്ടുന്നു. അമേരിക്കൻ ഗോതമ്പ് വായ്പയിനത്തിലും ഐ. ബി. ആർ. ഡി. വായ്പ ഇനത്തിലും കൊടുക്കാനുള്ളത് പവൻമിച്ചത്തിന്റെ പലിശയിനത്തിൽ കിട്ടുന്നതുകൊണ്ട് അടക്കാമെന്നുവക്കാം. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തേക്കുള്ള പുതിയ വായ്പകളുടെ ഇനത്തിൽ കൊടുക്കേണ്ടതും ഒരു ബാദ്ധ്യതയുംകൊത്തവിധം തീർക്കാവുന്നതാണ്. അപ്പോഴും ആകെ വരുന്ന കമ്മിയോളം തന്നെ അതായത്, 1100 കോടി രൂപാ, സ്വകാര്യസംരംഭങ്ങളുടെ കണക്കിലോ ഗവർമ്മേൻറു സംരംഭങ്ങളുടെ കണക്കിലോ നിന്നു ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1100 കോടി രൂപായുടെ കമ്മിയിൽ കുറച്ചെല്ലാം ഗവർമ്മേൻറിന്റെ വിദേശനാണയച്ചെലവുചുരുക്കലുകളിൽനിന്ന് പിൻവലിച്ച് നികത്താനാവും. താൽക്കാലികമായി പണമടവു ബാക്കിയിലുണ്ടാകുന്ന വിഷമതകളും തരണം ചെയ്യാനാണ് ഈ കരുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നത്. അങ്ങിനെ വേണ്ടിവരുന്ന കരുതൽ ആറോ ഏഴോ മാസത്തെ ഇറക്കുമതിക്കു തുല്യമാണെന്നു വച്ചാൽ, ഭാരതത്തിനു ലഭിക്കേണ്ട പവൻമിച്ചത്തിൽ 200 കോടികൊണ്ട് വിദേശനാണയച്ചെലവുചുരുക്കലാവശ്യങ്ങളിൽ കുറെയെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും.

വിദേശച്ചെലവുചുരുക്കലുകൾ തുകയിൽ 200 കോടി രൂപാ പിൻവലിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും 900 കോടിയുടെ വിടവു പിന്നെയുമുണ്ടാകും. അതു് വിദേശത്തുനിന്നു വരുന്ന സ്വകാര്യ മൂലധനവും അന്താരാഷ്ട്രസംഘടനകളിൽ നിന്നും സുഹൃത്തു് രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന വായ്പകളും സഹായങ്ങളും കൊണ്ട് നികത്താൻ കഴിയും.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് പൊതുമേഖലയിലെ വികസനത്തിനായി വെളിയിൽ നിന്നു ഭാരതത്തിനു ലഭ്യമായിരുന്ന 298 കോടി രൂപായിൽ 204

No. 6504

കോടിയോളം വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടതായി കരുതാം. ബാക്കിയുള്ള 94 കോടി രൂപാ രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. ഐ. ബി. ആർ. ഡി. യിൽനിന്നും അമേരിക്കാ, മറ്റു ചില സുഹൃത്തു് രാഷ്ട്രങ്ങളും എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നുമാണു് മൻകാണിച്ച തുക ലഭിച്ചതു്. അതിനുപുറമെ യുണൈറ്റഡ് നേഷൻസിൽനിന്നും അതിന്റെ ഘടകസംഘടനകളിൽനിന്നും സാങ്കേതികസഹകരണപരിപാടിപ്രകാരം സഹായം ലഭിച്ചുവരുന്നു. അമേരിക്കാ, കോമൺവെൽത്തു രാജ്യങ്ങളും എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടിവരുന്ന സഹായവും എടുത്തുപറയത്തക്കതാണു്.

ഇപ്പോഴും കിട്ടിവരുന്നതിനേക്കാളും അധികം വിദേശസഹായം രണ്ടാം പദ്ധതിക്കു് വേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പൊതുരംഗത്തെ ചിലവിന്നാവശ്യമുള്ള തുകയെപ്പറ്റി കണക്കാക്കിയപ്പോൾ വിദേശത്തുനിന്നു 800 കോടി രൂപാ ലഭിക്കുമെന്നാണു കരുതിയിരുന്നതു്. മുമ്പുതന്നെ ചിലവാക്കാതെയിട്ടിട്ടുള്ള 94 കോടി രൂപയും കിട്ടിയാൽ, ടർഗ്രാപ്പൂർ ഉരുക്കു വ്യവസായശാലയ്ക്കുവേണ്ടി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള 76 കോടി രൂപയും ചേർത്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും 630 കോടി രൂപയാണു ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതുണ്ടാക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ഇനിയും പൂർത്തിയാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സഹകാര്യരംഗത്തെ നിക്ഷേപപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി വെളിയിൽനിന്നു കിട്ടുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള 100 കോടിരൂപായിൽ 22 കോടി രൂപാ ഇപ്പോഴുതന്നെ ലഭ്യമായിട്ടുണ്ടു്. ഐ. ബി. ആർ. ഡി യിൽനിന്നു ലഭിച്ച വായ്പയിൽ ചിലവു ചെയ്യാതെ ബാക്കി വന്ന തുകയാണിതു്. അന്താരാഷ്ട്രീയബാങ്കും അന്താരാഷ്ട്രീയ ഫിനാൻസ് കോർപ്പറേഷനും ക്രൂടതൽ വായ്പകളും നല്കുമെന്നും വിദേശത്തുനിന്നുമുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സഹകാര്യനിക്ഷേപം മുഴുവൻ ലഭിക്കുമെന്നും വന്നാൽ സഹകാര്യമേഖലക്കു് ഇപ്പോഴും ഉന്നിയിട്ടുള്ള വിദേശമൂലധനം മുഴുവനായി.

മൂന്നാംപദ്ധതിയുടെ വിദേശനാണയക്കൈമാറ്റാവശ്യങ്ങളും വിപുലമാണു്. അതുകൊണ്ടു് വെളിയിൽനിന്നുള്ള ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളും എല്ലാം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടതുണ്ടു്. നാട്ടിൽനിന്നും വിദേശത്തുനിന്നും പണം ഉണ്ടാക്കുകയെന്നതു് ഒരുമിച്ചു് ചേർത്തു ക്രൂടേണ്ട ഒരു പ്രശ്നമാണു്. വിദേശത്തുനിന്നുള്ള ധനാഗമത്തിനു എന്തെങ്കിലും തരക്കേടുണ്ടായാൽ ആഭ്യന്തരമായ ശ്രമങ്ങൾക്കു് ചുറുക്കുകൂട്ടി അതു പരിഹരിച്ചാലേ നിക്ഷേപപരിപാടികളും വീഴ്ചകൂടാതെ മുന്നോട്ടു പോകൂ. എന്തായാലും കയറ്റുമതിയിൽനിന്നും പരമാവധി വരുമാനമുണ്ടാക്കുകയും ഇറക്കുമതി കഴിവുള്ളിടത്തോളം കുറച്ചുവയ്ക്കുകയുമാണു് മൗലികമായ ആവശ്യം.

അദ്ധ്യായം 5

പദ്ധതിയും തൊഴിൽക്കാര്യവും

തൊഴിൽക്കാര്യപ്രശ്നങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചും നമ്മുടെ രാജ്യത്തേതുപോലുള്ള ഒരു വികസിതസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ, വളരെക്കാലത്തെ ശീഘ്രമായ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷമേ പരിഹരിക്കപ്പെടുവാൻ സാധിക്കൂ എന്നത ഇപ്പോൾ പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വരുന്ന 5 വർഷക്കാലത്തേക്കുള്ള വികസനപരിപാടികളും രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് ഇന്നത്തെ തൊഴിൽനില ഇനിയും വഷളാകാൻ അനുവദിക്കരുതെന്നുള്ളതാണ്.

തൊഴിൽരംഗത്തിൽ ഇനിയുമുള്ള കാലങ്ങളിൽ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും പ്രധാനമായും മൂന്നുതരത്തിലുള്ളവയാണ്.

1. ഇപ്പോൾതന്നെ ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും ഉള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുക.
2. പ്രതിവർഷം തൊഴിൽ രംഗത്തേക്കു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന 20 ലക്ഷത്തോളമാളുകൾക്ക് ജോലി നല്കുകയെന്നതു്.
3. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും കൃഷി, വീട്ടുജോലികൾ എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും മുഴുനേരം തൊഴിലില്ലാത്തവരുമായ ആളുകൾക്ക് കൂടുതൽ തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കാര്യം. പട്ടണങ്ങളിലേയും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേയും പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് തൊഴിലില്ലായ്മ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെങ്കിൽ എത്രത്തോളം ആളുകൾക്കാണു തൊഴിൽ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളതെന്നു താഴെക്കാണുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

	ദശലക്ഷം.		
	പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ	ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ	ആകെ
തൊഴിൽരംഗത്തേക്കു പുതിയതായി വരുന്നവർക്ക്.	3·8	6·2	10·0
ഇപ്പോൾ തൊഴിലില്ലാത്തവർക്ക്.	2·5	2·8	5.3
ആകെ.	6·3	9·0	15·3

തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നം അധഃപതിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് 1 കോടി ആളുകൾക്ക് തൊഴിലിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം.

പൂർണ്ണമായി തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനുള്ള സംരംഭം ത്വരിതപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പരിപാടികളിൽ ഏറ്റവും അധികമാളുകൾക്ക് തൊഴിൽ നൽകുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളേപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തേതുപോലുള്ള ഒരു സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ കൂടുതലാളുകൾക്ക് തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുന്നതു് കൂടുതൽ സ്വാഭാവികവും ആശാസ്യവുമാണ്. എന്നാൽ ഉല്പാദനസമ്പ്രദായത്തിൽ (മുഖ്യമായും മനുഷ്യന്റെ അദ്ധ്വാനശക്തിയോ യാന്ത്രികശക്തി

യോ ക്രൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതെന്നു) ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തിവേണം നിക്ഷേപത്തീരുമാനങ്ങളും കൈക്കൊള്ളാനെന്നു വരുമ്പോൾ മറ്റു ചില അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള പല പരിഗണനകളുടേയും വെളിച്ചത്തിൽ വേണം അതിനെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കാൻ. വിവിധഉല്പാദനസമ്പ്രദായങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനം ഉണ്ടാകാവുന്ന രംഗങ്ങളും ചിലർ ഊഹിക്കുന്നതുപോലെ അത്ര വിപുലമല്ല. പലപ്പോഴും സാങ്കേതികമായ പരിഗണനകളും വച്ചുകൊണ്ടാണു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നതു്. എന്നാൽ ഉപഭോഗവസ്തുവ്യവസായരംഗത്തെ ഉല്പാദനസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്തുന്നപക്ഷം അതു വിഷമം പിടിച്ച പല സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളേയും ഉയർത്തിവിടുവാനിടയാകും. മറ്റു പരിഗണനകളും ഒന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ മൂലധനവർദ്ധനസമ്പ്രദായമംഗീകരിച്ചാൽ അതു തൊഴിലാളികളെ പുറത്താക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ദുർല്ലഭമായ നിക്ഷേപമാർഗ്ഗങ്ങളിന്മേൽ ദുർവ്വഹമായ ഭാരമായിത്തീരുകകൂടി ചെയ്യും. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന നിക്ഷേപനിരക്കാണല്ലോ ദീർഘകാലലക്ഷ്യം. നിക്ഷേപനിരക്കു വർദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ ഇപ്പോഴത്തെ ഉല്പാദനം കൊണ്ടു് ക്രൂടുതൽ സമ്പാദിക്കാനിടയാകണം. പഴയ നിർമ്മാണസമ്പ്രദായങ്ങളും മാറ്റി ആധുനികരീതിയിലാക്കാൽ നിരന്തരമായ ശ്രമമാവശ്യമാണു്. ചെറുവ്യവസായങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം ക്രൂടുതൽ മൂലധനനിക്ഷേപം ഇല്ലാതെയും ക്രൂടുതൽ അദ്ധ്വാനമില്ലാതെയും ഇന്നത്തേക്കാളും വർദ്ധിപ്പിക്കാം. ആ സാദ്ധ്യതകളും പൂർണ്ണമായും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം.

തൊഴിൽ സംബന്ധിച്ച കണക്കുകൾ

സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിൻറെ വിവിധവകുപ്പുകളും നൽകിയ തൊഴിൽസാദ്ധ്യതാവിവരങ്ങളും സഹകാര്യമേഖലയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്ത കണക്കുകൂട്ടലുകളും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ രണ്ടാംപദ്ധതിമൂലം ക്രൂടുതലായുണ്ടാകുന്ന തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങളും താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ക്രൂടുതലായുണ്ടാകുമെന്നു കരുതുന്ന തൊഴിൽ

			ലക്ഷക്കണക്കു്
1.	നിർമ്മാണശാലകളും.	....	21·00
2.	ജലസേചനം വിദ്യുച്ഛക്തി.	....	0 51
3.	റയിൽവേ.	....	2·53
4.	മറ്റു് ട്രാൻസ്പോർട്ടും കമ്മ്യൂണിക്കേഷൻസും		1·80
5.	വ്യവസായങ്ങളും ധാതുവസ്തുക്കളും.	....	7·50
6.	കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും.	....	4·50
7.	വനം, ഫിഷറി, ദേ. വി. സർവ്വീസ്, മറ്റു് അനുബന്ധപരിപാടികളും.	....	4·13
8.	വിദ്യാഭ്യാസം.	....	3·10
9.	ആരോഗ്യം	....	1·16
10.	മറ്റു സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളും.	....	1·42
11.	ഗവർമ്മേൻറു് ജോലികളും.	....	4·34
	ആകെ 1 മുതൽ 11വരെ	....	51·99
12.	വാണിജ്യവും വ്യവസായവും ഉൾപ്പെടെ മറ്റിനങ്ങളിൽ, മൊത്തത്തിൻറെ 52% വച്ചു്.		27·04
	ആകെ മൊത്തം.		79·03

അതായതു് 80 ലക്ഷത്തോളം.

ഇതിനുപുറമെ വനം തെളിച്ചെടുപ്പ്, ജലസേചനപരിപാടികൾ, തോട്ടം കൃഷിവികസനം തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾമൂലം ഇപ്പോൾ ഇടനേരം ജോലിമാത്രമുള്ള 16 ലക്ഷത്തോളമാളുകൾക്ക് മുഴുനേരജോലി ലഭിക്കാനിടയാകും. ജലസേചനസൗകര്യം മൂലം കാർഷികരംഗത്തു് ഇപ്പോൾ ഇടനേരജോലിയുള്ള കൂറേ ആളുകൾക്കുകൂടി മുഴുനേരജോലി ലഭിക്കും. ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിലും വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതോടെ കൂടുതൽ തൊഴിലുണ്ടാകും.

പ്രത്യേകപ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള പരിപാടികൾ

തീരെ തൊഴിലില്ലായ്മയും മുഴുനേരം തൊഴിലില്ലായ്മയും അതികഠിനമായി ബാധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രശ്നം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഇതേനിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന മറവരാജ്യങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ട പ്രത്യേക നടപടികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മൻപറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകപരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതു് താഴെപ്പറയുന്ന പരിഗണനകൾ വച്ചുകൊണ്ടുവേണമെന്നു കാണാം. അതായതു് അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്ന പ്രത്യേക തൊഴിൽക്കാർ, വിഭവമാർഗ്ഗങ്ങൾ, മറവു സൌകര്യങ്ങൾ, ജനങ്ങളുടെ അടിയന്തിരമായ ആവശ്യങ്ങൾ എന്നിവയെയെല്ലാം കുറിച്ചു് പൂർണ്ണമായൊരു പഠനം നടത്തിയിട്ടുവേണം തൊഴിൽനയങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാൻ. അതുപോലുള്ള സർവ്വേകൾ നടത്താനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. തൊഴിൽ സൌകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള പരിപാടികൾ ഓരോ സ്ഥലത്തേയും ജനങ്ങളുടെ താല്പര്യത്തിലും സന്നദ്ധതയിലും അടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം എന്നതാണു് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു കാര്യം. മൻപറഞ്ഞ പ്രത്യേകപ്രദേശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ പൊതുനയം ഏതു മാർഗ്ഗമാണു് അവലംബിക്കേണ്ടതു എന്നു ഇപ്പോൾ സൂക്ഷ്മമായി പറയാറായിട്ടില്ല. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ആളുകൾ വേറൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കുടിമാറുന്നതു നന്നായിരുന്നേക്കാം. എപ്പോഴും ജനങ്ങൾക്കു് ആദായകരമായ തൊഴിൽ നൽകാൻ കഴിയണമെന്നതായിരിക്കണം ലക്ഷ്യം. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ തൊഴിൽ സാധ്യതകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുള്ള ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

1 പൊതുമേഖലയിലെ വികസനപദ്ധതികൾ, മറ്റ് അനിവാര്യമായ കാരണങ്ങളാൽ വേറെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ആരംഭിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെങ്കിൽ, ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ തുടങ്ങുക.

2. താരതമ്യേന അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളിൽ ആ പ്രദേശത്തുള്ള വ്യവസായികൾക്കു് സാമ്പത്തികസഹായം നൽകുക.

3. പൊതുമേഖലയിലുള്ള കോൺട്രാക്ട് പണികളിൽ ഒരു ഭാഗം മൻപറഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്നവരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി തൊഴിൽ ചെയ്യിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവർക്കു കൊടുക്കുക.

4. സഹകാര്യമൂലധനം ആ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ ചെല്ലുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന പരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളുക.

തൊഴിലില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യർ

നമ്മുടെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലെ പൊതുവായ തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണു അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെയിടക്കുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ കാര്യത്തിൽ ഉദ്യോഗസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതു് എത്രവിധവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയിട്ടുള്ളവർക്കാണെന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അല്ലാതെ ആവശ്യമുള്ള തൊഴിലുകളുടെ ആകെയെണ്ണം മാത്രം സൂചിപ്പിച്ചാൽ പോരാ. കൂടാതെ ഈ പ്രശ്നത്തെ പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിലും വിവിധതൊഴിലുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും അപഗ്രഥിച്ചു് പരിശോധിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്.

അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെയിടക്കുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ കുറക്കുവാൻവേണ്ടി പ്രത്യേകം പരിപാടികളും തയ്യാറാക്കുന്നതിനു് ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ 1955 സെപ്റ്റംബറിൽ ഒരു പഠനസംഘം രൂപീകരിക്കുകയുണ്ടായി. മദിക്കുലേഷനും അതിനുമുകളിലും പരീക്ഷകളും പാസ്സായിട്ടുള്ള ആളുകളെ അഭ്യസ്തവിദ്യർ എന്ന വകുപ്പിൽപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഈ പഠനസംഘം താഴെപ്പറയുന്ന നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഇപ്പോഴും അഞ്ചരലക്ഷത്തോളം അഭ്യസ്തവിദ്യർ ആണു് തൊഴിലില്ലാത്തവരായുള്ളതു്. അടുത്ത 5 വർഷത്തിനുള്ളിൽ പതിനാലരലക്ഷം അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കൂടി ഈ വിഭാഗത്തിലേക്കു വന്നുചേരും. അപ്പോഴും അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മ അടുത്ത 5 വർഷത്തിനുള്ളിൽ പരിഹരിക്കണമെങ്കിൽ 20 ലക്ഷം തൊഴിലുകൾകൂടി യുണ്ടാക്കണം. രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ പൊതുമേഖലയിലെ വികസനപരിപാടികളും മൂലം അഭ്യസ്തവിദ്യരായ 10 ലക്ഷം പേർക്കു തൊഴിൽ കിട്ടാനിടയുണ്ടു്. പെൻഷൻപറ്റുന്നവർക്കു പകരം 2·4 ലക്ഷം ആളുകൾക്കു് വേറെയും തൊഴിൽകിട്ടും. സ്വകാര്യരംഗത്തു് 2 ലക്ഷം ആളുകളുടെ ആവശ്യമുണ്ടാകുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കു് തൊഴിൽസൗകര്യം നൽകാൻ പ്രയോഗത്തിലായ ചില രംഗങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ പഠനസംഘം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ, 1. ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ (ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളില്ല) 2. സാധനസാമഗ്രികളും കയറ്റി ഓരോ സ്ഥലങ്ങളിലും എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുവിധം പല പട്ടണങ്ങളേയും ഒരുമിച്ചു ചേർത്തുകൊണ്ടു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ ട്രാൻസ്പോർട്ട് ഏർപ്പെടുത്തുക. 3. തൊഴിൽക്യാമ്പുകളും പരിഷ്കൃത തൊഴിൽ പരിശീലനക്യാമ്പുകളും സംഘടിപ്പിക്കുക. ഇക്കാര്യത്തിൽ മുന്നോടികളായി ചില ക്യാമ്പുകൾ ഏർപ്പെടുത്താനും പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെയിടക്കുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചുരുങ്ങിയ കാലയളവിലേക്കു് താൽക്കാലികപരിപാടികളും നടപ്പാക്കിയതുകൊണ്ടു സ്ഥിരമായ പ്രയോജനങ്ങളും ഒന്നുമുണ്ടാകുകയില്ല. നമ്മുടെ സമ്പന്നിലയുടെ ഭാവിആവശ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിവേണം വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളും പരിശീലനസൗകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കാൻ. തൊഴിലില്ലായ്മ പ്രശ്നത്തിനു ഭാവിയിൽ കൂടുതൽ മുക്കം വരുന്നവിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതികളും വളരാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. അഭ്യസ്തവിദ്യരും പ്രത്യേകതൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായവർക്കു് ഉദ്യോഗം ലഭിക്കുവാനുള്ള സാധ്യത

കളെക്കുറിച്ച ശരിയായ ചിട്ടയോടുകൂടി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതും അങ്ങിനെ ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങളും തൊഴിൽബ്യൂറോകൾവഴിയായും മറ്റും പരസ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുമാവശ്യമാണ്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ സഹകരണപ്രവർത്തനങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളും ഇടത്തരം വ്യവസായങ്ങളും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതും കൂടുതൽ അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടും. വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ വരുത്തുന്ന മാറ്റങ്ങളും രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വിവിധവികസനമാർഗ്ഗങ്ങളുംകൊപ്പിച്ച് ഉള്ളവയായിരിക്കണം. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ കൂടുതൽ തൊഴിൽസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസഘടകങ്ങളും തുടച്ചയായി ശക്തിപ്പെടുകൊണ്ടിരിക്കും.

രണ്ടാംപദ്ധതി

രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സംരംഭങ്ങളും മുഖാന്തിരം തൊഴിൽരംഗത്തേക്കു പുതുതായിവരുന്ന ആളുകൾക്ക് കൂടുതൽ ഉദ്യോഗസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാകും. കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം അല്പംകൂടി വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. കൃഷി, ജലസേചനം, സാമൂഹ്യവികസനം എന്നീ പരിപാടികളുടെ ഫലമായി, ഇപ്പോഴുള്ള മുഴുനേരത്തൊഴിലില്ലായ്മ ലഘൂകരിക്കപ്പെടും. കാർഷികരംഗത്തു കൂടുതൽ തൊഴിലാളികളും പ്രവേശിക്കുമെങ്കിലും തൊഴിലാളികളുടെ വരുമാനം 17 ശതമാനംകണ്ടു വർദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളുടേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളുടേയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള പട്ടിക മുഴുനേരത്തൊഴിലിനെ മാത്രം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ളതാണ്. അതിനുപുറമേ മുഴുനേരത്തൊഴിൽ ഇല്ലാത്ത കുറേ തൊഴിലാളികൾക്കുകൂടി ആശ്വാസം ലഭിക്കാൻ സാധ്യതകളുണ്ട്. പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായും അവക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം നടപ്പാക്കുന്ന പരിപാടികളുടെ ഫലമായും തൊഴിലില്ലാത്ത അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് പല പ്രയോജനങ്ങളും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. ഉല്പാദനവും തൊഴിൽസാധ്യതകളും ഏറ്റവും അധികം വർദ്ധിപ്പിക്കത്തക്കവിധം പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം ഓർമ്മിച്ചിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇതിനു പൂരകനിക്ഷേപങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തുകയും പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികൾ മുഖേന ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ജലം, വിദ്യുച്ഛക്തി തുടങ്ങിയ വിഭവങ്ങളുടെ വിനിയോഗം ശരിയായി ആസൂത്രണം ചെയ്യുകയും പുതുതായുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളും മറ്റു പ്രവർത്തനശാഖകളും അവ ആക്കുവേണ്ടി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നുവോ അവക്കുതന്നെ പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം നടത്തുകയും ആണാവശ്യം. പദ്ധതി പുരോഗമിക്കുന്നതോടുകൂടി അതുമുഖേന എത്രത്തോളമാളുകൾക്ക് കൂടുതലായി തൊഴിൽലഭിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു കൂടക്കൂടെ തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. തൊഴിൽസംബന്ധിച്ച ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാൻ കൈക്കൊള്ളേണ്ട നടപടികളും നിശ്ചയിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിത്.

അദ്ധ്യായം 6

ഭരണപരമായ ചുമതലകളും ഘടനകളും

പദ്ധതി പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ നയവും സമീപനരീതിയും സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടുപ്പങ്ങളും കുറഞ്ഞുവരുവാനും ഭരണപരവും സംഘടനാപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടുപ്പങ്ങളും കൂടിവരാനുമാണിടയുള്ളത്. രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെ ഭരണപരമായ പ്രധാന ചുമതലകൾ ഇവയെല്ലാമാണ്.

1. ഭരണത്തിനു വിശ്വാസ്യത ഉറപ്പുവരുത്തുക.

2. ഭരണവകുപ്പുകൾക്കും സാങ്കേതികവകുപ്പുകൾക്കും കേഡറുകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും സ്തുത്യർഹമായ സേവനങ്ങൾക്ക് പ്രോത്സാഹനങ്ങളും അവസരങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യുക.

3. ഓരോ സംരംഭത്തിനും ആവശ്യമുള്ള തൊഴിൽക്കാരെയെന്നു തുടർച്ചയായി വിണ്ണയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുക. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും വൻതോതിൽ പരിശീലനം നടപടികൾ സംഘടിപ്പിക്കുക. പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളിലും സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളിലും വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിലും മറ്റുള്ളവയിലും ഇതുപോലുള്ള പരിശീലനസൗകര്യങ്ങൾ സമാഹരിക്കുക.

4. ശീഘ്രമായും കാര്യക്ഷമമായും ഏറ്റവും മിതമായ ചിലവിലും ജോലി ചെയ്യുവാനുള്ള സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക. തുടർച്ചയായ മേൽനോട്ടത്തിനും പ്രവർത്തനരീതിയുടെ ഫലങ്ങളെക്കുറിച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തുന്നതിനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരിക്കണം.

5. കാർഷികരംഗത്തും ദേശീയപദ്ധതികളിലും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളിലും ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുതരത്തിൽപ്പെട്ട ഉല്പാദകർക്ക് സാങ്കേതികവും ധനപരവുമായ സഹായങ്ങളെത്തിച്ചുകൊടുക്കുക.

6. വ്യാവസായികവാണിജ്യസംരംഭങ്ങൾ, ട്രാൻസ്പോർട്ട് സർവ്വീസുകൾ, നദീതടപദ്ധതികൾ എന്നിവപോലുള്ള പൊതുസംരംഭങ്ങളുടെ കാര്യക്ഷമമായ മാനേജ്മെൻറിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളുണ്ടാക്കുക.

7. പൊതുധനം ചിലവാക്കി നടത്തുന്ന പരിപാടികളിൽനിന്നു ഏറ്റവും മധികം പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കത്തക്കവിധം ഓരോ സ്ഥലത്തേയും പൊതുജനസഹകരണം നേടുക.

8. ഭരണപരിചയവും സാങ്കേതികപരിശീലനവുമുള്ളവരുടെ സേവനങ്ങൾ നൽകി സഹകരണമേഖല ശക്തിപ്പെടുത്തുക സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും ധനസഹായസ്ഥാപനങ്ങളും വിപണിസംഘടനകളും മറ്റും സ്ഥാപിക്കുക.

ഇത്രയുംകൊണ്ട് ഭരണപരമായ ചുമതലകൾ തീർന്നില്ല. ഏതാനും കാര്യം മാത്രമാണിവിടെ പറഞ്ഞതു്. ഓരോ ചുമതലയും ഓരോ പ്രത്യേക പ്രശ്നമാണെങ്കിലും പലതും പദ്ധതിയുടെ നിർവ്വഹണത്തിൽ പരസ്പരബന്ധമുള്ള ഘടകങ്ങൾ എന്ന നിലക്ക് ഒരുമിച്ചുവേണം കാണാൻ. പദ്ധതിയുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിവിധമേഖലകളിൽ നയത്തിനും പരിപാടികൾക്കും തമ്മിൽ മതിയായ പരസ്പരബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാവശ്യമാണ്.

ഭരണവിശുദ്ധി

അഴിമതികൾ, പരിഹരിക്കാൻ വയ്യാത്ത തെറ്റുകളിലേക്കു നയിക്കുകയും പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഭരണകൂടത്തിലുള്ള വിശ്വാസം നശിപ്പിയ്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഭരണകൂടത്തിലും പൊതുജീവിതത്തിലും ഉള്ള എല്ലാവിധ അഴിമതികൾക്കുമെതിരായി നിരന്തരമായ ഒരു സമരം തന്നെ നടത്തേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. അഴിമതികൾ പിഴുതെറിയുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിരന്തരമായി പുനപ്പരിശോധന ചെയ്യണം. അടുത്തകാലത്ത് കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനത്തിലും അഴിമതി നിരോധനത്തിനു പല നടപടികളുമെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അഴിമതിനിരോധന ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറന്വേഷണങ്ങൾ ത്വരിതപ്പെടുത്താൻ വേണ്ട നടപടികൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ജംഗമവും സ്ഥാവരവുമായ സ്വത്തുക്കളുടെ കണക്ക് സമർപ്പിക്കേണ്ടതു നിർബന്ധിതമാക്കുകയു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ മററു ചില പരിപാടികളും. ഭരണകൂടത്തിൻെറ എല്ലാ ശാഖകളിലും പൂർണ്ണമായ കാര്യക്ഷമത നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ടുവേണം അഴിമതിക്കെതിരായി സമരം നടത്താൻ. ഒന്നാം പട്ടികയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഓരോ രംഗത്തുമുള്ള അമാന്തത്തിൻെറ കാരണങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആഭ്യന്തരവകുപ്പിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണപരിശോധനാവിഭാഗവും അതിനോടനുബന്ധിച്ച് മററു വകുപ്പുകളിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള അത്തരം വിഭാഗങ്ങളും അഴിമതിക്കിടകൊടുക്കുന്ന ചുററുപാടുകൾ പരിശോധിക്കുന്നതുമാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രധാനപ്പെട്ട പൊതുസംരംഭങ്ങളിലുമെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രവർത്തനവിഭാഗം ഉണ്ടാക്കണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

കേഡറുകൾ

വേണ്ടത്ര ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരില്ലാതെ വലിയ പരിപാടികളൊന്നുംതന്നെ വിജയകരമായി നടപ്പാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും നാം കയ്യേററിട്ടുള്ള ചുമതലകൾ ദീർഘകാലസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവയാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും ദീർഘകാലത്തെ നിരന്തരവും വിശദവുമായ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നവയായിരിക്കും. പുതിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ സ്ഥിരം കേഡറുകൾ രൂപീകരിക്കുകയും ഇപ്പോഴുള്ള കേഡറുകൾ സ്ഥിരാടിസ്ഥാനത്തിലാക്കി രണ്ടാംപദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയുമാണു വേണ്ടതു്.

രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ നേരിടുന്നതിന് കൂടുതൽ ചുമതലകൾ വഹിക്കാൻ ഭരണമണ്ഡലം നിർബന്ധിതമായിത്തീരും. ഇൻ

ഡ്യൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റീവ് സർവ്വീസിലേക്ക് പ്രത്യേക തെരഞ്ഞെടുപ്പു നടത്താൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഭരണകേന്ദ്രങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതു വരുന്ന ഏതാണ്ട് 10 വർഷത്തെ ആവശ്യങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി വേണം. ഭരണപരമായ ചുമതലകളിൽ വഴിനവുണ്ടാകുംനിടയുള്ളതും പരിശീലന സൗകര്യങ്ങൾ നൽകാൻ ആവശ്യമുള്ളവരുടെ സേവനങ്ങളും എല്ലാം ഓർമ്മിച്ചു കൊണ്ടുവേണം കണക്കെടുക്കാൻ. സംസ്ഥാന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വരുത്തുന്ന വഴിമാറ്റം നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം സ്ഥിരാടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണം.

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു പഠിച്ച ഒരു പ്രധാനപാഠമുണ്ട്. വേണ്ടത്ര യോഗ്യതകൾ തികഞ്ഞ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനും ആവശ്യമുള്ള പരിശീലനസൗകര്യങ്ങൾ നൽകുവാനും വികസിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ച് കമ്മതലുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി ഉദ്യോഗസ്ഥസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും പല സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾ നേരിട്ട് അവരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളിലേക്ക് നടത്തുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു പുറമെ അഖിലഭാരതസർവ്വീസുകൾ വഴിയായി എല്ലാ രംഗങ്ങളിലേക്കും ആളെടുക്കണമെന്നും കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളും ചേർന്നും, മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിൽ പല സംസ്ഥാനങ്ങളും ചേർന്നും സംയുക്തകേന്ദ്രങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മിതവ്യയവും കാര്യക്ഷമതകളും

രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ ചിലവിനുവേണ്ട മാഗ്ദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു രാജ്യത്തു വലിയ ഞെരുക്കം ഉളവാക്കാം. ചിലവിനുവേണ്ടി ഗവർമ്മേൻറുണ്ടാക്കുന്ന വിഭവമാഗ്ദ്ധങ്ങൾ ദുർവ്വിനിയോഗം ചെയ്യുകയില്ലെന്നും അതിൻെറ വിനിയോഗത്തിൽ പരിപൂർണ്ണമായ കാര്യക്ഷമതയുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ബോദ്ധ്യമായാൽ ക്രൂടതൽ ചുമതലകൾ ഏൽക്കാൻ ജനങ്ങൾ തയ്യാറാകും. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകളും അധികൃതങ്ങൾ ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു ചിലവായതിനേക്കാൾ എത്രയോ അധികം പണം ചിലവാക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ട് പണവിനിമയക്കാര്യത്തിൽ ക്രൂടതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പണം ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാനും അതുകൊണ്ട് പരമാവധി പ്രയോജനം കൈവരുത്തുവാനും വേണ്ട എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യേണ്ടതു ഓരോ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറിൻേറയും കടമയാണ്. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും ചിലവുനിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും കാര്യക്ഷമതയേപ്പറ്റി പരിശോധിക്കുന്നതിനും വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. പദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിൽ മിതവ്യയം കൈവരുത്തണമെന്ന പ്രത്യേകമായ ഉദ്ദേശത്തോടെ ഈ അടുത്ത കാലത്ത് ദേശീയവികസനകൗൺസിൽ ഒരു സമിതിയെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ചുമതലകൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

1. പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന സംഘങ്ങൾ മുഖേന പ്രധാനപദ്ധതികളേക്കുറിച്ചുനേപഷിക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുക. പ്രവർത്തനസ്ഥലങ്ങൾ പരിശോധിക്കുവാനും കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും അനേപഷണങ്ങൾ ഏർപ്പാടുചെയ്യുവാനും സമിതിക്കധികാരമുണ്ട്.

2. മിതവ്യയം കൈവരുത്തുന്നതിനും ദുർവ്യയങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനും പദ്ധതികൾ എത്രയും കാര്യക്ഷമതയോടുകൂടി നടത്തുന്നതിനും വേണ്ടി അനുയോജ്യ

മായ സംഘടനാരൂപങ്ങളും സാങ്കേതികരീതികളും മാറ്റം തയ്യാറാക്കുന്നതിനു പഠനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുക.

3. ഓരോ പദ്ധതിയിലും അവ നടപ്പാക്കുന്ന വകുപ്പുകളിലും കാര്യക്ഷമതാപരിശോധനയ്ക്കു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും വർദ്ധിപ്പിക്കുക.

4. സമിതിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള റിപ്പോർട്ടുകളിലെ നിർദ്ദേശങ്ങളും നടപ്പാക്കുക. അന്വേഷണങ്ങളുടേയും പഠനങ്ങളുടേയും ഫലങ്ങളും മറ്റുള്ളവർക്കു ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുക.

5. രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പിൽ കൂടുതൽ മിതവ്യയവും കാര്യക്ഷമതയും കൈവരുത്താൻ ദേശീയവികസനകൗൺസിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മറ്റു മുതലകളും ഏറ്റെടുക്കുക.

പ്രവർത്തനാന്വേഷണസംഘങ്ങൾക്കായി പദ്ധതിയിലുള്ള പരിപാടികളും ഇനിമായി തിരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും, പൊതുമരാമത്തും കെട്ടിടനിർമ്മാണവും, കൃഷിയും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും, ഗതാഗതവും വാർത്താവിനിമയവും, പൊതുവ്യവസായങ്ങളും ലോഹവ്യവസായവും, സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളും എന്നിവ. ഓരോ വിഭാഗത്തിലും കേന്ദ്രമന്ത്രിമാരും സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ മുഖ്യമന്ത്രിമാരും ചേർന്ന ഗ്രൂപ്പുകളും വഴിയായി സമിതിപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതാണ്. ദേശീയവികസനസമിതിയുടെ സ്റ്റാൻറിംഗ് കമ്മിറ്റിയിലാണു പൊതുനയം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളും ആലോചിക്കുന്നത്.

ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമതവരുത്തുന്നതിനു കേന്ദ്രമന്ത്രിസഭ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനശാഖ മാതിരി എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും സാധാരണ ഭരണയന്ത്രത്തിൻറെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലക്ക് പ്രത്യേക ശാഖകളും ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏറ്റവും ഭംഗിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു ഭരണയന്ത്രത്തെ സജ്ജമാക്കുവാൻ ശരിയായ മനഃശാസ്ത്രപരമായ സമീപനമാവശ്യമാണ്. ഒന്നാമതായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക്, മുകളിലും താഴെയുമുള്ളവർക്ക് പരിപൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി കാര്യങ്ങളും ചെയ്യുവാനുള്ള സന്ദർഭമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. ഏതെങ്കിലുമൊരു തീരുമാനം നടപ്പാക്കാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടാജ്ഞാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ആ തീരുമാനത്തിൻറെ രൂപീകരണത്തിൽ അവർക്കു കൂടി പങ്കു നല്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. രണ്ടാമതായി കഴിവും കാര്യശേഷിയുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അവരുടെ ഔദ്യോഗിക ജീവിതത്തിൻറെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽതന്നെ കണ്ടുപിടിച്ച് കഴിവുകളും കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നതും ഉയർന്ന മുതലകളും നിർവ്വഹിക്കാൻ പര്യാപ്തവുമായ വിധത്തിൽ പരിശീലനവും പരിചയവും നൽകാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. മൂന്നാമതായി ഇപ്പോഴും നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള ഭീമമായ മുതലകളും മുൻനിറുത്തി എല്ലാരംഗങ്ങളിലും ശീഘ്രതയും അടിയന്തിരമനോഭാവവും ഉണ്ടാക്കണം. നാലാമതായി വികസനക്കാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിയ്ക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടുള്ള നയത്തിൽത്തന്നെ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഭരണോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഭരണകാര്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കുന്ന സാങ്കേതികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരും തമ്മിലും വിവിധനിലകളിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിലും വിവേചനം

കാണിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു തെറ്റാണ്. എല്ലാ രംഗങ്ങളിലേക്കും പുതുതായി ആളുകളെ തെരഞ്ഞെടുക്കണം. അനുഭവപരിചയങ്ങളും പരിജ്ഞാനവുമുള്ള ആളുകളെ ഭരണമണ്ഡലത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരേണ്ടതുണ്ട്. അവസാനമായി, ഗവൺമെന്റിന്റെ ഓരോ വകുപ്പിലും മുമ്പത്തേക്കാളധികം മാനുഷികബന്ധങ്ങളും വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൊതുലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടി വിവിധനിലകളിൽ മനുഷ്യർ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്ന എല്ലാ രംഗങ്ങളിലുമെന്നപോലെതന്നെ ഭരണമണ്ഡലത്തിലും സൗഹൃദഭാവംപുലർത്തുകയും കാര്യക്ഷമതയ്ക്ക് അംഗീകരണം നൽകുകയും നടപ്പാക്കേണ്ട തീരുമാനങ്ങളും രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ അതിൽ പങ്കെടുക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭം കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയിടയ്ക്ക് കർമ്മശേഷിയും പ്രവർത്തനോത്സുകയും വളർത്തുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥകളുടെ ഒരു വലിയ ദൗർബ്ബല്യം അതു പ്രയോഗിക്കുന്ന രീതിയിൽ വന്നുചേരുന്ന കുഴപ്പമാണ്. തീരുമാനങ്ങളും എടുക്കുകയെന്നതു ഉപരിമണ്ഡലത്തിൽമാത്രം കേന്ദ്രീകരിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഒരു അധികാരമാക്കികൊണ്ടു പോകാനുള്ള പ്രവണത ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. ഇതു മാറേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റെ മേധാവികൾക്ക് സെക്രട്ടറിയേറിയൽ ജോലികളിൽ അനുയോജ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി പെരുമാറുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ കാര്യത്തിൽ സ്ഥിതിഗതികൾ കുറച്ചു മെച്ചപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകൾ കൂടുതൽ ചുമതലകൾ ഏറ്റെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തുടർന്നു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ സെക്രട്ടേറിയറിനു പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ള നയരൂപീകരണമണ്ഡലം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി തിരിച്ചിടേണ്ടതും സെക്രട്ടേറിയറിനുമായി കുറഞ്ഞ തോതിൽ മാത്രം ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന പ്രത്യേക ശാഖകൾക്ക് നിർവ്വഹണച്ചുമതലകൾ നൽകേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

രണ്ടാംപദ്ധതി നടപ്പാക്കുന്നതിനു സാങ്കേതികവും ധനപരവുമായ സഹായങ്ങൾ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ആവശ്യമായ ഭരണപരമായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. വിവിധപദ്ധതികളനുസരിച്ചുള്ള സഹായങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് അതു ലഭിക്കാനുതകുന്ന വിധത്തിൽ അവയുടെ വ്യവസ്ഥകൾ രൂപീകരിക്കണം. സഹകരണസംഘടനകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയും പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചും വേണം സാമ്പത്തികശേഷി പരിമിതമായിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും ഗവർമ്മേൻറ് അവർക്കു നൽകുന്ന സഹായം ഫലപ്പെടുത്തുവാനും.

പൊതുവ്യവസായങ്ങൾ

വ്യവസായം, വാണിജ്യം, ട്രാൻസ്പോർട്ട് തുടങ്ങിയവയിൽ പൊതുമേഖല വികസിപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി അടുത്ത ഏതാനും വർഷക്കാലത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനും ഭാവിയിൽ കൂടുതൽ ചുമതലകൾ വഹിക്കാനും കളമൊരുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഗവർമ്മേൻറ് വേണ്ടത്ര ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുകയും പുതിയ സംഘടനകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ട്. ഉല്പാദനം, ട്രാൻസ്പോർട്ട്, കമ്മ്യൂ

ണിക്കേഷൻസ്, ഇരുമ്പുരുക്ക്, വാണിജ്യം വ്യവസായം, എന്നീ വകുപ്പുകളുടെ വ്യവസായസംരംഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഭരണോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കാൻ ഒരു വ്യാവസായിക മാനേജ്മെൻറ് സർവ്വീസ് രൂപീകരിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. വികസിച്ചുവരുന്ന പൊതുമേഖലയിൽ ദീർഘകാലാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കീഴ്പ്പടവുകളിൽ വിശേഷാൽ കുറെയാളുകളേക്കൂടി നിയമിക്കണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശം. സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വ്യവസായ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൾക്ക് ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ വ്യാവസായികമാനേജ്മെൻറ് സർവ്വീസിൽനിന്നു നൽകേണ്ടതായി വരും.

വലിയ വ്യവസായസംഘങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രണ്ടു നിലകളിൽ അനുയോജ്യങ്ങളായ സംഘടനകളുടെ ആവശ്യമുണ്ട്.

1. ഓരോ സംരംഭത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉള്ള സംഘടനകൾ.

2. ഓരോ സംരംഭത്തിൻറെയും പലതിൻറെ ഒന്നിച്ചുമുള്ള ആസൂത്രണം, സംഘടനം, നിയന്ത്രണം, പൊതുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നീ ചുമതലകൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള സംഘടന. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ചുമതലകൾ റയിൽവേ വകുപ്പും ഇരുമ്പുരുക്കുവകുപ്പും ഉല്പാദനവകുപ്പും ദേശീയ വ്യവസായവികസന കോർപ്പറേഷനും നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഇതിനുതാഴെ ഈ അടുത്ത കാലത്തു് ഒട്ടധികം സംഘടനാരൂപങ്ങൾ വികസിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വ്യാവസായിക സംരംഭങ്ങളിൽ ക്രൂടുതൽ കൂടുതലായി ജോയിൻറ് സ്റ്റാക്ക് കമ്പനി സമ്പ്രദായമാണ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗവർമ്മേൻറിൻറെ പൊതുവായ ചുമതലകൾ അനുഗ്രഹമായും പാർല്ലിമെൻറിനോടുള്ള ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ മുൻനിറുത്തിയും മാനേജ്മെൻറിനു ഏറ്റവുമധികം ധനപരവും ഭരണപരവുമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുകയെന്നതാണു പൊതുനയം. പൊതുസംരംഭങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ നിരന്തരമായ പുനരാലോചനയ്ക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ വിവിധസംഘടനാരൂപങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ആപേക്ഷികമായ പ്രയോജനങ്ങളേക്കുറിച്ച് വിശദമായി ഒരു കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടാക്കാൻ കുറേക്കൂടി പരിചയമാവശ്യമാണ്. ഈ വിഷയം ഇതിനകം തന്നെ വേണ്ടുവോളം ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ലോകസഭയിൽ അടുത്തകാലത്തു എസ്റ്റിമേറൻസ് കമ്മിറ്റി സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് ഇതിനു തെളിവാണ്. ഡയറക്ടർ ബോർഡുകളുടെ രൂപീകരണവും അവയുടെ ചുമതലകളും, പൊതുനിയന്ത്രണത്തിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളുമായി ഒരു മന്ത്രികാര്യാലയത്തിനോ സെക്രട്ടേറിയറ്റിനോ ഉള്ള ബന്ധം, ഓരോ രൂപത്തിലുള്ള പൊതുസംരംഭങ്ങൾക്ക് പൊതുമാനേജ്മെൻറ് ഉണ്ടാകേണ്ടതിൻറെ ആവശ്യകത, എന്നിവയെല്ലാം ബന്ധപ്പെട്ട മന്ത്രികാര്യാലയങ്ങളുടെ പരിശോധനയിലിരിക്കുകയാണ്.

വൻകിടസംരംഭങ്ങളിലും അവയുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന ബോർഡുകളിലും മന്ത്രികാര്യാലയങ്ങളിലും വളരെയധികം ദീർഘകാലാസൂത്രണത്തിൻറെ ആവശ്യമുണ്ട്. പ്രഗത്ഭരും വിശ്വസ്തരുമായ സാങ്കേതികവിദഗ്ധന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്, വിദേശരാജ്യങ്ങളും വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങളുമായുള്ള കരാർചർച്ചകൾ,

പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നിയമനം, വിദേശത്തുനിന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്, ഓരോ വ്യവസായത്തിന്റെയും ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ചു് ശാസ്ത്രീയമായ മാനേജ്മെന്റു സമ്പ്രദായമംഗീകരിക്കൽ തുടങ്ങി വിഷമം പിടിച്ച പല പ്രശ്നങ്ങളുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മാനേജ്മെന്റു് സമ്പ്രദായം, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സ്പർശിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾ അതിസൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കേണ്ടവയാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വതന്ത്രരായ വിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഘടനകൾക്കും, അതു പൊതുമേഖലയിലുള്ളതോ സഹകാരിമേഖലയിലുള്ളതോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ, അവരുടെ പരിചയങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി വിലപ്പെട്ട പല സേവനങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയും.

സംസ്ഥാനവും ആസൂത്രണവും

സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ആസൂത്രണവകുപ്പുകളുടെ പ്രവർത്തനം ചുരുങ്ങിയതോതിലെങ്കിലും മറ്റു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്താൻ പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികാവശ്യങ്ങൾ, ധനപരവും വിഭവസംബന്ധവുമായ കാര്യങ്ങൾ, സംസ്ഥാനപദ്ധതികളെ സംബന്ധിച്ച പൊതുനയം, പരിശീലനപരിപാടികൾ എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ സംസ്ഥാനാസൂത്രണ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ കൂടുതൽ കൂടുതലായി ഇനിയും ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. വാർഷികപദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കുക, ആസൂത്രണസമ്പ്രദായങ്ങൾ പരിഷ്ക്കരിക്കുക, ഓരോ പരിപാടിയുടേയും പുരോഗതിയെപ്പറ്റി വിലയിരുത്തുക എന്നീ ചുമതലകൾ ആസൂത്രണഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിൽ കൂടുതൽ ഭാരം ചുമത്തുന്നതുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ആസൂത്രണവകുപ്പുകൾ വികസിപ്പിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ധനകാര്യഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലേയും സ്ഥിതിവിവരവിഭാഗത്തിലേയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ആസൂത്രണവിഭാഗവുമായി കൂടുതൽ യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ഓരോ സംസ്ഥാനത്തെയും പാർല്ലിമെന്റംഗങ്ങളെ രണ്ടാംപദ്ധതി തയ്യാറാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചും മറ്റും ആസൂത്രണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രവർത്തങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളിക്കണമെന്നു ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ സംസ്ഥാനങ്ങളെ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ആ സഹകരണം പദ്ധതിനടപ്പാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടും. പാർല്ലിമെന്റംഗങ്ങളുമായും നിയമസഭാംഗങ്ങളുമായും പദ്ധതിയുടെ പുരോഗതിയും ജനങ്ങളുടെ സഹകരണവും സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ അനൗപചാരിക ചർച്ചകൾ നടത്താൻ സംസ്ഥാനഗവർമ്മേന്റുകൾ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

പ്രതിവർഷപദ്ധതികൾ

1956-57 മുതൽ ഓരോ വർഷത്തേക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പദ്ധതികൾ വിശദരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പൊതുവായ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നവയായിരിക്കും ഈ പ്രതിവർഷപദ്ധതികൾ. സമ്പന്നിലയുടെ വളർച്ചയനുസരിച്ചു് പരിപാടി

കം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും മാറുന്നതിനും പദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പിൽ ആവശ്യമായ അയവുവരുത്തുന്നതിനും ഇതു് സഹായിക്കും.

വ്യവസായങ്ങളും, ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും, ട്രാൻസ്പോർട്ടു്, വിദ്യുച്ഛക്തി എന്നു തുടങ്ങി ദീർഘകാലാസൂത്രണമാവശ്യമുള്ളവയും, എന്നാൽ അതേ സമയം തന്നെ ഉപകരണങ്ങളും, ഉരുക്കു് എന്നിവയുടെ ലഭ്യതയിലും വിദേശനാണയവിനിമയത്തിലും അനിശ്ചിതത്വം ബാധിക്കുന്നവയുമായ രംഗങ്ങളിൽ ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ചു മാറ്റങ്ങളും വരുത്താൻ വാഷ്കികപദ്ധതികളും വളരെയധികം സഹായിക്കും. ആസൂത്രണത്തിൽ മുമ്പു പറഞ്ഞ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതാണു്. ഓരോ രംഗത്തും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം മുൻഗണനകളും നിണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ വന്നാൽ, വേണ്ടിവരുന്നപക്ഷം മാറ്റങ്ങളും വരുത്താൻ എളുപ്പം കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് വ്യവസായങ്ങളും, ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും, ട്രാൻസ്പോർട്ടു് എന്നിവയുള്ള പരിപാടികളിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തിവേണം തയ്യാറാക്കാൻ എന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. പരസ്പരം പൊരുത്തപ്പെടുത്തിയ പദ്ധതികളും നടപ്പാക്കുമ്പോൾ ഓരോ ഗ്രൂപ്പിനും വേണ്ടി ചിലവാക്കുന്ന തുക ഏറ്റവും അധികം ആദായം നൽകാൻ പര്യാപ്തമാകണം. വിദേശനാണയവും മറ്റു വിഭവമാഗ്ഗങ്ങളും വീതിക്കുക, മുൻഗണനകളും നിണ്ണയിക്കുക എന്നിവയെക്കുറിച്ചു് മന്ത്രിസഭയുടെ ധനകാര്യസമിതിക്കും ആസൂത്രണക്കമ്മീഷനും റിപ്പോർട്ടുസമർപ്പിക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേകസമിതിയെ നിയമിക്കുന്നതാണു്.

പ്രവർത്തനങ്ങളേപ്പറ്റി ഓരോ വർഷവും പുനരവലോകനം നടത്തുന്നതിനും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രതിവർഷപദ്ധതികളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും വേണ്ട നടപടിക്രമങ്ങളും സംസ്ഥാനപ്രതിനിധികളുമായാലോചിച്ചു് രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പൊതുജനസഹകരണം

ജനാധിപത്യരീതിയിലുള്ള ആസൂത്രണപദ്ധതിയിൽ പൊതുജനസഹകരണത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം സുവിദിതമാണു്. ഒരവികസിത സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ പൂർണ്ണമായുപയോഗിക്കപ്പെടാതെ കിടക്കുന്ന പ്രയത്നശക്തി സ്ഥിരമായ ആസ്തികളുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ദേശീയവികസനസർവ്വീസിന്റെ കേന്ദ്രലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നു ജനങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനശക്തി സംഘടിപ്പിച്ചു് സമുദായത്തിനു പൊതുവെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രയോജനപ്പെടുന്നവിധം ഉപയോഗിക്കണമെന്നതാണു്. പൊതുവികസനപരിപാടികളും ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ദേശീയവികസനസർവ്വീസിലും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളിലുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അനുദ്യോഗസ്ഥനേതാക്കന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി പൊതുജനസഹകരണം സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. സന്നദ്ധസേവനവും ഓരോ സ്ഥലത്തുമുള്ള അദ്ധ്വാനശക്തിയും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതുമൂലം പദ്ധതിയുടെ നേട്ടങ്ങളും മെച്ചപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. അത്തരം സഹകരണപ്രവർത്തനത്തിനു രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ ധാരാളം സന്ദർഭങ്ങളുണ്ടു്.

കഴിഞ്ഞ മൂന്നുവർഷത്തിനുള്ളിൽ തദ്ദേശവികസനപദ്ധതിയനുസരിച്ചു് 39000 തദ്ദേശപ്രവർത്തനപരിപാടികൾക്കു് അനുമതി നല്കി. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ വിക

സനക്കാർക്കുള്ളിൽ കൂടുതൽ താല്പര്യമുളവാക്കുവാനീ പദ്ധതി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളേക്കുറിച്ചിപ്പോൾ പരിശോധനാസമിതികളും പുനരവലോകനം നടത്തിവരികയാണ്. അവരുടെ നിഗമനങ്ങൾക്കനുസരണമായി ആവശ്യമുള്ള ഭേദഗതികളും പരിഷ്കരണവും നടപ്പാക്കും. ഗ്രാമീണപദ്ധതികളും രൂപീകരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ജനങ്ങളും അത്യധികമായ തല്പരൃം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും മുതലകളും ഏല്പിക്കുവാനുള്ള സന്നദ്ധത പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ സഹകരണം മൂലം വിഭവസമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വർദ്ധനവുണ്ടാക്കുവാനും നേട്ടങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമാകുന്ന രംഗങ്ങളും പ്രത്യേകം നോക്കിവക്കേണ്ടതും ആ രംഗങ്ങളിൽ ശരിയായ രീതിയിൽ പൊതുജനസഹകരണം നേടേണ്ടതുമാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ തദ്ദേശവികസനപരിപാടികൾക്കായി 15 കോടി രൂപയും പൊതുജനസഹകരണം നേടാനുള്ള പരിപാടികൾക്ക് 5 കോടി രൂപയും നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു.

രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ യുവാക്കൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും മഹത്തായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കുവാനുണ്ട്. അവർക്ക് സേവനത്തിനും സഹകരണത്തിനുമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളും കൂടുതലായി നല്കുകയെന്നതാണ് പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം. നാഷണൽ കേഡറ്റ് കോർ, ആക്സിലറി കേഡറ്റ് കോർ, ഭാരത് സ്കൗട്ട്സ് ആൻറ് ഗൈഡ്സ്, ഭാരത് സേവക് സമാജ്, വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് എന്നിവയും യുവാക്കളേയും വിദ്യാർത്ഥികളേയും രാഷ്ട്രനിർമ്മാണപരിപാടികളിൽ കൂടുതലായി പങ്കെടുപ്പിക്കാൻ വേണ്ട ചില പദ്ധതികളുണ്ട്.

ആസൂത്രണക്കാര്യത്തിൽ അദ്ധ്യാപകരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും സഹകരണം നേടാനുള്ള ഒരു സംരംഭം അടുത്തകാലത്താരംഭിച്ചു. ആസൂത്രണക്കമ്മീഷന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് പല സർവ്വകലാശാലകളിലും കോളേജുകളിലും ആസൂത്രണചർച്ചാസമാജങ്ങളും രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലക്രമത്തിൽ അത്തരം സമാജങ്ങളും എല്ലാ സർവ്വകലാശാലകളിലും കോളേജുകളിലും നടപ്പാക്കും. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ഇതു വേണ്ട അവസരം നൽകുന്നതാണ്. ഭാരത് സേവക് സമാജം, സർവ്വസേവാസംഘം, കസ്തൂർബാ ദേശീയസ്മാരകനിധി, ഗാന്ധിസ്മാരകനിധി എന്നിവയുടെ പ്രവർത്തനപരിപാടികളും പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ധാരാളം പൊരുത്തമുണ്ട്.

തദ്ദേശാധികൃതരുടെ സേവനങ്ങളും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. ഗവർമ്മേൻറിന്റെ പ്രതിനിധികളും എന്ന നിലയ്ക്ക് സേവനമനുഷ്ഠിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും. തദ്ദേശാധികൃതർ സന്നദ്ധസംഘടനകളുടേയും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകരുടേയും സഹകരണം നേടാൻ ശ്രമിക്കണം. ഡാക്ടറന്മാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ, അദ്ധ്യാപകന്മാർ, സാങ്കേതികവിദഗ്ദ്ധന്മാർ, ഭരണവൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവർ തുടങ്ങിയവരുടെ സംഘടനകളും സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രയോജനകരമായ പങ്ക് വഹിക്കുവാൻ സാധിക്കും. സർവ്വകലാശാലകളും മറ്റു വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും യുവജനസംഘടനകളും ക്ഷേമപരിപാടികളിൽ മുൻകൈ എടുത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് അതെല്ലാം കഴിയുന്നത്ര വിപുലമാക്കണം.

സംഭാവനകൾ അദ്ധ്വാനരൂപത്തിൽ മാത്രമല്ലാ ആകാവുന്നതു്. ഓരാരുത്തർക്കും അവരവരുടെ കഴിവിന്നൊത്തു് ദേശീയ പദ്ധതിയുടെ വിജയത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ ലഘുസമ്പാദ്യപദ്ധതി മുഖേന മഹത്തായൊരവസരം കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. പരക്കെ വ്യാപിക്കുന്ന ലഘുസമ്പാദ്യസംരംഭങ്ങൾ ദേശീയസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വികാസവേഗത വർദ്ധിപ്പിക്കും. നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും ഒരു പ്രധാനപ്രവർത്തനപരിപാടി പ്രായോഗികമായി ലഘുസമ്പാദ്യപ്രസ്ഥാനത്തെ സഹായിക്കുകയെന്നതായിരിക്കണം.

പദ്ധതിക്കു് പ്രചരണം

പദ്ധതിയേക്കുറിച്ചു് നാട്ടുകാർക്കിടക്കു് വേണ്ടത്ര അറിവുണ്ടാകണം. പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വിജയത്തിന്നാവശ്യമാണതു്. ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ, അവർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന രീതിയിൽ, അതു വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും എത്രമാത്രം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഈ പദ്ധതിയിലെന്നു അവിരെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ പ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി സംസ്ഥാനങ്ങൾ 6 കോടി രൂപയും കേന്ദ്രം 7 കോടി രൂപയും ചിലവാക്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. രാജ്യത്തൊട്ടാകെ ധാരാളം വാർത്താകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക, പദ്ധതിയുടെ വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരാളം ലഘുലേഖകൾ വിതരണം ചെയ്യുക, സിനിമ, ദൃശ്യശ്രാവ്യോപകരണങ്ങൾ, പ്രചരണവാഹനങ്ങൾ, പ്രദർശനം, റേഡിയോ തുടങ്ങിയവയുടെ സഹായത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരണം നടത്തുക, ഇതെല്ലാം പരിപാടികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വികസനബ്ലാക്കു് കേന്ദ്രങ്ങളിലും ജില്ലാ തലസ്ഥാനങ്ങളിലും വാർത്താകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതാണു്. ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ, പ്രചരണത്തിനുള്ള ലഘുലേഖകളും ഫിലിമുകളും സൂക്ഷിക്കുന്ന ലൈബ്രറികളായി പ്രവർത്തിക്കും. 7200 ഗ്രാമങ്ങളിൽ പൊതുറേഡിയോ സെററുകൾ സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. ജനസംഖ്യ ആയിരമോ അതിൽകൂടുതലോ ഉള്ള ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് ഇതു് ആദ്യം ലഭിക്കും.

ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും ടെലിപ്രിൻറർ സർവ്വീസ് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ഏതുമൂലയ്ക്കും ഉള്ള എത്ര ചെറിയ വർത്തമാനപ്പത്രത്തിനും കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽവാർത്തകൾ ലഭിയ്ക്കാൻ സാദ്ധ്യമാക്കണമെന്നാണുദ്ദേശം. ചുമതലാബോധത്തോടുകൂടിയ പൗരത്വത്തേക്കുറിച്ചു് ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും, നയവും നടത്തിപ്പും സംബന്ധിച്ച പ്രധാനപ്രശ്നങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതിനും നിർമ്മാണാത്മകമായ നിരൂപണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും പത്രങ്ങൾക്കു കഴിയും. അതിൽ അവർക്കൊരു വലിയ ചുമതലയുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് പ്രചരണത്തിനുള്ള പരിപാടിയിൽ പത്രങ്ങളുടെ സഹകരണം നേടാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു.

പദ്ധതിയെ സംബന്ധിച്ച ലഘുലേഖകൾ ഇംഗ്ലീഷിലും ഹിന്ദിയിലും മറെറല്ലാ ഭാരതീയ ഭാഷകളിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതാണു്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ സന്ദേശങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളിലും സഹകരണസംഘങ്ങളിലും സന്നദ്ധസംഘടനകളിലും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കിടയിലും എല്ലാം എത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക പ്രസിദ്ധീകരണമുണ്ടാകേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നും ബോദ്ധ്യമായി. "യോജന" എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന മാസിക ഈ ആവശ്യം നിർവ്വഹിക്കും.

അദ്ധ്യായം 7

ജില്ലാവികസനഭരണം

പുന:സംവിധാനത്തിന്റെയാവശ്യം

ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ അച്ചുതണ്ട് എന്നും ജില്ലകൾ തന്നെയായിരുന്നു. ജില്ലാഭരണം ഇപ്പോൾ വികസനപരിപാടികൾക്കാണ് അത്യധികമായ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത്. ആവശ്യമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് ഭരണവ്യവസ്ഥ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും പുറമെ ജില്ലാഭരണപുന:സംവിധാനത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾകൂടി ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

1. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഗ്രാമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഗ്രാമീണരിൽനിന്ന് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സംഘടനയുണ്ടാക്കുക.
2. ജില്ലകളിലെ വിവിധ വികസനഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ഒരു പൊതുവികസനസംഘടന രൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക.
3. എല്ലാ തദ്ദേശസ്വയംഭരണസ്ഥാപനങ്ങളും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ ഭരണവകുപ്പുകളുമായി ഘടിപ്പിക്കുക.
4. ജില്ലാവികസനപരിപാടികളുടെ മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഏകീകരണവും മേൽനോട്ടവ്യവസ്ഥയും.
5. പൊതുഭരണയന്ത്രത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഈ ഉദ്യമങ്ങൾക്ക് ഒട്ടധികം പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

ദേശീയ വികസന,സാമൂഹ്യപദ്ധതികളുടെ പ്രവർത്തനം, ജില്ലാവികസനപരിപാടികളുടെ സംയോജനം, ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ വികസനം, എന്നു തുടങ്ങി കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളായി കൈക്കൊണ്ട നടപടികൾ ഒരു പ്രധാന സംഗതി പൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ ജില്ലയിലും ജനാധിപത്യസ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതു് ത്വരിതപ്പെടുത്തണമെന്നതാണതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ നാളിനിന്നുപോന്ന അലസത മാറേണ്ടതാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ വർത്തമാനമാഗ്രഹങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുവാനും പ്രാദേശികമായ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുവാനും ഉതകുന്ന വിധത്തിൽ ദ്രുതമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ കഴിയുന്നതും വേഗം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ ഓരോ സ്ഥലത്തേയും ജനങ്ങളെ തയ്യാറാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഗ്രാമങ്ങളുടെ ആസൂത്രണവും ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും

സമുദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഗ്രാമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിപുലമായ തോതിൽ ആസൂത്രണം നടത്തിയില്ലെങ്കിൽ

കുടിയാന്മാരായ കർഷകർ, ഭൂമിയില്ലാത്ത തൊഴിലാളികളും, മറ്റു തൊഴിൽക്കാർ എന്നു് തുടങ്ങിയ ദുർബ്ബലവിഭാഗങ്ങൾക്കു് ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നുമുള്ള സഹായങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ലെന്നു് ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അനുഭവങ്ങളും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാമതായി, ഭരണക്രമത്തിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി നടപ്പാക്കുന്ന ഉൽപ്പാദനപരിപാടികളിലും മറ്റെല്ലാ പദ്ധതികളിലും സകല ജനങ്ങളേയും പങ്കെടുപ്പിക്കത്തക്കവിധം ഫലപ്രദമായ പ്രവർത്തനം നടത്താൻ കഴിയുന്ന ഒരു സംഘടന ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടാകണമെന്നും അതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു് ഗ്രാമീണപുരോഗതി നിലക്കൊള്ളുന്നതെന്നും ഉള്ള കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടുന്നതിനും കൂടുതൽ നീതിപൂർവ്വകവും സുസംഘടിതവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യഘടന നിർമ്മിക്കുന്നതിനും ഗ്രാമസമുദായത്തിൽ പുതിയൊരു നേതൃത്വസമ്പ്രദായം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനും പഞ്ചായത്തുകളും ശരിയായ അടിസ്ഥാനത്തിലുറപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തദ്ദേശപരിപാടികളും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിൻെറ ചുമതല പഞ്ചായത്തുകളെ ഏൽപ്പിക്കണം. അവരുടെ പരിപാടിയും വികസനബ്ലോക്കുകളുടെ പരിപാടികളും തമ്മിൽ അടുത്ത ബന്ധവും ഉണ്ടാക്കണം. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ എണ്ണം 83087-ൽനിന്നു് 117593 ആയി വർദ്ധിച്ചു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തേക്കു് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള താല്ക്കാലികപരിപാടികളനുസരിച്ചു് 1960-61 ഓടുകൂടി ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ എണ്ണം 224564 ആയി വർദ്ധിക്കും.

സജീവമായ പഞ്ചായത്തുകളോടുകൂടിയ ഗ്രാമഘടകങ്ങളും ഉളവാകത്തക്കവിധം ഭാരതമൊട്ടാകെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ അതൃത്തികളും പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. 500-ഉം അതിൽ താഴേയും ജനസംഖ്യയുള്ള 380020 ഗ്രാമങ്ങളും അഞ്ഞൂറിനും ആയിരത്തിനും മദ്ധ്യേ ജനസംഖ്യയുള്ള 104268 ഗ്രാമങ്ങളും ഉണ്ടു്. ആയിരത്തിൽ താഴെ ജനസംഖ്യയുള്ള ഗ്രാമത്തിലാണു് ഭാരതത്തിലെ ഗ്രാമീണരിൽ പകുതിയിലധികവും ഉള്ളതു്. മലമ്പ്രദേശങ്ങളിലൊഴികെ മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ആയിരത്തോളം ജനസംഖ്യ വരുന്ന തരത്തിൽ ചെറു ഗ്രാമങ്ങളും ഒരുമിപ്പിക്കേണ്ടതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. ഒരു കെട്ടുറപ്പു് തോന്നത്തക്കവിധം ചെറിയ ഗ്രാമഘടകങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ, പ്രത്യേകം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കുക, അത്യാവശ്യ സേവനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുക, എന്നീ കാര്യങ്ങളും അപ്രായോഗികമാമ്മാറു് അവ അത്രക്കു് ജനസംഖ്യ കുറഞ്ഞവയായിരുന്നുംകൂടാ.

വികസനം, ഭരണം, ഭൂവുടമപരിഷ്കരണം എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും വഹിക്കേണ്ട ചുമതലകളെസംബന്ധിച്ചു് ചില നിർദ്ദേശങ്ങളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. പഞ്ചായത്തു നിയമങ്ങളും നടപ്പാക്കുന്നതിൽ ഗ്രാമസമുദായത്തിലെ ദുർബ്ബലവിഭാഗങ്ങൾക്കു് തെരഞ്ഞെടുപ്പു് മുഖേന പ്രതിനിധ്യം നൽകുന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം.

2. ഗ്രാമപുനഃസംവിധാനത്തിനു് ആവശ്യമായ യോഗ്യതയുള്ളവരെ, ഉദാഹരണത്തിനു് നല്ല കർഷകർ, സഹകരണപ്രവർത്തകർ, സാമൂഹ്യസേവകർ തുടങ്ങിയവരെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു മുഖേന വേണ്ടിടത്തോളം

ലഭിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ വിഷമം നേരിടാവുന്നതുകൊണ്ട് ഏതാനും അംഗങ്ങളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തെടുക്കാൻ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകൾക്കു വകാശമുണ്ടായിരിക്കണം. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളിലെ അനുദ്യോഗസ്ഥാംഗമായി ഗ്രാമത്തിലെ പ്രധാനസഹകരണസംഘപ്രതിനിധിയേക്കൂടി എടുക്കണം.

3. ഓരോ ഗ്രാമത്തിലേയും ഭൂനികുതിയിലൊരു വിഭാഗം തദ്ദേശവികസനത്തിനായി പഞ്ചായത്തുകൾക്ക് നൽകുന്നതു ആശാസ്യമായിരിക്കും. ഇങ്ങിനെ കിട്ടുന്ന തുക അടിസ്ഥാനമാക്കിവച്ചുകൊണ്ട് ഗ്രാമീണക്കരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും. ആ ധനസഹായം തന്നെ രണ്ടു പ്രത്യേകഭാഗങ്ങളായി നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ച് സംസ്ഥാനങ്ങൾ ആലോചിക്കണം. ഒന്ന്, ഭൂനികുതിയുടെ പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ ശതമാനം വരുന്ന ഒരു പങ്ക്. രണ്ട്, പഞ്ചായത്തുകൾ തുല്യ തുക പിരിച്ചെടുക്കണമെന്ന കരാറിൽ കൊടുക്കാവുന്ന മറെറാരു സഹായധനം; ഇതും ഭൂനികുതിയുടെ 15 ശതമാനത്തോളം വരാം. ആവശ്യനീലവുകൾക്ക് പണം കണ്ടുപിടിക്കുവാനും പഞ്ചായത്തുകളെ സഹായിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

4. സാദ്ധ്യതയുള്ളിടത്തെല്ലാം ദേശീയവികസനസർവ്വീസിനു സദൃശമുള്ള പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാൻ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം. അതിനും പുറമെ സംയുക്തപ്രവർത്തനങ്ങൾമൂലം കഴിവുള്ളിടത്തോളം പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനു ഗ്രാമീണരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം.

ജില്ലകൾക്കുള്ള പദ്ധതികൾ

രണ്ടാം പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ജില്ലകൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കുമായി പ്രത്യേകം പദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കി. ഒരു സംസ്ഥാനപദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പ് ക്രൂടുതൽ സുഗമമാകും, അതു ജില്ലാപദ്ധതികളായി വിഭജിച്ചാൽ. സംസ്ഥാനപദ്ധതികളുടെ വിവിധമേഖലകളിൽ ഓരോ പ്രദേശത്തേയും ജനങ്ങളുടെ സഹകരണമാവശ്യമുള്ള പദ്ധതികൾ പ്രത്യേകം തിരിച്ച് അവ ജില്ലാപദ്ധതികളുടെ ഘടകങ്ങളായി ചേർക്കണം. ഗവൺമേണ്ടിൽനിന്നും നൽകുന്ന തുക ജനങ്ങളുടെ സഹകരണവും സഹായവും കൊണ്ട് പൂർണ്ണമാക്കി അതുവഴിയായി നടത്തേണ്ട പരിപാടികളാണ് ജില്ലാപദ്ധതികളിൽ ചേർക്കേണ്ടതു്. അപ്പോൾ ഗ്രാമങ്ങൾ, താലൂക്കുകൾ, വികസനബ്ലോക്കുകൾ, മുനിസിപ്പൽ പ്രദേശങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്ധതികളും സംസ്ഥാനാടിസ്ഥാനത്തിൽ ജില്ലകൾക്കുവേണ്ടി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പരിപാടികളും ആണ് ജില്ലാപദ്ധതികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു്. അതിൽ ജില്ലകളിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങൾക്കും—ഇപ്പോൾ അവയിൽ വികസനസവ്വീസുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലുമില്ലെങ്കിലും—വേണ്ടിയുള്ള പരിപാടികൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും. ഓരോ ജില്ലയിലേയും ജനങ്ങളെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിഭവശേഷികളേക്കുറിച്ചും പഠിക്കാനും ഗവൺമേണ്ടി

ന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പൂറെറടുത്തു നടത്താവുന്ന പരിപാടികളെ എല്ലാമെന്നു് സ്വയം തീരുമാനിക്കാനും അതിന്നായി പരമാവധി ശ്രമിക്കാനും പ്രാപ്തരാക്കുകയെന്നതാണിതിന്റെ ഉദ്ദേശം. ജില്ലാപദ്ധതികളിൽ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങൾക്കാണു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, സാമ്പത്തികവികസനത്തിൽ പട്ടണങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചുവരാനിടയുണ്ടെന്നും മേഖലാവികസനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും ഒരുമിച്ചു് കാണേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ള വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ജില്ലാപദ്ധതിയുടെ പ്രധാനഘടകങ്ങളും ഇവയെല്ലാമാണു്.

1. സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതികളും ദേശീയവികസനപദ്ധതികളും.
2. സാമൂഹ്യക്ഷേമവികസനപരിപാടികളും.
3. കാർഷികവികസനപരിപാടികളും മൃഗസംരക്ഷണം, മണ്ണൊലിപ്പു തടയൽ തുടങ്ങിയ അനുബന്ധപരിപാടികളും.
4. സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വികസനം.
5. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും.
6. ഗ്രാമ്യവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും.
7. ജലസേചനം, വിദ്യുച്ഛക്തി, ഗതാഗതം, വ്യാവസായികവികസനം, പരിശീലനസൗകര്യങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങി സംസ്ഥാനപദ്ധതികളിൽ മുഖേന വികസിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള പുതിയ വീക്ഷണമാർഗ്ഗങ്ങളും പ്രയോജനകരമായി ഉപയോഗിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതികളും.
8. ഭവനനിർമ്മാണവും, പട്ടണപ്രദേശങ്ങളുടെ വികസനവും.
9. ലഘുസമ്പാദ്യപരിപാടികളും.
10. തൊഴിൽ സഹകരണസംഘങ്ങളും, ശ്രമദാനം തുടങ്ങിയവ വഴിയായി നിർമ്മാണപദ്ധതികളെ സഹായിക്കുക.
11. പിന്നോക്കവിഭാഗക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനുള്ള പരിപാടികളും.
12. സാമൂഹ്യസേവനം—പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും സെക്കണ്ടറി വിദ്യാലയങ്ങളും—വർദ്ധിപ്പിക്കുക. ശുചീകരണം, ആരോഗ്യവിദ്യാഭ്യാസം, മലമ്പനിനിയന്ത്രണം, കുടുംബാസൂത്രണം തുടങ്ങി ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും നടത്തേണ്ട പരിപാടികളും.
13. നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സന്നദ്ധസംഘങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും അവയുടെ സേവനങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും.
14. ഭൂവുടമപരിഷ്കരണം.
15. മദ്യനിരോധനം.
16. ദേശീയവികസനപരിപാടികളേക്കുറിച്ചും സംസ്ഥാനത്തെയും പ്രത്യേക മേഖലകളിലെയും വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉള്ള വിവരങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കുക.

ജില്ലാവികസനം

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് മിക്കവാറും എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ജില്ലാവികസനക്കാര്യത്തിൽ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകുന്നതിനു് ഉപദേശകസമിതികളും രൂപീകരിച്ചിരുന്നു. ജില്ലകൾക്കുവേണ്ട വികസനപരിപാടികളും രൂപീകരിക്കാൻ ആ സമിതികളും അനുദ്യോഗസ്ഥപ്രതിനിധികളെ സമിതികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ജില്ലകൾക്കുള്ള ആസൂത്രണത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ജനകീയസഹകരണം നേടുവാൻ അവയ്ക്കു സാധിച്ചില്ല.

ജില്ലകളിൽ സുസംഘടിതമായ ജനാധിപത്യഭരണവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഘടനയിൽ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും അതിനു മുകളിലുള്ള ജനകീയഘടനകളുമായും കൊരുത്തുചേർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒരു ജനാധിപത്യസംഘടന ജില്ലകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കും സൌകര്യം. മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സബ്ഡിവിഷനുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലും. രണ്ടിലും പ്രത്യേകം ഉന്നം വക്കേണ്ട രണ്ടു അവശ്യവ്യവസ്ഥകളുണ്ടു്. ഒന്നാമതു്, ആ ജനകീയസംഘടനയുടെ ചുമതലയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങളും ഒഴിച്ചു് ആ പ്രദേശത്തെ പൊതുഭരണവും വികസനവും മുഴുവനുംപ്പെടുത്തണം. ഇതു് ഒരു പക്ഷേ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി കൈവരുത്തിയാൽ മതിയാകും. നിയമസമാധാനം, നീതിപരിപാലനം, നികുതിഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച ചുമതലകളും ഇവയെല്ലാമാണു് ഒഴിവാക്കണമെന്നു പറയുന്ന ചുമതലകളും. രണ്ടാമത്തെ വ്യവസ്ഥ ഇതാണു്. ജില്ലയിലോ സബ്ഡിവിഷനിലൊ ഉള്ള വികസനബ്ലോക്കുകളും, താലൂക്കുകളും തുടങ്ങിയവയ്ക്കു് ജനപ്രതിനിധികളും ചേർന്നു ഉപസമിതികളും രൂപീകരിക്കുകയും തദ്ദേശപരിപാടികളും നടപ്പാക്കുന്നതിനു് അവയ്ക്കു് വ്യക്തമായ ചുമതലകളും നൽകുകയും വേണം. രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നടത്തുന്ന വിസ്തൃതനിഷ്ഠമായ പഠനവും ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ലഭിച്ച അനുഭവപരിചയങ്ങളും ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടും. ഈ അന്വേഷണപരിപാടികളും പുരോഗമിക്കുകയും പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നടന്ന പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളും പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അനുദ്യോഗസ്ഥസംഘടനകളും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വികസനപദ്ധതികളും, പ്രത്യേകിച്ചും ജില്ലാ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ളവയും ദേശീയവികസനപദ്ധതികളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും, നടത്തുന്നതിൽ സഹായിക്കാൻ ഇത്തരം അനുദ്യോഗസ്ഥസമിതികളും നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ജില്ലയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രധാനമായി ചെയ്യേണ്ടതു് വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പല വിഭാഗങ്ങളേയും തമ്മിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹായിക്കാൻ പ്രത്യേകമായ കഴിവുകളുള്ള അനുദ്യോഗസ്ഥപ്രതിനിധികളേയും മറ്റും അതിൽ സഹകരിപ്പിക്കുകയുമാണു്. വികസനബ്ലോക്കുകളും, താലൂക്കുകളും എന്നിവയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്യേണ്ടതു് പ്രധാനമായും ഏറ്റവുമധികം ജനകീയസഹകരണം കൈവരുത്തുകയെന്നതാ

യിരിക്കണം. സഹകരണസംഘടനകളും, ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളും, സന്നദ്ധസംഘങ്ങളും ഇവയുടെ സഹായങ്ങളും നേടാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. പുനഃസംവിധാനത്തിലുള്ള ഒരടിയന്തിര നടപടിയെന്ന നിലക്ക് ജില്ലാവികസനസമിതികളും വികസനബ്ലോക്കുകളും താലൂക്കുകളും വേണ്ടി വികസനക്കമ്മിറ്റികളും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്ന് രൂപീകരിക്കുന്നതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഒരു ജില്ലാവികസനകൌൺസിലിൽ താഴെപ്പറയുന്നവർ അംഗങ്ങളായിരിക്കണം.

1. സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലും പാർല്ലമെൻറിലും ആ ജില്ലയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന അംഗങ്ങൾ.
2. മുൻസിപ്പൽ കമ്മിറ്റികളുടേയും ഗ്രാമീണസംഘടനകളുടേയും പ്രതിനിധികൾ.
3. സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൻെറ പ്രതിനിധികൾ.
4. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രതിനിധികൾ.
5. സാമൂഹ്യസേവനസംഘടനകളുടേയും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും നിർമ്മാണപ്രവർത്തകരുടേയും പ്രതിനിധികൾ. ഇവരെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യേണ്ടതാണ്.
6. കലക്ടർ, വിവിധവികസനഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളുടെ മുമതല വഹിക്കുന്ന ജില്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സബ് ഡിവിഷനൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും.

ഒരു ജില്ലാവികസനസമിതിയുടെ മുമതലകൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. സംസ്ഥാനപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ നിൽക്കത്തക്കവിധം ഓരോ വർഷത്തേയും പദ്ധതികൾ രൂപീകരിക്കുവാനുപദേശിക്കുക.
2. അംഗീകൃതവികസനപരിപാടികളുടെ നടത്തിപ്പിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതി പുനരവലോകനം ചെയ്യുക.
3. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവികസനപരിപാടികൾ ഏറ്റവും കാര്യക്ഷമമായി നടത്താനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുക. ദേശീയവികസനസർവ്വീസ്, സാമൂഹ്യപദ്ധതികൾ, കാർഷികോൽപ്പാദനപരിപാടികൾ, സാമൂഹ്യസേവനപരിപാടികൾ, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ, ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവയുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം.
4. വികസനപരിപാടികളിൽ പൊതുജനസഹകരണം കൂടുതലായുണ്ടാക്കുകയും ജനങ്ങൾ മുൻകൈ എടുത്തുള്ള സംരംഭങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.
5. ലഘുസമ്പാദ്യപ്രസ്ഥാനം പുരോഗമിപ്പിക്കുക.
6. ഭൂവുടമപരിഷ്കരണം, ഗ്രാമവികസനം തുടങ്ങിയ ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ പൊതുവായ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുക.
7. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും സജീവസഹകരണം നേടുക.

8. മേളകളും, പ്രദർശനങ്ങളും, യോഗങ്ങളും, എന്നിവ സംഘടിപ്പിച്ച് പൊതുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക.
9. പഞ്ചായത്തംഗങ്ങൾക്കും സഹകരണസംഘപ്രവർത്തകർക്കും പരിശീലനം നൽകുക.

വികസനബ്ലാക്കുകൾക്കും താലൂക്കുകൾക്കുംവേണ്ടി രൂപീകരിക്കുന്ന വികസനസമിതികളുടെ ഘടനയും ജില്ലാവികസനകൗൺസിലുകളുടേതിനോട് തുല്യമായിരിക്കും. താഴെപ്പറയുന്നവരാണതിൽ അംഗങ്ങളായിരിക്കേണ്ടത്.

1. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുപ്രതിനിധികൾ.
2. പട്ടണങ്ങളിലെ തദ്ദേശസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ലോക്കൽബോർഡുകളുടെ പ്രതിനിധികളും.
3. സഹകരണസംഘപ്രതിനിധികൾ.
4. സംസ്ഥാനനിയമസഭയിലും പാർല്ലമെൻറിലും ഉള്ള സ്ഥലത്തെ പ്രതിനിധികൾ. അവരുടെ സൌകര്യങ്ങൾക്കൊപ്പിച്ച്.
5. സാമൂഹ്യസേവനസംഘടനകളുടേയും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും നിർമ്മാണപ്രവർത്തകരുടേയും പ്രതിനിധികൾ; നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ടവർ.
6. വികസനഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ.

മുൻപറഞ്ഞ രൂപത്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്ന ജില്ലാവികസനസമിതികളും ബ്ലാക്കുതാലൂക്കുവികസനസമിതികളും ഇപ്പോഴത്തെ ജില്ലാവികസനസമിതികളുടേയും പഞ്ചായത്തി ഉപദേശകസമിതിയുടേയും സ്ഥാനത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. ആരംഭകാലത്തു് പ്രത്യേകനിയമപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന സംഘടനകൾ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല ഇവ. അവയുടെ ഫലപ്രദമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജില്ലാഭരണപുനഃസംവിധാനത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടം കുറിക്കുന്നതായിരിക്കും. കൂടുതൽ അനുഭവപരിചയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതോടെ ജനാധിപത്യവികസനത്തിൻറെ മൗലികാവശ്യങ്ങൾ നേടുവാൻ ജില്ലാഭരണത്തിൻറെ ഘടന എങ്ങിനെയെല്ലാം പരിഷ്കരിക്കുകയും ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നു വെളിവാകും. അതിനുപുറമെ ഈ നിലക്കുള്ള പുരോഗതി ജില്ലകളുടേയും ഗ്രാമങ്ങളുടേയും വികസനാസൂത്രണത്തിൻറെ രണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട വശങ്ങളെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒന്നാമതു് അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾക്കോ വീക്ഷണവ്യത്യാസങ്ങൾക്കോ പ്രത്യേകമായ പ്രസക്തിയില്ലാത്തതും ബഹുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനു ഉതകുന്നതുമായ പൊതുപ്രവർത്തനമണ്ഡലമാണു വികസനപരിപാടികളെന്ന കാര്യം. രണ്ടാമതു് ജനങ്ങളും ജനപ്രതിനിധികളുമായി സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ സന്ദർഭം ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മനോഭാവവും വീക്ഷണഗതിയും ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സമുദായസൃഷ്ടിക്കു് ഉതകുന്ന വിധത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിയും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയിടക്കുതന്നെയുള്ള വലിപ്പച്ചെറുപ്പങ്ങളുടെ മതിൽക്കെട്ടുകൾ തട്ടിനിരത്തുവാനും ഇതു് പ്രയോജനപ്പെടും.

അദ്ധ്യായം 8

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പരിശീലന പരിപാടികളും

ആസൂത്രണത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ള സംഗതിയാണ് വിഭവങ്ങളും മാനുഷികപ്രയത്നവും ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായി വിനിയോഗിക്കുകയെന്നതു്. വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര ഗാംഭീര്യത്തോടെ മുന്നേറണമെങ്കിൽ വിദഗ്ദ്ധമാർഗ്ഗങ്ങളും അദ്ധ്വാനശക്തിയും കൂടിവുള്ളത്ര സൂക്ഷ്മതയോടെ ഒരേ നിലയ്ക്ക് പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് പരിശീലനം നൽകുവാനുള്ള പരിപാടികളേക്കുറിച്ച് പല അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനേപ്പറ്റി പൊതുവേ ഒരവലോകനം നടത്തുകയാണിതിൽ.

വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിൽ വന്നുചേരാവുന്ന ഊരാക്കുടുക്കുകൾ ഒഴിവാക്കുന്നതിനു സാങ്കേതികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ലഭ്യതയെക്കുറിച്ചും മറ്റുമുള്ള കായ്ക്കണക്കുകൾ ആസൂത്രണത്തിൽ പ്രഥമപരിഗണന നൽകിയേ പറ്റൂ. ഉദ്യോഗത്തിനു ആവശ്യമുള്ള ആളുകളുടെ കണക്കെടുക്കുമ്പോൾ പൊതുവേ ദേശീയാവശ്യം മാത്രം പരിഗണിച്ചാൽ പോരാ. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റെയും മേഖലയുടേയും കായ്കൾ പ്രത്യേകമായി കണക്കാക്കിയിരിക്കണം. സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടേയും കീഴ്നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള സാങ്കേതികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും കായ്കൾ വേർതിരിച്ചും ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

രണ്ടാം പദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള പരിശീലനപരിപാടികളും താഴെപ്പറയുന്ന കായ്ക്കണക്കും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളതു്.

1. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് ചില പ്രത്യേകവിഭാഗങ്ങളിൽ പരിചയം സിദ്ധിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ലഭിക്കാതെ പോയതു്.

2. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ദീർഘകാലത്തെ പരിശീലനമാവശ്യമുള്ള മറ്റു ചില വിഭാഗങ്ങളിൽ, സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ ദീർഘകാലാവശ്യങ്ങളും കണക്കാക്കിയാണു ആ പ്രശ്നം തീരുമാനിച്ചതു്.

തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന പദ്ധതികളിൽ വമ്പിച്ച നിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യം കൂടിക്കൂടി വരും. അതുകൊണ്ട് ഈ രംഗങ്ങളിൽ പരിശീലനാവശ്യങ്ങളും കണക്കാക്കുന്നതിലും പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളും ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതിലും പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എഞ്ചിനീയറിംഗ് തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിലെ പരിശീലനപരിപാടികളും പുരോഗമായി താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

എഞ്ചിനീയറിംഗ്

സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തിനു പദ്ധതിയിൽ 50 കോടിരൂപാ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1960-61 ആകുമ്പോഴേയ്ക്ക് പരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളുടെ

സംഖ്യ 128-ൽനിന്നു 155 ആയി വർദ്ധിക്കും. ഇപ്പോൾ പ്രതിവർഷം 3600 എഞ്ചിനീയറിംഗ് ബിരുദധാരികളും 4900 എഞ്ചിനീയറിംഗ് ഡിപ്ലോമാക്കാരുമാണ് കലാശാലകളിൽനിന്നു വെളിക്കു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് യഥാക്രമം 4500-ം 6500-ം ആയി വർദ്ധിക്കും. ഇന്നുള്ള പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നു ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നിയമിച്ച എഞ്ചിനീയറിംഗ് പേഴ്സണൽ കമ്മിറ്റി ശുപാർശചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമെ ക്രൂട്ടലായി 18 എഞ്ചിനീയറിംഗ് സ്കൂളുകളുംകൂടി സ്ഥാപിക്കണമെന്നു് ആ സമിതി നിർദ്ദേശിച്ചു. സാങ്കേതികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കായ്യത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് തീർപ്പു കല്പിക്കാനുള്ള അധികാരത്തോടുകൂടി കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഉന്നതാധികാരസമിതികളെ നിയമിക്കണമെന്നും ശുപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

എഞ്ചിനീയറന്മാർക്കുള്ള പ്രത്യേക പരിശീലനപരിപാടികളിൽ അണക്കെട്ടുകളും, വിദ്യുച്ഛക്തികേന്ദ്രങ്ങളും എന്നിവയുടെ സംവിധാനം, നിർമ്മാണം എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. നാഗാർജ്ജുനസാഗർ പദ്ധതിയിൽ മെക്കാനിക്കൽസ്, ഓപ്പറേറ്റീവ്സ് എന്നിവയിൽ പരിശീലനം നൽകുവാനുള്ള ഒരു കേന്ദ്രവും ആരംഭിക്കും. വിദ്യുച്ഛക്തിസംബന്ധമായ ചില പ്രത്യേക പരിശീലനങ്ങൾക്കായി രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിക്കാനും വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കരകൌശലവേലക്കാർ

തൊഴിൽകായ്യവകുപ്പിന്റെ കീഴിലുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളാണ് കരകൌശലവേലക്കാർക്ക് പരിശീലനം നൽകാൻ സംഘടിതരൂപത്തിൽ നടത്തുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളും. കരകൌശലവേലകളും പഠിക്കാൻ ഇപ്പോൾ പ്രതിവർഷം 10300 പേർക്കു് പ്രവേശനം നൽകുന്നുവെന്നും അതു് 30000 ആയി വികസിക്കുമെന്നും തൊഴിൽവകുപ്പു് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പരിശീലനപദ്ധതിയിൽ മൂവായിരംമുതൽ അയ്യായിരംവരെ ആളുകളെ ഉൾപ്പെടുത്താനും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേന്ദ്രഗവർമ്മെൻറു് നിയമിച്ച തൊഴിൽ സംഘടനാസമിതി ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിലെ പരിശീലനങ്ങളുംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുതകുന്ന ചില നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ ചുമതലകളും, തൊഴിൽവകുപ്പിന്റേയും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളുടേയും പദ്ധതികളും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ, പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ എവിടെയെല്ലാം ആവശ്യമുണ്ടെന്നുള്ള വിവരങ്ങളും അറിഞ്ഞു അവ വിതരണം ചെയ്യൽ, പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചവരെ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കൽ, എന്നു തുടങ്ങി നയപ്രശ്നങ്ങളേക്കുറിച്ചും മറ്റുമാണ് ആ നിർദ്ദേശങ്ങളും. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടപടി ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

കൃഷിത്തൊഴിലാളികളും മറ്റും

കാർഷികപരിപാടികളുടേയും ദേശീയവികസനപദ്ധതികളുടേയും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യങ്ങളും പരിഗണിച്ചു് കൃഷികായ്യങ്ങളിലും മൃഗശുശ്രൂഷയിലും പരി

ശീലനം നൽകാനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഈ തൊഴിലുകളോടനുബന്ധിച്ച മറ്റു കായ്യങ്ങളിൽ പരിശീലനങ്ങളും നൽകിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. വനംവകുപ്പ്, മണ്ണൊലിപ്പുതടയൽ, ഫിഷറീസ്, സഹകരണപ്രസ്ഥാനം എന്നീ രംഗങ്ങളിലും പ്രത്യേകപരിശീലനം നല്കാൻ എടുപ്പാടുകളും പൂർത്തിയായിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും

ഉല്പാദനത്തൊഴിലുകളിൽ 30000 പേക്ക് പരിശീലനം കൊടുക്കാനും കരവേലക്കാക്ക് പരിശീലനവേതനങ്ങളും നല്കാനും അംബർചക്കയിൽ ഗവേഷണം നടത്താനും ഏതാനും വ്യാവസായിക സർവ്വീസ് സ്ഥാപനങ്ങളും തുറക്കാനും, കരകൌശലവികസനകേന്ദ്രങ്ങളും, പരിശീലന-പ്രദർശന ഉല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളും, പോളിടെക്നിക്കുകളും, സർവ്വീസ് ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടുകളും, മാതൃകാവക്ഷാപ്പുകളും തുടങ്ങിയവ ആരംഭിക്കാനും ഉള്ള എടുപ്പാടുകളും ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പൊതുജനാരോഗ്യപ്രവർത്തകർ

ആറ് മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും, നാലു ദന്തചികിത്സാപരിശീലനകോളേജുകളും ആരംഭിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള കോളേജുകളിൽ പലതിലും പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കും. ചികിത്സാപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പെടുന്ന മറ്റു തൊഴിലുകളിലും ധാരാളമാളുകൾക്ക് പരിശീലനം നൽകുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ തന്നെയും പദ്ധതിക്കാലത്ത് ചില ചികിത്സാരംഗങ്ങളിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ദൌർലഭ്യം അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യാപകർ

ആറുലക്ഷം അദ്ധ്യാപകർക്ക് പരിശീലനം നല്കാൻ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് പരിശീലനം നൽകുന്ന കായ്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തകർ

ആദിവാസിയുവാക്കൾക്ക് പരിശീലനം നല്കാൻവേണ്ടി വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിലായി 4 ടെക്നിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. തൊഴിൽപരവും സാങ്കേതികവുമായ വിഷയങ്ങളിൽ അഭ്യസനം നടത്തുന്നതിനു ആദിവാസിവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വേതനം നൽകുന്നതാണ്. 18000 പേക്ക് വിവിധതൊഴിലുകളിലായി പരിശീലനം നല്കും. കേന്ദ്രസാമൂഹ്യക്ഷേമബോർഡ് അതിന്റെ വികസനപദ്ധതികൾക്കുവേണ്ടി 8000 ഗ്രാമസേവികമാക്കും 1600 മിഡ്വൈഫുമാക്കും 6000 ധാത്രികൾക്കും പരിശീലനം നല്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്നു പരിശീലനം സിദ്ധിക്കുന്നവരും പുതുതായുണ്ടാകുന്ന സൌകര്യങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി പരിശീലനം സമ്പാദി

ക്കുന്നവരുംക്രൂടി ചേരുമ്പോൾ ഈ രംഗത്തെ ആവശ്യത്തിനു തികയുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

പൊതുപരിഗണനകൾ

ഉന്നതപരിശീലനങ്ങൾ നൽകുന്നതു് എഞ്ചിനീയറിംഗിലായാലും ടെക്നോളജിയിലായാലും വൈദ്യത്തിലായാലും കൃഷിയിലായാലും അതിനു് വമ്പിച്ച ചിലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതായിവരും. അതുകൊണ്ടു് പുതിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നതിനേക്കാൾ ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് മുൻഗണന നൽകുന്നതു്. രണ്ടാമതായി ചില സാങ്കേതികത്തൊഴിലുകളുടെ കാര്യത്തിൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടേയോ മേഖലയുടേയോ പ്രാതിനിധ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പരിഗണനകൾ പാടില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഉന്നതപരിശീലനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊരു പ്രധാന വസ്തുതയാണു്. മൂന്നാമതു്, ഉദ്യോഗനിയമനക്കാര്യങ്ങളിൽ മുൻപരിചയങ്ങൾക്കു നല്കിവരാറുള്ള പ്രത്യേക പരിഗണന. ഇതു് പുരോഗതിക്കു് ഉതകുന്ന ഒരേർപ്പാടല്ല. ഏതാനും കാലത്തേയ്ക്കു് ജോലിക്കാരുടെ പരിചയക്കുറവു സഹിച്ചും അവരുടെ കഴിവുകൾ വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള സൌമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ടതു അധികൃതരുടെ കടമയാണു്.

അധ്യാപനശക്തി

വൻതോതിലുള്ള വ്യവസായവികസനത്തിന്റെ വക്കത്തു നിൽക്കുകയാണു് ഭാരതം. അതുകൊണ്ടു് സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനമുള്ള ജോലിക്കാരെ കിട്ടുന്ന കാര്യത്തിൽ വരാവുന്ന വിഷമതകൾ മുൻകൂട്ടിക്കണ്ടു് അതിനനുസരിച്ച നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു ആവശ്യമാണു്. അധ്യാപനശക്തി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ച ഏതു നയവും ഫലപ്രദമായി നടപ്പാക്കണമെങ്കിൽ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പ്രത്യേകമായ ഏർപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

1. സാങ്കേതികരംഗങ്ങളിലും മറ്റു രംഗങ്ങളിലും ഉള്ള തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകളേക്കുറിച്ചു് വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുക.
2. അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്ന ആവശ്യങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് എത്രമാത്രം ആളുകളെ ജോലിക്കു കിട്ടുമെന്ന വിവരങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി ശേഖരിക്കുക.
3. മുൻപു പറഞ്ഞ ഒന്നും രണ്ടും പിരിവുകളിലെ വിവരങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടു് വിവിധ നിലകളിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചവരെ ലഭിക്കാനുള്ള നയപരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുക.
4. പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ട പദ്ധതികളിൽനിന്നു തൊഴിൽക്കാരെ പുതുതായാരംഭിക്കുന്ന പദ്ധതികളിലേയ്ക്കു് സ്ഥലം മാറുന്ന കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കുക.

ഇപ്പോൾ ഏതെല്ലാം തൊഴിൽക്കാരെ എത്രമാത്രം ആവശ്യമുണ്ടെന്നുള്ള വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയാണു കേന്ദ്രത്തിലെ പല മന്ത്രികാര്യാലയങ്ങളും. എന്നാൽ സാങ്കേതികതൊഴിൽക്കാരെ സംബന്ധിച്ച നയങ്ങളിൽ പൊതുവായൊ

ത്ര നേതൃത്വമോ ഐകരൂപ്യമോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പൊതുമേഖലയിൽ ജോലിക്കാ രുടെ ആവശ്യം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ജോലിക്കാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട നയത്തെക്കുറിച്ച് ഉന്നതതലങ്ങളിൽ തീരുമാനിക്കേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. സാങ്കേതികജോലിക്കാരുടെ കാര്യത്തിൽ കേന്ദ്രമന്ത്രിസഭയുടെ ഒരുപസമിതി വേണ്ട മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളും നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ആസൂത്രണക്കമ്മീഷനിലും തൊഴിൽവകുപ്പിലും ഈ പ്രത്യേകപ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ശാഖ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള നടപടികളും എടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആരംബലം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുമ്പോൾ കേന്ദ്രവും സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി ഐകരൂപ്യമുണ്ടാകണം.

അദ്ധ്യായം 9

ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണവും കാർഷിക പുനഃസംഘടനയും

പദ്ധതിയിൽ ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണത്തിനുള്ള സ്ഥാനം

ഈ പദ്ധതിയിൽ ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണത്തിന് പ്രത്യേകസ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിന് രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമത്, അവ കാർഷികവികാസത്തിനുള്ള സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവും വ്യവസ്ഥിതിപരവുമായ ചട്ടക്കൂട് നല്കുന്നു. രണ്ടാമത്, ജനസംഖ്യയിലെ ഭൂരിപക്ഷത്തിനുമേൽ അവ കായ്മമായ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുന്നു. ഇവയുടെ പ്രതികരണം ഗ്രാമീണ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കില്ലെന്നത് തീച്ചയാണ്. ജനസംഖ്യയിലുള്ള വർദ്ധനവ്, നഗരങ്ങളിടേയും വ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങളിടേയും വളർച്ച, വരുമാനത്തിലും ജീവിതനിലവാരത്തിലുമുണ്ടാകുന്ന ഉയർച്ച എന്നിവയുടെ ഫലമായി ആഹാരസാധനങ്ങൾക്കുള്ള ആവശ്യത്തിന്റെ അളവും വൈവിധ്യവും ഏറിത്തന്നെയാണ് വരുന്നത്. വ്യവസായവികാസത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടാം പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള വമ്പിച്ച പരിപാടികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളിടേയും ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിന്റേയും ഏറിവരുന്ന ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുവാൻ നമ്മുടെ കൃഷിക്കുള്ള കഴിവിനെ വളരെയധികം ആശ്രയിച്ചാണ് നിൽക്കുന്നത്.

ഈ പരിഗണനകളും പശ്ചാത്തലത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ ഉന്നം രണ്ടാണ്: ഒന്ന്, കാർഷികഘടനയുടെ ഇന്നത്തെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഫലമായി കാർഷികോല്പാദനത്തിന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്ന തടസ്സങ്ങളെ നീക്കം ചെയ്യുക. രണ്ട്, സമുന്നതമായ കായ്ക്ഷമതയും ഉല്പാദനത്തോതുമുള്ള ഒരു കാർഷികസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ വളർത്തിയെടുക്കാനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുക. ഇതു രണ്ടും അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെട്ടാണ് കിടക്കുന്നത്. ഇടനിലക്കാരെ ഇല്ലാതാക്കൽ, കുടിയായ്മപരിഷ്ക്കരണം, സ്വത്തിന്റെ പരിധി നിർണ്ണയിക്കൽ ഇതെല്ലാം കാർഷികഘടനയെ സുസ്ഥിരമാക്കുകയും ഭൂവുടമയിലുള്ള അസമത്വങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള കാൽവയ്പുകളാണ്. ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ വികാസത്തിനുവേണ്ടി പല മാർഗ്ഗങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമീകരണം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് പലരുടേയും കൈവശം ചിന്നിക്കിടക്കുന്ന തുണ്ടുഭൂമികളെ ഏകീകരിക്കുക, സഹകരണമാർഗ്ഗങ്ങളും അനുസരിച്ച് ഭൂകായ്മാനേഷണവും കാർഷികപുനഃസംഘടനയും നടപ്പാക്കുക എന്നിവയാണ് നിർദ്ദേശങ്ങളും.

ഭൂപരിഷ്ക്കരണത്തിനും സഹകരണപരമായ വികാസത്തിനും പദ്ധതി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും വിസ്തൃതമായ ഒരു സാമാന്യസമീപന

ത്തിന്റെ മട്ടിലുള്ളതാണ്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തേയും തദ്ദേശീയപരിത:സ്ഥിതിയേയും ആവശ്യങ്ങളേയും കണക്കിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ദേശീയപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇവയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്യണം.

ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ

ഇടത്തട്ടുകാർ

ഇടത്തട്ടുകാർ മിക്കവാറും തീരെ നിഷ്കാസിതരായിരിക്കുന്നു. ഇനിയും കുറച്ചിടങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് അവർ തങ്ങി നിൽക്കുന്നത്. അവരേയും പുറത്താക്കാനുള്ള ചില നടപടികളെങ്കിലുമെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കലിനു്, പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുകിടമധ്യവർത്തികൾക്കും വിധവകൾക്കും പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്തവർക്കും നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിനു്, വേഗത കൂട്ടേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

ഉടമകളുടെ അവകാശങ്ങൾ

ഇന്നു നിലവിലുള്ള കുടിയാന്മാരെ മൊത്തത്തിൽ രണ്ടു പ്രധാന വർഗ്ഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. സംസ്ഥാനത്തിൽനിന്നു നേരിട്ട് ഭൂമിയെടുത്തു കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്ന ഭൂവുടമകളും അവരുടെ കയ്യിൽനിന്നു ഭൂമിയെടുത്തിട്ടുള്ള കുടിയാന്മാരും. പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അവകാശങ്ങൾക്കും വ്യവസ്ഥകൾക്കും അനുയോജ്യമായുള്ളതും ഏറെക്കുറെ ഏകരൂപവുമായ ഒരു ഭൂവുടമക്രമം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതു് അഭിലഷണീയമാണ്.

ഭൂവുടമയുടെ നിബന്ധനകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ഭൂമിയുടെ ഉപയോഗത്തേയും ഭൂമാനേജ്മെൻറിനേയും സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്.

കൈമാറ്റം ചെയ്യാ ഭോഗംവയ്പോ ഭൂമിയെ ചെറുതുണ്ടങ്ങളാക്കുന്നതും ഇന്നു നിലവിലുള്ള ചെറുഖണ്ഡങ്ങളെ കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതും നിയന്ത്രിക്കുന്ന ചട്ടങ്ങളും കാർഷികവികാസത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കാവശ്യമാണ്.

ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ, സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു നേരിട്ട് ഭൂമി കൈവശം വയ്ക്കുന്നവർക്ക് കൈമാറ്റാവകാശങ്ങളില്ല. അതുകൊണ്ട് സഹകരണകടംവായ്പാസ്ഥാപനങ്ങളും നൽകുന്ന ഇടക്കാലവായ്പകൾക്കോ ദീർഘകാലവായ്പകൾക്കോ ഉള്ള സൌകര്യങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ അവർക്കു കഴിയുന്നില്ല. സർക്കാരിൽനിന്നും സഹകരണസംഘങ്ങളിൽനിന്നും വായ്പകളും വാങ്ങിക്കുന്നതിനു ഭൂമി പണയം വയ്ക്കുവാനും ജാമ്യം കൊടുക്കുവാനുമുള്ള അവകാശം അവർക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്.

ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് പൊതുവേ അനുവദിക്കാറില്ല. പതിച്ചുകൊടുക്കൽ തീരെ നിരോധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ ഒരു അയവില്ലായ്മ വന്നുപെടുമെന്നു മാത്രമല്ലാ, അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിൽ ഭരണപരമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകളും ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചതുപോലെ പാട്ടത്തിനു നൽകുന്നതു് ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളെ മുഖേന ആക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. ഈ ശീലം വളരുവരാനും കുറച്ചുകാലം പിടിക്കും. എന്നാലും ഇതു ആവുന്നിടത്തോളം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം.

കുടിയായ്മപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ

കുടിയാന്മാരെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളും പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തുതന്നെ കൈക്കൊള്ളുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ രൂപത്തിലും അതു ഫലപ്രദമായി നടപ്പാക്കുന്നതിന്റെ വ്യാപ്തിയിലും വലിയ വൈജാത്യങ്ങളും ഉണ്ടു്. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വൻതോതിലുള്ള കുടിയൊഴിപ്പിക്കലുകളും സ്വയമേവയുള്ള വച്ചൊഴിയലുകളും അതുപോലെ സന്ദേഹത്തിനു ഇടനൽകുന്ന മറ്റു പല ഇടപാടുകളും ധാരാളം നടന്നിട്ടുണ്ടു്. പാട്ടം കൊടുക്കാതിരിക്കുക, ഭൂമിയെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുക എന്നീ കാരണങ്ങളൊഴിച്ചു് മറ്റേതു കാരണത്തിന്മേലും കുടിയാനേയോ കീഴ്കുടിയാനേയോ ഭൂമിയിൽനിന്നു ഒഴിപ്പിക്കുന്നതു തടയുന്ന നടപടികളും കൈക്കൊള്ളുണമെന്നു ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ, നിയമവിരുദ്ധമായ സമ്മർദ്ദത്തിനു വഴങ്ങി ഭൂമി വച്ചൊഴിയുന്നതും നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. നിയമാനുസൃതമായി റജിസ്റ്റർ ചെയ്താലല്ലാതെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വച്ചൊഴിയലിനു സാധുതപോലുമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കണം. മാത്രമല്ല, ഭൂവുടമസ്ഥനു ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ അധികാരമുള്ളിടത്തോളം ഭൂമി മാത്രമേ കുടിയാന്റെ കയ്യിൽ നിന്നും തിരിച്ചെടുക്കാൻ അവകാശമുണ്ടാകുവൂ.

നടപ്പുകൃഷി (ഉടമസ്ഥൻ തന്നത്താൻ ചെയ്യുന്ന കൃഷി)

കുടിയാൻസംരക്ഷണനിയമങ്ങളും പ്രായോഗികമാക്കുമ്പോൾ "നടപ്പുകൃഷി" എന്ന വാക്കിന്റെ നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നുളവാകുന്നതെന്നു പറയാവുന്ന ചില വൈഷമ്യങ്ങളും പൊന്തിവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ പദത്തിനു് സൂക്ഷ്മമായ ഒരു നിർവ്വചനം വേണം. നടപ്പുകൃഷിയിൽ മൂന്നു ഘടകങ്ങളുള്ളതായി കാണാം.

1. കൃഷിയുടെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളെല്ലാമേറ്റെടുക്കുക.
2. ഉടമസ്ഥനോ അയാളുടെ കുടുംബത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമംഗമോ നേരിട്ടു് മേൽനോട്ടം നടത്തുക. ഇതു ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനു കൃഷിക്കാലത്തു് ഭൂമി കിടക്കുന്ന ഗ്രാമത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ഗ്രാമത്തിലോ താമസിക്കുകയും വേണം.
3. തന്നത്താൻ അദ്ധ്വാനിക്കുക.

നടപ്പുകൃഷിയുടെ ഘടകമെന്ന നിലയ്ക്കു് ഉടമസ്ഥന്റെ നേരിട്ടുള്ള അദ്ധ്വാനം ചുരുങ്ങിയതു് ഇത്രയെങ്കിലുമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതു് താത്വികമായി ശരിയാണു്. എന്നാൽ പ്രയോഗത്തിൽ വരുമ്പോൾ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകളുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു്, കൃഷിയുടെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളൊക്കെ ഏറ്റെടുക്കലും നേരത്തെ വിവരിച്ച തരത്തിലുള്ള മേലന്വേഷണവും ഉറപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് 'നടപ്പു

കൃഷി' എന്ന പദത്തെ നിർവ്വചിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കുന്ന അവസരത്തിൽ മൂന്നാമത്തെ ഘടകത്തെയും—അതായതു്, വ്യക്തിഗതമായ അദ്ധ്വാനത്തെ—പരിഗണിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ഭൂമി നേരിട്ടു് നടക്കാതിരിക്കുകയോ ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടകാലയളവിനുകമായി പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ കുടിയൊഴിപ്പിക്കപ്പെട്ട കുടിയാനു് ഭൂമി തിരിച്ചുകിട്ടണമെന്നു അവകാശപ്പെടാം.

നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കൽ

നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കുന്നതിനെ ചുറ്റി കുടിയായ്മനിയമങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ട അനേകം വിഷമങ്ങൾ കിടപ്പുണ്ടു്. നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കുന്നതു് അനുവദനീയമാണെങ്കിലും നടപ്പുകൃഷി ആഗ്രഹിക്കുന്നവ്യക്തിയുടേയും ഭൂമിയിൽനിന്നൊഴിയേണ്ടിവരുന്ന കുടിയാന്റേയും താല്പര്യങ്ങൾ രഞ്ജിപ്പിക്കുക എളുപ്പമല്ല.

പ്രതിരോധവകുപ്പുകളിൽ പണിയെടുക്കുന്നവർക്കു്, അവർ ഭൂവുടമകളായാലും ശരി, കുടിയാന്മാരായാലും ശരി, ഒരു സുരക്ഷിതത്വബോധമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. തങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു പ്രതികൂലമായി ഒന്നും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു് അവർക്കുറപ്പുണ്ടായിരിക്കണം. സ്വന്തം ഭൂമിയോ പാട്ടത്തിനു എടുത്തിട്ടുള്ള ഭൂമിയോ, പാട്ടത്തിനു കൈമാറാനുള്ള അവകാശമവർക്കുണ്ടായിരിക്കണം. ഏതു നിലക്കായാലും അവർക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾക്കു ഊനം തട്ടരുതു്. പെൻഷൻ പറ്റി കഴിയുമ്പോളോ ജോലിയിൽനിന്നൊഴിവാക്കപ്പെടുമ്പോഴോ കുടിയാന്റേയോ കീഴ്കുടിയാന്റേയോ കയ്യിൽനിന്നു നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള പൂർണ്ണമായ അവകാശമവർക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചുവാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ചെറുകിടകൃഷിക്കാരനു് അതിനുള്ള അവകാശം കൊടുക്കുന്നതാണു നല്ലതു്. ലാഭകരമായി കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു ചുരുങ്ങിയതു് ഇത്രയെങ്കിലും ഭൂമി വേണ്ടിവരുമെന്നു ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂമിയെ "അവശ്യഭൂമി" എന്നു പറയാം. ഈ അവശ്യഭൂമിയേക്കാളും കുറവുമാത്രം ഭൂമി സ്വന്തമായുള്ള ഒരുടമസ്ഥനു തന്റെ നിലം മുഴുവൻ നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി തിരിച്ചെടുക്കാനവകാശമുണ്ടു്. അവശ്യഭൂമിയേക്കാളും കൂടുതലും "കുടുംബഭൂമി" (അവശ്യഭൂമിയുടെ മൂന്നിരട്ടി)യേക്കാളും കുറവും സ്വന്തമായുള്ള ഒരാൾക്കു് കുടിയാന്റെ കയ്യിൽനിന്നു പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തിട്ടുള്ള നിലത്തിന്റെ പകുതി തിരിച്ചെടുക്കാനനുവാദമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ എന്തുതന്നെയായാലും ഇതു ഒരവശ്യഭൂമിയേക്കാളും കുറവായിരിക്കരുതു്. അങ്ങിനെ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതുമൂലം കുടിയാനു ഭൂമി ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ലാതാവുകയോ അയാളുടെ പക്കൽ 'അവശ്യഭൂമി'യേക്കാളും കുറച്ചുമാത്രം ശേഷിക്കുകയോ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ കുടിയാന്റെ ഭൂമിയെ അവശ്യഭൂമിയോളമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഭൂമി കണ്ടെത്താൻ ഗവർമ്മെൻറ് പരിശ്രമിക്കണമെന്ന സൂചനയാണിതിലുള്ളതു്.

"കുടുംബഭൂമി"ക്കും നടപ്പുകൃഷിക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള പരിധിക്കുമിടക്കു ഭൂമി സ്വന്തമായുള്ള ഉടമകളും സ്വന്തം കൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ

കുടിയാന്റെ പക്കൽ ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയതു ഇത്രയെങ്കിലും ശേഷിച്ചിരിക്കണമെന്ന പരിഗണനയ്ക്കാണു പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു്. ഇതുസംബന്ധിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ഒരു കുടുംബപരിധിയേക്കാളധികവും പരമാവധിയേക്കാൾ കുറവും ഭൂമിയാണു് ഒരുടമസ്ഥൻ നടപ്പുകൃഷിക്കുപയോഗിക്കുന്നതെങ്കിൽ നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടു്. ഇതിനു രണ്ടുപാധികളുണ്ടു്—(എ) അയാളുടെ കുടിയാന്റെ പക്കൽ ഒരു കുടുംബഭൂമിയെങ്കിലും ശേഷിച്ചിരിക്കണം. (ബി) പുതുതായി തിരിച്ചെടുക്കുന്ന ഭൂമിയും അപ്പോൾ തന്നെ കൈവശമുള്ള നടപ്പുഭൂമിയും ചേർന്നാൽ പരമാവധിയേക്കാൾ കവിയരുതു്.

2. ഉടമസ്ഥന്റെ പക്കലുള്ള നടപ്പുഭൂമി ഒരു കുടുംബഭൂമിയേക്കാൾ കുറവാണെങ്കിൽ കുടിയാന്റെ പക്കലുള്ള ഭൂമിയുടെ പകുതിയോ തന്റെ പക്കലുള്ള ഭൂമിയെ ഒരു കുടുംബഭൂമിയാക്കാൻ വേണ്ടതു ഭൂമിയോ, കുറഞ്ഞതേതാണോ അതു്, തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം.

നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി തിരിച്ചെടുക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരുടമസ്ഥൻ മുൻകൂട്ടയായ കാലയളവിനുള്ളിൽ, ആറുമാസംമുമ്പെന്നു പറയാം, അപേക്ഷ അയക്കണം. തിരിച്ചെടുക്കാവുന്ന ഭൂമിയിന്നതെന്നും തിരിച്ചെടുക്കാൻ പാടില്ലാത്തതിന്നതെന്നും നീതിപൂർവ്വം നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു് ഭൂനികുതി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണു്. തിരിച്ചെടുക്കൽ അഞ്ചുകൊല്ലത്തിനകം നടത്തണം. ചെറുകിട ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ നിർബ്ബന്ധമില്ല. തിരിച്ചെടുക്കപ്പെടാത്ത ഭൂമികളിലെ കുടിയാന്മാർക്കു തുടർച്ചയായും പരമ്പരയായുമുള്ള കൈവശാവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം. ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നോ സഹകരണസംഘങ്ങളിൽനിന്നോ ഭൂമി ഈടുകൊടുത്തു് കടം വാങ്ങിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പരിമിതമായ കൈമാറ്റാവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം.

പാട്ടം ക്രമീകരിക്കണം

പാട്ടം ക്രമീകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും ഒരുപോലെ പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ല. പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നിയമനിർമ്മാണം പിന്നണിയിൽ കിടക്കുകയാണു്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള തോതിലേക്കു്, അതായതു് വിളവിന്റെ നാലിലൊന്നോ അഞ്ചിലൊന്നോ, ആവുന്നതും വേഗത്തിൽ പാട്ടം കുറയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ഭൂനികുതിയുടെ ഇരട്ടിയെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാട്ടം നിശ്ചയിക്കുന്നതും ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും.

കുടിയാന്മാരുടെ ഉടമാവകാശം

ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഭൂമികളിലെ കുടിയാന്മാർക്കു് അവയിൽ ഉടമാവകാശം കൊടുക്കുവാനുള്ള നടപടികളും വൈകാതെ കൈക്കൊള്ളണമെന്നതു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു ലക്ഷ്യമാണു്. ഈ മട്ടിലുള്ള പുരോഗതി വളരെ അമാന്തത്തിലാണിരിക്കുന്നതു്. ഒരടിയന്തിരനടപടിയായി, ഒഴിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ

പാടില്ലാത്ത ഭൂമികളിലെ എല്ലാ കുടിയാന്മാരേയും സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മധ്യാഭപ്പാട്ടം നിശ്ചയിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഓരോ സംസ്ഥാനവും ഈ കുടിയാന്മാരെ ഉടമകളാക്കാനുള്ള പരിപാടികൾ തുടങ്ങണം. ഇരുപതോ മുപ്പതോ കൊല്ലംകൊണ്ട് തിരിച്ചടക്കാവുന്ന കടപ്പത്രങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കണം. ഭൂനികുതിക്കു പുറമെ നഷ്ടപരിഹാരത്തുകയും കുടിയാന്മാരിൽനിന്നു ഗഡുക്കളായി പിരിച്ചെടുക്കണം. കുടിയാനു മുമ്കേണ്ടിവരുന്ന ഭാരം അമിതമായിരിക്കരുത്. അതുകൊണ്ട്, ഭൂനികുതിവകയിലും നഷ്ടപരിഹാരവകയിലുംകൂടി കൊല്ലത്തിലാകെ കൊടുക്കുന്ന സംഖ്യ മധ്യാഭപ്പാട്ടത്തേക്കാൾ, അതായത് വിളവിന്റെ നാലിലൊന്നോ അഞ്ചിലൊന്നോ, കവിയരുതെന്നുറപ്പിക്കണം.

ഭൂസ്വത്തിൽ പരിധിനിർണ്ണയം

ഒരു വ്യക്തിക്ക് കൈവശം വയ്ക്കാവുന്ന ഭൂമിക്ക് പരമാവധിയുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന തത്വം ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ ശുപാർശകളെ തുടർന്നു മിക്ക സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭൂവുടമയുടേയും കൃഷിയുടേയും ഒരു സെൻസസ് എടുക്കുകയുണ്ടായി. പരിധിനിർണ്ണയത്തിനാവശ്യമായ അനവധി വിവരങ്ങൾ ഈ സെൻസസ് മുഖേന ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമാവധി നിർണ്ണയത്തിനു രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ട്—ഒന്ന് ഭാവിയിൽ സ്വന്തമാക്കുന്ന ഭൂമിക്ക് പരിധി നിർണ്ണയിക്കുക. രണ്ട്, ഇന്നു കൈവശമുള്ള ഭൂമിക്ക് പരിധി നിർണ്ണയിക്കുക. ഭാവിയിൽ സ്വന്തമാക്കാവുന്ന ഭൂമി ഏറിയതിരുയെന്നു പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വൈകിക്കരുത്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് കൈവശമുള്ള ഭൂമിക്ക് പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്ന നടപടികൾ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും കൈക്കൊള്ളണമെന്നു ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്ന, സ്ഥിരാവകാശവും പരമ്പരാവകാശവുമുള്ള സ്വന്തം ഭൂമികൾക്കും ഈ പരിധി ബാധകമാണ്. എന്നാൽ നേരത്തെ വിവരിച്ച മട്ടിൽ ഉടമാവകാശം നേടാൻ കുടിയാന്മാക്കുവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കും.

വ്യക്തികളുടേയോ കുടുംബങ്ങളുടേയോ, ആരുടെ ഭൂസ്വത്തിനാണു പരിധി നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതെന്നതു പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ കൈവശമിരിക്കുന്ന ആകെ ഭൂമിക്കു പരമാവധി നിശ്ചയിക്കണമെന്ന് ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂവുടമപരിച്ഛരണപാനലിന്റെ ഒരു കമ്മിറ്റി ശുപാർശ ചെയ്യുന്നു. 'കുടുംബ'മെന്നാൽ ഭർത്താവും ഭാര്യയും അവരെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്ന മക്കളും പേരക്കിടാങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്ന ഒരു ഘടകമാണ്. നേരേമറിച്ച് ഒരു വ്യക്തി തന്റെ സംസ്ഥാനത്തിനകത്ത് കൈവശം വയ്ക്കുന്ന കൃഷിഭൂമിയെ മുഴുവൻ ഒരൊറ്റ കൈവശഭൂമിയായി കണക്കാക്കിയിരിക്കുകയാണ് ഭൂവുടയുടേയും കൃഷിയുടേയും സെൻസസിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഓരോ സംസ്ഥാനവും അവിടത്തെ സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ സ്ഥിതിഗതികൾ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ട്, ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഭൂമിക്കോ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഭൂമിക്കോ ഏതിനാണു പരമാവധി ബാധകമാക്കേണ്ടതെന്നു നിർണ്ണയിക്കണം. എന്തു

തന്നെയായാലും, പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടണമെന്ന ദുരുദ്ദേശത്തോടെ കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നുകൊല്ലക്കാലത്തു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭൂമികൈമാറ്റങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളിലേക്കു അടിയന്തിരമായി ശ്രദ്ധ വയ്ക്കുകയും അടുത്ത ഭാവിയിൽ ഇത്തരം കൈമാറ്റങ്ങളും നിരോധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ കടമയാണു്.

പരമാവധി എന്തായിരിക്കണം

ആകെയുള്ള കൃഷിഭൂമിയുടെ ഒരു ചെറിയ അംശത്തെ മാത്രമേ "വലിയ സ്വകാര്യഭൂമി"കളെന്നു പറയുവാൻ നിവർത്തിയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു് പരമാവധി യെന്നതു് മൂന്നു കുടുംബപരിധികളായി നിർണ്ണയിക്കുന്നതായിരിക്കും സൌകര്യം. ഒരു കുടുംബഭൂമിയെ രണ്ടുതരത്തിൽ വീക്ഷിക്കാം—(എ) സുകരമായി കൃഷി നടത്താവുന്ന ഒരു പട്ടവു് എന്ന നിലക്കും, (ബി) ഒരു ക്ലിപ്തമായ ശരാശരി ആദായം തരുന്ന ഭൂശകലമെന്ന നിലക്കും. ഓരോ പ്രാദേശികവൈജാത്യങ്ങളേയും, മണ്ണിലുള്ള തരഭേദങ്ങളും, ജലസേചനത്തിനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും എന്നിവയെയും മുൻനിറുത്തിയാവാം ഓരോ സംസ്ഥാനവും ഒരു കുടുംബഭൂമി ഇത്രയായിരിക്കണമെന്നു ക്ലിപ്തമാക്കുന്നതു്. 'കുടുംബഭൂമി'യെന്ന ആശയം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കുറവല്ല. നികുതിനിർണ്ണയം നികുതിപിരിവു് എന്നിവയിൽ ധാരാളം പരിചയമുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും ഈ വിഷയം കൂടുതൽ പഠിക്കുന്നതു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും.

കുടുംബങ്ങളുടെ സ്വത്തിലാണു പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അങ്ങിനെയുള്ള പരിധി ബാധകമാക്കുന്നതിനടിസ്ഥാനമായ കുടുംബത്തിന്റെ വലുപ്പമിന്നതെന്നു സംസ്ഥാനം തിട്ടപ്പെടുത്തണം.

പരിധിനിർണ്ണയത്തിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കപ്പെടുന്നവ

താഴെ കാണിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള കൃഷിയിടങ്ങളെ പരിധിനിർണ്ണയത്തിൽ നിന്നൊഴിവാക്കാവുന്നതാണു്.

1. ചായ, കാപ്പി, റബ്ബർ എന്നിവ കൃഷിചെയ്യുന്ന തോട്ടങ്ങളും.
2. സാമാന്യം മെച്ചമേലുപ്പത്തിലുള്ള ഒറ്റപ്പട്ടവുകളായ പഴത്തോട്ടങ്ങളും.
3. കന്നുകാലിവളർത്തൽ, ഗോരസവ്യവസായം, കമ്പിളിയുല്പാദനം എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭൂമികളും.
4. പഞ്ചസാരവ്യവസായശാലകളും അവയുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി കൃഷിചെയ്യുന്ന കരിമ്പിൻതോട്ടങ്ങളും.
4. ധാരാളം പണമിറക്കി കാഷ്കസൌകര്യങ്ങളുംകൂടി മരാമത്തുകളും നടത്തിയിട്ടുള്ള നിലങ്ങളുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്തുവരുന്ന ഭൂമികളും തുണ്ടംതുണ്ടമാക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉല്പാദനമിടിഞ്ഞുപോയേക്കാം. ഇത്തരം ഭൂമികളേയും പരിധിനിർണ്ണയത്തിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കാം.

ഇതെല്ലാം സാമാന്യനിർദ്ദേശങ്ങളും മാത്രമാണു്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റേയും സ്ഥിതിഗതികളുംകൂടി ആവശ്യങ്ങളുംകൂടി അനുസരിച്ചു് ഇവയിൽ പല മാറ്റങ്ങളും വരുത്തേണ്ടിവരും.

നഷ്ടപരിഹാരം

പരമാവധിക്കു മീതേയുള്ള ഭൂമികൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കും. ഭൂമി പങ്കുവച്ചുകൊടുക്കപ്പെടുന്ന ആളുകളിൽനിന്നും വസൂലാക്കേണ്ട വില തിട്ടപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അങ്ങിനെ ഭൂമി ലഭിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് കൊല്ലത്തിലാകെ താങ്ങേണ്ടി വരുന്ന ഭാരം മയ്യാദപ്പാട്ടത്തിൽ കവിയാതെ നോക്കണം. ഭൂവുടമയ്ക്കു കൊടുക്കുന്ന നഷ്ടപരിഹാരം രണ്ടുമൂന്നുതരത്തിൽ കണക്കാക്കാം. ഓരോതരം ഭൂമിക്കും ഇന്ന വിലയെന്നുവയ്ക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ നഷ്ടപരിഹാരത്തുക ഭൂനികുതിയുടെ ഇരുപതിരട്ടിയെന്നു കണക്കാക്കാം. മറേറതെങ്കിലും പ്രായോഗികപരിഗണനവച്ചുകൊണ്ടുമാകാം. അതു കൊടുക്കുന്നതു ഇരുപതോ മുപ്പതോ കൊല്ലംകൊണ്ടു തിരിച്ചുവാങ്ങാവുന്ന കടപ്പത്രങ്ങളായിട്ടാവാം. നഷ്ടപരിഹാരവും പലിശയും ചേർന്നുള്ള ആകെത്തുക സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾക്ക് ക്രൂടതൽ ഭാരത്തിനു കാരണമാകരുതെന്നാണു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

പുനരധിവാസപദ്ധതികൾ

മിച്ചനിലങ്ങൾ വീതിച്ചുകൊടുക്കുമ്പോൾ നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി ഒഴിപ്പിക്കപ്പെട്ട കുടിയാന്മാർ, ആദായകരമായി കൃഷിചെയ്യാനാവശ്യമുള്ള ഭൂമിയില്ലാത്ത കൃഷിക്കാർ, ഭൂമി തീരെയില്ലാത്ത വേലക്കാർ എന്നിവർക്കു മുൻഗണന ലഭിക്കണം. ഈ വിതരണം മിക്കവാറും സഹകരണമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയാണു സാധിക്കേണ്ടതു്. ആദായകരമായി കൃഷി ചെയ്യാൻ വേണ്ടത്ര ഭൂമിയില്ലാത്ത കൃഷിക്കാരെ, അവർ തങ്ങളുടെ ഭൂമിയെ സഹകരണശേഖരത്തിലേക്കു ചേർക്കാൻ തയ്യാറാണെങ്കിൽ മിച്ചനിലം പതിച്ചുകിട്ടുന്ന സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർക്കണം. ഭൂമിയിൽ ഇന്നുള്ള സമ്മർദ്ദം നിലവിലിരിക്കെ കൃഷകത്തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷത്തിനു മാത്രമെ ഭൂമി കൊടുക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നതു് ഒരു അംഗീകൃതവസ്തുതതാണു്. എന്നാൽ ഗ്രാമീണ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ വികസിച്ചു് കൃഷകത്തൊഴിലാളികൾക്കും ഭൂമിയില്ലാത്ത മറവുള്ളവർക്കും തൊഴിലിനുള്ള അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ അനവധി കാലമായിസാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായി സന്ദർഭങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു് പലേതരം യാതനകൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ക്രൂടക്കു് ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്കുതന്നു് എന്തെങ്കിലും ന്യായമായ ആശ്വാസം നല്കുണമെന്നതു സാമൂഹ്യനയവും സാമ്പത്തികവികസനവും മുൻനിർത്തിനോക്കുമ്പോൾ മുഖ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, ഭൂവുടമയേയും കൃഷിയേയും പറ്റിയുള്ള സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ മുഴുവൻ പഠിച്ചു് വിതരണത്തിനെടുക്കാവുന്ന ഭൂമി എത്രയെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും കൃഷകത്തൊഴിലാളികൾക്കു ഭൂമി കൊടുക്കുവാനുള്ള വിശദപദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കണം. ഭൂദാനംവഴിക്കു കിട്ടുന്ന ഭൂമികളേയും മിച്ചം ഭൂമികൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികളിൽ ചേർക്കണം. പുനരധിവാസപദ്ധതികളേക്കുറിച്ചു് ഉപദേശം നല്കുന്നതിനും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് പരിശോധിക്കുന്നതിനും ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും അനുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രത്യേക ബോർഡുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു കാര്യമാണു്. ദേശീയമായും ഇങ്ങിനെ ബോർഡുണ്ടാക്കുന്നതു നല്ലതാണു്. രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നയം, സംഘടന, പുനരധിവാസപദ്ധതികളുടേ

പുരോഗമനം എന്നിവയേക്കുറിച്ച് കൂടെക്കൂടെ പുനരവലോകനം നടത്തി ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിന് അതുപകരിക്കും. കൃഷി, ദേശീയവികസനവും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള തുകയിൽനിന്നാണ് ഈ ആവശ്യത്തിനുള്ള പണം എടുക്കേണ്ടത്.

കാർഷികപുനഃസംഘടന

കാർഷിക പുനസംഘടനയുടെ നാലു പ്രധാനവശങ്ങളിതെല്ലാമാണ്.

1. ഭൂസ്വത്തേകീകരിക്കൽ.
2. ഭൂമി നോക്കിക്കണ്ടെടുക്കൽ (മാനേജ്മെൻറ്).
3. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷിയുടെ വികസനം.
4. ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ പുനസംഘടനമൂലം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുന്ന സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമഭരണം.

ഭൂസ്വത്തു ഏകീകരിക്കൽ

എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഭൂസ്വത്തു ഏകീകരിക്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടികൾ വിപുലീകരിച്ച് ഊർജസ്വലതയോടെ നടപ്പാക്കണമെന്നു ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ഭൂസ്വത്തു ഏകീകരിക്കുന്നതിനുള്ള താല്പര്യം ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും ഏറിത്തന്നെയാണു വരുന്നതെങ്കിലും ഇനിയും പലതും ചെയ്യാനുണ്ട്. ദേശീയവികസന പ്രദേശങ്ങളിലും സാമൂഹ്യപദ്ധതി പ്രദേശങ്ങളിലും ഭൂസ്വത്തു ഏകീകരിക്കൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒരു കർത്തവ്യമായി എടുക്കേണ്ടതാണ്. രാജ്യത്തിൻെറ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ ഏകീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഒരു തലമുറയോളം കാലമായി നടന്നുവരികയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ മുന്നോട്ടുപോയിട്ടുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളെ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കൊത്തു രൂപപ്പെടുത്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ വിഷമമില്ല.

ഭൂമാനേജ്മെൻറ്സമ്പ്രദായങ്ങൾ

കാർഷികോല്പാദനവർദ്ധിക്കും പ്രകൃതിവിഭവസംരക്ഷണത്തിനുമുള്ള പദ്ധതികളിൽ ഭൂമി നോക്കിക്കണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള കാര്യക്ഷമമായ ഏർപ്പാടുകൾ ഒരു പ്രധാനഘടകമാണ്. കാർഷികപ്രവർത്തനത്തിലും ഭൂമാനേജ്മെൻറിലും സാമാന്യം നല്ലൊരു നിലവാരം പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം എല്ലാ കർഷകർക്കുമുണ്ടായിരിക്കണം. സാമ്പത്തിക സഹായം, സാങ്കേതികവിജ്ഞാനം, ഉപകരണങ്ങൾ എന്നിവ വിതരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ തുടങ്ങി സമൃദ്ധമായ ഉല്പാദനക്രിയക്കാവശ്യമുള്ള മറ്റു നടപടികളോടൊപ്പം കൂടിയിണങ്ങിയിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം, ഭൂമാനേജ്മെൻറ് സംബന്ധമായ നിയമനിർമ്മാണം. ഈ നിയമനിർമ്മാണം കാര്യക്ഷമമായ കൃഷിപ്രവർത്തനത്തിൻേറയും മാനേജ്മെൻറിൻേറയും മാനദണ്ഡങ്ങളാവിഷ്ക്കരിക്കണം. ഒരു കൃഷിയിടത്തിൻെറ മാനേജ്മെൻറിൻെറ ഗുണം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു കണക്കിലെടുക്കേണ്ട

ഘടകങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക, ഭ്രപരിഷ്കരണപാനലിന്റെ ഒരു കമ്മിറ്റി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതാതിടത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കൊപ്പിച്ച് ഈ ഘടകങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ കൃഷിയിടങ്ങളെ ആകെ നാലു ശ്രേണികളായി തിരിക്കാം; ശരാശരി നിലവാരത്തിനുമീതെ രണ്ടു ശ്രേണികൾ, അതിനു കീഴെ രണ്ടു ശ്രേണികൾ. ശരാശരിത്തോതിൽനിന്നു ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന കൃഷിയിടങ്ങൾക്ക് സമുചിതമായ പ്രോത്സാഹനവും അംഗീകാരവും കൊടുക്കണം. അതിനു കീഴിൽ കിടക്കുന്നവയെ ഉയർന്ന നിലവാരത്തിലെത്താൻ സഹായിക്കുകയും വേണം.

ഭ്രമാനേജ്മെൻറ് നിയമങ്ങൾ എല്ലാ കൃഷിയിടങ്ങൾക്കും ബാധകമായിരിക്കണം. എങ്കിലും, പരിചയം നേടി ഉചിതമായ പ്രവർത്തനസംപ്രദായങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ആദ്യമായും, ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും ചില ദേശീയവികസനസ്ഥലങ്ങളും സാമൂഹ്യപദ്ധതി പ്രദേശങ്ങളും തെരഞ്ഞെടുത്ത് അവിടങ്ങളിൽ മാത്രം നടപ്പാക്കുന്നതാണു നല്ലതു. ഗ്രാമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, ഈ നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതു് സാമാന്യേന ഗ്രാമപഞ്ചായത്തുകൾ മുഖേനയാണു് വേണ്ടതു്. എന്നാൽ മേൽനോട്ടത്തിനു സമുചിതമായ ഏർപ്പാടുകളുണ്ടായിരിക്കണം.

സഹകരണകൃഷിപദ്ധതി

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷി, ആവുന്നതും വേഗത്തിൽ വികസിപ്പിക്കുകയെന്നതു് സർവ്വസമ്മതിയുള്ള ഒരു കാര്യമാകുന്നു. എന്നാൽ, ഈ രംഗത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടം തുലോം തുച്ഛമാണു്. ഇനിയുള്ള പത്തു കൊല്ലക്കാലംകൊണ്ടു് ഗണ്യമായ തോതിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷി ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാണു്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു നടപടികളെടുക്കുകയെന്നതത്രേ. ഏതാണ്ടു് പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു് കൃഷിഭൂമിയിൽ ഗണ്യമായൊരു പങ്കു് സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൃഷിക്കു് വിധേയമാക്കണം. ഓരോ സംസ്ഥാനവുമായി ക്കൂടിയാലോചിച്ചു് ഇന്നുവരെ നേടിയിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളേയും നേട്ടങ്ങളേയും പുനരവലോകനം ചെയ്തതിനുശേഷം രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ സഹകരണകൃഷിയുടെ വികസനത്തിനുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇന്നതായിരിക്കുമെന്നു് ഒന്നാം കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ ഉദ്ദേശങ്ങൾ മുൻനിറുത്തി പദ്ധതിയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അനേകം നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടു്.

1. കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട ഭ്രമാനേജ്മെൻറ് രീതിയും സംഘടനയും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഓരോ ജില്ലയിലും, പിന്നീടു് വികസനസർവ്വീസും ദേശീയവികസനപദ്ധതികളും ഉള്ള പ്രദേശത്തും സഹകരണകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പരീക്ഷണാർത്ഥം ചില പദ്ധതികൾ തുടങ്ങണം. ഈ കേന്ദ്രങ്ങളെ സഹകരണപ്രവർത്തകർ, കൃഷിപ്രവർത്തകർ, മറ്റു വികസന പ്രവർത്തകർ എന്നിവർക്കുള്ള പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളായി വളർത്തണം.

2. ഭൂപരിധി നിശ്ചയിക്കുന്നതുമൂലം കിട്ടുന്ന മിച്ചഭൂമികളെ ആകുന്നതും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വിതരണം ചെയ്യണം.

3. അവശ്യഭൂമിയേക്കാൾ ചെറുതായ കൃഷിനിലങ്ങളെ, അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ ഭൂശേഖരത്തിൽ ചേർക്കാൻ സമ്മതിക്കുകയാണെങ്കിൽ, സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ ചേർക്കണം. ഭൂസ്വത്തു് ഏകീകരിക്കുന്ന സമയത്തു് വളരെ തുച്ഛമായ ഭൂസ്വത്തു് മാത്രമുള്ള ഉടമകളുടെ ഭൂമികൾ ഈ ഭൂശേഖരങ്ങളുടെ സമീപത്താക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതു ഉടൻ തന്നെ സഹകരണ സംഘങ്ങളിൽ ചേരാൻ തയ്യാറില്ലാത്ത കൃഷിക്കാർക്കു പിന്നീടൊരിക്കൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ സൗകര്യമുറപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു്.

4. ഇന്നുള്ള പല സഹകരണസംഘങ്ങളും തീരെ അലസമായാണു് പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതു്. അവയുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. അവയെ പുനരുദ്ധരിച്ചു് പ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കണം. മറ്റുള്ളവർക്കു സഹകരണകൃഷിസംഘങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ ഉത്തേജനം നൽകാൻ അവയ്ക്കു കഴിയണം.

5. സഹകരണകൃഷി സംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാൻ ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിക്കണം.

6. സാമൂഹ്യഭൂടമ ഇന്നും നിലവിലുള്ള ഗോത്രപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ഥിരമായ കൃഷി ആരംഭിക്കുന്നതോടുകൂടി കൃഷിയെ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ നടത്തുവാനുള്ള നടപടികളെടുക്കണം.

6. സഹകരണകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനു വിപുലമായ ഒരു പരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കണം.

യഥാർത്ഥസഹകരണസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്ന ആളുകളെ താഴെകാണുന്ന വിധത്തിലെല്ലാം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്.

1. ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നോ സഹകരണബാങ്കുകളിൽനിന്നോ കടം കൊടുക്കണം. അംഗീകൃതമായ കൃഷിപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി ഗവർമ്മേൻറു ധനസഹായം നൽകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ അവർക്കു പ്രത്യേകം മുൻഗണന നൽകണം.

2. നല്ല വിത്തുകൾ, വളം എന്നിവയും തദ്ദേശനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സാധനസാമഗ്രികളും നൽകുമ്പോൾ ഇവർക്കു മുൻഗണന കൊടുക്കണം.

3. ഒരു സഹകരണകൃഷി സ്ഥലത്തിൽപ്പെട്ട നിലങ്ങൾ ഏകീകരിച്ചു ഒറ്റപ്പടവാക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

4. പുതുതായി കൃഷിക്കുപയുക്തമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ഭൂമികൾ, കൃഷിചെയ്യാവുന്ന തരിശുഭൂമികൾ, ഗവർമ്മേൻറുതന്നെ നേരിട്ടുനടത്താൻ ഏറെ

ടുത്തിട്ടുള്ള നിലങ്ങളും, ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള നിലങ്ങളും എന്നിവ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഇവർക്കു മുൻഗണന നൽകണം.

5. ഒരു സഹകരണകൃഷിസംഘം രൂപീകരിച്ചതിനുശേഷം, അതു നിയമാനുസൃതമായ ഉപാധികളൊക്കെയും പൂരിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നതേടത്തോളം കാലം അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു ദോഷംചെയ്യുന്ന പുതിയ അവകാശങ്ങളൊന്നുവരാനിടയാകരുത്. സ്ഥിരാവകാശമുള്ള കുടിയാന്മാർക്ക് കൈവശഭൂമിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ സഹകരണകൃഷിസംഘങ്ങളിൽ ചേരണമോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതു അവർതന്നെയാണ്. സ്ഥിരാവകാശങ്ങളില്ലാത്ത കുടിയാനാണു ഭൂമിനടക്കുന്നതെങ്കിൽ, കുടിയാനുചേരാൻ സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഒരുടമസ്ഥനും സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ അംഗമാകാം.

6. കൃഷിപ്രവർത്തനങ്ങളും, ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില്പന, ഉല്പാദനപരിപാടികളുടെ രൂപീകരണം എന്നിവയ്ക്കു സാങ്കേതികസഹായം നൽകാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കണം.

7. സഹകരണസംഘങ്ങളിൽ അംഗങ്ങളായുള്ളവർക്കും അവരുടെ ആശ്രിതന്മാർക്കും ഗോരസവ്യവസായം, തോട്ടപ്പണി, കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ കാർഷികങ്ങളല്ലാത്ത ജോലികളും ചെയ്യുന്നതിനു സാങ്കേതികവും ധനപരവുമായ സഹായം നൽകണം.

8. അഭിലഷണീയമെന്നു കരുതുന്നേടത്തെല്ലാം ഒരു നിശ്ചിതകാലത്തേക്കു മാനേജ്മെൻറ് ചിലവുകൾക്കു സഹായധനം നൽകണം.

ഗ്രാമവികസനത്തിൻെറ രീതി

കൃഷിയിലും അതുപോലെ ഗ്രാമീണരുടെ ക്ഷേമവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുള്ള മറ്റു സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങളിലും മാനേജ്മെൻറിൻെറ പ്രാഥമിക ഘടകം ഗ്രാമമാക്കുകയെന്നതു ഇന്ത്യയിലെ പ്രത്യേകപരിതസ്ഥിതികളിൽ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും അഭിലഷണീയമാണ്.

നേരത്തെ വിശദീകരിച്ചുപോലെ, ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യവികസനത്തിനു ഏറ്റവും സുകരമായ ഘടകം ഗ്രാമമാണ്. ചില ഗ്രാമങ്ങൾ വളരെ ചെറുതും മറ്റു ചിലവ വളരെ വലുതുമായേക്കാം. എന്നാൽ, ജില്ലാവികസനഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ധ്യായത്തിൽ രൂപാശ് ചെയ്തിട്ടുള്ള മട്ടിൽ ഗ്രാമാതൃത്തികൾ പുനസ്സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതോടെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഒട്ടധികം സ്ഥലം ലാഭകരമായ കാർഷികോല്പാദനത്തിനാവശ്യമായ വിസ്തീർണ്ണവും സംഘടനയും കൈവന്ന ഘടകങ്ങളായിത്തീരുന്നതാണ്. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമകാര്യാന്വേഷണത്തിൻെറ അടിത്തട്ടിലുള്ളതു ഭൂമിയുടെ ഉടമാവകാശം കൃഷിക്കാർക്കാണെന്ന മൗലികമായ ബോധമാണ്. പരിഷ്കാരം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ ഗ്രാമസമുദായത്തിനകത്തുള്ള ഉടമകളുടെ

എണ്ണം ഏറുകയും ഉടമയിലുള്ള അസമത്വങ്ങൾ കുറയുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഓരോ ഗ്രാമസമൂഹത്തിലും കൈത്തൊഴിൽക്കാർക്കും കർഷകവൃത്തിയിലേർപ്പെടാത്ത മറ്റുള്ളവർക്കും പുറമേ, കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരിൽത്തന്നെ ഭൂമിയിൽ ഉടമാവകാശമൊട്ടുമില്ലാത്ത ഒരു വിഭാഗം ഉണ്ടാകും. ഇവരുടെകാര്യം പരിഹാരമാരായേണ്ടുന്ന ഗുരുതരമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ഇതിനു പ്രത്യേകിച്ചൊരു കാരണവുമുണ്ട്. മുഴുനേരത്തൊഴിലാളികളെന്ന നിലക്ക് ഇവർ ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ അധികപ്പറ്റാണ്.

കാർഷികവൃത്തിയിലും അതിനുപുറത്തും തൊഴിലുകളിൽ വൈവിദ്ധ്യമുളവാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥതന്നെ പുതുസങ്കേതങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു വിദ്യുച്ഛക്തിയുടേയും പരിഷ്കൃതോപകരണങ്ങളുടേയും പ്രയോഗമുൾപ്പെടെയുള്ള ത്വരിതമായ സാങ്കേതികപരിവർത്തനം ഇനിയങ്ങോട്ടുള്ള പുരോഗതിയുടെ മൌലികമായ ഒരു ഘടകമായിത്തീരുന്നു. ചെറിയ ഭൂസ്വത്തുകളും, മിക്കവാറും നഷ്ടകരവും ശകലീകൃതവുമാണവ, കൃഷി മാനേജ്മെൻറിൻെറ അടിസ്ഥാനഘടകമായിരിക്കുന്നേടത്തോളം കാലം തൊഴിൽ ഘടനയിൽ വികാസവും വൈവിദ്ധ്യവും ഉളവാകുന്ന വിധത്തിൽ ഗ്രാമസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയെ വിപുലീകരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യത വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കും. കൃഷിപ്രവർത്തനത്തിൻെറ 'യൂണിറ്റും' മാനേജ്മെൻറിൻെറ 'യൂണിറ്റും' തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമായി ധരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു വിസ്തൃതമായ പ്രദേശമോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഗ്രാമം മുഴുവനുമോ മാനേജ്മെൻറിൻെറ അടിസ്ഥാനഘടകം (യൂണിറ്റ്) ആയാൽപ്പോലും, വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു കാർഷികപ്രവർത്തനത്തിൻെറ ഘടകം കൃഷിക്കാരൻെറ കൈവശമുള്ള ഭൂമിയായിരിക്കും. ആസൂത്രണത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനഘടകം ഗ്രാമമാണെങ്കിൽ, നല്ല വിത്തുകളുടെ ഉപയോഗം, പൊതുവായുള്ള ക്രയവിക്രയങ്ങൾ, മണ്ണുസംരക്ഷണം, ജലസേചനം, പ്രാദേശികമരാമത്തുകൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാർഷികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരണം സാധ്യമാണ്. പ്രധാനപ്പെട്ട കൃഷിപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരണസംരംഭങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സാധ്യതയുമുണ്ട്.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമമാനേജ്മെൻറിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു ഗ്രാമഭൂമിയെ മൂന്നു രീതികളിലാണ് തരിക്കുക. ഒന്നാമത്, അവനവൻെറ സ്വന്തം നിലങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യുന്ന വ്യക്തികളുണ്ടായിരിക്കും. രണ്ടാമത്, സ്വന്തം വസ്തുക്കൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു സഹകരണപ്രവർത്തനഘടകങ്ങൾക്കുള്ള ഭൂശേഖരങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ സ്വമേധയാ തയ്യാറാകുന്ന കർഷകസമൂഹങ്ങളുണ്ടാകും. മൂന്നാമത്, പൊതുഭൂമികൾ, ഗ്രാമഭൂമികൾ, പരിധിനിർണ്ണയത്തിനുശേഷം അധികപ്പറ്റായി അവശേഷിക്കുന്ന ഭൂമികൾ എന്നിങ്ങനെ ഗ്രാമസമൂഹത്തിൻെറ പൊതുവുടമയിലുള്ള ചില ഭൂമികളുമുണ്ടായിരിക്കും. ഗ്രാമത്തിലെ മുഴുവൻ ഭൂമിയുടെ മാനേജ്മെൻറ് സമൂഹത്തിൻെറ സഹകരണപരമായ ചുമതലയിൽ ആകുന്നതുവരെ സഹകരണമേഖലയെ വിപുലീകരിക്കുകയെന്നതാണ് ലക്ഷ്യം.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമമാനേജ്മെൻറുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന ഉപാധികളിൽ കാഷ്ടികോല്പാദനാടിവൃദ്ധി, ഗ്രാമവ്യവസായപുരോഗതി, സഹകരണകടംവായ്പ. വിപണിസൌകര്യം തുടങ്ങിയവയ്ക്കും സഹകരണകൃഷിക്കുമുള്ള പരിപാടികളും, ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകളുടെ പ്രവർത്തനവും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇതിനു പുറമേ ഗ്രാമത്തിനുള്ളിൽ ഒരു സമൂഹമേഖലയുടെ ആവിർഭാവവും ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഗ്രാമസമൂഹത്തിനു പൊതുവായി അവകാശപ്പെട്ട ഭൂമിയും ഗ്രാമത്തിനാവേണ്ടിചെയ്യുന്ന പ്രയത്നങ്ങളും ഈ മേഖലയിൽ വരണം.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമമാനേജ്മെൻറ് കൈക്കൊള്ളുന്ന രൂപങ്ങളും അതിനുവേണ്ടി കടന്നുപോകേണ്ടിവരുന്ന ഘട്ടങ്ങളും ഓരോ പ്രദേശത്തേയും ജനങ്ങളുടെ അനുഭവപരിചയത്തേയും കമ്മ്യൂണിറ്റിയേയും ഗ്രാമസമൂഹവികസനപദ്ധതികളും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലുള്ള നേട്ടങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഗ്രാമമാനേജ്മെൻറിൻെറ ഘട്ടത്തിൽ എത്തിച്ചേരാൻ കഴിയുകയും വേണ്ടത്ര തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകളും ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ ഭൂമിയുള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തിൻെറ പ്രാധാന്യം മിക്കവാറും ഇല്ലാതാകും. പിന്നീടുള്ള വ്യത്യാസം തൊഴിലാളികൾക്കു തമ്മിലായിരിക്കും. അതായത് കാഷ്ടികവും കാഷ്ടികേതരവുമായ അനേകം ജോലികളിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന, പ്രത്യേക തൊഴിൽവൈദഗ്ദ്ധ്യങ്ങളുള്ള, തൊഴിലാളികൾക്കു തമ്മിൽ കൃഷിയിൽനിന്നും കുടുംബത്തിൽനിന്നും ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നും സമൂഹത്തിനു കിട്ടുന്ന സമ്പത്ത് ഗ്രാമത്തിനകത്തുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾകൊണ്ടും അതിനു വെളിയിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹകരിച്ചും ഉല്പാദനവികസനത്തിനും തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമസമൂഹത്തിനു സുസംഘടിതമായ ഒരു സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരിക്കും. കൂടാതെ ഉല്പാദനത്തിൻെറയും കായ്നേപഷണത്തിൻെറയും ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയ്ക്കു തഹ്സിലിൻെറയും ജില്ലയുടേയും സാമ്പത്തികജീവിതവുമായി അതു സജീവമായി ബന്ധപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അങ്ങിനെ കാഷ്ടികോല്പാദനം, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ, സംസ്കരണവ്യവസായങ്ങൾ, വിപണനം, വ്യാപാരം തുടങ്ങിയ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗ്രാമസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയാണ് വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഒറീസ്സയിലും മറ്റു ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഗ്രാമദാനകായ്ങ്ങളിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രായോഗികമായ നേട്ടങ്ങൾക്കു മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലെ സഹകരണാധിഷ്ഠിത ഗ്രാമവികസനയത്നങ്ങളിൽ മഹത്തായ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ സഹകരണകൃഷിസമൂഹങ്ങൾക്കു സഹായങ്ങൾ നൽകുമ്പോൾ ഈ ഗ്രാമങ്ങൾക്കു പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകേണ്ടതാണ്.

ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണപരിപാടികളുടെ ഭരണം

പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ, ഭരണപരമായ കർത്തവ്യങ്ങളെ രണ്ടിനമായി തിരിക്കാം.

1. കായ്ക്ഷമമായ ഭൂനികുതിപിരിവു ഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച കർത്തവ്യങ്ങൾ—ഭൂസംബന്ധമായ രേഖകൾ അറ്റകുറ്റങ്ങളില്ലാതെ പുതുക്കി സൂക്ഷിക്കൽ, നികുതി ചുമത്താവുന്ന ഭൂമിയെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണം, നികുതിയുടേയും പാട്ടത്തിന്റേയും തോതുകൾ നിശ്ചയിക്കൽ, ആദിയായവ

2. പ്രത്യേകപരിപാടികളെ സംബന്ധിച്ച കർത്തവ്യങ്ങൾ—ഭൂസ്വത്തിന്റെ ഏകീകരണം, ഒഴിവാക്കപ്പെട്ട കുടിയാന്മാർക്ക് ഭൂമി തിരിച്ചുകൊടുക്കൽ, ഭൂസംബന്ധമായ അവകാശങ്ങൾ സർക്കാരേറ്റെടുക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കേണ്ട നഷ്ടപരിഹാരം നിർണ്ണയിക്കൽ, ഭൂമാനേജ്മെൻറ്, കൃഷിഭൂമികളുടെ പരമാവധിനിർണ്ണയിക്കൽ, ഭൂമി പുനർവിതരണം ചെയ്യൽ, സഹകരണകൃഷിയുടെ വികാസം.

ഈ ഭരണകാര്യങ്ങളെല്ലാമൊന്നിച്ചെടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഭൂനികുതി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് വമ്പിച്ച ഭാരമായിരിക്കും അതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. മേലന്വേഷണോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ എണ്ണവും ഗണ്യമായി കൂട്ടുന്ന കാര്യം ആദ്യം മുതൽക്കേ ആസൂത്രണം ചെയ്യണം. പുതിയ നിയമങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഭൂനികുതി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഹ്രസ്വകാലപരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. ഭൂവുടമപരിഷ്കരണനിയമങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് സമൂഹത്തിലെ വിവിധ ഭാഗങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം അവകാശങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങളുമാണുള്ളതെന്ന് എല്ലാവർക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാനുള്ള നടപടികളെടുക്കണം. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകൾ, താലൂക്കുകളിലെ വികസനക്കമ്മിറ്റികൾ ജില്ലാവികസനകൌൺസിലുകൾ എന്നീ ഭരണനിർവ്വഹണോപാധികളെ ഭൂവുടമപരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച പരിപാടികളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തണം.

അദ്ധ്യായം 10

സഹകരണത്തിന്റെ വികസനം

സഹകരണവും ദേശീയാസൂത്രണവും

ആസൂത്രണത്തിന്നൊപ്പിച്ചുള്ള വികസനപദ്ധതിയുടെ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ഒരു സഹകരണമേഖല കെട്ടിപ്പടുക്കുകയെന്നതു ദേശീയനയത്തിന്റെ കേന്ദ്രലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നാണു്. സഹകരണരീതിയിലുള്ള സംഘടനത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും അനുയോജ്യമായ പല രംഗങ്ങളുമുണ്ടു്. കാർഷികകടംവായ്പ, വിപണനവും സംസ്ക്കരണവും, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ഉല്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ എല്ലാ വശങ്ങളും, ഉപഭോക്താക്കളുടെ സഹകരണസ്റ്റോറുകളും, കൈവേലക്കാരുടെ സഹകരണസംഘങ്ങളും, തൊഴിൽസഹകരണസംഘങ്ങളും, മരാമത്തു സഹകരണസംഘങ്ങളും—ഇവയെല്ലാം എടുത്തു പറയാവുന്നതാണു്. ഈ രംഗങ്ങളിൽ സഹകരണത്തെ ക്രമേണ കൂടുതൽ കൂടുതലായി സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനത്തിന്റെ അടിത്തറയാക്കിക്കൊണ്ടുവരുവാനാണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

സഹകരണരീതിയിലുള്ള സംഘടനയ്ക്കു വളരുവാൻ പ്രത്യേകസൌകര്യം ലഭിക്കുന്ന രംഗങ്ങളിൽ സ്റ്റോറുകടമക്കാരുടെ സഹകരണസംരംഭങ്ങൾക്കാരുടെ കിട്ടാത്ത അനേകം മെച്ചങ്ങൾ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിനു കിട്ടും. വിശിഷ്യാ, സാമൂഹ്യപ്രേരകങ്ങളേയും വ്യക്തിഗതപ്രേരകങ്ങളേയും ഒരേ സമയത്തുപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു് സമൂഹത്തിനു വിലപ്പിടിച്ച നേട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ഇതിനു കഴിയും. ഇതു വിജയിക്കുന്നിടങ്ങളിലെല്ലാം സമൂഹത്തിനു വമ്പിച്ച മെച്ചങ്ങൾ ലഭിക്കും. എന്നാൽ ഇതിലടങ്ങിയിട്ടുള്ള മാനുഷികാംശം മറവുള്ളവയെ അപേക്ഷിച്ചു് വളരെ സങ്കീർണ്ണമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, തികച്ചും സാമൂഹ്യാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംരംഭങ്ങൾക്കോ സ്വകായ്യവ്യവസായികൾക്കോ നേരിടേണ്ടതിനേക്കാൾ ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടു് സഹകരണത്തിന്റെ വിജയത്തിനാവശ്യമാണു്. കഴിവുള്ളിടത്തെല്ലാം, പ്രത്യേകിച്ചു് ദേശീയവികസനപദ്ധതിയിൽ, ഇതിനുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ള രംഗങ്ങളിൽ സഹകരണത്തിന്റെ വിജയത്തിനുവേണ്ടി ഫലപ്രദമായ നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേതാണു്.

ഗ്രാമീണ കടംവായ്പസംബന്ധിച്ച സർവ്വേയിലെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണു് രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ സഹകരണവികസനത്തിനുള്ള പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇവ ഇനിയും സഹകരണത്തിന്റെ രംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിട്ടില്ല: ചില കായ്മങ്ങളിൽ ഇനിയും പരിപാടികൾ തീച്ചുപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടു്. മറ്റു ചിലതിൽ രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി ലക്ഷ്യങ്ങളും വിശദാംശങ്ങളും നിശ്ചയിക്കേണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗ്രാമീണസഹകരണത്തിൽ കേന്ദ്രഘടകം ഗ്രാമമാണു്. ഇന്നു കടവായ്പകളുടെ കായ്മത്തിലാണു് സഹകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾ അധികവും നടക്കുന്നതു്.

ഇതൊരു തുടക്കം മാത്രമാണ്. കടംവായ്പയുടെ രംഗത്തുനിന്നു സഹകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളും സഹകരണകൃഷിയിടക്കമുള്ള മറ്റനേകരംഗങ്ങളിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കണം. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളേയും സ്പർശിക്കുന്ന സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സമൂഹസംഘടനാപദ്ധതി ആവിഷ്കരിക്കുകയെന്നതാണ്, മൌലികമായി പറഞ്ഞാൽ, നാട്ടിൻപുറത്തെ സഹകരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അപ്പോൾ, സഹകരണമെന്നു വെച്ചാൽ ഗ്രാമസമൂഹത്തിലെ എല്ലാ കുടുംബങ്ങളോടുമുള്ള ഒരു ചുമതലയാണ്; ഭൂമിയുടേയും മറ്റു സമ്പത്തിന്റേയും ഗ്രാമക്ഷേമപരമായ സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളുടേയും വികസനക്രമത്തിലുള്ള ഒരു കടമയാണ്.

കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ നഗരങ്ങളിലെ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാര്യം ആരും വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. വിപുലവും വികാസോന്മുഖവുമായ ഒരു മണ്ഡലം സഹകരണത്തിനു നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ചില്ലറയായും മൊത്തമായുമുള്ള വ്യാപാരം, ഗതാഗതം, ചെറുവ്യവസായങ്ങൾ, ബാങ്കിങ്ങ്, ഭവനനിർമ്മാണം ഇവയിലെല്ലാം സഹകരണാത്മകമായ രീതികൾ സമർത്ഥമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പല മെച്ചങ്ങളും നേടാം. സഹകരണം വേണ്ടത്ര വളരുന്നതോടുകൂടി ഉല്പാദനം, വിപണനം, ഉപഭോഗം എന്നിവയിലും മറ്റു രംഗങ്ങളിലുമുള്ള സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങൾ പരസ്പരാശ്രിതരംഗങ്ങളുള്ളതും സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ മറ്റു വശങ്ങളോടു അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തുന്നതുമായ ഒരു വിസ്തൃതസഹകരണമേഖലയുടെ ഭാഗങ്ങളായിത്തീരും. അതോടെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലേയും നഗരങ്ങളിലേയും സഹകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറയുകയും ചെയ്യും.

ഗ്രാമീണർക്കു് വായ്പ നൽകലും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിറ്റഴിക്കലും

ഗ്രാമീണകടസർവ്വേയുടെ പ്രധാന നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവയെയാണ് വികസനപരിപാടിയുടെ പൊതുവേയുള്ള അടിത്തറയാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി സംസ്ഥാനം വിവിധതലങ്ങളിൽ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടണമെന്നാണ് സർവ്വേ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഈ മാർഗ്ഗമാണ് അനുവർത്തിച്ചുവരുന്നതും. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനപങ്കാളിത്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടലോ അവയുടെ നിയന്ത്രണമോ അല്ല. അവയെ സഹായിക്കലാണ്. റിസർവ്വ്ബാങ്ക് ഒരു ദേശീയ കാർഷികകട (ദീർഘകാലപ്രവർത്തനം) നിധി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് ദേശീയ സഹകരണവികസനനിധി സ്ഥാപിക്കുന്നതുമാണ്. ആദ്യം പറഞ്ഞ നിധിയിൽ നിന്നു് സഹകരണകടസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഓഹരിമൂലധനത്തിലേയ്ക്കു സംഭാവന ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കടം കൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും. സഹ

കരണസംഘങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള ഗ്രാമൈകം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതിനും സഹകരണഭരണത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും സംസ്ഥാനങ്ങളെ സഹായിക്കുകയെന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ പറഞ്ഞ നിധിയുടെ ചുമതല.

ഇപ്പോൾ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള പുനഃസംഘടനാപദ്ധതികൾ അനുസരിച്ച് കടംവായ്പകൾ വേണ്ടിയുള്ളവയും അല്ലാത്തവയുമായ സംഘങ്ങളെ അന്യോന്യം ബന്ധപ്പെടുത്തും. ഗ്രാമീണകടസംഘങ്ങളെ ഓരോ ചന്തപ്രദേശത്തെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന പ്രാഥമികവിപണനസംഘങ്ങളോടു ചേർക്കണം. കൃഷിക്കാർക്ക് കൃഷിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കടസംഘങ്ങളിൽനിന്നു വായ്പ കിട്ടും. അവർക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളും പണം റൊക്കമായി കൊടുത്തോ, അംഗീകൃതമായ പരിധികൾക്കനുസരിച്ച് കടമായോ ഈ സംഘങ്ങളിൽനിന്നു തന്നെ വാങ്ങാവുന്നതാണ്. കടസംഘങ്ങൾ വിപണനസംഘങ്ങളിലൂടെ വിറ്റഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അംഗങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ മൂഴുവൻ ശേഖരിക്കും. അതുപോലെ അംഗങ്ങൾക്കാവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വിപണനസംഘങ്ങളിൽ നിന്നു മൊത്തമായി വാങ്ങി അംഗങ്ങൾക്കു വിതരണം ചെയ്യും. പ്രാഥമിക വിപണനസംഘങ്ങളെ സംസ്ഥാനത്തിന്നാകെവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രവിപണനസംഘത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കണം.

സാധാരണനിയമങ്ങളനുസരിച്ചു കടം അർഹിക്കാത്തവരും, എന്നാൽ അതു് ആവശ്യമുള്ളവരുമായ കൃഷിക്കാർക്ക് വായ്പ കിട്ടുമാറാക്കുന്നതിനു കടസംഘങ്ങൾ ഉല്പാദനപരിപാടികളുടേയോ അടുത്തു വരുന്ന വിളവിന്റേയോ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർക്കു കടം കൊടുക്കണമെന്നാണു നിർദ്ദേശം.

കടംവായ്പസംഘങ്ങളുടേയും മറ്റു സംഘങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ തമ്മിൽ ബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനു പണ്ടകശാലാപ്രവർത്തനം വളരെ സഹായിക്കും. പ്രാഥമികവിപണനസംഘങ്ങളും നല്ലതുപോലെ സുസംഘടിതമായ മറ്റു സംഘങ്ങളും ഗ്രാമൈകം പണിയും. ഒരു കേന്ദ്രപണ്ടകശാലാകോപ്പറേഷനും സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 16 പണ്ടകശാലാകോപ്പറേഷനുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കോർപ്പറേഷനുകൾ വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിലായി 250 പണ്ടകശാലകളും സ്ഥാപിക്കും. ഇവയിലെല്ലാംകൂടി പത്തുലക്ഷം ടൺ ചരക്കുകൾ സംഭരിച്ചു സൂക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. കേന്ദ്രപണ്ടകശാലാകോപ്പറേഷൻ നൂറോളം പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വലിയ പണ്ടകശാലകൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതുമാണ്.

സഹകരണകടവിപണനം, സംസ്കരണം, പണ്ടകശാലാപ്രവർത്തനസംരംഭങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കു രണ്ടാം പദ്ധതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

വായ്പ.

വലിയ സംഘങ്ങളുടെ എണ്ണം	....	....	10,400	
ലഘുകാലവായ്പ ലക്ഷ്യം	....	....	രൂപ 150	കോടി
ഇടക്കാല വായ്പ	....	....	രൂപ 50	,,
ദീർഘകാലവായ്പ ,,	....	....	,, 25	,,

വിദ്യുത്, സംസ്കരണം.

സംഘടിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രാഥമികവിദ്യുത്സംഘങ്ങളം		1,800
സഹകരണപഞ്ചസാര ഫാക്ടറികളം.		35
സഹകരണസംസ്കരണസംഘങ്ങളം.	....	118
സഹകരണപഞ്ഞിനടച്ചിൽ ശാലകളം	....	48

പണ്ടകശാലകൾ.

കേന്ദ്രസംസ്ഥാന കോപ്പറേഷനുകളുടെ പണ്ടകശാലകളം		350
ഗോഡൗണുകളും വിദ്യുത്സംഘങ്ങളും.	....	1,500
വലിയ സംഘങ്ങളുടെ ഗോഡൌണുകളം.	....	4,000

മുകളിൽ പറഞ്ഞ സഹകരണകടലക്ഷ്യങ്ങളം ഇന്നു നിലവിലുള്ളതും പുതുതായുണ്ടാകുന്നതുമായ സംഘങ്ങളിലൂടെയാണു സാധിക്കേണ്ടതു്. സഹകരണകടസംഘങ്ങളുടെ അംഗസംഖ്യ ഏതാണ്ടു മൂന്നിരട്ടി, 60 ലക്ഷത്തിൽനിന്നു് 150 ലക്ഷമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ഇന്ത്യയിലെ സ്റ്റേറ്റ്ബാങ്ക് അതിന്റെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു് 400 പുതിയ ശാഖകളം തുറക്കുന്നതാണു്. ഇതിനകം 100 സ്ഥലങ്ങളം തെരഞ്ഞെടുത്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഉല്പാദകസംഘങ്ങളും മറ്റു സംഘങ്ങളും

കാർഷികോൽപ്പാദനസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളം, തൊഴിൽസഹകരണം, സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വേനനിർമ്മാണം എന്നിവയുടെ വികസനത്തിനു വേണ്ട നടപടികളെന്തെല്ലാമെന്നു മുമ്പു അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉപഭോക്താക്കളുടെ സഹകരണത്തിന്റെ കാര്യമെടുക്കാം. ഇതിനു വളരാനുള്ള സാധ്യതകളം വേണ്ടുവോളമുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നുവരെ ഇതിന്റെ വികസനം വേണ്ടുവോളമായിട്ടില്ല. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപഭോക്താക്കളുടെ സഹകരണസംഘങ്ങളം ധാരാളമായുണ്ടായിരുന്നാൽ അതുകൊണ്ടു നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ സംഘടനകളംക്കും ഉല്പാദനസഹകരണസംഘങ്ങളംക്കും വലിയ ബലം കിട്ടും. ഈ രംഗത്തിൽ ലക്ഷ്യങ്ങളെന്തെല്ലാമായിരിക്കണമെന്നു ഇനിയും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും പരിപാടികളം ഇപ്പോളംതന്നെ ആസൂത്രണം ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു ശുപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ സഹകരണാത്മകമായ വിപണനത്തെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളം മറ്റു ഗ്രാമീണവ്യാപാരത്തേയും സഹകരണരീതിയിൽ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു വഴി തെളിക്കും. ഗ്രാമീണവ്യാപാരത്തിൽനിന്നുള്ള ആദായം കാർഷികോല്പാദനത്തെ സഹായിക്കുകയും ഗ്രാമീണരുടെ സാമാന്യക്ഷേമത്തെ മെച്ചപ്പെ

ട്ടുത്തുകയും ചെയ്യും. ഇന്നുള്ള കങ്കാണി (ഇടത്തട്ട്) വ്യവസ്ഥയുടെ സ്ഥാനത്തു എങ്ങിനെ തൊഴിൽ സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം ക്രമേണ പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരാമെന്നും മറ്റു വകുപ്പുകളുടെ സഹായത്തോടെ സഹകരണവകുപ്പു ആരായണം. ഓരോ പ്രദേശവും ഏറ്റെടുക്കുന്ന വികസനപരിപാടികൾകൊണ്ടു വരുമാനക്കാര്യത്തിലും തൊഴിൽക്കാര്യത്തിലും ഏറ്റവുമധികം മെച്ചം നേടാൻ ആ പ്രദേശങ്ങൾക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ ഇതു ചെയ്തേ തീരൂ.

പരിശീലനവും സംഘടനയും

സഹകരണവികസനത്തിനു ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എത്രയെത്ര വേണം എന്നു കണക്കാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ആവശ്യമുള്ളവർക്കു പരിശീലനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സഹകരണം കൃഷി എന്നീ വകുപ്പുകളും ദേശീയവികസനസർവ്വീസും തമ്മിൽ അടുത്ത സഹകരണമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നതു പ്രധാനമാണു്. ഗവർമ്മേണ്ടു് രണ്ടാം പദ്ധതിയിലേറെറടുത്തിട്ടുള്ള ഭരണനിർവഹണഭാരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വിഷമമുള്ളതു പലതും സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സഹകരണവകുപ്പുകളുടേതായിരിക്കും. ഈ വകുപ്പിൽ വേണ്ടതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും അവ സുസംഘടിതമായിരിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സഹകരണം സഫലമാകണമെങ്കിൽ ഓരോ തലത്തിലുമുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു, പ്രത്യേകിച്ചു് ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിലുള്ളവർക്കു, ഭരണനയവും നൈപുണിയും പരിചയവും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ വിശ്വാസവും ജനങ്ങളുടെ താൽപ്പര്യങ്ങളുമായി അടുപ്പവും സൂക്ഷ്മവിശദാംശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധയും ആവശ്യമാണു്. ജില്ലാ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സഹകരണവകുപ്പിന്റെ സംഘടനയെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഭ്രപരിഷ്കരണനയങ്ങളേയും സഹകരണകടനയങ്ങളേയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും അവയുടെ ധനപരമായ ബലത്തെ ഉലയ്ക്കുന്ന പ്രതികൂലശക്തികൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു പോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയാണു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം 11

സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും ദേശീയവികസനസർവ്വീസും

ഗവമ്മേൻറിൻെറ വികസനപ്രവത്തകർ മുൻകൂട്ടി തീരുമാനിച്ച് കോർത്തിണക്കിയിട്ടുള്ള പരിപാടികൾക്കൊത്ത് ഉർജ്ജസ്വലമായി യത്നിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളാണ് ദേശീയവികസനസവ്വീസുകളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും. രണ്ടാം പദ്ധതി, നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും അഭിലാഷങ്ങളേയും സമീപിക്കുന്നതിനുള്ള പശ്ചാത്തലമാണിങ്ങിനെ ഒരുക്കുന്നത്. സർവ്വസ്പർശിയായ ആസൂത്രണത്തിനു മാർഗ്ഗദർശകമായി നിലകൊള്ളുന്ന സാമാന്യവീക്ഷണം, മുൻഗണനാക്രമം എന്നിവയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ ഇവ അധികമധികം പ്രതിഫലിപ്പിക്കും.

1952-ലാണ് സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും ദേശീയവികസനസവ്വീസുകളും തുടങ്ങിയത്. അതിനുശേഷം 1200 വികസനബ്ലോക്കുകളിൽ പ്രവത്തനം നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരു വികസനബ്ലോക്കിൽ 100 ഗ്രാമങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രവത്തനം നടന്നിട്ടുള്ള ബ്ലോക്കുകളിൽ 300 എണ്ണം സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും 900 ദേശീയവികസനസർവ്വീസുപരിപാടികളുമാണ്. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞവയിൽ 400 എണ്ണം സാമൂഹ്യവികസനപരിപാടികളനുസരിച്ചുള്ള പ്രവത്തനങ്ങളുടെ നിലവാരത്തിലേക്കുയർന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകളും ഒരേ പരിപാടിയുടെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളാണ്. വികസനപ്രവത്തനങ്ങളുടെ സാധാരണ ഭരണരീതിയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതു ദേശീയവികസനസവ്വീസാണ്. 1200 ബ്ലോക്കുകളും എന്നെല്ലാം തുടങ്ങിയെന്നും അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗ്രാമങ്ങളുടെ എണ്ണം ജനസംഖ്യ എന്നിവയും താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്താരംഭിച്ച വികസനബ്ലോക്കുകൾ

	1952-53	1953-54	1954-55	1955-56	ആകെ
വികസനബ്ലോക്കുകൾ					
സാമൂഹ്യപദ്ധതി	247	53	....	....	300
ദേശീയവികസനം	....	251	253	396	900
ആകെ	247	304	253	396	1,200
ഗ്രാമങ്ങളുടെ എണ്ണം					
സാമൂഹ്യപദ്ധതി	25,264	76,93	....	....	32,957
ദേശീയവികസനം	....	25,100	25,300	39,600	90,000
ആകെ	25,264	32,793	25,300	39,600	1,22,957

ജനസംഖ്യ (ദശലക്ഷം)

സാമൂഹ്യപദ്ധതി	16·4	4·0	....	....	20·4
ദേശീയപദ്ധതി	....	16·6	16·7	26·1	59·4
ആകെ	16·4	20·6	16·7	26·1	79·8

അപ്പോഴും; ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ അന്ത്യത്തോടുകൂടി 1,23,000 ഗ്രാമങ്ങളേയും 800 ലക്ഷം ജനങ്ങളേയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്ന വികസനപരിപാടികൾ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമീണപരിപാടികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിലും നിർവ്വഹിക്കുന്നതിലും ജനങ്ങളുടെ സഹകരണമെന്നത് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കാതലായ വിശേഷതയാണ്. ഈ രംഗത്തു് നേടിയിട്ടുള്ള ഫലങ്ങൾ തികച്ചും തൃപ്തികരമാകുന്നു.

ഈ പരിപാടിയുടെ പ്രായോഗികപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ചില സവിശേഷതകളിലേക്ക് മൂന്നാമത്തെ ഫലനിർണ്ണയറിപ്പോർട്ട് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഒരുദാഹരണമെടുക്കാം. ഓരോ ശാഖയിലും വിവിധ സാങ്കേതികവിഭാഗങ്ങളെ ഇനിയും കായ്മമായി ശക്തിപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മറ്റൊന്ന്, പരിപാടിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ വിഭവപരവും ധനപരവുമായ നേട്ടങ്ങൾക്ക് ധാരാളം പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ ദേശീയവികസനസംവ്വിധാനങ്ങളെ ദേശീയാസൂത്രണവും സംസ്ഥാനാസൂത്രണവും അനുസരിച്ചുള്ള സമ്പൂർണ്ണമായ വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പിൽവരുത്തുന്നതിന്നാവശ്യമായ ഉപാധികളാക്കുന്ന കാര്യത്തിന്ന് വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടില്ല.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കുള്ള പരിപാടികൾ

രാജ്യത്താകെ ദേശീയവികസനസംവ്വിധാനം നടപ്പാക്കണമെന്നും ദേശീയവികസനബ്ലോക്കുകളിൽ ചുരുങ്ങിയതു 40 ശതമാനത്തെയെങ്കിലും സാമൂഹ്യപദ്ധതി ബ്ലോക്കുകളായി മാറ്റണമെന്നും ദേശീയവികസനസമിതി 1955 സെപ്തംബറിൽ തീരുമാനിച്ചു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു ഇനിയും 3800 വികസബ്ലോക്കുകൾകൂടി എടുക്കണം. അവയിൽ 1120 ബ്ലോക്കുകളെ സാമൂഹ്യപദ്ധതിബ്ലോക്കുകളായി വളർത്തുകയും വേണം. ഈ പരിപാടി നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി 200 കോടി രൂപയാണ് പദ്ധതിയിൽ നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാമൂഹ്യപദ്ധതി മരണത്തിനുള്ള താൽക്കാലികപരിപാടികളിതാണ്.

വർഷം		ദേശീയവികസന പദ്ധതി	സാമൂഹ്യപദ്ധതി ബ്ലോക്കുകളായുള്ള പരിവർത്തനം
1956–57	....	500	....
1957–58	....	650	200
1958–59	....	750	260
1959–60	....	900	300
1960–61	....	1000	360
		3800	1120

ഓരോ ദേശീയവികസനബ്ലോക്കിനും 4 ലക്ഷം രൂപാവീതവും ഓരോ സാമൂഹ്യപദ്ധതിബ്ലോക്കിനും 12 ലക്ഷം രൂപാവീതവും ചിലവാക്കണമെന്നാണ പൊതുവേ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആകെ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള 200 കോടിയിൽ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിന്റേയും പങ്ക് എന്തായിരിക്കുമെന്നു തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്ഥാനപദ്ധതികളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യ കേവലം താൽക്കാലികങ്ങളാണു്. സാമൂഹ്യപദ്ധതിയിലേയും ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകളിലേയും ഓരോ വികസനപരിപാടിക്കും എത്രവീതം ചിലവാക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു് താഴെയുള്ള പട്ടികയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

	രൂപാകോടി
1. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, സാധനസാമഗ്രികൾ ബ്ലോക്കു് കേന്ദ്രാലയങ്ങൾ.	52
2. കൃഷി, മൃഗസംരക്ഷണം, കൃഷിവികസനം, ജലസേചനം, വനംതെളിക്കൽ.	18
3. ഗതാഗതം.	5
4. ഗ്രാമീണ കലാകരകൌശലങ്ങൾ.	12
5. വിദ്യാഭ്യാസം.	10
6. സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസം.	20
7. ആരോഗ്യവും ഗ്രാമശുചീകരണവും.	16
8. സാമൂഹ്യപദ്ധതി—പലവക—കേന്ദ്രം	12
ആകെ.	200

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ പരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു സഹകരണബോധത്തിന്റേയും ജീവിതനിലവാരമുയർത്തുന്നതിനുള്ള വ്യക്തമായ പ്രവർത്തനപരിപാടിയുടെയും സന്ദേശം ഓരോ കുടുംബത്തിലും എത്തിക്കേണ്ടതാണു്. ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകളുടേയും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളുടേയും അവയോടു ചേർന്നമറ്റു പരിപാടികളുടേയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി, കാർഷികോൽപ്പാദനത്തിലുള്ള വർദ്ധനവിനു പുറമെ, താഴെ കാണുന്ന രംഗങ്ങളിൽ എടുത്തുപറയാവുന്ന പുരോഗതിയുണ്ടാകുമെന്നാണു ആശ.

1. സഹകരണകൃഷി ഉൾപ്പടെയുള്ള സഹകരണപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ വികാസം.

2. ഗ്രാമവികസനത്തിനു ഉത്തരവാദപ്പെട്ട സ്ഥാപനങ്ങൾ എന്ന നിലക്കു പഞ്ചായത്തുകളുടെ വികാസം.

3. ഭൂസ്വത്തുക്കളുടെ ഏകീകരണം.

4. ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളുടേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളുടേയും വികാസം.

5. ഗ്രാമസമൂഹത്തിൽ പിന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്കു, പ്രത്യേകിച്ചു ചെറു കൃഷിക്കാർ, ഭൂമിയില്ലാത്ത കുടിയാന്മാർ, കൃഷി

തൊഴിലാളികളും, കൈത്തൊഴിൽക്കാർ എന്നിവർക്കു, വേണ്ടിയുള്ള സഹായ പരിപാടികളുടെ സംഘടനം.

6 സ്ത്രീകളും, യുവാക്കളും എന്നിവർക്കിടയിൽ കൂടുതൽ ഉത്തേജനപ്രദമായ പ്രവർത്തനം.

7. ഗോത്രവർഗ്ഗപ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ഉത്കർഷജനകമായ പ്രവർത്തനം.

പരിപാടികളുടെ വലിപ്പം വർദ്ധിക്കുകയും അതിന്റെ പ്രവർത്തനവും സ്വാധീനതയും വ്യാപിക്കുന്ന ശാഖകളും വിവിധങ്ങളാകുകയും ചെയ്യുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ നടത്തിപ്പിലേക്കുള്ള മുൻകൂട്ടിയും അതതു പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളിലേക്കു അധികമധികം പകർന്നുപോകേണ്ടതാണു്. താരതമ്യേന പ്രയാസംകുറഞ്ഞ ആവശ്യങ്ങളും പലതും—ഗ്രാമത്തിലെ റോഡുകളും, ജലവിതരണം, ശുചീകരണം, വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളും എന്നിവ—ആദ്യദശകളിൽത്തന്നെ നിറവേറ്റപ്പെട്ടേക്കാം. ഉൽപ്പാദനവും തൊഴിലും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ബഹുമുഖമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാര്യം കുറെക്കൂടി സങ്കീർണ്ണമായ പ്രശ്നമാണു്. കൂടുതൽക്കാലത്തെ നിരന്തരമായ ഭരണയന്ത്രങ്ങളുംകൊണ്ടേ അതു സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഭൗതികപരിതസ്ഥിതികളും മെച്ചപ്പെട്ടുത്തുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികജീവിതത്തിലുദ്ദേശിക്കുന്ന പരിവർത്തനം പ്രധാനമായും ഒരു മാനുഷിക പ്രശ്നമാണെന്നുള്ളതു് ഓർമ്മിക്കണം. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ നിവസിക്കുന്ന 700 ലക്ഷം കുടുംബങ്ങളുടെ വീക്ഷണഗതിയെ മാറ്റുന്നതിനേറെയും പുതിയ വിജ്ഞാനത്തിനും പുതിയ ജീവിതത്തിനുംവേണ്ടി യത്നിക്കുന്നതിനു ഉത്സാഹമുളവാക്കുന്നതിനേറെയും, കൂടുതൽ നല്ലൊരു ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും നിശ്ചയദാർഢ്യവും വളർത്തുന്നതിനേറെയും പ്രശ്നമാണതു്. ജനാധിപത്യാസൂത്രണത്തിൽ ഉത്കർഷജനകതകളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനമാണു് വികസനസർവ്വീസുകളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും. ഗ്രാമങ്ങളും ഗ്രാമസംഘങ്ങളും സഹകരണാത്മകമായ സഹാശ്രയത്തോടെയും തദ്ദേശപ്രയത്നങ്ങളിലൂടെയും അധികമധികം സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങളും സാമ്പത്തികപുരോഗതിയുംനേടി ദേശീയപദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയാണു് ഗ്രാമീണവികസനപദ്ധതികളും.

അദ്ധ്യായം 12

ആസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണവും സ്ഥിതിവിവരങ്ങളും

ഗവേഷണപരിപാടികൾ

കഴിഞ്ഞ മൂന്നു വർഷമായി ആസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണവും സ്ഥിതിവിവരശേഖരണവും വിപുലമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള നടപടികളും മേലാൽ ആ പരിപാടികൾ ഏതു മാർഗ്ഗത്തിൽ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നു ദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതും സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കയാണീ അദ്ധ്യായത്തിൽ. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ദേശീയവികസനത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവും ഭരണപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണം നടത്താൻ 50 ലക്ഷം രൂപാ വകയിരുത്തിയിരുന്നു. നാട്ടിലെ സർവ്വകലാശാലകളും മറ്റു ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളുമായി സഹകരിച്ച് ഈ പരിപാടി സംഘടിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശിച്ചതു്. ഇതിന്റെ നടത്തിപ്പിന്നായി പ്രമുഖ ധനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മറ്റു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമടങ്ങിയ ഒരു ഗവേഷണപരിപാടിക്കമ്മിറ്റിയെ 1953 ജൂലൈയിൽ ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നിയമിച്ചു.

ആദ്യമായി നാലു വിഷയവിഭാഗങ്ങളിലാണ് ഗവേഷണം നടത്താൻ സമിതി തീരുമാനിച്ചതു്.

1. സമ്പാദ്യം, നിക്ഷേപം, തൊഴിൽ, ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ.
2. മേഖലാവികസനം സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങൾ —ചരിത്രമായ നഗരവൽക്കരണത്തിനു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടു്.
3. ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണം, സഹകരണം, ഭൂദാനം.
4. സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രശ്നങ്ങൾ പൊതുവേയും.

ഇവയിലെല്ലാംകൂടി, സമിതിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം, സർവ്വകലാശാലകളും മറ്റു പഠനകേന്ദ്രങ്ങളും വഴിയായി 64 അന്വേഷണപദ്ധതികളാണു് ആരംഭിച്ചതു്. ഇതിനകം 19 എണ്ണത്തെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ടു് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സമിതിയുടെ പ്രവർത്തനം രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടർന്നുപോകുന്നതിനുവേണ്ടി 40 ലക്ഷം രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾ നടത്തേണ്ട പ്രധാന രംഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് സമിതി പൊതുനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അപഗ്രഥനാത്മകമായ പഠനങ്ങൾക്കു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകാനാണ് ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അന്വേഷണങ്ങൾക്കും ഗവേഷണത്തിനുമുള്ള വിഷയങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ രണ്ടാം പദ്ധതിയോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടാകാനിടയുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും പരിഗണിക്കപ്പെടും. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി താഴെപ്പറയുന്ന രംഗങ്ങളിൽ പഠനം നടത്തുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു

1. ആസൂത്രണത്തിനുള്ള വിഭവമാർഗ്ഗങ്ങൾ.
2. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും പട്ടണപ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം.
3. നിർമ്മാണപരിപാടികൾ തൊഴിൽ സാദ്ധ്യതകളെ എങ്ങിനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നത്.
4. വികേന്ദ്രീകരണപ്രശ്നങ്ങൾ.
5. ഭവനനിർമ്മാണത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവശം.
6. കാർഷികനിയമനിർമ്മാണം, ഭൂവുടമപരിഷ്ക്കരണം, സാമൂഹ്യവികസനം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ.
7. ആദിവാസികളുടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങൾ.

ഒരു ദീർഘകാലവീക്ഷണത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിലെ സാമ്പത്തികഘടന പരിശോധിച്ച് പഠനങ്ങൾ നടത്തുവാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. വിവിധമേഖലകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കപ്പെടും.

1955 ആദ്യം ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ ധനശാസ്ത്രവിദഗ്ധന്മാരുടെ ഒരു സമിതി രൂപീകരിച്ചു. ഈ സമിതിയിലെ അംഗങ്ങൾ ചില പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങൾ പഠിച്ച് പ്രബന്ധങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി. ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ പിന്നീടവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ഉണ്ടായി. ഇൻഡ്യൻ സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിലും സാങ്കേതികവും സ്ഥിതിവിവരസംബന്ധവുമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠനങ്ങൾ നടന്നു. ഇവയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ നാലു വർഷത്തിനുള്ളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട പല അന്വേഷണങ്ങളും നടക്കുകയുണ്ടായി. കൃഷിത്തൊഴിലാളികളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം, 1951-ലെ സെൻസസ്, നികുതിയന്വേഷണക്കമ്മീഷന്റെ റിപ്പോർട്ട്, ഗ്രാമീണരുടെ ഋണബാദ്ധ്യതകളെക്കുറിച്ചുള്ള സർവ്വേ, ദേശീയസാമ്പിംസർവ്വേ എന്നിവ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എടുത്തുപറയേണ്ടവയാണ്. ഒട്ടധികം പുതിയ അറിവുകളും വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുവാൻ ഇവക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആസൂത്രണത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ലഭിക്കാത്ത രംഗങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടെങ്കിലും പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഒട്ടധികം സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ഇപ്പോൾ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിലും പ്രധാനമാണ്, അന്വേഷണങ്ങളിൽ പരിചയസമ്പത്തു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പല സ്ഥാപനങ്ങളും സുശിക്ഷിതരായ ഒട്ടധികം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളത്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു തുടങ്ങിവെച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾ വളരെയധികം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ അവർക്കു കഴിയും.

മൂല്യനിർണ്ണയം

മൂല്യനിർണ്ണയം നയരൂപീകരണത്തിന് വളരെ സഹായകമാണ്. പ്രധാനമായും ഒരു പ്രവർത്തനപരിപാടിയുടെ ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ഗവേഷണവിഭാഗമാണത്. മൂല്യനിർണ്ണയസമ്പ്രദായങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ 1952 ൽ സ്വതന്ത്രഘടക

മെന്ന നിലയിൽ ഒരു പ്രവർത്തനമൂല്യനിർണ്ണയസംഘം രൂപീകരിച്ചു. സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതിയുടേയും ദേശീയവികസനസർവ്വീസിന്റേയും പ്രവർത്തനങ്ങളും പരിശോധിച്ച് വിലയിരുത്തുകയെന്നതായിരുന്നു സംഘത്തിന്റെ മുമതല. പദ്ധതിയുടെ നടത്തിപ്പിൽ വിവിധതലങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന ഒട്ടധികം പ്രശ്നങ്ങളും, കാരണപരവും മറ്റുള്ളവയും, അവരുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ മുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ സമഗ്രമായി പഠനം നടത്തുകയുണ്ടായി.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് ദേശീയവികസന സർവ്വീസ് രാജ്യത്തൊട്ടാകെ വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ഗ്രാമവികസനരംഗത്തേക്കു മുഴുവൻ മൂല്യനിർണ്ണയപ്രവർത്തനവും വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ടിവരും. നമ്മുടെ നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും അടിസ്ഥാനപരമായ പരിവർത്തനങ്ങളാണു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ വേഗത കൂടുകയും വർദ്ധിക്കും. സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികപരിവർത്തനങ്ങളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽതന്നെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ നിലയിൽ അപഗ്രഥിക്കുകയും ഗ്രാമവികസനത്തിന്റെ വിവിധതലങ്ങളിൽ സാമ്പത്തികവികാസംമൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു ഏറ്റവും ആവശ്യമാണ്. ആസൂത്രണത്തോടുകൂടിയുള്ള എല്ലാ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഉദ്ദേശത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നിറവേറ്റേണ്ട പല ഘടകങ്ങളുമുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തോടു വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പരിപാടികളിൽ കടന്നു കൂടുന്ന വിവിധ ഘടകങ്ങളുടെ കാരണപ്രതികരണങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നതു സമുദായക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ജനങ്ങളും നൽകുന്ന സംഭാവനകളും പുരോഗമിപ്പിക്കാൻ സഹായകമാകും. അതുകൊണ്ട് ശീഘ്രഗതിയിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും നടക്കുന്ന പദ്ധതികളിൽ ചിലതു തിരഞ്ഞെടുത്തു സൂക്ഷ്മപരമായ ആവശ്യങ്ങളെ മുൻനിറുത്തി മൂല്യനിർണ്ണയം നടത്തേണ്ടതാണാവശ്യം.

സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ

അടുത്തകാലത്തായി, ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു പ്രത്യേകിച്ചും സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിലും അവ അപഗ്രഥിച്ചു തയ്യാറാക്കുന്നതിലും ഉള്ള ഏർപ്പാടുകൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1949 ൽ സ്ഥാപിച്ച കേന്ദ്രസ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്കൽ യൂണിറ്റും ദേശീയാദായസമിതിയും 1951–ൽ ആരംഭിച്ച കേന്ദ്രസ്ഥിതിവിവരസംഘടനയും സുപ്രധാനങ്ങളായ ചില കാൽവെപ്പുകളാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ പ്രവർത്തനവും എടുത്തു പറയേണ്ടതായുണ്ട്. കേന്ദ്രസ്ഥിതിവിവരസംഘടനക്ക് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്ഥിതിവിവരസംഭരണവ്യൂഹങ്ങളുമായി സാങ്കേതികബന്ധങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ അതു പൊതുവിൽ ഒരു കണ്ണിയെന്നപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

ക്രമേണ രൂപം പ്രാപിച്ചുവന്ന സ്ഥിതിവിവരസംഭരണപ്രസ്ഥാനം രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ രൂപീകരണത്തിൽ ഒട്ടധികം സഹായകമായിട്ടുണ്ട്. ആസൂത്രണത്തിന്നാവശ്യമായ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി കേന്ദ്രസ്ഥിതിവിവരസംഘടനയിൽ ഒരു പ്രത്യേകശാഖ ആരംഭിക്കാൻ 1954 ൽ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ആസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച സാങ്കേതികപഠനകാര്യങ്ങളും ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാറ്റിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടും കേന്ദ്രസ്ഥിതിവിവരസംഘട

നയും ചേർന്ന് ഏറെറടുക്കുകയും പല പ്രബന്ധങ്ങളും തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്ന് രണ്ടാം പദ്ധതി രൂപീകരിക്കുന്നതിനുള്ള കരടു രൂപാർശകരം അടങ്ങിയ ഒരു രൂപരേഖ രചിക്കപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി.

ആസൂത്രണം പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം യന്ത്രസാമഗ്രികരം, മററു സാധനങ്ങരം, അധ്വാനം എന്നിവയുടെ ചോദനവും പ്രദാനവും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടതു ഒരു പ്രധാന കർത്തവ്യമാണ്. താൽക്കാലികപദ്ധതിയും ദീർഘകാലപദ്ധതിയും തയ്യാറാക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകരം ആവശ്യമായിവരും. പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ സാമ്പത്തികവും വിഭവപരവുമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിരന്തരം പുനരവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും അങ്ങിനെ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകരം പദ്ധതിയിൽ വേണ്ട ക്രമപ്പെടുത്തലുകരംക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും വേണം. അതുകൊണ്ട് തുടച്ചയായി പുതിയ വിവരങ്ങരം നൽകാൻ സമർത്ഥമായിരിക്കണം സ്ഥിതിവിവരപ്രസ്ഥാനം. കേന്ദ്രത്തിനേറയും സംസ്ഥാനങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങരം തമ്മിൽ ഐകരൂപ്യമുണ്ടാക്കുകയെന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശം. കേന്ദ്രത്തിൽ ആസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങരംക്കായി കേന്ദ്രസ്ഥിതിവിവരസംഘടനയിൽ ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആസൂത്രണത്തിനുവേണ്ട സ്ഥിതിവിവരങ്ങരം നൽകേണ്ടതിന്റെ മുമതല സംസ്ഥാനസ്ഥിതിവിവരബ്യൂറോകളുടേതായിരിക്കും. കേന്ദ്രത്തിലേയും സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും സ്ഥിതിവിവരസംഘടനകരം വികസിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ജില്ലാ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജില്ലാ സ്ഥിതിവിവരശേഖരണസംഘടനകരം ഏർപ്പെടുത്താനും ഉദ്ദേശമുണ്ട്.

ചോദനവും പ്രദാനവും തമ്മിലും, നിക്ഷേപം, തൊഴിൽ, ആദായം എന്നിവ തമ്മിലും ഉള്ള ബന്ധങ്ങളേകുറിച്ചും, സാധനങ്ങളുടേയും അധ്വാനത്തിനേറയും ലഭ്യത പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കുറിച്ചും ആസൂത്രണത്തേപ്പററി പൊതുവിലും ഉള്ള സാങ്കേതികവും സ്ഥിതിവിവരശേഖരണസംബന്ധവുമായ ജോലി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. ദീർഘകാലാസൂത്രണത്തിലും ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാററിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ഏറെറടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥിതിവിവരജോലികളിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രംഗത്തിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിനായി ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ, ധനകാര്യ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ്, ഫിനാൻസ്മിനിസ്റ്ററി, കേന്ദ്രസ്റ്റാററിസ്റ്റിക്കൽ സംഘടന, ഇന്ത്യൻ സ്റ്റാററിസ്റ്റിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് എന്നിവയുടെ പ്രതിനിധികളേച്ചേർത്ത് ഒരു സംയുക്തസമിതി രൂപീകരിക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 13

കൃഷിപരിപാടികൾ

കൃഷിക്കും സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതിക്കുമുള്ള പരിപാടികൾക്കാണ് ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകിയിരുന്നത്. 1952–53–ൽ ശേഷമുണ്ടായിട്ടുള്ള കാർഷികവികസനം, മറേറതു ഘടകങ്ങളേക്കാളുമധികം നാണയപ്പെരുപ്പമവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതിനും രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു കൂടുതൽ ഉയർന്ന വികസനത്തോതിനു വഴിതെളിക്കുന്നതിനും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ പുനരവലോകനം

കാർഷികരംഗത്തു താഴെക്കാണുന്ന മട്ടിലുള്ള പുരോഗതി ഉണ്ടാകണമെന്നാണ് ഒന്നാം പദ്ധതി ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നത്.

വിഭവം	അളവ്	അടിസ്ഥാനവർഷത്തിലെ ഉല്പാദനം *	കൂടുതൽ ഉല്പാദനലക്ഷ്യം	വർദ്ധനശതമാനം
ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ	ദശലക്ഷം ടൺ	54·0	7·6	14
പ്രധാനഎണ്ണക്കുരുക്കൾ	,,	5·1	0·4	8
കരിമ്പ് (ശർക്കര)	,,	5·6	0·7	13
പരുത്തി	ദശലക്ഷം കെട്ട്	2·9	1·3	45
ചണം	,,	3·3	2·1	64

* ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനവർഷം 1949–50: മറവുള്ളവക്ക് 1950–51

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു കാർഷികോല്പാദനത്തിന്റെ പോക്ക് താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലായിരുന്നു.

വിഭവം	അളവ്	1951–52	1952–53	1953–54	1954–55	1955–56 ഊഹം
ധാന്യങ്ങൾ	ദശലക്ഷം ടൺ	42·9	49·2	58·3	55·3	55·0
പയർവർഗ്ഗങ്ങൾ	,,	8·3	9·1	10·4	10·5	10·0
ആകെ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ	,,	51·2	58·3	68·7	65·8	65·0
പ്രധാന എണ്ണക്കുരുക്കൾ	,,	4·9	4·7	5·3	5·9	5·5
കരിമ്പ് (ശർക്കര)	,,	6·1	5.0	4·4	5·5	5·8
പരുത്തി	ദശലക്ഷം കെട്ട്	3·1	3 2	3·9	4·3	4.2
ചണം	,,	4·7	4·6	3·1	2·9 *	4·0

* ഭാഗികമായി പുതുക്കിയ കണക്ക്.

പദ്ധതികാലഘട്ടത്തിൽ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ ഉല്പാദനം ഏറ്റവും ഉയർന്നത് 1953–54ലും എണ്ണവിത്തുകളുടേയും പരുത്തിയുടേയും ഉല്പാദനം ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയത് 1954–55ലും ആണെന്നു കാണാം. കരിമ്പും, ചണവും ഏറ്റവും അധികം ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് 1951–52ലായിരുന്നു. അതിനുശേഷം കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു അതു് അല്പമൊന്നിടിഞ്ഞെങ്കിലും, പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഉല്പാദനം ഭേദപ്പെട്ടു. എന്നിട്ടും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയുണ്ടായില്ല.

ഇന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ വച്ചുനോക്കിയാൽ, വിവിധ കാർഷികോല്പാദനരംഗങ്ങളിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതിയെ ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതുമൂലം ഓരോരോ കൊല്ലവുമുണ്ടായിട്ടുള്ള യഥാർത്ഥപുരോഗതിയെന്ന നിലയ്ക്കു് പ്രത്യേകം തിരിച്ചു കാണാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ, ഒരേ സമയത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന അനേകം ഘടകങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോരോ പ്രദേശത്തും ഉല്പാദനത്തിന്റെ ഗതി അനുകൂലപ്രതികൂലസ്വാധീനതകളുടെ വ്യാപ്തി, വിളവുതോതിന്റെ ഗതി എന്നിങ്ങനെ, ഓരോ രംഗത്തുമുണ്ടായിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾക്കു കാരണമായിട്ടുള്ള വിവിധ ഘടകങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചറിയുന്നതിനു് പ്രത്യേകരീതികൾ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പഠനങ്ങൾ ഊർജ്ജിതമായി നടത്തണം.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ചെറുകിട പദ്ധതികൾമൂലം 100 ലക്ഷം ഏക്കറും ഇടത്തരവും വൻതരവുമായ പദ്ധതികൾമൂലം 63 ലക്ഷം ഏക്കറും ഭൂമിക്കു് ജലസേചനസൌകര്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അമോണിയം സൾഫേറിന്റെ ഉപഭോഗം 275,000 ടണ്ണായിരുന്നതു് നാലുകൊല്ലത്തിനുശേഷം 610,000 ടണ്ണായി ഉയർന്നു. അതായതു്, ഇരട്ടിയിൽ കൂടുതലായി. പദ്ധതിക്കു മുൻപു് വിളവെടുപ്പു് നടന്നിരുന്ന ഭൂമി ആകെ 3260 ലക്ഷം ഏക്രായിരുന്നു. 1954–55ൽ അതു 3520 ലക്ഷം ഏക്രയായി. ഇതിൽ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യുന്ന ഭൂമി 2570 ലക്ഷം ഏക്കറായിരുന്നതു 2720 ലക്ഷം ഏക്കറായിട്ടുണ്ടു്. വ്യാപാരവിളകളുടേതു് 490 ലക്ഷത്തിൽനിന്നു് 600 ലക്ഷം ഏക്കറായി ഉയർന്നു.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ സമീപനം

കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ വികസനങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ രണ്ടാം പദ്ധതിയുദ്ദേശിക്കുന്ന പരസ്പരാശ്രിതത്വം ഒന്നാം പദ്ധതിയിലുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതലാണു്. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള പരിപാടികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, വിഭവപരവും മാനുഷികവുമായ സമ്പത്തുകളെ ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനും, കൃഷിയിലെ വിവിധ ശാഖകളിൽ അന്യോന്യം പൊരുത്തമുള്ള വികാസം സാദ്ധ്യമാക്കുന്നതിനും, ഗ്രാമീണവരുമാനത്തിലും ജീവിതനിലവാരത്തിലും ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ഒരു ദീർഘകാലവീക്ഷണമെടുക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്.

കാർഷികപരിപാടികൾ രൂപപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഗ്രാമീണരുടെ മുന്നിൽ വയ്ക്കുന്ന ലക്ഷ്യം, ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി യത്നിക്കാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കു

THE KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY. KOTTAYAM.

ന്നതായിരിക്കണം. ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ, എണ്ണവിത്തുകൾ, പരുത്തി, കരിമ്പ്, തോട്ടമുല്പന്നങ്ങൾ, എന്നിവയുൾപ്പെടെ കാർഷികഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള പുരോഗതി, ഏതാണ്ടു പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ട്, ഇരട്ടിപ്പിക്കണമെന്നതായിരിക്കണം ലക്ഷ്യമെന്നു് രണ്ടാം പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടു.

ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനൊപ്പിച്ചു് ക്ഷേമവും വികസിച്ചുവരുന്ന വ്യവസായങ്ങൾക്കു അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളും വേണ്ടതു ഉല്പാദിപ്പിക്കണമെന്നും കാർഷികോല്പന്നങ്ങളുടെ കയറ്റുമതി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുമുള്ള ഉദ്ദേശമാണു് രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ കാർഷികപരിപാടിക്കുള്ളതു്.

കാർഷികോല്പാദനം ത്വരിതമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതു് ഇന്നു സുസാധ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് സംസ്ഥാനങ്ങൾ, ജില്ലകൾ, പദ്ധതിബ്ലോക്കുകൾ എന്നിവയെല്ലാം അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു് കുറേക്കൂടി സൂക്ഷ്മവും സ്പഷ്ടവുമായ ആസൂത്രണമാണിനി വേണ്ടതു്. ഓരോ പ്രദേശത്തെയും വിളവിന്റെ ശരാശരി തോതു് ഉയർത്തുന്നതിനുള്ള സർവ്വതോമുഖമായ യത്നമാണു് ആവശ്യം. ജലസേചനസൌകര്യങ്ങൾ, വർഷപാതം, ഭൂപ്രകൃതി എന്നിവക്കനുയോജ്യമായിട്ടായിരിക്കണം ശരാശരി ഉല്പാദനത്തോതുയർത്തുന്ന കാര്യം തീർച്ചയാക്കാൻ. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളെ അനുവർത്തിച്ചുകൊണ്ടു് ഓരോ ഗ്രാമത്തിനും, ഓരോ കുടുംബത്തിനും ഉല്പാദനത്തോതു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു പരിപാടികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. കൃഷിയിൽ അനിശ്ചിതതത്വങ്ങളുടെ സ്വാധീനത വമ്പിച്ചതാണു്. എങ്കിലും, കാർഷികവികസനത്തിൽ ആസൂത്രണാത്മകമായ സമീപനം സാധ്യമാക്കാൻ കുറേക്കൂടി സശ്രദ്ധമായ ശ്രമം നടത്തേണ്ടതുണ്ടു്. കാർഷികാസൂത്രണത്തിലെ പ്രധാനഘടകങ്ങളിവയെല്ലാമാണു്.

1. ഭൂമി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ച ആസൂത്രണം.
2. ഹ്രസ്വകാലത്തേയ്ക്കും ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കുമുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങളും തീരുമാനിക്കൽ.
3. വികസനപരിപാടികളേയും, ഉല്പാദനലക്ഷ്യങ്ങളും നേടുന്നതിനും ഭൂപ്രയോഗപദ്ധതി ഭൂവിതരണം തുടങ്ങിയവയ്ക്കും പദ്ധതിപ്രകാരം ഗവർമ്മേന്റു നൽകുന്ന സഹായങ്ങളേയും ബന്ധപ്പെടുത്തുക.
4. സമുചിതമായൊരു വിലനയം.

ഓരോ ജില്ലക്കും, പ്രത്യേകിച്ചു് ഓരോ ദേശീയവികസനബ്ലോക്കിനും സാമൂഹ്യപദ്ധതിപ്രദേശത്തിനും, സശ്രദ്ധം രൂപവിഷ്കൃതമായ കാർഷികപരിപാടികൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഓരോ പ്രാദേശികപദ്ധതിയും ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിളവു്, ജലസേചനസൌകര്യങ്ങൾ, വളങ്ങൾ, കൃഷിക്കാരും വികസനപ്രവർത്തകരും (പ്രത്യേകിച്ചു ഗ്രാമസേവകർ) തമ്മിലുള്ള അടുത്ത ബന്ധം തുടങ്ങി അനേകം പ്രേരകങ്ങളിലൂടെയുള്ള സ്വാധീനതതന്നെയാണു് ഓരോ പ്രാദേശികപദ്ധതിയുമുദ്ദേശിക്കുന്ന കാർഷികോല്പാദനപരിപാടിയിൽ പ്രധാനമായും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു്. കാർഷികോല്പാദനത്തിൽ ഒരു നാനാമുഖത വരുത്താനുള്ള നടപടികളെടുക്കുന്നതാണു്. ഇന്നുവരെ ധാന്യവിളവുകളുടെ ഉൽപ്പാദനത്തിൽ കൊടുത്തിരുന്ന പ്രാധാന്യം മറ്റു രംഗങ്ങളിലേക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പണവും ലക്ഷ്യങ്ങളും

രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ഗ്രാമങ്ങളിലെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് താഴെക്കാണുന്ന മട്ടിലാണ് ചിലവുചെയ്യുന്നത്.

വികസനശാഖ	ഒന്നാം പദ്ധതി കോടി രൂപാ	ഒന്നാം പദ്ധതി ശതമാനം	രണ്ടാം പദ്ധതി കോടി രൂപാ	രണ്ടാം പദ്ധതി ശതമാനം
എ. കാർഷികപരിപാടികൾ				
1. കൃഷി	196	81·7	170	49·9
2. മൃഗസംരക്ഷണം	22	9·2	56	16·4
3. വനസംരക്ഷണം മണ്ണൊലിപ്പുതടയൽ	10	4·2	47	13·8
4. ഫിഷറീസ്.	4	1.6	12	3·5
5. സഹകരണം—പണ്ടകശാലാസഹകര്യവും വിപണീകരണവുമുൾപ്പെടെ	7	2·9	47	13·8
6. പലവക.	1	0·4	9	2·6
ആകെ	240	100·0	341	100·0
ബി. ദേശീയ വികസനസാമൂഹ്യപദ്ധതികൾ	90	77·6	200	88·1
സി. മറ്റു പരിപാടികൾ				
1. ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകൾ	11	9·5	12	5·3
2. തദ്ദേശവികസനപ്രവർത്തനം	15	12·9	15	6·6
ആകെ	116	100·0	227	100·0
	356	....	568	....

രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ കാർഷികോൽപ്പാദനത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെക്കാണുന്നവയാണ്.

വിഭവം	1955–56 ലെ ഉല്പാദനത്തേക്കാൾ കവിയുള്ള ഉദ്ദേശം.	അധികോല്പാദന ലക്ഷ്യം	1960–61 ലെ ഉല്പാദനത്തേക്കാൾ കവിയുള്ള ഉദ്ദേശം	വർദ്ധനശതമാനം
ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ	ദശലക്ഷം ടൺ 65·0	10·0	75·0	15
എണ്ണക്കുരുക്കൾ	,, 5·5	1·5	7·0	27

1	2	3	4	5	6
കരിമ്പ് (ശക്കര)	,,	5.8	1.3	7·1	22
പരുത്തി	ദശലക്ഷം കെട്ട്	4·2	1·3	5·5	31
ചണം	,,	4·0	1·0	5.0	25
വെളിച്ചെണ്ണ	ലക്ഷം ടൺ	1·3	0.8	2·1	62
അടക്ക	ലക്ഷം മണ്ണ്	22.0	5·0	27·0	23
കോലരക്ക്	,,	12.0	4·0	16·0	33
പുകയില	ലക്ഷം ടൺ	2·5	....	2·5	....
കരുമുളക്	ആയിരം ടൺ	26.0	6·0	32·00	23
പറങ്കിയണ്ടി	,,	60·0	20·0	80·0	33
ചായ	ദശലക്ഷം പൌണ്ട്	644·0	56·0	700·0	9

ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സൂചികസംഖ്യകൾ (അടിസ്ഥാനം 1949-50)

	1950-51	1955-56	1960-61
ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ.	91	111	129
എണ്ണക്കുരുക്കൾ.	99	108	137
കരിമ്പ് (ശക്കര)	114	118	144
പരുത്തി	106	162	213
ചണം	109	136	194
മലംചരക്കുകൾ ഉൾപ്പെടെ മറ്റു വിളവുകൾ	105	125	136
ആകെ ഭക്ഷ്യേതരധാന്യങ്ങൾ.	106	122	148
എല്ലാ ചരക്കുകളും	96	115	135

പല വികസനപരിപാടികളുടേയും പ്രവർത്തനംമൂലം ക്രൂഡതലായുണ്ടാകുന്ന ഉൽപ്പാദനശക്തികളെ പരിഗണിച്ച് രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ ഊഹക്കണക്കുകളാണിവയെല്ലാം. ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ച് പരിഗണിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഇവയാണ്:—

1. ആകെ ജനസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവ്.
2. നഗരജനസംഖ്യയിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവ്.
3. ആളോഹരി ഉപഭോഗം മെച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യകത.
4. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി നടപ്പാക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന നാണയപ്പെരുപ്പസമ്മർദ്ദത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ തടുക്കേണ്ട ആവശ്യകത.

5. ദേശീയവരുമാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയും വിതരണവ്യവസ്ഥയിലുണ്ടാകുന്ന പരിവർത്തനവും മൂലം ഭക്ഷ്യോപഭോഗരംഗങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന ഫലങ്ങളും.

ഇപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു നാണയപ്പെരുപ്പത്തിനുള്ള സാധ്യതകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നതും എല്ലാം പരിഗണിച്ചു് ചിലവിനുള്ള വിഭവമാർഗ്ഗങ്ങളും താരതമ്യേന കുറച്ചുമാത്രം നീക്കുപോക്കുകളുംക്ക വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ടു ഉയർന്ന കാർഷികലക്ഷ്യങ്ങളും നേടാൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം; അതു സാധ്യമാണ്. വിശിഷ്യും ദേശീയവികസനസമ്പ്രദായങ്ങളിലൂടെ ഓരോ ഗ്രാമത്തേയും ഓരോ കുടുംബത്തേയും സമീപിക്കുകയും ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളും നേടുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രദാനം, സേവനങ്ങളും, ഹ്രസ്വ–ദീർഘ–ഇടക്കാലങ്ങളിലേക്കുള്ള വായ്പ എന്നിവയേ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്കയെന്നതായിരിക്കണം ലക്ഷ്യം. ഉയർന്ന ഉല്പാദനലക്ഷ്യങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും അവയുടെ സാഫല്യം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനുംവേണ്ടി ഓരോ സംസ്ഥാനത്തേയും പ്രദേശത്തേയും വിളവുകളെന്തെല്ലാമാണെന്നതിനെ ആസ്പദമാക്കി അവിടങ്ങളിലെ കാർഷികപരിപാടികളെക്കുറിച്ചു് പഠിക്കാനാണു അസൂത്രണക്കമ്മീഷനും ഭക്ഷ്യ–കൃഷി വകുപ്പും ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇതോടെ ജലസേചനത്തിനുള്ള പരിപാടികളും, ദേശീയവികസനവും മറ്റു പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും.

അടുത്ത അഞ്ചുകൊല്ലക്കാലത്തു ഭക്ഷ്യോൽപ്പാദനം 100 ലക്ഷം ടൺ വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണു് ഇപ്പോൾ പരിപാടികളെടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഇന്നു് ഒരാൾ പ്രതിദിനം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണം 2200 കലോറി ആണു്. അതു 2450 കലോറിയായി വർദ്ധിക്കുമെന്നാണു പ്രതീക്ഷ. മുതിർന്ന ഓരോ ആൾക്കും 18.3 ഔൺസ് എന്ന കണക്കിലേക്കു ഉപഭോഗത്തോതു വർദ്ധിക്കുമെന്നാണു് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ആകെയുണ്ടാകുന്ന 100 ലക്ഷം ടൺ വർദ്ധനവിൽ ഏതാണ്ടു് 30–40 ലക്ഷം ടൺ അരിയും, 20–30 ലക്ഷം ടൺ ഗോതമ്പും, 15–20 ലക്ഷംടൺ പയറു വർഗ്ഗങ്ങളുമായിരിക്കും.

നേരത്തെ പറഞ്ഞ 100 ലക്ഷം ടൺ വർദ്ധനവു് സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ താഴെക്കാണുന്ന വികസനപരിപാടികളും മൂലമായിരിക്കും.

	(ദശലക്ഷം ടൺ)
വൻകിട ജലസേചനം.	2·4
ചെറുകിട ജലസേചനം.	1·8
വളങ്ങളും.	2·5
നല്ല വിത്തുകളും.	1·0
ഭൂമി തെളിച്ചെടുക്കലും വികസനവും.	0·8
കൃഷിക്കാര്യങ്ങളിലുള്ള പൊതുവികസനങ്ങളും.	1·5
ആകെ	10·0

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 210 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ ജലസേചനം ലഭിക്കുമെന്നാണു് പ്രതീക്ഷ—വലുതും ഇടത്തരവുമായ പദ്ധതികൾവഴി 120 ലക്ഷം ഏക്കറും ചെറുകിടപദ്ധതികൾ വഴി 90 ലക്ഷമേക്കറും.

നൈട്രോജനസ് വളത്തിന്റെ ഉപഭോഗം 1955-ൽ 610,000 ടൺ നിന്നതു് 18 ലക്ഷം ടണ്ണിൽ അധികമാക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഫോസ്ഫേറിക്ക് വളങ്ങളുടേയും ഉപഭോഗം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണു്. എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും പച്ചിലവളവും പിണ്ണാക്കും മറ്റു വളങ്ങളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. മലമൂത്രങ്ങളും, നഗരങ്ങളിലെ കംപോസ്റ്റു് എന്നിവയേയും ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള പരിപാടികളും പദ്ധതിയിലുണ്ടു്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പദ്ധതിയിൽ, 93000 ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന 3000 വിത്തുകൃഷികേന്ദ്രങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാനുള്ള പരിപാടികളുണ്ടു്. ഓരോ ദേശീയവികസനസർവീസ് ബ്ലോക്കിലും ഓരോ വിത്തുകൃഷിയിടവും വിത്തുകലവറയും വീതമുണ്ടാകുമെന്നു പൊതുവേ പറയാം. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിത്തുകലവറകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടികളും പല സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ആവിഷ്ക്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 15 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമി തെളിച്ചെടുത്തു് കൃഷിക്കുപയുക്തമാക്കുന്നതാണു്. കർഷകനും കേന്ദ്രത്തിലേയും സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും ട്രാക്ടർ സംഘടനകളും മറ്റു കേന്ദ്രങ്ങളും എല്ലാം ചേർന്നു് 20 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലം കൂടുതൽ ഫലപുഷ്ടമാക്കാൻ ശ്രമിക്കും.

ജലസേചനപരിപാടികൾ ധാരാളം തുടങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആകെ ഭൂമിയിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗത്തിനു ഇനിയും മഴയെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതായി വരും. അതുകൊണ്ടു് ഈർപ്പം കൂടാതെ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ അധികമായി നടപ്പാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. പ്രത്യേകിച്ചു്, വെള്ളവും മണ്ണും ഒലിച്ചുപോകാതെ സംരക്ഷിക്കാൻ ബണ്ടുകൾ കെട്ടുന്നതിനു് ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകളിലും സാമൂഹ്യവികസന പദ്ധതികളിലും പ്രോത്സാഹനം നൽകപ്പെടും.

സസ്യസംരക്ഷണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ഊർജ്ജിതം കൂട്ടും. ഇന്നുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതും അഞ്ചു പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങൾ തുറക്കുന്നതുമാണു്.

കൂടുതൽ സൗകര്യപ്രദങ്ങളായ പുതിയതരം പണിയായുധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ ഭക്ഷ്യ-കൃഷിവകുപ്പിൽനിന്നു് നടപ്പാക്കുന്നതാണു്. മറ്റും ഒവിലുകൂ നല്ല കാർഷികോപകരണങ്ങൾ കൃഷിക്കാർക്കു കിട്ടുമാറാക്കാനുള്ള പദ്ധതികൾ സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടുകളും നടപ്പാക്കണം.

ഏകദേശം 500,000 ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള പഴത്തോട്ടങ്ങൾ നന്നാക്കണമെന്നും 200,000 ഏക്കറിലധികം സ്ഥലത്തു് പുതു തോട്ടങ്ങൾ തുടങ്ങണമെന്നുമാണു് സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പദ്ധതികൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്. വിത്തുകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും കൃഷിക്കാർക്കു വിത്തുകളും തൈയ്കളും കടമായി കൊടുത്തും പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവരുടെ വിപണനസഹകരണസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചും പച്ചക്കറിക്കൃഷിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണമെന്നാ

ണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഉരുളക്കിഴങ്ങുകൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ സംസ്ഥാന ഗവണ്മേണ്ടുകളും പരിപാടികളും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പഴങ്ങളും പച്ചക്കറികളും കേടുകൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്കും പ്രോത്സാഹനം നൽകും. അങ്ങിനെ കേടുകൂടാതെ ടിന്നുകളിലാക്കിയ പഴങ്ങളുടേയും പച്ചക്കറികളുടേയും കയറ്റുമതി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുമാലോചനയുണ്ട്.

ഗവേഷണവും പരിശീലനവും

കുറച്ചു പുരോഗമിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ദേശീയവികസനസമ്പ്രദായപ്രദേശങ്ങളിലും സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതിപ്രദേശങ്ങളിലും കൃഷിക്കാർ ഗവേഷണഫലങ്ങളെ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുകയും കൂടുതൽ ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പഴയതും പുതിയതുമായ പ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യകത ഈ രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് കൂടുതലായിത്തീരും. കൃഷിവകുപ്പുകളും സ്ഥാപനങ്ങളും അതു നിവർത്തിക്കാൻ തയ്യാറാവണം. ഗവേഷണഫലങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ ഇപ്പോഴും കാലതാമസമുണ്ടാകുന്നു. മാത്രമല്ലാ, സാധാരണ കൃഷിക്കാരുടെ ദൈനംദിനാനുഭവങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും ഒന്നും, ഗവേഷകന്മാർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും മറ്റൊന്നും എന്ന നിലയാണിന്നു്. ഗവേഷണത്തെ വികസനപരിപാടികളുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധവേണമെന്നും മൗലികപ്രശ്നങ്ങളിലെ ഗവേഷണപ്രവർത്തനം തുടരണമെന്നുമാണു രണ്ടാം പദ്ധതി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. കേന്ദ്രം, സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടുകളും, കൃഷിഗവേഷണത്തിനുള്ള ഇൻഡ്യൻകൗൺസിൽ, കാർഷിക കോളേജുകളും, സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ മറ്റു സ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവയെല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തേണ്ടതാണിതു്.

ഭക്ഷ്യ-കൃഷിവകുപ്പും കേന്ദ്രഉല്പന്ന കമ്മിറ്റിയുംകൂടി ചില പരിപാടികളും രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ ഗവേഷണപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി പദ്ധതി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ളതു് 4 കോടി രൂപയാണു്. സംസ്ഥാനപദ്ധതികളിലും ധാരാളം ഗവേഷണപരിപാടികളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യൻ കൃഷിഗവേഷണസ്ഥാപനം, കേന്ദ്രഅരിഗവേഷണസ്ഥാപനം, ഉരുളക്കിഴങ്ങ് ഗവേഷണസ്ഥാപനം, കരിമ്പുകൃഷിഗവേഷണസ്ഥാപനം എന്നിവയും, പരുത്തി, കരിമ്പു്, പുകയില, എണ്ണക്കുരുക്കൾ, ചണ, നാളികേരം, അരക്കു്, അടക്ക എന്നിവക്കുള്ള കേന്ദ്ര ഉല്പന്നക്കമ്മിറ്റികളും അവരവരുടെ രംഗങ്ങളിൽ ഗവേഷണങ്ങളും വിവരാന്വേഷണങ്ങളും നടത്താൻ പദ്ധതികളും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

1954-55 ൽ നാല് കാർഷിക-സാമ്പത്തിക ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. കൃഷിയുടെ സാമ്പത്തികവശങ്ങളേക്കുറിച്ചു് ഈ കേന്ദ്രങ്ങളും പഠിച്ചുവരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ഇത്തരം രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങൾകൂടി സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

ബീഹാർ, രാജസ്ഥാൻ, തിരു-കൊച്ചി എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കാർഷിക കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് അടുത്ത കാലത്തു് സഹായങ്ങളും നൽകുകയുണ്ടായി. ആസാം, ഹൈദ്രബാദ്, മദ്രാസ്, മദ്ധ്യപ്രദേശ്, പഞ്ചാബ് എന്നീ

സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇന്നു നിലവിലുള്ള കാളേജുകൾ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മദ്ധ്യപ്രദേശത്തു രണ്ടു പുതിയ കാളേജുകൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ കാർഷിക കാളേജുകളുടെ എണ്ണം ഇന്നു ആകെ 28 ആയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കു് ആവശ്യമെന്നു കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ള 6,500 കാർഷിക ബിരുദധാരികൾ ഈ കാളേജുകളിൽനിന്നു പുറത്തുവരുന്നതായിരിക്കും. ഗ്രാമസേവകരുടെ പരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി ഇന്നു 54 അടിസ്ഥാനകാർഷികസ്കൂളുകളും 44 വികസനകേന്ദ്രങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇനിയും പുതിയതായി 25 അടിസ്ഥാനസ്കൂളുകളും 21 വികസനകേന്ദ്രങ്ങളും വികസനകേന്ദ്രങ്ങളോടുചേർന്ന 16 അടിസ്ഥാന കാർഷികശാഖകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതാണു്.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു്, കാഷ്കോല്പന്ന വിപണന ആക്ടു് അനുസരിച്ചുള്ള നിയന്ത്രിതകമ്പോളങ്ങളുടെ എണ്ണം 450 ൽ നിന്നു 900 ആക്കുന്നതാണു്. കയറുമതിക്കുവേണ്ടി പല ഉല്പന്നങ്ങളേയും നിർബ്ബന്ധിതമായി തരം തിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടിയും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പപ്പോഴത്തെ കൃത്യമായ കമ്പോളവിവരങ്ങളും കിട്ടുന്നതിലുള്ള വിഷമംമൂലം കൃഷിക്കാർക്കും ഭരണാധികാരികൾക്കും അനേകം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളുണ്ടു്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടെ കൃഷിക്കാർക്കുവേണ്ടി, ഒരു അഖിലേന്ത്യാകമ്പോളവാർത്താ സർവ്വീസ് സ്ഥാപിക്കാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 14

മൃഗസംരക്ഷണവും മത്സ്യവ്യവസായവും

ഗ്രാമീണ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ വികസനക്കാര്യത്തിൽ മൃഗപരിപാലനം, പാൽവ്യവസായം എന്നിവയ്ക്ക് നൽകാൻ കഴിവുള്ള സംഭാവന വലുതാണ്. അതിൽ വളരെ കുറഞ്ഞൊരു ഭാഗം മാത്രമേ ഇപ്പോഴും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിവരുന്നുള്ളൂ. കന്നുകാലികളുടെ ഇനം നന്നായിരിക്കേണ്ടത് ഗ്രാമീണസമ്പന്നിലയുടെ പരമപ്രധാനമായ ഒരാവശ്യമാകുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഈ രംഗങ്ങളിൽ മുമ്പത്തേക്കാളധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് മൃഗപരിപാലനത്തിനും പാൽവ്യവസായത്തിനുമായി 56 കോടി രൂപാ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്.

തീറ്റ കൊടുക്കുവാനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും വെച്ചുകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ ഇന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്ത് രക്ഷിക്കാവുന്നതിലധികം കന്നുകാലികളുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം കന്നുകാലികൾക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള വയ്ക്കോലേ ഇവിടെയുള്ളൂ. പുല്ല്, പിണ്ണാക്ക് തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളും അതുപോലുമില്ല. ഇങ്ങിനെ രൂക്ഷമായ തീറ്റക്ഷാമം പശുവിൽനിന്നുള്ള ആദായത്തെ ബാധിക്കാതെ തരമില്ല. കുറെക്കാലംകൊണ്ട് കുമിഞ്ഞുകൂടുന്ന വിഷമതകളാണിവ. അതിനും പുറമെ, മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണാവശ്യങ്ങളും കൂടിക്കൂടി വരുന്നതോടെ മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളായി മാറേണ്ടതായും വരുന്നു. മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളും കൃഷിവിളകളിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ഉപോൽപ്പന്നങ്ങളുമാണ് ഇതുവരെ കന്നുകാലികളെ രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നത്. കൃഷിസമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു മാറ്റം വരുത്തിയാലേ കന്നുകാലിവളർത്തലിന് ഇനി ഭാവിയുള്ളൂ. കർഷകർ നിലങ്ങളിൽത്തന്നെ കന്നുകാലിത്തീറ്റയും വളർത്തിയെടുത്തേ പറ്റൂ. കാർഷികപുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ രീതി നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

ക്ഷാമബാധകളും പകർച്ചവ്യാധികളും ഫലപ്രദമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടതോടെ, സാധാരണഗതിയിൽ തന്നെ കന്നുകാലികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. അടുത്തകാലത്ത് ഗോവധം പാടേ നിരോധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള നടപടികൾമൂലം ഇനിയും കന്നുകാലികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കും. ഗോവധം നിരോധിക്കുമ്പോൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾ, കന്നുകാലിത്തീറ്റയുടെ ലഭ്യത, ഗവർമ്മെൻറിന്റെ കുറഞ്ഞൊരു സഹായത്തോടും പൊതുജനങ്ങളുടെ പിൻതുണയോടുംകൂടി മച്ചിപ്പശുക്കളേയും പ്രയോജനമില്ലാത്ത മറ്റു കന്നുകാലികളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ സന്നദ്ധസംഘടനകളുടെ സഹകരണം എത്രമാത്രം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതു്, എന്നീ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ആലോചിക്കണം.

സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കന്നുകാലികളുടെ ഇനം നന്നാക്കാനുള്ള പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതു മുഖ്യമായും "കേന്ദ്രഗ്രാമപദ്ധതി" മുഖേനയാണ്. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുന്ന ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് പ്രവർത്തനങ്ങൾ നട

പ്പാക്കുകയെന്നതാണിതിന്റെ ഉദ്ദേശം. വിത്തുകാളകളുടെ വൃഷണഛേദം, കൃത്രിമഗർഭോൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങൾ വഴിക്കുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ധനസഹായത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കന്നിൻകുട്ടികളെ വളർത്തുക, സഹകരണസംഘങ്ങൾ വഴിയായി കന്നുകാലിത്തീറ്റക്കുള്ള സാധനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ഗോരസവില്പന നടത്തുവാനും ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുക എന്നിവയെല്ലാമാണ് കേന്ദ്രഗ്രാമപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പരിപാടികൾ. കൃത്രിമഗർഭോൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇണ ചേക്കാൻ പാകത്തിലുള്ള 5000 പശുക്കളെ "തട്ടിപ്പിക്കാൻ" കഴിയണമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 600 കേന്ദ്രഗ്രാമങ്ങളും 150 കൃത്രിമഗർഭോൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 1258 കേന്ദ്രഗ്രാമങ്ങളും, 245 കൃത്രിമഗർഭോൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളും 254 വികസനകേന്ദ്രങ്ങളും തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. കന്നുകാലിത്തീറ്റയുടെ കാര്യത്തിലാണ് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് രാജ്യത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും "റിണ്ടർ പെസ്റ്റ്" എന്ന കന്നുകാലിരോഗം നിശ്ശേഷം നിർമ്മാർജനം ചെയ്യാനുള്ള പരിപാടികളും നടപ്പാക്കും. കന്നുകാലിചികിത്സക്ക് 1900 മൃഗചികിത്സാലയങ്ങൾകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

പാൽവ്യവസായം

ഭാരതത്തിൽ ശരാശരി ഒരാൾക്ക് കഴിക്കാൻ കിട്ടുന്നത് 5 ഔൺസ് പാലാണ്. ഏറ്റവും മിതമായ പോഷകാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 15 ഔൺസ് പാലെങ്കിലും കഴിക്കണമെന്നാണ് കണക്ക്. അപ്പോൾ പാൽ വിതരണം വളരെയധികം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകമായ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെങ്കിലും പത്തു പന്ത്രണ്ടു വർഷം കൊണ്ട് ക്ഷീരോൽപ്പാദനം മുപ്പതോ നാല്പതോ ശതമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശം. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലെ പാൽവിതരണം അടുത്തകാലത്തൊന്നും വല്ലാത്ത പ്രശ്നമായിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വേണ്ടിടത്തോളം നല്ല പാല്, പാൽക്കച്ചവടക്കാർക്കും പാൽ വാങ്ങുന്നവർക്കും നഷ്ടമില്ലാത്ത വിലക്ക് പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ മുൻനിർത്തി രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് പട്ടണങ്ങളിൽ 36 പാൽവിതരണകേന്ദ്രങ്ങളും ക്രീമെടുക്കാനുള്ള 12 സഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളും വെണ്ണ, പാൽപ്പൊടി എന്നിവ ഉണ്ടാക്കാനുള്ള 7 കേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിക്കും. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ ഏഴു കേന്ദ്രങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളിലാണ് തുടങ്ങുക. ക്ഷീരബോർഡുകൾ തുടങ്ങിയ ഔദ്യോഗികവകുപ്പുകളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്ന് പാൽ വാങ്ങി പട്ടണങ്ങളിൽ വിതരണം നടത്തും. ബോംബെയിൽ ആരെയിൽ ഒരു വമ്പിച്ച ക്ഷീരോൽപ്പാദനകേന്ദ്രം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കൽക്കത്തയിലെ ഹരീംഘട്ടത്തിലും അത്തരമൊന്നു ആരംഭിക്കാനുള്ള നടപടികൾ പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത്, കന്നുകാലികളുടെ ഇനം നന്നാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രത്യേകം ചില കേന്ദ്രങ്ങൾ തുടങ്ങുവാനുമുദ്ദേശമുണ്ട്.

മറ്റു പരിപാടികൾ

ചെമ്മരിയാടുകളെ ക്രൂരമായി വളർത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയും കമ്പിളിനിർമ്മാണം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും 396 വികസനകേ

ന്നുങ്ങളും വൻതോതിലുള്ള ചെമ്മരിയാട്ടുവളർത്തലിനായി 3 പദ്ധതികളും തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

കോഴി, താറാവ് തുടങ്ങിയവയുടെ വളർത്തൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി 500 വികസനകേന്ദ്രങ്ങളും 4 വളർത്തൽകേന്ദ്രങ്ങളും തുടങ്ങുന്നതാണ്. ദേശീയ,സാമൂഹ്യ,വികസനപദ്ധതിപ്രദേശങ്ങളിൽ കോഴി, താറാവ് എന്നിവ വളർത്തുന്നതിനു കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹനം നൽകും. നല്ലയിനം നാടൻ പിടക്കോഴികളുടെ എണ്ണം 50 ശതമാനംകൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും മുട്ടയുടെ പ്രതിവ്യക്തി ലഭ്യത പ്രതിവർഷം 20 ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുമാണുദ്ദേശം. ഇപ്പോൾ പ്രതിവ്യക്തിലഭ്യത 4 മാത്രമാണ്.

ദേശീയാടിസ്ഥാനത്തിലും മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിലും സാംസ്ഥാനികാടിസ്ഥാനത്തിലും ഉള്ള വിപുലമായ ശാസ്ത്രീയഗവേഷണത്തെ മുൻനിർത്തിവേണം മൃഗപരിപാലനപരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാൻ. ഭാരതമൃഗചികിൽസാഗവേഷണസ്ഥാപനം, ദേശീയ ക്ഷീരഗവേഷണസ്ഥാപനം തുടങ്ങി അഖിലഭാരതപ്രാധാന്യമുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അടിസ്ഥാനപരമായ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും. കൂടാതെ, കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് നാലു മേഖലാഗവേഷണാലയങ്ങൾകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

രണ്ടാം പദ്ധതി നടപ്പാക്കുന്നതിന് മൃഗചികിത്സയിൽ ബിരുദം നേടിയിട്ടുള്ള 5000 പേരെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഇന്നുള്ള മൃഗചികിത്സാപരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ 2750 പേരാണ് പഠിപ്പുതീർന്നിറങ്ങാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളത്. ഈ കുറവു പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാലു പുതിയ കാളേജുകൾകൂടി തുടങ്ങുന്നതും അഞ്ചു കാളേജുകളിൽ രണ്ടാമതൊരു ഷിഫ്റ്റ് പഠനംകൂടി ഏർപ്പെടുത്തുന്നതുമായിരിക്കും. ക്ഷീരവ്യവസായംസംബന്ധിച്ച ഒരു കോളേജു തുടങ്ങാനും ആലോചനയുണ്ട്.

മീൻപിടുത്തവും മത്സ്യവ്യവസായവും

പന്ത്രണ്ടു കോടി രൂപയാണ് ഇതിലേക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. മീൻപിടുത്തം ഇന്നത്തേതിന്റെ ഊന്നിൽ ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിക്കുമെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു.

ഉൾനാട്ടിലെ മീൻപിടുത്തം, പ്രത്യേകിച്ചും പശ്ചിമബങ്കാൾ, ഒറീസ്സാ, മദിരാശി എന്നിവിടങ്ങളിൽ, വികസിപ്പിക്കാൻ പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മീൻപിടുത്തം വികസിപ്പിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച പരിപാടികളിൽ ഏറിയപങ്കും സമുദ്രത്തിൽ നിന്നുള്ള മീൻപിടുത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുതാണ്. ഇതിൽ സാങ്കേതികവികസനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും വലിയൊരു മുതൽമുടക്കുണ്ടുതു്. എന്നാൽ മീൻപിടുത്തത്തൊഴിലാളികളാണ് ഈ വ്യവസായത്തിന്റെ ജീവനാഡിയെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അവരുടെ കായ്ക്കുത്തിൽ വേണ്ടതു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ തൊഴിലും സാമൂഹ്യജീവിതവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ ബഹുമുഖങ്ങളായ പരിപാടികളുണ്ടാകണം. മീൻപിടുത്തത്തൊഴിലാളികളുടെ സാമൂ

ഹ്യവികസനം സംഘടനാപരവും സാങ്കേതികവുമായ ചില പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. മത്സ്യവ്യവസായം പ്രധാന തൊഴിലായിട്ടുള്ള ഗ്രാമങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒരു സമീപനമാണ് മത്സ്യവ്യവസായവികസനകാര്യത്തിൽ അംഗീകരിക്കേണ്ടത്.

മത്സ്യസംഭരണം, കയറ്റിറക്കുമതി, വില്പന എന്നിവയുള്ള ഏർപ്പാടുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നത്രേ മുക്കുവഗ്രാമങ്ങളുടെ സമ്പൽസ്ഥിതി. മീൻപിടുത്തത്തൊഴിലാളികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അവരുടെ നിത്യാവശ്യങ്ങൾക്കും തൊഴിലിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾക്കുമെല്ലാം ഇടത്തട്ടുകാരായ ആളുകളോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരാണ്. അതുകൊണ്ട് സമുദ്രത്തിൽ നിന്നുള്ള മീൻപിടുത്തവും, ആ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളുടെ പുനഃസംവിധാനവും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ വേണം സാധിക്കാൻ.

സമുദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള മീൻപിടുത്തം വികസിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മുഖ്യമായും നാലുവിധത്തിലുള്ള പരിപാടികളാണ് നടപ്പാക്കേണ്ടത്.

1. മീൻപിടുത്തസമ്പ്രദായങ്ങളെത്തന്നെ പരിഷ്ക്കരിക്കുക.
2. പുറംകടലിലെ മീൻപിടുത്തം വികസിപ്പിക്കുക.
3. മീൻപിടുത്തക്കപ്പലുകൾക്കും മറ്റും കയറിക്കിടക്കാൻ തുറമുഖസൌകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക.
4. മത്സ്യം അയയ്ക്കുക, സംഭരിക്കുക, വിറ്റഴിക്കുക, വിവിധ രൂപത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ വേണ്ടവിധം സംഘടിപ്പിക്കുക.

ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്ന വള്ളംകൊണ്ട് തീരത്തുനിന്ന് ഏഴോ പത്തോ മൈൽ അപ്പുറം പോയി മീൻപിടിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പുറംകടലിലെ മീൻപിടുത്തം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ വള്ളങ്ങൾ യന്ത്രവല്കരിക്കുകയും പരിഷ്കൃതമായ മീൻപിടുത്തരീതികൾ നടപ്പാക്കുകയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള സൌകര്യങ്ങൾ വിപുലമാക്കാൻ പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ബോംബെയിലെ പുറംകടൽ മീൻപിടുത്ത സ്റ്റേഷന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുക, 40 ഫാതം (240 അടി) ആഴമേഖലക്കപ്പുറത്ത് മീൻപെരുപ്പമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുക, പടിഞ്ഞാറൻ തീരത്തും കിഴക്കൻ തീരത്തും പരീക്ഷണാർത്ഥം മീൻപിടുത്തം നടത്തുകയും പറ്റിയ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുക, കൊച്ചി, വിശാഖപട്ടണം, പോർട്ട്ബ്ലയർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ മീൻപിടുത്തപരീക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക എന്നിവയെല്ലാമാണ് മറ്റു പരിപാടികൾ. മീൻപിടുത്തസൌകര്യങ്ങൾക്കായി പുതിയ തുറമുഖങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും ഇപ്പോഴുള്ള തുറമുഖങ്ങളിൽ മീൻപിടുത്തക്കപ്പലുകൾക്ക് കയറിക്കിടക്കാൻ വേണ്ട സൌകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ട്രാൻസ്പോർട്ട് സൌകര്യങ്ങൾ, മീൻ കേടുവരാതെ തണുപ്പിച്ചു സൂക്ഷിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ എന്നിവയിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൂരസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു പച്ച മീൻ അയയ്ക്കുന്നതിന് ശീതീകരണസൌകര്യങ്ങളുള്ള 20 റെയിൽവേവാഗണു

കരം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതും പല സ്ഥലങ്ങളിലും ശീതീകരണകേന്ദ്രങ്ങരം തുടങ്ങുന്നതുമാണ്. സഹകരണസംഘങ്ങരം മുഖേനയായിരിക്കും ഈ കേന്ദ്രങ്ങരം പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. മത്സ്യവ്യവസായത്തെ ചുറ്റിയുള്ള ഉപവ്യവസായങ്ങരം വികസിപ്പിക്കാനും വേണ്ട നടപടികരം കൈക്കൊള്ളും.

ഗവേഷണം, പരിശീലനം എന്നിവയ്ക്കുള്ള വിപുലമായ ഒരു പരിപാടിയും പദ്ധതിയിലുണ്ട്. ഉരംനാടൻ ജലാശയങ്ങളിലെ മീൻപിടുത്തം വികസിപ്പിക്കുക, മീൻകൃഷി നടപ്പാക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മീൻപിടിത്തത്തിനുള്ള വല, മറ്റുപകരണങ്ങരം എന്നിവയുടെ ആകൃതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു വേണ്ട പ്രവർത്തനങ്ങരം നടത്താനും വലകളും മറ്റും നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള സാധനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അന്വേഷണം നടത്താനും മറ്റുമായി ഒരു ഫിഷറിടെക്നോളജിക്കൽ സ്റ്റേഷൻ നിർമ്മിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 15

വനങ്ങളും മണ്ണൊലിപ്പുതടയലും

വനങ്ങൾ

ഭൂമുഖത്തിന്റെ ശരിയായൊരംശം സ്ഥിരമായ വനംകൊണ്ടു മൂടിക്കിടക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. ഏതു പ്രദേശത്തും കുറേഭാഗം വനമായി കിടക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതു് ഏതെങ്കിലും പ്രകാരത്തിൽ നശിപ്പിക്കാനിടവരുത്തരുതു്. ഭാരതത്തിൽ ഭൂമിയുടെ 22 ശതമാനം സ്ഥലമാണു് കാടായിക്കിടക്കുന്നതു്. 1952-ലെ ദേശീയവനനയപ്രമേയത്തിൽ 33 ശതമാനം സ്ഥലത്തു വനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണു് നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. കൂടാതെ വനമായി കൊള്ളിച്ചിരുന്ന പല പ്രദേശങ്ങളിലും വേണ്ടതു തടികളില്ല; ഭാരതത്തിലെ വനങ്ങളുടെ കായ്ം പൊതുവേ അങ്ങിനെതന്നെയാണു്. വെട്ടിത്തെളിച്ചും മറ്റും നശിപ്പിച്ച വനങ്ങൾ ഇന്നു് പേരിനുമാത്രം കാടുകളാണെന്നേയുള്ളു. വ്യവസായവൽക്കരണത്തിലുള്ള പുരോഗതിമൂലം വനവിഭവങ്ങൾക്കു ആവശ്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ വനവികസനത്തിനു് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുള്ളതു്.

വനം സംബന്ധിച്ച നയത്തിനു് രണ്ടു പ്രധാന വശങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നു്, കുറേക്കാലംകൊണ്ടു് വനവിഭവങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിക്കുക; രണ്ടു്, അടിയന്തിരമായി ആവശ്യമുള്ള തടി ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുക. കൂടുതൽ പ്രദേശത്തേയ്ക്കു് വനം വ്യാപിപ്പിക്കുകയും, അതിൽനിന്നുള്ള ആദായം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്നതു് ഒരു ദീർഘപദ്ധതിയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു ദീർഘകാലപദ്ധതിക്കു് കുഴപ്പമൊന്നും വരുത്താത്തവിധവും, എന്നാൽ അടിയന്തിരാവശ്യങ്ങൾ നേടത്തക്കരീതിയിലും ഹ്രസ്വകാല നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് വനം വച്ചു പിടിപ്പിക്കുക, വനപ്രദേശങ്ങളിൽ ഗതാഗതസൌകര്യമുണ്ടാക്കുക, ചെറുതരം തോട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക, എന്നു തുടങ്ങി പല പരിപാടികളും നടപ്പാക്കുകയുണ്ടായി. 75000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തു് വനം വച്ചു പിടിപ്പിച്ചു. വനത്തിൽക്കൂടി 3000 മൈൽ റോഡ് പുതുതായി പണിയുകയും അറ്റകുറ്റം തീർത്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വകാര്യഉടമയിലായിരുന്ന രണ്ടു കോടി ഏക്കറോളം സ്ഥലം ഗവൺമെൻറിനിയന്ത്രണത്തിൽ വന്നു. അതിനും പുറമെ കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങളിൽ വികസനപരിപാടികൾ നടപ്പാക്കി. തീപ്പെട്ടിത്തടിവളർത്തൽ പ്രതിവർഷം 3000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തേയ്ക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഡെറാഡൂണിലെ വനഗവേഷണസ്ഥാപനത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വളരെയേറെ വികസിപ്പിച്ചു.

പരിപാടികൾ

വനവികസനത്തിന് 27 കോടിരൂപയും, മണ്ണൊലിപ്പു തടയുന്നതിന് 20 കോടിരൂപയുമാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ 13 കോടിരൂപയായിരുന്ന ഇതിനുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിരുന്നതു്. പ്രവർത്തനപരിപാടികളിൽ താഴെ പറയുന്നവ ഉൾപ്പെടുന്നു.

1. തെളിഞ്ഞുപോയവയും, അടുത്തകാലത്തു് ഗവൺമെൻറിനിയന്ത്രണത്തിൽ വന്നവയുമായ 380000 ഏക്കർ കാട്ടുപ്രദേശത്തു് വേണ്ടവിധം വനം വളർത്തുക.
2. തോട്ടങ്ങളുടെ കരയ്ക്കും, റോഡുകളുടെ ഇരുവശങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലും മറവും മരം വച്ചുപിടിപ്പിക്കുക.
3. തേക്കു തുടങ്ങിയ വാണിജ്യപ്രധാനങ്ങളായ വൃക്ഷങ്ങളും 50000 ഏക്കർ വനത്തിൽ നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക.
4. തീപ്പെട്ടിത്തടിയ്ക്കുള്ള മരങ്ങളും 50000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തുകൂടി നടുക.
5. തുകൽ ഉൗറയ്ക്കിടുന്നതിനും കടലാസ്സു് വ്യവസായത്തിനും മറവും പ്രയോജനപ്പെടുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും 13000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തു നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക.
6. വനങ്ങളിൽ 7400 മൈൽ റോഡ് പുതുതായി പണിയുകയോ, അറ്റകുറ്റം തീർത്തുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുക.
7. മരം മുറിച്ചെടുക്കുന്നതിനും മറവും പരിഷ്കൃതമായ രീതികളും നടപ്പാക്കുക.
8. രണ്ടാംതരം മരങ്ങളും രാസപ്രയോഗങ്ങളുംകൊണ്ടും മറവു സംസ്കരണരീതികളുംകൊണ്ടും കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്രദമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് കേന്ദ്രഗവൺമെൻറ് മൂന്നോ നാലോ തടിസംസ്കരണശാലകളും ആരംഭിക്കും. സംസ്ഥാനഗവർമെൻറുകളും ഇത്തരം 10 ചെറിയ സംസ്കരണശാലകളും ആരംഭിക്കുന്നതാണു്.
9. 2000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തു് ഔഷധികളും നട്ടുപിടിപ്പിക്കുക.
10. വനവിഭവങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് സർവ്വേകളും ഏർപ്പെടുത്തുക.

വനവിഭവങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചു് വനംതൊഴിലാളികളുടെ സഹകരണസംഘങ്ങളും ധാരാളമായി തുടങ്ങേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വനംവകുപ്പിൽ നിന്നു് അവർക്കു് അനുഭവപൂർവ്വമായ നേതൃത്വം നൽകണം. ഇപ്പോൾ കൺട്രാക്ടർമാർ തട്ടിയെടുക്കുന്ന ലാഭം തൊഴിലാളികൾക്കു തന്നെ ലഭിക്കാൻ ഇടവരുത്തേണ്ടതാണാവശ്യം.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ വനഗവേഷണപരിപാടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഡെറാഡൂണിലേയും കോയമ്പത്തൂരെയും ബാംഗ്ലൂരിലേയും ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ ചെയ്യേണ്ട പല പദ്ധതികളും ഉൾപ്പെടുന്നു.

വനവികസനം, ഭരണം എന്നിവ ഏകീകരിക്കുന്നതിനും വനവിഭവങ്ങളും സംബന്ധിച്ച സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുശേഖരണം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും കമ്പോളം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മണ്ണറപ്പിക്കൽ

മണ്ണൊലിപ്പ് അതിശക്തിയായി ബാധിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അതു തടയാൻവേണ്ടി രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 30 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്ത് പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തും. 20 ലക്ഷം ഏക്കർ കാർഷികഭൂമിയിൽ മണ്ണറപ്പിക്കൽ പരിപാടി നടപ്പാക്കാനാണുദ്ദേശം. 350000 ഏക്കർ മണൽപ്രദേശത്ത്, കാറടിച്ചു മണ്ണു പറന്നുപോകുന്നതു തടയാനും നടപടികളെടുക്കും. വനം നട്ടുപിടിപ്പിക്കൽ, കാട്ടുതീ നിയന്ത്രിക്കൽ തുടങ്ങിയ പരിപാടികളും പ്രധാന നദീതടപദ്ധതിപ്രദേശങ്ങളിൽ 330000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തും കുന്നിൻപ്രദേശങ്ങളിൽ 170000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തും താഴ്വാരങ്ങളിൽ 150000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തും തരിശുഭൂമിയിൽ 100000 ഏക്കറിലും നടപ്പാക്കുന്നതാണ്.

1953ൽ ആരംഭിച്ച ഒരു കേന്ദ്ര സോയിൽ കൺസർവേഷൻ ബോർഡിനു പുറമേ എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ അത്തരം ബോർഡുകളും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മണ്ണറപ്പിക്കൽ സംബന്ധിച്ച നിയമനിർമ്മാണത്തിന് കേന്ദ്രബോർഡിൽനിന്നും ഒരു ബില്ല് സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഡെറാഡൂൺ, കോട്ടാ, ബല്ലാറി, ഉട്ടക്കമണ്ട്, വസാദ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ മണ്ണറപ്പിക്കൽ സംബന്ധിച്ച അഞ്ചു ഗവേഷണപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പല പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും പഠിക്കാനായി ജോധ്പൂരിൽ ഒരു ഗവേഷണകേന്ദ്രവും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കർഷകർക്ക് സഹീകാര്യമായ രീതികളും സാങ്കേതികനിലവാരത്തിനിടിവുതട്ടാതെ തന്നെ രൂപീകരിക്കുകയെന്നതിലാണ് ഈ ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളും ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിൽ നിരീക്ഷണസർവ്വേകളും ഏർപ്പെടുത്താൻ ഉദ്ദേശമുണ്ട്.

മണ്ണറപ്പിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച സാങ്കേതികവശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണത്തോടൊപ്പം തന്നെ മണ്ണറപ്പിക്കൽ സമ്പ്രദായങ്ങളും ഗ്രാമീണരുടെയിടയ്ക്ക് പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും, അവ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനും വേണ്ട പരിപാടികളുംകൂടി കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ഥലംമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നുള്ള കൃഷിസമ്പ്രദായം, ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള മേച്ചിൽ എന്നിവ തുടങ്ങി മണ്ണൊലിപ്പു നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ചില പരിപാടികളും ഗ്രാമീണസമ്പന്നിലയിലും ജീവിതരീതിയിലും വലിയ മാറ്റങ്ങളും ഉളവാക്കും. അപ്പോൾ ആളുകൾ അതിനൊപ്പിച്ചു ജീവിതരീതി ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. മണ്ണൊലിപ്പുനിവാരണപരിപാടി നടപ്പാക്കുന്നതോടൊപ്പം അതു സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ആളുകളെ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള പദ്ധതികളുംകൂടി തുടങ്ങണം. സ്ഥലംമാറി കൃഷിചെയ്യുന്ന ആദിവാസികളുടെ കാര്യത്തിൽ, അവരെ തങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികഘടനകളെ

പ്പററി ബോധമുള്ളവരാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഇതുപോലുള്ള ബോധനപരിപാടികളും സഹായപരിപാടികളും ദേശീയവികസനസംവ്വീസ്സുവഴിയായി നടപ്പാക്കുന്നതായിരിക്കും ഏററവും നല്ലത്. ഇതു് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടൊരു കാര്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ രാജ്യത്തെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ അൻപതു്; അറുപതു ശതമാനത്തോളം പ്രദേശത്തും കാർഷികോല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള ഏററവും ആശാവഹമായ പരിപാടിയാണ് മണ്ണറപ്പിക്കൽ നടപടി. സാങ്കേതികോപദേശവും, മേൽനോട്ടവും, വായ്പകളും നൽകി അതു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. അതോടൊപ്പം, ജനങ്ങൾക്കുതന്നെ ഇത്തരം പരിപാടികളുടെ ചുമതല ഏറെറടുത്തു നടത്തത്തക്കവിധം ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തുകൾപോലുള്ള തദ്ദേശഭരണസ്ഥാപനങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

അദ്ധ്യായം 16

കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾ

കഴിഞ്ഞ മൂന്നുനാലു കൊല്ലക്കാലത്തു് ഭൂമിയില്ലാത്ത തൊഴിലാളികളുടേയും അവക്കു് സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലുള്ള സ്ഥാനത്തിന്റേയും പ്രശ്നം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ അത്യധികം ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതേ സമയത്തുതന്നെ, ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനൊപ്പിച്ചു് ഈ പ്രശ്നത്തിൽ അന്തർഭവിച്ച കിടക്കുന്ന വിഷമത ക്രൂരതലായി ബോദ്ധ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുമുണ്ടു്. കാർഷികത്തൊഴിൽ അന്വേഷണത്തിൽ അംഗീകരിച്ച നിർവ്വചനപ്രകാരം ഗ്രാമീണകുടുംബങ്ങളുടെ ഏതാണ്ടു് 30 ശതമാനം കാർഷികത്തൊഴിലാളികളാണു്. അവരിൽ പകുതിപ്പേർക്കു് ഭൂമിയില്ല. ബാക്കിയുള്ളവക്കു് അൽപമെന്തെങ്കിലും ഭൂമി കൈവശം കാണും. ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ പ്രശ്നം ഗൌരവമേറിയ ഒന്നാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ബീഹാർ, ഒറീസ, മദ്രാസു്, മൈസൂർ, തിരുവിതാംകൂർകൊച്ചി, ഹൈദരബാദു്, മദ്ധ്യഭാരതു്, മദ്ധ്യപ്രദേശു് എന്നീ പ്രദേശങ്ങളുടെ പേർ എടുത്തു പറയാം.

ഗ്രാമീണസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ മാത്രമല്ല, അടുത്ത പതിനഞ്ചോ ഇരുപതോ വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു് വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവികസനത്തെ ആകെത്തന്നെ ദൂരവ്യാപകമായി ബാധിക്കുന്ന വിപുലവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഒരു പ്രശ്നമാണു് കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടേതെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ഈ പ്രശ്നം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഓർക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ തീരെ പണിയില്ലാതിരിക്കലും മുഴുസമയം ചെയ്യാൻ മാത്രമുള്ള പണിയില്ലാതിരിക്കിലും തമ്മിൽ സൂക്ഷ്മമായ വൈജാത്യമില്ലെന്നുള്ളതാണു്. രണ്ടാമതു്, ജനസംഖ്യയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വർദ്ധനവു് കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ പ്രശ്നത്തിനു് ആഴം കൂട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പട്ടികജാതികളിലും മറ്റു പിന്നണി വർഗ്ഗങ്ങളിലും പെട്ട കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാമൂഹ്യാവശതകൾ മാറിവരുന്നതോടെ അവക്കു് ജോലിയുണ്ടാക്കുകയെന്ന സാമ്പത്തികപ്രശ്നം സൂക്ഷ്മമായിരിക്കുന്നു. കാർഷികത്തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു വമ്പിച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തിനെന്നപോലെ തന്നെ കൃഷിക്കാരിൽ ഒരു വമ്പിച്ച വിഭാഗത്തിനും നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സ്ഥിതിഗതികൾ ഇതാണു്. കാർഷികത്തൊഴിലാളികളിൽ വളരെ വമ്പിച്ച ഒരു വിഭാഗത്തിനു ദേശീയശരാശരിയേക്കാൾ കുറഞ്ഞ വരുമാനവും ഉപഭോഗനിലവാരവുമാണുള്ളതെന്നു് സമ്മതിക്കണം.

ഈ പ്രത്യേകതകൾ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു് കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനുള്ള പരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതു്. നാടുവാഴി അവകാശങ്ങൾ, ഭൂവുടമയുടെ വിതരണരീതിയിലുള്ള അസമതാങ്ങൾ, ഞെരുക്കുന്ന കൂലിനിരക്കുകൾ, എല്ലാവിധവുമുള്ള സാമൂഹ്യാവശതകൾ ഇവയൊക്കെ അവസാനിപ്പിക്കണം. ഈ കാര്യത്തിൽ അല്പം പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഭൂപരിഷ്ക്കരണത്തെയും കാർഷികപുനസംഘടനയേയും പറ്റിയുള്ള അദ്ധ്യായത്തിൽ ഇനി അങ്ങോട്ടു ചെയ്യേണ്ട സംഗതികളെപ്പറ്റി ചില നിർദ്ദേശങ്ങളും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഭാവിയിൽ സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മാനേജ്മെൻറാണല്ലൊ ഗ്രാമവികസനത്തിൻെറ മാതൃകയായി വച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗ്രാമത്തിനകത്തു് ഭൂമിയുള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും പദവിയിലും അവസരത്തിലും എല്ലാവർക്കും സമത്വം വേണമെന്നും ഉള്ള നിശ്ചയത്തോടെയാണ് ഇതു ആരംഭിക്കുന്നതുതന്നെ. കാർഷികവും അകാർഷികവുമായ തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിവിധ വൈദഗ്ധ്യനിലവാരങ്ങളോടുകൂടിയ തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമായിരിക്കും അന്ന സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്ന വ്യത്യാസം. ഗ്രാമീണവികസനപദ്ധതികളും നടപ്പിൽ വരുത്തുമ്പോൾ, അവകാശങ്ങളും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടവർക്കും വളരെ ചുരുങ്ങിയ വരുമാനമുള്ളവർക്കും ഏറ്റവും അധികം പ്രയോജനം ലഭിക്കണമെന്നതായിരിക്കണം ഒന്നാമത്തെ പരിഗണന. അല്പം ഭൂമി കയ്യിലുള്ള കാർഷികത്തൊഴിലാളികുടുംബങ്ങളുടേയും ഒട്ടും ഭൂമിയില്ലാത്ത കുടുംബങ്ങളുടേയും ഉപഭോഗങ്ങളുടെ തോതിൽ എടുത്തു പറയാവുന്ന വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് കാർഷികത്തൊഴിൽ അന്വേഷണത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു്.

ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്ക് അനുകൂലമായുള്ള ഭൂമി പുനർവിഭജനം സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക പരിവർത്തനത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കൂടുതലുയർന്ന ജീവിതനിലവാരവും എല്ലാവർക്കും മുഴുനേരത്തൊഴിലും ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ അതിൻെറ ഫലം വളരെ പരിമിതമായേ കാണുകയുള്ളൂ. ആകപ്പാടെയുള്ള സാമ്പത്തികവികാസമെന്നതിനു പുറമെയുള്ള പ്രശ്നം, അപ്പോഴും, ഇതെല്ലാമാണ്:

1. കാർഷികോൽപ്പാദനത്തിൽ വമ്പിച്ച വർദ്ധനവുണ്ടാക്കുക.
2. ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥക്കകത്തു് തൊഴിൽ അവസരങ്ങളും വിപുലീകരിക്കുക.
3. ഭൂമി പുനർവ്വിതരണം ചെയ്യും വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങളും സൌജന്യങ്ങളും കൊടുത്തും കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ സാമൂഹ്യപദവിയെ ഉയർത്തുകയും അവരിൽ കൂടുതൽ ആത്മവിശ്വാസവും സാമ്പത്തികാവസരങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവും വളർത്തുകയും ചെയ്യുക.
4. കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതപരിതഃസ്ഥിതികളും മെച്ചപ്പെടുത്തുക.

അടുത്ത മൂന്നു പദ്ധതികളുടെ കാലത്തു് ആകെ ജോലി ചെയ്യുന്നവരുടെ എണ്ണം 330 ലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മട്ടിൽത്തന്നെയാണ് സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥ വികസിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ കാർഷികത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുടെ അനുപാതം ഇന്നു് 70 ശതമാനമെന്നുള്ളതു് അന്നേക്കു് 60 ശതമാനമായി ചുരുങ്ങും. ഈ നിലയിലെത്തിയാൽ പിന്നെ കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടെ പ്രശ്നം ദേശീയസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയുടെ

സ്വതന്ത്രമായ വളർച്ചയുടെ തോതും രൂപവും എങ്ങിനെയിരിക്കണമെന്ന വിപ്ലവതരമായ പ്രശ്നത്തിൽ ലയിക്കുന്നു.

പരിപാടികൾ

ശരിയായ മട്ടിൽ നടപ്പിൽ വരുത്തിയാൽ കർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്ക് ധാരാളം മെച്ചങ്ങൾ ലഭിക്കാനിടയുള്ള അനേകം പരിപാടികൾ പദ്ധതിയിലുണ്ട്. ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളുടേയും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടേയും വികസനം, ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകളും സാമൂഹ്യപദ്ധതികളും, കാർഷികോൽപ്പാദനാഭിവൃദ്ധി, പിന്നണിയിൽ കിടക്കുന്നവരുടെ ക്ഷേമം, സാമൂഹ്യസേവനങ്ങളുടെ വിപുലീകരണം, ഭൂമിയുടെ പുനർവ്വിതരണം ഇത്യാദി കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള പരിപാടികളാണിവ. ഓരോ പ്രദേശത്തും തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം കണക്കാക്കി, പദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള ചിലവുസംഖ്യയിൽ നല്ലൊരു ശതമാനം കാർഷികത്തൊഴിലാളികളുടേയും അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന മറവുള്ളവരുടേയും ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ചിലവാക്കാൻ ബോധപൂർവ്വം ശ്രമിക്കണം. തദ്ദേശീയസ്ഥിതിഗതികളേയും ആവശ്യങ്ങളേയും കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് വിശദപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചാണ് പ്രധാനമായും ഈ ലക്ഷ്യം നേടേണ്ടത്. അതേ സമയത്തുതന്നെ പുനരധിവാസപദ്ധതികൾ, തൊഴിൽസഹകരണസ്ഥാപനങ്ങളുടെ രൂപീകരണം, വീടുവെക്കാൻ സ്ഥലംകൊടുക്കൽ, ഏറ്റവും പുരോഗമിച്ച കൂലി ഇതുപോലുള്ള നിജപ്പെടുത്തൽ മുതലായതെല്ലാം നടപ്പിൽ വരുത്തുകയും വേണം.

ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും ഭൂസ്വത്തിനേയും കൃഷിയേയും കുറിച്ചുള്ള സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ പഠിച്ച്, കിട്ടാവുന്ന ഭൂമി എത്രയെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞതിനുശേഷം ഭൂമിയില്ലാത്ത തൊഴിലാളികൾക്ക് ഭൂമി കൊടുക്കാനുള്ള വിശദപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിക്കണം. കിട്ടുന്നേടത്തോളം ഭൂദാനഭൂമികളേയും മിച്ചഭൂമികൾ പങ്കുവെക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം. പരമാവധി നിർണ്ണയംകൊണ്ട് കിട്ടുന്ന ഭൂമിയിൽനിന്ന് നടപ്പുകൃഷിക്കുവേണ്ടി മുറിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നതുമൂലം ഭൂമി നഷ്ടപ്പെട്ട കുടിയാന്മാർക്കും ആദായകരമായ കൃഷിക്കാവശ്യമായ ഭൂമി കൈവശമില്ലാത്തവർക്കും കൊടുക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് ഈ പരിപാടികൾക്ക് കിട്ടുന്ന ഭൂമി വളരെ പരിമിതമായിരിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞേ തീരൂ. ഭൂമിയില്ലാത്തവരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കാനാവശ്യമായ ധനം പദ്ധതി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള പല സംഖ്യകളിൽനിന്നും കണ്ടെടുക്കേണ്ടതാണ്. ഭൂമിയില്ലാത്തവരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കാനുള്ള പദ്ധതികളുടെ നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റി ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുക്കാനും ഇടക്കിടക്ക് പുരോഗതി പുനരവലോകനം ചെയ്യാനും കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും അന്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൂടി അംഗങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ബോർഡുകൾ സ്ഥാപിക്കണമെന്നു ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭൂമി കൊടുക്കുന്നതടക്കം പുനരുദ്ധാരണപ്രശ്നത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ആ ബോർഡുകൾ മുഖേന പരിഷ്കരിക്കണം.

തൊഴിൽസഹകരണസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതു ദേശീയവികസനസർവ്വീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പ്രത്യേക ചുമതലയാകണം. ഓരോ ബ്ലോക്കിലും (അല്ലെങ്കിലോരോ താലൂക്കിലും) ഗ്രാമങ്ങളിലെ സഹകരണസംഘങ്ങളെ സംഘടിപ്പി

ക്കുന്ന സഹകരണയൂനിയനുകളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇടത്തരവും വലുതുമായ പദ്ധതികളിൽ അംഗീകൃതകൂലി നിരക്കനുസരിച്ച് തൊഴിലുകളും കിട്ടാൻ ബ്ലോക്കുകളിലെ (താലൂക്കുകളിലെ) യൂണിയനുകളെ സഹായിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ യൂണിയനുകളാകട്ടെ ആ പ്രദേശത്തെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെ തൊഴിലാളികളെ ശേഖരിക്കുകയും വേണം. ചെറുകിട പണികൾക്ക് ഗ്രാമങ്ങളിലെ തൊഴിൽസഹകരണസംഘങ്ങൾക്ക് നേരിട്ട് കരാറു കൊടുക്കുകയും അത് ചെയ്തീർക്കുന്നതിൽ അവയ്ക്ക് വേണ്ട ഒത്താശകളും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും വേണം. ആവശ്യമായ സംഘടനയുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചുകാലംകൊണ്ട് ഉപകരണങ്ങളും ആയുധങ്ങളും വാഹനസൌകര്യങ്ങളും സ്ഥിരമായുള്ള തൊഴിൽസഹകരണയൂണിയനുകളും വളർന്നുവരുന്നതിനു വിഷമമുണ്ടാകുകയില്ല.

ഗ്രാമങ്ങളിൽ കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്ക് വീടുവയ്ക്കുവാനിടംകൊടുക്കുന്ന പല നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയില്ലാത്ത കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്ക് വീടുവെക്കാൻ സ്ഥലം കൊടുക്കേണ്ട ചുമതല ഗ്രാമസമൂഹത്തിനേറ്റതാണ്. അതുസ്ഥലങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങളുപയോഗിച്ച് അധികം ചിലവില്ലാതെ വീടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു സഹായകമായ നടപടികളും കൈക്കൊള്ളാൻ കഴിയും. കാർഷികത്തൊഴിലാളികൾക്ക് വീടുവയ്ക്കാനുള്ള സ്ഥലം സൌജന്യമായി കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ കൂലി നിജപ്പെടുത്തുന്ന നിയമനിർമ്മാണത്തിന്റെ ഫലം നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ കൂലിനിരക്കു ഭേദപ്പെടുത്തുകയെന്നതു തന്നെയായിരിക്കും. തൽക്കാലം നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിലും ഭരണനിർവ്വഹണത്തിലും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായേക്കും. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിലും ഓരോ പ്രദേശത്തും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ കൂലി ഇത്രയെന്നും നിജപ്പെടുത്തണം. അങ്ങിനെ നിജപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കൂലിനിരക്കുകൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനു എല്ലാ വിധത്തിലും യത്നിക്കുകയും വേണം.

അദ്ധ്യായം 17

ജലസേചനവും വിദ്യുച്ഛക്തിയും

ജലസേചനം

ഭൂസമ്പത്തിന്റേയും ജലസമ്പത്തിന്റേയും സുഘടിതമായ വികാസത്തിനു നാടിന്റെ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഇതു സാധിക്കുന്നതിനുള്ള പരിപാടികൾക്ക് വലിയ മുൻഗണന കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ആകെയുള്ള നദീജലസമ്പത്ത് 135·6 കോടി ഏക്കർ അടി യാണെന്നു കഴച്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആകെ കിട്ടാവുന്നതിൽ 45 കോടി ഏക്കർ അടി പ്രയോജനകരമായി ഉപയോഗിക്കാമെന്നും കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രയോജനപ്പെടുത്തപ്പെട്ട നദീപ്രവാഹത്തിന്റെ ശതമാനം 1951-ൽ 5·6 ആയിരുന്നത് ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി 10 ആയിട്ടുണ്ട്. ചെറുതും വലുതുമായ പദ്ധതികൾകൊണ്ട് ഏകദേശം 156 കോടി ഏക്കർ സ്ഥലത്തേക്ക് ജലസേചനം വ്യാപിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു കണ്ടെത്തുകയും കണക്കാക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. ജലസേചനത്തിനുള്ള ഭാവിപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ ഇനിയും അന്വേഷണങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്.

എല്ലാ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട പദ്ധതികളും ചേർന്ന് 1950-51 ൽ 515 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തിനാണ് ജലസേചനസൗകര്യമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്താരംഭിച്ച വലുതും ഇടത്തരവുമായ സംരംഭങ്ങൾകൊണ്ട് 1956 ആകുമ്പോഴേക്കും 63 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽക്കൂടി ജലസേചനം സാധ്യമാകും. പരിപൂർണ്ണവികാസം പ്രാപിക്കുന്നതോടെ ഈ സംരംഭങ്ങൾമൂലം 220 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തു ജലസേചനം നടത്താം. ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ കാലത്തു തുടങ്ങിവച്ചിട്ടുള്ള ചെറുപദ്ധതികളും പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ 2 കോടി ഏക്കർ ഭൂമിയിലേക്കുകൂടി ജലസേചനം വ്യാപിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കുള്ള പരിപാടികൾ

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 210 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിയിലേക്കുകൂടി ജലസേചനമെത്തിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്—120 ലക്ഷം വലുതും ഇടത്തരവുമായ പദ്ധതികൾ വഴിക്കും 90 ലക്ഷം ചെറുപദ്ധതികൾ വഴിക്കും. വലുതും ഇടത്തരവുമായ പദ്ധതികൾ മുഖേന ജലസേചനം നടപ്പാക്കേണ്ട ഭൂമിയിൽ 90 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിക്ക് ഇന്നു പണി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പദ്ധതികളിൽനിന്നാണ് ജലസേചനസൗകര്യം ലഭിക്കുക; 30 ലക്ഷം ഏക്കറിനു രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു പുതിയതായി നിർമ്മിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്ന പദ്ധതികളിൽനിന്നും. ഈ പുതിയ പദ്ധതികൾ പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ ഏതാണ്ട് 150 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ ജലസേചനസൗകര്യം ലഭിക്കുമെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ പുതിയ ജലസേചനപദ്ധതികളുടെ ആകെച്ചിലവ് 350 കോടി രൂപയായിരിക്കും. ഇതിൽ 172 കോടി പദ്ധതിയുടെ കാലത്തുതന

ന്നെ ചിലവാക്കേണ്ടിവരും. ഇതേകാലത്തുതന്നെ ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തുനിന്നു തുടർന്നുനടന്നവരുന്ന പദ്ധതികൾക്ക് 250 കോടി രൂപയും ചിലവാകും. ഇതിനുപുറമെ സിന്ധുനദീജലത്തിൽ ഇന്ത്യയുടെ പങ്കു കിട്ടുന്ന അവസരത്തിൽ അതുപയോഗിക്കുന്നതിനും ഇനിയും തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില പുതുപദ്ധതികളും തുടങ്ങുന്നതിനും മറ്റുമായി 35 കോടി രൂപാ ചിലവാകും. അതുകൊണ്ട്, രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ വലുതും ഇടത്തരവുമായ പദ്ധതികൾക്കാകെ കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതുക 416 കോടി രൂപയാണ്.

സ്വഭാവത്തിലും വ്യാപ്തിയിലും വലുതും ചെറുതുമായ ജലസേചനപദ്ധതികൾ അന്യോന്യപൂരകങ്ങളാണ്. അവ തമ്മിൽ സശ്രദ്ധം പൊരുത്തപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. വലിയ പദ്ധതികൾക്കും ചെറിയ പദ്ധതികൾക്കും, രണ്ടിനും ആപേക്ഷികങ്ങളായ മെച്ചങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ പ്രദേശത്തും അവിടങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന സഹകരണങ്ങൾക്കൊത്ത പദ്ധതികൾ നടപ്പാക്കണം. 195 പുതിയ പദ്ധതികളാണ് പരിപാടിയിലുള്ളത്. ഇവയിൽ 10 എണ്ണത്തിന് 10 കോടിക്കും 30 കോടിക്കുമിടക്കും, 8 എണ്ണത്തിന് 5 കോടിക്കും 10 കോടിക്കുമിടക്കും, ബാക്കിയുള്ളതിന് 5 കോടിയിൽ കുറവും ചിലവു വരും. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ഇടത്തരം ജലസേചനപദ്ധതികൾക്ക് കവിഞ്ഞ മുൻഗണന കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം.

ഒരു പരിപാടി അംഗീകരിച്ചു എന്നതുകൊണ്ട് അതിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളേയുംകുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണങ്ങളും നടന്നുകഴിഞ്ഞുവെന്നു ധരിക്കേണ്ട. വാസ്തവത്തിൽ പലേ പദ്ധതികളുടേയും പണി തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പ് സാങ്കേതികാന്വേഷണങ്ങളും നടത്തലും സാമ്പത്തികബാധ്യതകളും സാധ്യതകളും തിട്ടപ്പെടുത്തലും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. ഓരോ പദ്ധതിയുടേയും നിർവ്വഹണത്തിന്റെ നിശ്ചിതഘട്ടങ്ങളിൽ അതിന്റെ സാമ്പത്തികവും ധനപരവുമായ വശങ്ങളും ഒന്നായും ഓരോ ഭാഗമായും പരിശോധിക്കണം.

1951 നു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിൽ, ഏതാണ്ട് 10 ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിക്കു ജലസേചനം നടത്താൻവേണ്ടി 2500 ഓളം കുഴൽക്കിണറുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 5830 കുഴൽക്കിണറുകൾ ഉണ്ടാക്കാനുള്ള പരിപാടിയാണ് ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ കൊള്ളിച്ചിരുന്നതു്. പണി പൂർത്തിയായി പരിപൂർണ്ണപ്രയോജനം വരുന്നതോടെ 20 ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തേക്കുകൂടി ജലസേചനം ലഭ്യമാകും. അടിമണ്ണിലെ നീരുറവുകൾ എത്രത്തോളം പ്രയോജനപ്പെടുത്താമെന്നു ആരായുന്നതിനുവേണ്ടി ആഴമേറിയ 350 കുഴൽക്കിണറുകൾ കുഴിക്കുന്നതിന് ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾ രണ്ടാം പദ്ധതിയിലും തുടരുന്നതാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു 3581 കുഴൽക്കിണറുകൾകൂടി കുഴിക്കാനുള്ള പരിപാടികളുണ്ട്. ഈ കുഴൽക്കിണറുകൾക്ക് ആകെ ചിലവാകുന്ന തുക ഏതാണ്ട് 20 കോടി രൂപയായിരിക്കും. ഇതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന ജലസേചനസൗകര്യം 916000 ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ പ്രയോജനപ്പെടും.

വിദ്യുച്ഛക്തി

ഈ നാട്ടിൽ വികസിപ്പിക്കാവുന്ന ആകെ ജലവൈദ്യുതനിർമ്മാണസാധ്യത 350 ലക്ഷം കി. വാ. ആണെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സാധ്യതകളും

കുറേക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി കണക്കാക്കുന്നതിനുള്ള പഠനങ്ങൾ രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ തുടരുന്നതാണ്. കൽക്കരിയുപയോഗിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്ന തെർമൽ സ്റ്റേഷനുകളും ഇന്ത്യയിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരുറവിടമായിത്തുടരുന്നതാണ്. നാട്ടിലെ ജലസമ്പത്തും കൽക്കരിസമ്പത്തുംകൂടി ചേർന്നാൽ ദീർഘകാലത്തെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മതിയാകും. അണുശക്തിയും, ജലസമ്പത്തോ കൽക്കരിയോ ഇല്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, ധാരാളമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്നതാണ്.

ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ തുടക്കത്തിൽ എല്ലാ ശക്ത്യുല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങൾക്കും കൂടിയുള്ള സംസ്ഥാപിത ഉല്പാദനശേഷി 23 ലക്ഷം കി. വാ. ആയിരുന്നു. പൊതുജനോപകാരപ്രദമായ സംരംഭങ്ങളിൽനിന്ന് ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് 10 ലക്ഷം കി. വാ. കൂടി കിട്ടാനിടയായി. വ്യവസായശാലകളിലെ ശക്ത്യുല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഒരു ലക്ഷം കി. വാ. കൂടി ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള സംസ്ഥാപിതശേഷി ഉളവായിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ, ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് സംസ്ഥാപിതശേഷി 11 ലക്ഷം കി. വാ. കൂടി; അതായത് ആകെ 34 ലക്ഷം കി. വാ. ആയി വർദ്ധിച്ചു. ആകെയുല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശക്തി 1950-51 ൽ 657·5 കോടി യൂണിററായിരുന്നത് 1955-56 1100 കോടി യൂണിററായിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ പദ്ധതിയുടെ കാലഘട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ 67 ശതമാനം വർദ്ധനവാണിങ്ങിനെയുണ്ടായത്.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 11 കി. വാ. ഉള്ളതും അതിലധികമുള്ളതുമായ ട്രാൻസ്മിഷൻ ലൈനുകളും സബ്ട്രാൻസ്മിഷൻ ലൈനുകളും 19000 നാഴികക്കൂടി കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. 1951 ലുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ 100 ശതമാനം കൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നർത്ഥം. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 3713 പട്ടണങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലുംകൂടി വിദ്യുച്ഛക്തി കിട്ടിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. 1956 മാർച്ചിൽ ഇവയുടെ ആകെയെണ്ണം 7400 ആണ്. വിദ്യുച്ഛക്തി ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതും പതിനായിരത്തിൽ കുറവു ജനങ്ങളുള്ളതുമായ ഗ്രാമങ്ങളുടെ സംഖ്യ ഇതേ കാലത്തുതന്നെ ഇരട്ടിയിൽ കവിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

1950-51 ൽ ആളോഹരി ഉപഭോഗം 14 യൂണിററായിരുന്നു. 1955-56 ൽ അതു 25 ആയി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒന്നാംപദ്ധതിയിൽ ശക്ത്യുല്പാദനവർദ്ധനസംരംഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 260 കോടി രൂപയാണ് കൊള്ളിച്ചിരുന്നതു്. ഇതിൽ വിവിധോദ്ദേശ്യ പദ്ധതികളുടെ പങ്കുമുൾപ്പെടുന്നു.

ഒന്നാംപദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ 70 ലക്ഷം കി. വാ. ശക്തി ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള സംസ്ഥാപിതശേഷി 15 കൊല്ലം കൊണ്ട് ഉളവാക്കണമെന്ന ലക്ഷ്യമാണംഗീകരിച്ചതു്. എന്നാൽ ഇതുവരെ നേടിയിട്ടുള്ള പുരോഗതിയേയും, വ്യവസായം, ചെറുപട്ടണങ്ങൾ, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങൾ എന്നീ രംഗങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള വർദ്ധിച്ച ആവശ്യത്തെയും പരിഗണിച്ച് ഈ ലക്ഷ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കണക്കുകൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ 1966 ആകുമ്പോ

ഴേക്കും രാജ്യത്തിലാകെയുള്ള ശക്തിയുല്പാദനത്തിന്റെ സംസ്ഥാപിതശേഷി 150 ലക്ഷം കി. വാ. ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്ന ലക്ഷ്യം തൽക്കാലമംഗീകരിക്കാം.

വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനപരിപാടികൾ

ഇന്നത്തെ വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണഏർപ്പാടുകളിൽ സാധാരണ ഗതിക്കു വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഭാരം താങ്ങുന്നതിനും വിതരണവ്യാപ്തി സാമാന്യം വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഭാവിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന വ്യവസായങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനുമാണു രണ്ടാം പദ്ധതിയുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അടുത്ത അഞ്ചുകൊല്ലക്കാലത്തു് 35 ലക്ഷം കി. വാ. കൂടി വേണ്ടി വരുമെന്നാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ 29 ലക്ഷം കി. വാ. സംസ്ഥാനഉടമയിലുള്ള സംരംഭങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടും. 3 ലക്ഷം കി. വാ. കമ്പനികളിൽനിന്നും ബാക്കിയുള്ള 3 ലക്ഷം കി. വാ. ലിഗ്നൈറ്റ് പദ്ധതിയിൽനിന്നും സ്വന്തം വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനയന്ത്രങ്ങളുള്ള ഉരുക്ക്–സിമൻറ്–കടലാസുവ്യവസായശാലകളിൽനിന്നുമാണു ലഭിക്കുന്നതു്.

ഈ പരിപാടികളുടെ ഫലമായി നാട്ടിലെ വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളുടെ ആകെ സംസ്ഥാപിതശേഷി 1956 മാച്ചിൽ 34 ലക്ഷം നിന്നതു് 1961 മാച്ചിൽ 69 ലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കും. ആകെയുല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ശക്തി 1955–56 ൽ 1100 കോടി യൂണിറ്റ് എന്നതു് 1960–61 ൽ 2200 കോടി യൂണിറ്റാകും. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ആളോഹരി ഉപഭോഗം ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ 25 യൂണിറ്റായിരുന്നു. രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അന്ത്യത്തോടടുക്കുമ്പോൾ ഇതു് ഏതാണ്ടു് 50 യൂണിറ്റാകും.

പൊതുമേഖലയിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നു വച്ചിട്ടുള്ള 29 ലക്ഷം കി. വാ. സംസ്ഥാപിതശേഷിയിൽ 21 ലക്ഷം ജല–വൈദ്യുതയന്ത്രങ്ങളിൽ നിന്നും 8 ലക്ഷം കി. വാ. തെർമൽയന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നുമാണ് കിട്ടുക. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതിൽ കുറേ ഡീസൽ വിനിയോഗശേഷിയുമുൾപ്പെടും.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ പുതിയതായി തുടങ്ങുന്നവയും ഇന്നു നിലവിലുള്ളവയുടെ വിപുലീകരണനടപടികളുമുൾപ്പെടെ വെള്ളത്തിൽനിന്നും ആവിയിൽനിന്നും ശക്തിയുല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു 44 പദ്ധതികൾ ആരംഭിക്കണമെന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ 25 എണ്ണം ജലവൈദ്യുതസ്റ്റേഷനുകളും 19 എണ്ണം തെർമൽ സ്റ്റേഷനുകളുമായിരിക്കും. 10 കോടി രൂപാവീതം വരുന്ന 10 പദ്ധതികളും 5 കോടി മുതൽ 10 കോടി രൂപാവീതം ചിലവുവരുന്ന 4 പദ്ധതികളും 1 കോടി മുതൽ 5 കോടി രൂപാ വീതം ചിലവുവരുന്ന 18 പദ്ധതികളും ഒരു കോടിയോളം വീതം ചിലവുവരുന്ന 12 പദ്ധതികളുമാണുള്ളതു്.

സംസ്ഥാനപദ്ധതികളുടെ വിശദാംശങ്ങളും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭീമഭോഗം പദ്ധതികളിൽനിന്നും പദ്ധതിയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ ഫലം കിട്ടണം. അവയുടെ സേവനം പ്രയോജനപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളും മുഴുവൻ നിർവ്വഹിക്കാൻ പദ്ധതികൾക്കു കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം.

സഹകാര്യമേഖലക്കുള്ള പദ്ധതിയിൽ കൽക്കത്തയിലും അഹമ്മദാബാദിലും ടാറ്റാ വിദ്യുച്ഛക്തിയല്ലാതെകേന്ദ്രങ്ങളിലും ഉല്പാദനസൗകര്യങ്ങളും ഗണ്യമായതോതിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ഉത്തരപ്രദേശ്, മധ്യപ്രദേശ്, സൗരാഷ്ട്ര എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഉല്പാദനം കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കാനുമാണ് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

220 കി. വാ. നും 11 കി. വാ.നുമിടക്ക് വാഹനങ്ങളുള്ള 35000 ടൺസ്മൈൽ ലൈനുകളും സബ്സ്റ്റേഷൻ ലൈനുകളുമടങ്ങുന്ന ഗ്രിഡ്സിസ്റ്റം ഗണ്യമായി വിപുലീകരിക്കാനും രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ പരിപാടിയുണ്ട്.

രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപ്പാദനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആകെ ചിലവ് 427 കോടി രൂപയാണ്. ഇതിൽ 160 കോടി രൂപാ ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തെ സംരംഭങ്ങളും തുടരുന്നതിനാണ്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തുതന്നെ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന പുതുസംരംഭങ്ങൾക്ക് 245 കോടി രൂപയും മൂന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു പ്രയോജനം ലഭിക്കുന്ന പുതുസംരംഭങ്ങൾക്ക് 22 കോടി രൂപയുമാണ് കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. സഹകാര്യ ഉടമയിലുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിവിതരണക്കമ്പനികൾ 42 കോടി രൂപാ ഇറക്കണമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

ചെറുഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും വൈദ്യുതീകരണം

ആകെ ചിലവാക്കാൻ വച്ചിട്ടുള്ള 427 കോടി രൂപയിൽ 75 കോടി ചെറുഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും വൈദ്യുതീകരണം നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു വിനിയോഗിക്കുക. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് വൈദ്യുതീകരണം നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ള നഗരങ്ങളുടേയും ഗ്രാമങ്ങളുടേയും സംഖ്യ താഴെ കാണുന്ന മട്ടിൽ 7400-ൽ നിന്നു 18000 ആയി വർദ്ധിക്കും.

ജനസംഖ്യാക്രമം	1951 സെൻസസ്സനുസരിച്ച് ആകെ	1956 മാച്ച് വരെ വൈദ്യുതീകരണം നടന്നിട്ടുള്ളവ	1961 മാച്ചിനകം വൈദ്യുതീകരിക്കാനുള്ളവ
1,00,000നു മുകളിൽ	73	73	73
50,000–100,000	111	111	111
20,000–50,000	401	366	401
10,000–20,000	856	350	856
5,000–10,000	3101	1200	2659
5,000-ൽ കുറവ്	556565	5300	13900
	561107	7400	18000

കൂടുതലായി വൈദ്യുതീകരണം സാധിക്കുന്ന 10600 ഗ്രാമങ്ങളിലും നഗരങ്ങളിലും 8600 എണ്ണം അയ്യായിരത്തേക്കാൾ കുറവ് ജനസംഖ്യയുള്ള ഗ്രാമങ്ങളായിരിക്കും. ഗ്രാമീണവൈദ്യുതീകരണശ്രമങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, മുപ്പതുകൊല്ലം കൊണ്ടോ മറ്റോ മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥചെയ്ത്, ക്ലേശരഹിതമായ ഉപാധികളോടെ, സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കടം കൊടുത്തുവരുന്നതു രണ്ടാം പദ്ധതി

യിലും തുടരും. ദേശീയവികസനസർവ്വീസ്സുകളും വികസനരംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനസേവകരും ഈ ഗ്രാമീണപദ്ധതിയുടെ നിർവ്വഹണത്തിനു് ജനങ്ങളുടെ സഹകരണം നേടാൻ ഉറച്ച പരിശ്രമിക്കണം. സഹകരണപരമായ ഒരു മനോഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നു നമ്മുടെ കയ്യിലുള്ള പരിമിതമായ കഴിവുകളും വച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അനവധി കാര്യങ്ങളും സാധിക്കാം. ജലസേചനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പമ്പിങ്ങോ വിദ്യുച്ഛക്തിയുപയോഗിച്ചുള്ള ചെറുവ്യവസായങ്ങളോ വികസിപ്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഗ്രാമീണരുടെ സഹകരണത്തോടെ ഇന്നുള്ളതും ഇനിയുണ്ടാകാവുന്നതുമായ ആവശ്യങ്ങളും തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ വിധത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികളും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യണം.

വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണം

നമ്മുടെ നാടിന്റെ പല ഭാഗത്തും ക്രമേണ്ണയുടെ വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവകൊണ്ടുള്ള നാശനഷ്ടങ്ങളും വമ്പിച്ചതത്രേ. പല നദികളും അനേകം സംസ്ഥാനങ്ങളിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്നവയാണു്. അതുകൊണ്ടു് വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണം എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും ക്രമേണ്ണയുടെ നടത്തേണ്ട ഒരു കാര്യമാകുന്നു. സംയുക്തമായ ഒരു വെള്ളപ്പൊക്കപരിപാടി ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനും സംസ്ഥാനങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ച പദ്ധതികളും പരിശോധിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി 1954-ൽ ഒരു കേന്ദ്രവെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണബോർഡ് സ്ഥാപിതമായി. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു നടപ്പിൽ വരുത്തേണ്ട പണികളുടെ ഒരു താൽക്കാലികപരിപാടി തയ്യാറാക്കുകയും സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണസംരംഭങ്ങൾക്ക് കടംകൊടുത്തും മറ്റും സഹായിക്കാൻ 16.5 കോടിരൂപാ കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്തു.

വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണത്തിനുവേണ്ടി വ്യാപകമായ തോതിൽ പദ്ധതികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു് ഏറ്റവും ആവശ്യമായ വിവരങ്ങളും ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു് ഇപ്പോളും. അന്വേഷണങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തിയായി വിവരങ്ങളും മുഴുവൻ കിട്ടുന്നതുവരെ താൽക്കാലികസംരക്ഷണസംരംഭങ്ങളും നടപ്പിലാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇവയെല്ലാമൊടുവിൽ വലിയൊരു പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായിത്തീരും. അടിയന്തിരമായതും ഹ്രസ്വകാലത്തേയ്ക്കുള്ളതുമായ നടപടികൾക്കുവേണ്ടി രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ 60 കോടിരൂപയാണ്ടു കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മണ്ണൊലിപ്പു് തടയലും വനങ്ങളും വച്ചുപിടിപ്പിക്കലും വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപാധികളാണു്. വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണത്തിനുള്ള എല്ലാ പരിപാടികളിലും ഇവ പ്രത്യേകം പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണു്.

ആസൂത്രണത്തിന്റെ ചില വശങ്ങൾ

വിശദമായ അന്വേഷണങ്ങളും സർവ്വേകളും നടത്തേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവ നടത്തുന്നതിനു് ആവശ്യമായ പണം പദ്ധതിയിലും ഒക്കാള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യുച്ഛക്തിപ്രവാഹത്തോതിനേക്കുറിച്ചുള്ള സുസംഘടിത

ഒരു ഒരു സർവ്വേ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത മൂന്നുകൊല്ലംകൊണ്ട് അതു മുഴുമിക്കുമെന്നാണു പ്രതീക്ഷ.

ഓരോ പ്രദേശത്തുമിറക്കാവുന്ന കൃഷികളേവ എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലെ മണ്ണുകളുടെ തരഭേദങ്ങളെ വ്യാപകമായി അന്വേഷിക്കുന്ന ഒരു സർവ്വേ വേണമെന്നു വച്ചിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് അപ്ലൈഡ് എഞ്ചിനീയറിംഗിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളോടൊപ്പം മൌലികപ്രശ്നങ്ങളും ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കണം. ജലസേചനത്തിനും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള കേന്ദ്രബോർഡ് മൌലികപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിന് ഒരു പരിപാടി തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും അതിനുശേഷം വരുന്ന പദ്ധതികളുടെ കാലത്തും വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനം ഗണ്യമായി വികസിക്കുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനം, വിതരണം, പ്രസരണം എന്നീ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായ ഗവേഷണം ആവശ്യമാണ്. ഇതിനു വേണ്ട സൌകര്യങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ചെറിയ എഞ്ചിനീയറിംഗ് ഗവേഷണസ്ഥാപനവും ഉയർന്ന വോൾട്ടേജിനുള്ള ഒരു സ്വിച്ച് ഗിയർ ടെസ്റ്റിംഗ് സ്റ്റേഷനും സ്ഥാപിക്കാനുമുദ്ദേശിക്കുന്നു.

ഏറ്റവും അധികം പ്രയോജനം നേടുന്നതിനുവേണ്ടി വിവിധ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വികസനപദ്ധതികളെ അന്യോന്യം ക്രോഡീകരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അന്വേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളും, നദീജലവിഭജനം, ചിലവുകളുടെ വിഭജനം എന്നിവയ്ക്കു സംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സഹകരണം അത്യാവശ്യമാണ്.

ജലസേചനത്തിനും വിദ്യുച്ഛക്തിയുല്പാദനത്തിനുമുള്ള പദ്ധതികളും ഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന അവസരത്തിൽ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നിക്ഷേപിക്കുന്ന തുകയിൽനിന്ന് ഏറ്റവും അധികം മെച്ചം നേടുവാനും മൂലധനം പ്രയോജനമില്ലാതെ കിടക്കാനിടയാകാതിരിക്കുവാനും ശ്രദ്ധിക്കണം. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി അധികം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല.

ജലസേചനത്തിനും വെള്ളപ്പൊക്കനിയന്ത്രണത്തിനുമുള്ള പരിപാടികളിൽ ജനങ്ങളുടെ സഹകരണം ധാരാളമായി നേടുവാൻ കഴിയും. അവരുടെ അകമഴിഞ്ഞ അധ്വാനം ലഭിക്കും. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇത്തരം യത്നങ്ങളിൽ ജനങ്ങളും ധാരാളമായി പങ്കുചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇതിനു തെളിവാണ്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിലാകട്ടെ, ജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തിനുള്ള സാധ്യതകളും ക്രോഡതൽ വിപുലവുമാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഇടത്തരം പദ്ധതികളും രാജ്യത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ നടപ്പാക്കാനാണല്ലോ ഉദ്ദേശം.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികളും നടപ്പാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ മൂലധനത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗമെങ്കിലും ലഭിക്കുന്നതിന് നീതിപൂർവ്വകമായൊരു മാർഗ്ഗം ജലസേചനസംരംഭങ്ങളിൽനിന്നും മെച്ചം കിട്ടിയിട്ടുള്ളവരിൽനിന്നും ഉന്നമനനികുതി വസൂലാക്കലാണ്. ഇതിനുള്ള നിയമനിർമ്മാണം ഇന്നുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അതുടനെ ചെയ്യണം. നിയമനിർമ്മാണം നടന്നുകഴിഞ്ഞിടത്ത് അത്തരം നികുതികളും ആകുന്നതും വേഗം വസൂലാക്കിത്തുടങ്ങണം.

ഉന്നതനനികുതിനിയമത്തിന്റെ പരിധിയിൽ കഴൽക്കിണറുകൾകൊണ്ട് ജലസേചനം നടപ്പാക്കിയിട്ടുള്ള ഭൂമിയും ഉൾപ്പെടുത്തണം.

ജലസേചനത്തിന്റേയും വിദ്യുച്ഛക്തിയുടേയും നിരക്കുകൾ ഇടക്കിടയ്ക്ക് പുനഃപരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. പദ്ധതികൾക്കുവേണ്ടി കൂടുതലുണ്ടാകുന്ന ചിലവുകളും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പ്രാദേശികവികസനം തുടങ്ങിയ പരിഗണനകൾമൂലം, പിന്നീട് കൂടുതൽ വിശദമായി ഗവേഷണം നടത്തണമെന്നും അവയുടെ വ്യാപ്തിയും നിർമ്മാണച്ചിലവു സംബന്ധിച്ച കണക്കുകളും പുതുക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് പല പരിപാടികളും രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ തൽക്കാലമുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം പരിപാടികളേക്കുറിച്ചുള്ള പ്രോജക്ട് റിപ്പോർട്ടുകൾ ജലസേചനത്തിനും വിദ്യുച്ഛക്തിക്കും വേണ്ടിയുള്ള ഉപദേശകസമിതികൾ വീണ്ടും പരിശോധിക്കുന്നതാണ്.

ജലസേചനവിദ്യുച്ഛക്തിപരിപാടികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അനായാസേന കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി എഞ്ചിനീയറന്മാരുടെ ഒരു സംഘമുണ്ടാകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ അവയ്ക്ക് ഒരു അഖിലേന്ത്യാസർവ്വീസ് രൂപീകരിക്കണമെന്നും ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 18

ധാതുവിഭവസമ്പത്തിന്റെ വികസനം

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ധാതുദ്രവ്യസമ്പത്തിന്റെ അളവും ഗുണവും നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സംഘടിതമായ സർവ്വേകളും വിശദമായ അന്വേഷണങ്ങളും നടത്താനുള്ള പരിപാടി ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. ലോഹസംസ്ക്കരണക്കൽക്കരി സംഭരിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളെടുക്കണമെന്നും കൽക്കരി സംബന്ധിച്ച എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു വകുപ്പ് സ്ഥാപിക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു നിർദ്ദേശം. 1952–ലെ കൽക്കരിഖനി (സംഭരണവും രക്ഷയും) ആക്ട് പാസ്സാക്കിയതോടെ സംഭരണപരിപാടികളും നടപ്പാക്കാനുള്ള എല്ലാ അധികാരവും സർക്കാരിനു കിട്ടി. ആക്ടനുസരിച്ച്, അനേകം ഉപദേശകസമിതികളോടൊപ്പം ഒരു കൽക്കരിബോർഡ് സ്ഥാപിതമായി. ലോഹസംസ്ക്കരണക്കൽക്കരിയുടെ ഉല്പാദനം സാവധാനത്തിൽ കുറഞ്ഞുവരുന്നു. കൽക്കരി സംഭരിക്കുന്നതിനും സംസ്ക്കരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി അതു ശേഖരിച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും സർക്കാരെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൽക്കരിയുല്പാദനം 1950–ൽ 333 ലക്ഷം ടണ്ണായിരുന്നതു് 1955–ൽ 382 ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ധാതുദ്രവ്യാന്വേഷണത്തിൽ പലവിധത്തിലുള്ള പുരോഗതി നേടിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതി വ്യവസായവൽക്കരണത്തിനു പ്രാമുഖ്യം കൊടുക്കുന്നതാകകൊണ്ട് രാജ്യത്തിലെ ധാതുദ്രവ്യസമ്പത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയേയും ഗുണത്തേയും പറ്റി വിശദവിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കേണ്ടതു് വളരെ അടിയന്തിരമായിട്ടുണ്ട്. ഖനികളുടെ കിടപ്പും മറ്റും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ, വലിയ തോതിലുള്ള ഭൂപടങ്ങളിൽത്തന്നെ ക്രമത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുക, അന്വേഷണത്തിനുവേണ്ടി ജിയോഫിസിക്കലും ജിയോകെമിക്കലുമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ അവലംബിക്കുക, ദ്രവ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഭൂമി കുഴിക്കുക ഇത്യാദി സംരംഭങ്ങളെല്ലാം തുടങ്ങേണ്ടതാണ്.

കൽക്കരി

ഒരു ഇന്ധനമെന്ന നിലയ്ക്കും ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക് എന്നീ വ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു അസംസ്കൃതപദാർത്ഥമെന്ന നിലയ്ക്കും കൽക്കരിക്ക് മൌലികപ്രാധാന്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ധാതുദ്രവ്യവികസനരംഗത്തിൽ അതിനാണ് പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി കൽക്കരിയുടെ ആവശ്യം ഏതാണ്ട് 600 ലക്ഷം ടൺ വരുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ. കൽക്കരിയുല്പാദനം ഇനിയും 220 ലക്ഷം ടൺ വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം. ഇന്നുള്ള ഖനികളിൽനിന്നും കുറച്ചുകൂടി കിട്ടാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. എന്നാലും ഇനിയും പല പുതിയ ഖനികളും കുഴിക്കേണ്ടിവരും. പൊതുമേഖലയിലെ കൽ

ക്കരിഖനികളിൽനിന്ന് 120 ലക്ഷം ടണ്ണും, സ്വകാര്യമേഖലയിലെ ഇപ്പോഴും പണിയെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഖനികളിൽനിന്നും അവയ്ക്കു തൊട്ടടുത്തു കിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നുംകൂടി 100 ലക്ഷം ടണ്ണും വർദ്ധനവുണ്ടാക്കണമെന്നാണ് തൽക്കാലത്തെ പരിപാടി.

ഉരുക്കല്പാദനത്തിന്റെ വിപുലീകരണത്തിന് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 97·3 ലക്ഷം ടൺ ശുദ്ധീകൃതമായ കോക്കിങ് കൽക്കരി ആവശ്യമാണ്. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്ക് 16·8 ലക്ഷം ടൺ വേണ്ടിവരും. അതായതു്, വെടിപ്പാക്കിയ കൽക്കരിയാണെങ്കിൽ 114·1 ലക്ഷം ടൺ; അസംസ്കൃത കൽക്കരിയാണെങ്കിൽ 165 ലക്ഷം ടൺ. ഇന്നു അസംസ്കൃതകൽക്കരിയുടെ ഉല്പാദനം 135 ലക്ഷം ടണ്ണാണ്. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപഭോക്താക്കളുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യം നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി ഇത്തരത്തിലുള്ള കൽക്കരിയുടെ ഉല്പാദനം ക്രമത്തിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കണം. കോക്കിങ് കൽക്കരി ക്രൂടാതെ കഴിക്കാവുന്ന ഉപഭോക്താക്കളും, റെയിൽവേ തുടങ്ങിയവ, ഇന്നു അതുപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു നിറുത്തി അവരെ നാൺകോക്കിങ് കൽക്കരി ഉപയോഗിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചാലേ നമ്മുടെ കയ്യിലുള്ള പരിമിതമായ സമ്പത്തു സംരക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഇക്കാര്യം പടിപടിയായി നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ റെയിൽവേകളും പരിപാടികളും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അവസാനംവരെയുള്ള എല്ലാ കോക്കിങ് കൽക്കരിയും വെടിപ്പാക്കിയെടുക്കണമെന്നു കോമൺവാഷറീസ് ശുപാർശചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഗവൺമെൻറ് അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ടാറ്റാ അയേൺ ആൻഡ് സ്റ്റീൽ കമ്പനിക്കും ഇൻഡ്യൻ അയേൺ ആൻഡ് സ്റ്റീൽ കമ്പനിക്കും ശുദ്ധിയാക്കിയ കൽക്കരി കൊടുക്കുന്ന മൂന്നു ശുദ്ധീകരണശാലകളും ഇന്നുതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. രാണിഗഞ്ചിലേയും ജീലായിയിലേയും ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകൾക്കു ശുദ്ധിചെയ്ത കൽക്കരി കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ബൊക്കാറോവിലോ കാർഗളിയിലോ ഒരു കൽക്കരിശുദ്ധീകരണശാല സ്ഥാപിക്കണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. ദുർഗ്ഗാപ്പൂർ ഉരുക്കുവ്യവസായശാലയോടൊന്നിച്ച് മറ്റൊരു കൽക്കരിശുദ്ധീകരണശാലയും സ്ഥാപിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഉരുക്കുശാലകൾക്ക് ഇനിയും ആവശ്യമുള്ള ശുദ്ധമായ കൽക്കരി കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ ശുദ്ധീകരണശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ ആലോചിച്ചുവരുന്നു. പദ്ധതിയിൽ ഇതിനെല്ലാം വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ധാതുദ്രവ്യങ്ങളും എണ്ണയും അന്വേഷിക്കൽ

ഭാരതഭൂഗർഭസർവ്വേയും ഭാരതഖനിബ്യൂറോവും വൻതോതിലുള്ള അന്വേഷണപരിപാടികൾ ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. കൽക്കരി, ചെമ്പു്, മാംഗനീസ്, ക്രോമൈറ്റ്, ചുണ്ണാമ്പുകല്ലു്, കാരീയം, തകരം മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങളേക്കുറിച്ചാണ് അന്വേഷണം നടത്തേണ്ടതു്. രണ്ടു സംഘടനകളും വേണ്ടിടത്തോളം വിപുലീകരിക്കുന്നതിനുമാലോചനയുണ്ട്. അതിനുവേണ്ടി വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ, ചില സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ധാതുദ്രവ്യവികസനത്തിനുള്ള പദ്ധതികൾ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ഹൈദരാബാദിലെ ഹട്ടി സ്വർണ്ണഖനിയുടെ പേരെടുത്തുപറയാവുന്നതാണ്.

ഇന്നുവരെ കൽക്കരിയുടേയും എണ്ണയുടേയും മണ്ഡലങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് പൊതുമേഖലയുടെ വികസനം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. പുതുക്കിയ വ്യവസായനയ പ്രമേയമനുസരിച്ച് വേറെയും കുറെ പ്രധാനപ്പെട്ട ധാതുദ്രവ്യങ്ങൾകൂടി പട്ടികയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ നയത്തിന്റെ ഫലമായി പൊതുമേഖലയിൽ വൈരം ഖനനം ചെയ്യുന്നതിനും ഒരു ചെമ്പുഖനി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമുള്ള പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിവരുന്നു.

രാജ്യത്തിലെവിടെയാണോ എണ്ണയുള്ളത് അതെല്ലാം കണ്ടെത്തി കുഴിച്ചെടുക്കുകയെന്നതാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ പ്രധാന കർത്തവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. ജയിസൽമേറിൽ സക്കാർ നേരത്തെ ആരംഭിച്ച അന്വേഷണം തുടരുന്നതാണ്. അതിൽ ഭൂഗർഭവിജ്ഞാനീയസർവ്വേകളും ജിയോഫിസിക്കൽ അന്വേഷണങ്ങളും, ഭൂമികുഴിച്ചുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളും ക്രൂടാതെ, വ്യോമ—കാന്തികസർവ്വേകളുമുൾപ്പെടും. കാംബേ, ജ്വാലാമുഖി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ആദ്യം കിട്ടിയിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ധാരാളം പ്രതീക്ഷകൾക്കവകാശമുണ്ട്. കാംബേയിൽ സാധാരണ പരീക്ഷണഖനനവും ജ്വാലാമുഖിയിൽ അഗാധമായ പരീക്ഷണഖനനവും ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. കനഡയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ജ്വാലാമുഖിയിൽ ഒരു വ്യോമ—കാന്തികസർവ്വേ നടത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനിയും അവരുടെ സഹായത്താൽത്തന്നെ പഞ്ചാബ്, ഉത്തരപ്രദേശ്, ബീഹാർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ഇമ്മാതിരി സർവ്വേകൾ നടത്തുന്നതാണ്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് എണ്ണയന്വേഷണം വിപുലപ്പെടുത്താൻ പരിപാടിയുള്ളതുകൊണ്ട് പെട്രോളിയം അന്വേഷണത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളേക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതാണ്. ഇന്ത്യയിലും വിദേശത്തുമായി പലതരം ജോലിക്കാർക്ക് പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള തുകയും കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൽക്കാലം എണ്ണയന്വേഷണത്തിന് 11.5 കോടി രൂപായാണ് വകയിരുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ പരിശീലനപരിപാടിക്കുള്ളതുമുൾപ്പെടുന്നു. ഇനിയും പുതിയ അന്വേഷണപരിപാടികൾ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവയ്ക്കോരോന്നിനും ഗവർമ്മെൻറിന്റെ സമ്മതം ലഭിക്കുന്നതോടെ കൂടുതൽ വക കൊള്ളിക്കുന്നതാണ്.

ഗവർമ്മെൻറ് നേരിട്ട നടത്തുന്ന അന്വേഷണത്തിനു പുറമേ, പശ്ചിമബംഗാൾ പ്രദേശത്ത് സ്റ്റാൻഡേർഡ് വാക്വം എണ്ണക്കമ്പനി നടത്തുന്ന അന്വേഷണങ്ങളിൽ ഗവർമ്മെൻറിന്റെ സഹകരണം തുടരുന്നതാണ്. ആസ്സാംപ്രദേശത്ത് ആസ്സാം എണ്ണക്കമ്പനിയോടൊന്നിച്ച് അന്വേഷണം നടത്താനും ആലോചനയുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ മറ്റുള്ളവരുമൊത്തുമിച്ചു ചേർന്നുനടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചിലവിലേയ്ക്കുള്ള തുക യഥാകാലം പദ്ധതിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കും.

അദ്ധ്യായം 19

വ്യവസായവികസനപരിപാടി

വ്യാവസായികോല്പാദനത്തിലുണ്ടായ ഉയർച്ചമാത്രം വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ വ്യവസായപുരോഗതി തികച്ചും തൃപ്തികരമാണെന്നു കാണാൻ കഴിയും. എന്നാൽ വിവിധവ്യവസായങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും, മൻഗണനകളും, നിർമ്മാണശേഷി, ഉല്പാദനത്തോതു് എന്നിവ മുൻനിർത്തിനോക്കുന്നപക്ഷം ഈ പുരോഗതി എല്ലായ്പോഴും തൃപ്തികരമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പൊതുമേഖലയിൽ ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 101 കോടി രൂപയാണു് ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ചിലവുചെയ്തതു് 57 കോടിയോളമേയുള്ളുവെന്നാണു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സ്വകാര്യമേഖലയിൽ ആകെ 233 കോടി രൂപാ ചിലവുവരുന്ന വികസനപരിപാടികളാണുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. ഈ രംഗത്തു് യഥാർത്ഥത്തിൽ 232 കോടി രൂപായുടെ നിക്ഷേപം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ചില രംഗങ്ങളിൽ ഉദ്ദേശിച്ചതു നിക്ഷേപമുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും തുണിനെയ്ത്തു്, വ്യാവസായികോല്പാദനം എന്നിവയിൽ ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ കരുതിയിരുന്നതിലധികം നിക്ഷേപമുണ്ടായി.

നിർദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ഉല്പാദനം തൃപ്തികരമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഓരോ രംഗവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നോക്കുമ്പോൾ അങ്ങിനെ കണക്കാക്കിക്കൂടാ. പരുത്തിത്തുണിനിർമ്മാണം (മിൽത്തുണി), പഞ്ചസാര, എണ്ണകൾ, എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനം തുടങ്ങി ചിലതിലെല്ലാം ലക്ഷ്യത്തിനൊപ്പിച്ച ഉല്പാദനവർദ്ധനവുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. നിലവിലിരുന്ന ഉല്പാദനശേഷികൾതന്നെ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയതുമൂലം കൈവന്ന നേട്ടങ്ങളാണവ. സിമൻറ്, കടലാസ്സ്, സോഡാക്കാരം, സോഡാപ്പൊടി, മറെറാരാസവസ്തുക്കൾ, റയൺ, സൈക്കിൾ എന്നു തുടങ്ങി ചില വ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ നിലവിലുള്ള നിർമ്മാണശേഷിതന്നെ വേണ്ടത്ര പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയും കൂടുതൽ നിർമ്മാണപരിപാടികളിലൂടെയും ഉല്പാദനവർദ്ധനവുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അലൂമിനിയം, നൈട്രജവളങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനത്തിൽ സ്വകാര്യമേഖലയ്ക്കു ലക്ഷ്യത്തിനൊപ്പിച്ചു് നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഡീസൽ എഞ്ചിനുകൾ, പമ്പുകൾ, റേഡിയോ, ബാറററി, വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ, ഫ്ലൂറസെൻറ് വിളക്കു് എന്നിവയുടെ നിർമ്മാണം ലക്ഷ്യത്തിനനുസരണമായി വർദ്ധിക്കാതിരുന്നതു് അവയ്ക്കു വിചാരിച്ചിരുന്നതുപോലെ ആവശ്യവർദ്ധനവുണ്ടാകാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണു്.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് വ്യവസായശാലകളും യന്ത്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും മൂലധനസാധനനിർമ്മാണക്കാര്യത്തിലും വേണ്ടത്ര അനുഭവപരിചയം സിദ്ധിച്ചു. തുണിനെയ്ത്തിനും ചണനെയ്ത്തിനുമുള്ള യന്ത്രസാമഗ്രികൾ, വൈദ്യുതോപകരണങ്ങൾ, മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾ, യന്ത്രോപകരണങ്ങൾ

തുടങ്ങിയ മൂലധനസാധനങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഗണ്യമായ പുരോഗതിയുണ്ടായി. അങ്ങിനെ ആ നിർമ്മാണശാലാവികസനത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ്യായം തരണം ചെയ്ത് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് വമ്പിച്ച വളർച്ചയുടെ തക്ക ഒരുക്കത്തോടുകൂടി നിൽക്കുകയാണു്.

1951-ലെ വ്യവസായ (വികസനനിയന്ത്രണ) നിയമമനുസരിച്ചു്, പുതിയ ഘടകങ്ങൾക്കും പഴയവതന്നെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും ലൈസൻസുകൾ നൽകി വ്യവസായവികസനം ശരിയായ നിലയിൽ നിയന്ത്രിക്കാൻ നടപടികൾ എടുത്തുവരുന്നു. 1952-നുശേഷം 10 വികസനകൌൺസിലുകൾ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലെ വികസനപരിപാടികൾ തയ്യാറാക്കാൻ ഈ കൌൺസിലുകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി.

വ്യവസായനയം

ഇതേവരെയായി വ്യവസായവികസനത്തെ നിയന്ത്രിച്ചുപോന്നതു് 1948-ലെ വ്യാവസായികനയപ്രസ്താവനയായിരുന്നു. പുതിയ വ്യവസായനയപ്രമേയം, പൊതുമേഖലയുടെ വികസനം, വലിയൊരു സഹകരണമേഖലയുടെ രൂപീകരണം, ത്വരിതമായ വ്യവസായവൽക്കരണം, ഘനവ്യവസായങ്ങളുടേയും യന്ത്രനിർമ്മാണവ്യവസായങ്ങളുടെയും പുരോഗതി എന്നിവയ്ക്കു് പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. പ്രമേയത്തിൽ 17 വ്യവസായങ്ങളാണു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ഭാവിവികസനച്ചുമതല ഗവർമ്മേൻറിനേറ്റുമാത്രമായിരിക്കുന്ന പൊതുപ്രാധാന്യമുള്ള ചില വ്യവസായങ്ങളും ഇതിലുൾപ്പെടുന്നു. (എ. പട്ടിക) ക്രമേണ ഗവർമ്മേൻറിന്റെ ചുമതലയിൽ വരുന്നതും, എന്നാൽ സ്വകാര്യവ്യവസായങ്ങൾക്കു് ഗവർമ്മേൻറു് സംരംഭങ്ങളുടെ പൂരകമെന്ന നിലയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവകാശമുള്ളതുമായ 12 വ്യവസായങ്ങളും ബി. പട്ടികയിൽ കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബാക്കിയുള്ള വ്യവസായങ്ങളുടെ ഭാവിവികസനം പൊതുവേ സ്വകാര്യമേഖലയുടെ ചുമതലയിൽ വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുകയാണു്. എന്നാൽ പ്രമേയത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, ഏതു തരത്തിലുള്ള വ്യവസായോല്പാദനവും ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ ഗവർമ്മേൻറിനു് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും.

വ്യാവസായിക മുൻഗണനാക്രമം

വ്യാവസായികനയപ്രമേയത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ, താഴെ കൊടുക്കുന്ന മുൻഗണനാക്രമമനുസരിച്ചാണു് വ്യാവസായികശേഷിയുടെ അടുത്ത പരിപാടിയായുള്ള വികസനം ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്.

1. ഇരുമ്പു്, ഉരുക്കു്, നൈട്രജവളങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഘനരാസവസ്തുക്കൾ എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനവർദ്ധനവു്, ഘനഎഞ്ചിനീയറിംഗ്, യന്ത്രനിർമ്മാണവ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വികസനം.

2. അലൂമിനിയം, സിമൻറു്, കെമിക്കൽപാർപ്പ്സ്, ചായങ്ങൾ, ഫോസ്ഫേറിക് വളങ്ങൾ, അവശ്യഔഷധങ്ങൾ എന്നു തുടങ്ങിയ വികസനവസ്തുക്കളുടേയും നിർമ്മാണവസ്തുക്കളുടേയും ഉല്പാദനശേഷിയിലുള്ള വികസനം.

3. ചണം, പരുത്തിത്തുണിനെയ്ത്തുവ്യവസായം, പഞ്ചസാരവ്യവസായം എന്നിവ തുടങ്ങി നിലവിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രധാന ദേശീയവ്യവസായങ്ങളുടെ ആധുനീകരണവും പുനഃസജ്ജീകരണവും.

4. നിർമ്മാണശേഷിയും യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള ഉല്പാദനവും തമ്മിൽ വലിയ വിടവുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴുള്ള നിർമ്മാണശേഷി പൂർണ്ണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക.

5. വികേന്ദ്രീകൃതവ്യവസായമേഖലയുമായുള്ള പൊതുവുല്പാദനപരിപാടീകരണം, ഉല്പാദനലക്ഷ്യങ്ങൾ എന്നിവ ആവശ്യമായവിധം ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ നിർമ്മാണശേഷി വികസിപ്പിക്കുക.

പൊതുമേഖലയിലെ പരിപാടികൾ

ഇരുമ്പും ഉരുക്കും

ഇരുമ്പ്, ഉരുക്കുവ്യവസായങ്ങൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മുൻഗണനയനുസരിച്ച് പൊതുമേഖലയിൽ 10 ലക്ഷം ടൺ കൈകാര്യശേഷിവീതമുള്ള മൂന്നു ഉരുക്കുനിർമ്മാണശാലകൾ സ്ഥാപിക്കാൻ രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതിലൊന്നിൽ 350000 ടൺ വാർപ്പിരുമ്പ് നിർമ്മിക്കാനുള്ള സൌകര്യങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. രൂർക്കേലയിൽ തുടങ്ങുന്ന ഉരുക്കുനിർമ്മാണശാലയ്ക്ക് 1956-61-ൽ 128 കോടി രൂപാ ചിലവാകും. അവിടെ 720000 ടൺ ഉരുക്കുസാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ സാധിക്കും. ഉരുക്കുനിർമ്മാണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഹൈഡ്രജൻ, രൂർക്കേലയിൽത്തന്നെ നൈടജവളങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതാണ്.

മദ്ധ്യപ്രദേശിലെ ഭീലായിയിൽ സ്ഥാപിക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ ഉരുക്കുവ്യവസായശാലയ്ക്ക് 110 കോടിരൂപാ ചിലവാകുമെന്നും വില്പനയ്ക്കുള്ള 770000 ടൺ ഉരുക്ക് അവിടെ നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടുന്നു.

പശ്ചിമബംഗാളിലെ ദുർഗ്ഗാപ്പൂരിലാണ് മൂന്നാമത്തെ ഉരുക്കുവ്യവസായശാല സ്ഥാപിക്കുന്നത്. അതിനു 115 കോടിരൂപാ ചിലവുവന്നേയ്ക്കും. പ്രതിവർഷം ലഘുവും ഇടത്തരവുമായ 790000 ടൺ ഉരുക്കുചരക്കുകൾ നിർമ്മിക്കത്തക്കവിധം ആ വ്യവസായശാലയിൽ സജ്ജീകരണങ്ങളുണ്ടാക്കാനാണുദ്ദേശം.

ഭാവിയിൽ വികസിക്കാൻ സാദ്ധ്യതകളുള്ള വിധത്തിലാണ് മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകളും പണിചെയ്യുന്നത്. ഭീലായ്യിൽ പ്രതിവർഷം 25 ലക്ഷം ടണ്ണും, രൂർക്കേലയിലും ദുർഗ്ഗാപ്പൂരിലും പ്രതിവർഷം 12·5 ലക്ഷം ടണ്ണും ഉരുക്കുപണികൾ നടത്തത്തക്കവിധം അതു വികസിപ്പിക്കുവാൻ സാധ്യമാകുന്ന രീതിയിലാണ് പണി ചെയ്യാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിന്റെ മൂന്നു ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകൾക്കുമായി 320 കോടി രൂപയും, മൈസൂർ അയേൺ ആൻറ് സ്റ്റീൽ വർക്ക്സ് വികസിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി 6 കോടി രൂപയും രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. യന്ത്രസാമഗ്രികൾ വാങ്ങാനുള്ള സംഗതിയും, വായ്പ എന്നീ ഇനങ്ങളിലായി 75 കോടി

രൂപയുടെ വിദേശസഹായധനം ലഭിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പൊതു മേഖലയിലെ എല്ലാ ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകളും ചേർന്ന് 1960–61ൽ കുറഞ്ഞത് 20 ലക്ഷം ടൺ ഉരുക്ക് ഉല്പാദിപ്പിച്ചുതുടങ്ങും.

വാഷ്പ്യന്ത്രങ്ങൾ, വ്യാവസായികയന്ത്രനിർമ്മാണം മുതലായവ

ചിത്തരഞ്ജൻ തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണശാലയിലെ ഉൽപ്പാദനം പ്രതിവർഷം 300 യന്ത്രങ്ങൾ വരെ വികസിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശം. ഇപ്പോൾ പ്രതിവർഷം 120 യന്ത്രങ്ങളാണ് നിർമ്മിക്കുന്നത്. റയിൽവേകൾക്കാവശ്യമുള്ള വാഷ്പ് സാധനങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു ഘന ഉരുക്കു വാഷ്പുശാല സ്ഥാപിക്കാനും ഉദ്ദേശമുണ്ട്. ഘനയന്ത്രങ്ങളും യന്ത്രോപകരണങ്ങളും ഘനവൈദ്യുതോപകരണങ്ങളും നിർമ്മിക്കാൻ പ്രത്യേകമായ ഫൗണ്ടറികളും മറ്റും ദേശീയവ്യവസായവികസനകോർപ്പറേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടും.

പൊതുമേഖലയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന ഘനയന്ത്രവ്യവസായങ്ങൾക്കാണ് തുക കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്: ഘനവൈദ്യുതോപകരണം, (20 കോടി) ഹിന്ദുസ്ഥാൻ യന്ത്രോപകരണനിർമ്മാണശാലയുടെ വികസനം, ദേശീയവ്യവസായവികസനകോർപ്പറേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വ്യാവസായികയന്ത്രങ്ങളുടേയും യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടേയും നിർമ്മാണം.

ദക്ഷിണ ആക്കാട്ട് ഇളംകല്ലൂരി പദ്ധതി: ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിൽ കല്ലുരിനിക്ഷേപം കുറവായതുമൂലം നെയ്വേലിയിലെ ദക്ഷിണആക്കാട്ട് ഇളംകൽക്കരി പദ്ധതി വികസിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിനു പ്രത്യേകപ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പ്രതിവർഷം 35 ലക്ഷം ടൺ ഇളംകൽക്കരി കഴിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള പദ്ധതിയാണിതു്. ഇതു താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

1. 211000 കി. വാ. നിർമ്മാണശേഷിയുള്ള ഒരു വിദ്യുച്ഛക്തികേന്ദ്രത്തിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുണ്ടാക്കുക.
2. പ്രതിവർഷം 380000 കാർബണൈസ്ഡ് ബ്രാക്കറ്റ്സ് നിർമ്മിക്കുക.
3. യൂറിയയും സംഫേറസ് നൈട്രേറുമായി 70000 ടൺ നൈട്രജൻ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുക.

പദ്ധതി പുരോഗമിക്കുന്നതോടുകൂടി കൂടുതൽ തുക ചിലവാക്കാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ തൽക്കാലം 52 കോടി രൂപാ ഇതിലേക്കുവേണ്ടി വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പദ്ധതിക്ക് ആകെ 68 കോടി രൂപാ ചിലവു വരുമെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

വളംനിർമ്മാണം: സിന്ദ്രി വളംനിർമ്മാണശാലയിലെ കോക്ക്–ഓവൻ ഗ്യാസ് ഉപയോഗിച്ച് കൃത്രിമവളം നിർമ്മാണം 47000 ടണ്ണിൽനിന്നും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട നടപടികളെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ദക്ഷിണആക്കാട്ട് പദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള പരിപാടിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അതിനും പുറമെ 70000 ടൺ നൈട്രജൻവളം നിർമ്മിക്കാൻ നംഗലിലും 80000 ടൺ നിർമ്മിക്കാൻ നൂർക്കേലയിലും ഓരോ ഫാക്ടറി കൂടി സ്ഥാപിക്കും. നംഗൽഫാക്ടറിക്കുവേണ്ടി 22 കോടി രൂപയും

ണ്ട് നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളത്. കൂടാതെ ഫാക്ടറിക്ക് 8 കോടി രൂപയും. ആവശ്യമുള്ളപക്ഷം ഈ തുക വർദ്ധിപ്പിക്കും.

ഘന എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായങ്ങൾ: ഹിന്ദുസ്ഥാൻ കപ്പൽനിർമ്മാണകേന്ദ്രം വികസിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി വിശാഖപട്ടണത്ത് പഴയ രീതിയിലുള്ള 6 കപ്പലുകളും പുതിയ രീതിയിലുള്ള 4 കപ്പലുകളും നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയും. കപ്പൽനിർമ്മാണവികസനപരിപാടിയിൽ, വിശാഖപട്ടണത്ത് ഒരു ഡ്രൈഡാക്ക് പണിയാനും 75 ലക്ഷം രൂപാ ചിലവാക്കി രണ്ടാമതൊരു കപ്പൽനിർമ്മാണകേന്ദ്രത്തിന്റെ പ്രാഥമികജോലികൾ നടത്താനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഘനനാവിക ഡീസൽ എഞ്ചിനുകൾ നിർമ്മിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതിക്കൂടിയുണ്ട്. അതിനുള്ള തുക യഥാകാലം അനുവദിക്കും.

തീവണ്ടിനിർമ്മാണക്കാര്യത്തിൽ ചിത്തരഞ്ജൻ തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണശാല വികസിപ്പിക്കാനുള്ള പദ്ധതിക്കു പുറമെ റെയിൽവേയുടെ പദ്ധതിയിൽ താഴെപ്പറയുന്ന പരിപാടികൾകൂടിയുണ്ട്.

1. പെരമ്പൂരിലെ കോച്ച് ഫാക്ടറി പൂർത്തിയാക്കുക.
2. പുതുതായൊരു മീഡിയം കോച്ചുഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുക.
3. സ്പെയർപാർട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു രണ്ട് എഞ്ചിനീയറിംഗ് ഷോപ്പുകൾ പണിയുക.

ഇതിനെല്ലാംകൂടി 17 കോടി രൂപയാണ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

താരതമ്യേന കുറഞ്ഞ തുകകൾ ചിലവാക്കി കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ട് നടപ്പാക്കുന്ന പരിപാടികൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ഇപ്പോഴുള്ള ഡി. ഡി. ടി. ഫാക്ടറിയും ആന്റി ബയോടിക്സ് ഫാക്ടറിയും വികസിപ്പിക്കുക.
2. തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചിയിൽ ഒരു ഡി. ഡി. ടി. ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുക.
3. ഹിന്ദുസ്ഥാൻ കേബിൾസ് ലിമിറ്റഡ്, നാഷണൽ ഇൻസ്ട്രുമെന്റ്സ് ഫാക്ടറി, ഇൻഡ്യൻ ടെലിഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസ് എന്നിവ വികസിപ്പിക്കുക.
4. സെക്യൂരിട്ടി പേപ്പർ, ബോണ്ട് പേപ്പർ എന്നിവയുടെ നിർമ്മാണത്തിന് ഒരു സെക്യൂരിട്ടി പേപ്പർമിൽ സ്ഥാപിക്കുക.

സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളുടെ വ്യവസായപരിപാടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മൈസൂർ അയേൺ ആൻറ് സ്റ്റീൽ വർക്സിന്റെ വികസനം, ദുർഗ്ഗാപ്പൂരിൽ ഒരു കോക്ക്–ഓവൻ പ്ലാന്റിന്റെ സ്ഥാപനം, മൈസൂരിലും ബീഹാറിലും എലക്ട്രിക്ക് പോസ്റ്റ് ലൈൻ ഇൻസുലേറ്ററുകളുടെ നിർമ്മാണം, ഹൈദ്രബാദിലെ പ്രാഗാട്ടൂരിലെ ഫാക്ടറിയുടെ പുനഃസംവിധാനം, യു. പി. സിമൻറ് ഫാക്ടറിയുടേയും ബീഹാർ സൂപ്പർ ഫോസ്ഫേറിക് ഫാക്ടറിയുടേയും വികസനം എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു.

പുതിയ ഉരുക്കുവ്യവസായശാലകളോടു ചേർന്നുള്ള കോക്ക്–ഓവൻ പ്ലാന്റുകളും പശ്ചിമബംഗാളിലെ ദുർഗ്ഗാപ്പൂർ കോക്ക്–ഓവൻ പദ്ധതിയും ദക്ഷിണ ആർക്കോട്ട് പദ്ധതിയും പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതോടു ചേർന്നു ഔഷധനിർമ്മാണം, പ്ലാസ്റ്റിക്ക് വ്യവസായം, ചായം നിർമ്മിക്കൽ എന്നിവയ്ക്കാവശ്യമായ ആർഗാനിക് രാസവസ്തുക്കൾ വേർതിരിച്ചെടുക്കുന്നതുമാണ്.

ദേശീയ വ്യാവസായികകോപ്പറേഷനുവേണ്ടിയുള്ള തുക കൂടാതെ തന്നെ രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തെ വ്യാവസായികവികസനപരിപാടികൾക്കായി 502 കോടി രൂപയുടെ പുതിയ നിക്ഷേപമാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ വ്യാവസായികസംരംഭങ്ങൾക്ക് 32 കോടി രൂപാ ചിലവാകും. വിവിധസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സഹകരണ പഞ്ചസാരനിർമ്മാണശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള 5 കോടി രൂപയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആസ്സാം, പാണ്ടിച്ചേരി എന്നിവിടങ്ങളിലെ ചില വ്യവസായങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കാനുള്ള സഹായധനവും അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദേശീയവ്യവസായവികസന കോപ്പറേഷൻ

വാണിജ്യവ്യവസായവകുപ്പിനുവേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള 70 കോടി രൂപയിൽ ദേശീയവ്യവസായവികസന കോപ്പറേഷന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് 55 കോടി രൂപാ ലഭിക്കും. ഇതിൽ ഒരു ഭാഗം (20–25 കോടിയെന്നാണു തൽക്കാലം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്) പരുത്തിത്തുണിനെയ്ത്തുവ്യവസായവും ചണനെയ്ത്തുവ്യവസായവും ആധുനികരീതിയിൽ പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിനു സഹായധനമായി നൽകാനുപയോഗിക്കുന്നതാണ്. ബാക്കിയുള്ളതു് പുതിയ അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങളും ഘനവ്യവസായങ്ങളും തുടങ്ങാൻവേണ്ടി ചിലവാക്കുന്നതായിരിക്കും. കോപ്പറേഷൻ ഇപ്പോൾ പരിഗണനയിലെടുത്തിട്ടുള്ള പരിപാടികൾ ഫൗണ്ടറി, ഫോർജ്ജു ഷാപ്പുകൾ, റിഫ്രാക്ടറികൾ, റയോൺ ഉല്പാദനത്തിനുള്ള കെമിക്കൽ പൾപ്പ് നിർമ്മാണശാല എന്നിവയുടെ സ്ഥാപനവും ചായങ്ങൾ, ഔഷധങ്ങൾ, കാർബൺ ബ്ലാക്ക്, അലൂമിനിയം, മണ്ണുനീക്കാനുള്ള ഘനയന്ത്രങ്ങൾ, എന്നിവയുടെ ഉല്പാദനവും ഇരുമ്പു സംബന്ധിച്ചതും അല്ലാത്തതുമായ ചില ലോഹപ്പണികൾക്കാവശ്യമായ ഉപകരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണവും ആകുന്നു. ഇവയെല്ലാം നടപ്പാക്കുന്നതിന് കോർപ്പറേഷനു കൂടുതൽ തുക പിന്നീടനുവദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

നിക്ഷേപം, ചിലവു്, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ

ദേശീയവ്യവസായവികസനകോർപ്പറേഷനും സഹകാരിമേഖലയും കൂടി നടപ്പാക്കുന്ന പരിപാടികൾക്കുപുറമേ അഞ്ചുവർഷംകൊണ്ടു് 720 കോടി രൂപാ ചിലവു വരും. ഇതിൽ ഖനനം, വിദ്യുച്ഛക്തിയുൽപ്പാദനം, വിതരണം, ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. പുതിയ വ്യവസായഘടകങ്ങളുടെ സ്ഥാപനത്തിനും വികസനങ്ങൾക്കുമായി 570 കോടി രൂപായുടെ നിക്ഷേപം കരുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ ആധുനികരീതിയിൽ പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു ബാക്കി 150 കോടിരൂപായും. നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോ

ലെ കോപ്പറേഷനുവേണ്ടി 55 കോടി രൂപാ വക കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ 665 കോടി രൂപാകൂടി ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്, ഈ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാൻ. ഇതിൽ 620 കോടി രൂപാ ഇപ്പോഴത്തെ കണക്കുകളനുസരിച്ച് സഹകാരിമേഖലക്ക് ലഭിക്കാനിടയുണ്ട്. ഭാരതവ്യവസായ ധനസഹായ കോർപ്പറേഷനിൽനിന്നു (സംസ്ഥാനധനസഹായ കോപ്പറേഷനുകളും വ്യാവസായിക വായ്പയും നിക്ഷേപവും സംബന്ധിച്ച കോർപ്പറേഷനും) വായ്പയായി 40 കോടി രൂപയും, കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളിൽനിന്നും നേരിട്ടുള്ള കടമായും ഓഹരിമൂലധനമിനത്തിലും 20 കോടി രൂപയും, വിദേശമൂലധനം വകയിൽ 100 കോടി രൂപയും, പുതിയ മൂലധന നിക്ഷേപങ്ങളായി 80 കോടി രൂപയും, പുതിയ വ്യവസായ ഘടകങ്ങൾക്കും പഴയവയുടെ നവീകരണത്തിനുമായി ആഭ്യന്തരനിക്ഷേപമായി 300 കോടി രൂപയും, മാനേജിംഗ് ഏജൻറന്മാരിൽനിന്നു മൂൻക്രൂറിനത്തിലും ഹ്രസ്വകാലവായ്പയിനത്തിലും മറ്റും 80 കോടി രൂപയും കിട്ടാനിടയുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ പറഞ്ഞ കണക്കുകൂട്ടലുകളിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടായെന്നു വരും. സൂക്ഷ്മമായി ഇപ്പോൾ കണക്കാക്കുക സാധ്യമല്ല.

സഹകാരിമേഖലയിലെ വികസനം

പൊതുമേഖലയിലെന്നപോലെതന്നെ സഹകാരിമേഖലയിലും ഇരുമ്പ്, ഉരുക്കുവ്യവസായത്തിനു പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഈ രംഗത്തിൽ ആകെ 115 കോടി രൂപയുടെ നിക്ഷേപമുണ്ടാകുമെന്നും സഹകാരിമേഖലയിലെ ഉരുക്കു നിർമ്മാണശേഷി 12·5 ലക്ഷം ടണ്ണിൽനിന്നു 23 ലക്ഷം ടണ്ണായി വർദ്ധിക്കുമെന്നും കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മറ്റു ലോഹവ്യവസായങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അലൂമിനിയനിർമ്മാണം 30000 ടണ്ണും ഫെറോ മാംഗനീസ് 172000 ടണ്ണും ആയി വർദ്ധിക്കും.

സിമൻറുനിർമ്മാണം 1960–61 ഓടുകൂടി പ്രതിവർഷം 160 ലക്ഷം ടണ്ണും റിഫ്രാക്ടറി വ്യവസായോല്പാദനം 10 ലക്ഷം ടണ്ണും ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ. 1955–56 ൽ മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടിനങ്ങളിലേയും ഉൽപ്പാദനനിരക്ക് യഥാക്രമം. 49·3 ലക്ഷം ടണ്ണും 444000 ടണ്ണുമാണ്.

വികസനപരിപാടികളിൽ ഘന എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായത്തിനും ലഘു എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മോട്ടോർ കാറുകളും, തീവണ്ടിയന്ത്രങ്ങളും, വ്യവസായ യന്ത്രങ്ങളും, സൈക്കിളുകളും, തയ്യൽ യന്ത്രങ്ങളും, മോട്ടോർ, ട്രാൻസ്ഫാർമർ എന്നിവയിൽ ഉല്പാദനവർദ്ധനവുണ്ടാകും. ടാറാ ലോക്കോമോട്ടീവ് ആൻറ് എഞ്ചിനീയറിംഗ് കമ്പനി ഇപ്പോൾ പ്രതിവർഷം 100 തീവണ്ടിയന്ത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നത് ഇരട്ടിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി 1 കോടി രൂപാകൂടി മുടക്കുമെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. മോട്ടോർ കാർ നിർമ്മാണ വികസനപരിപാടിയിൽ പ്രധാനമായും കാറിൻെറ 80 ശതമാനം ഭാഗങ്ങളും ഇവിടെത്തന്നെ ലഭ്യമാകുന്ന സാധനങ്ങൾകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവിധമുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ഉറപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ട്രക്കുകളുടെ നിർമ്മാണം

വർദ്ധിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. 1960–61 ൽ 57000 വാഹനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ലക്ഷ്യം വച്ചിട്ടുള്ളതിൽ 40000 ട്രക്കുകളാണ്.

വ്യാവസായിക യന്ത്രസാമഗ്രികളുടെ നിർമ്മാണക്കാര്യത്തിലും സ്വകാര്യമേഖല വികസനപരിപാടികൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തുണിനെയ്ത്ത്, പഞ്ചസാരനിർമ്മാണം, കടലാസ്, സിമൻറ് എന്നീ വ്യവസായങ്ങൾക്കുവേണ്ട യന്ത്രസാമഗ്രികളുടേയും 33 കെ. വി. ഏ. യ്ക്കു താഴെയുള്ള വൈദ്യുതമോട്ടോറുകൾ, ട്രാൻസ്ഫാർമറുകൾ എന്നിവയുടേയും നിർമ്മാണത്തെ സംബന്ധിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ എഞ്ചിനീയറിംഗ് വ്യവസായങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ വിദേശസാങ്കേതിക സഹായം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്. രാസവ്യവസായത്തിൽ സോഡക്കാരം, സോഡപ്പൊടി, ഫോസ്ഫേററിക്ക് വളങ്ങൾ, വ്യാവസായികസ്ഫോടകങ്ങൾ, ചായങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ ഉൽപ്പാദനവികസനത്തിനാണ് സ്വകാര്യമേഖല പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുള്ളത്. സൾഫ്യൂറിക്കാസിഡ് ഉൽപ്പാദനം വികസിപ്പിക്കുന്നത് മുഖ്യമായും ഇരുമ്പ്, ഉരുക്ക്, വളം, റയോൺ തുടങ്ങിയ വ്യവസായങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനാണ്.

വിശാഖപട്ടണത്തെ കാൽടെക്സ് എണ്ണശുദ്ധീകരണശാലയുടെ പണി 1957 ൽ പൂർത്തിയാകും. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് അതിലുണ്ടാകുന്ന നിക്ഷേപം 10 കോടി രൂപയായിരിക്കും. പവർ ആൽക്കഹാളിൻേറയും വ്യാവസായികാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള ആൽക്കഹാളിൻേറയും ഉൽപ്പാദനശേഷി വളരെയധികം വർദ്ധിക്കും. (1955–56 ൽ 270 ലക്ഷം ഗാലനായിരുന്നത് 360 ലക്ഷം ഗാലനായി വർദ്ധിക്കും). പ്ലാസ്റ്റിക്ക് വ്യവസായത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സെല്ലലോസ് അസിറേററ്, പോളിത്തലീൻ, പോളിവിനീൽ ക്ലോറൈഡ്, യൂറിയാ ഫാർമൽസിഹൈഡ് എന്നിവ ഉല്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള പരിപാടികൾക്ക് അടുത്തകാലത്ത് അംഗീകാരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഇതു നടപ്പാകുമ്പോൾ, രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി അവസാനിക്കുന്നതിനകമായി പ്ലാസ്റ്റിക് മോൾഡിംഗ് പൗഡർ പ്രതിവർഷം 11400 ടൺ വീതം ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടാകും. 1955–56 ൽ 1180 ടൺ പൌഡറാണ് നിർമ്മിക്കുന്നത്.

ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കടലാസ്, കട്ടിക്കടലാസ് എന്നിവയുടെ ഉൽപ്പാദനം ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിക്കും. പഞ്ചസാര ഉൽപ്പാദനം 1955–56 ൽ 16·7 ലക്ഷം ടണ്ണുള്ളത് 1960–61 ൽ 22·5 ലക്ഷം ടണ്ണായി വർദ്ധിക്കാനിടയുണ്ട്. സഹകരണപഞ്ചസാരമില്ലുകളാണു ഇതിൽ 35000 ടൺ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. എണ്ണകളുടെ ഉല്പാദനം 17 ലക്ഷം ടണ്ണിൽനിന്നു 21 ലക്ഷം ടണ്ണായി ഉയരും. പരുത്തിക്കുരു ആട്ടി എണ്ണയെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിനും പിണ്ണാക്കിൽനിന്നു എണ്ണയെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതാണ്. തുണിയുൽപ്പാദനം 85000 ലക്ഷം വാരയും നൂലിൻേറ ഉൽപ്പാദനം 19500 ലക്ഷം പൌണ്ടും ആയിട്ടാണ് ലക്ഷ്യം വച്ചിട്ടുള്ളത്. ചായം നിർമ്മിക്കുന്ന വ്യവസായം വളരുന്നതോടെ ഫാർമസൂട്ടിക്കൽ വ്യവസായത്തിനാവശ്യമായ അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ പലതും അതിൽനിന്നു ലഭിക്കും. പുൽത്തൈലത്തിൽനിന്നു വിററമിൻ എ.

നിർമ്മിക്കാമോ എന്ന കാര്യം പരിശോധനയിലിരിക്കുകയാണ്. ഔഷധനിർമ്മാണരംഗത്തു് ഇപ്പോഴുള്ള വ്യവസായശാലകളും സംസ്കരണമാത്രപ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നു യഥാർത്ഥമായ ഉൽപ്പാദനപ്രവർത്തനങ്ങളിലേക്കു് പുരോഗമിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കപ്പെടുന്നു. സഹകാര്യമേഖലയിലെ ഫാർമസ്യൂട്ടിക്കൽ വ്യവസായത്തിൽ 3 കോടി രൂപയോളം മൂലധനനിക്ഷേപമുണ്ടാകുമെന്നാണു് പ്രതീക്ഷ.

വ്യാവസായികലക്ഷ്യങ്ങൾ

പൊതുമേഖലയിലേയും സഹകാര്യമേഖലയിലേയും ചില വ്യവസായങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നതിൽനിന്നു രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് എത്രമാത്രം ദൃഢവും വിവിധവുമായ സംരംഭങ്ങളാണു നടപ്പാക്കുന്നതെന്നു കാണാൻ കഴിയും.

ചില വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ നിർദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങൾ

വ്യവസായം	അളവു്	1955-56 കഴിവു് കണക്കാക്കിയതു്.	1955-56 കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ള ഉല്പാദനം.	1960-61 കഴിവു്	1960-61 ലക്ഷ്യം ഉല്പാദനം
1 ഇരുമ്പും ഉരുക്കും.					
എ. കറതീർത്ത ഉരുക്കു്.	000 ടൺ	1,300	1,300	4,680	4,300
ബി. നിർമ്മാണത്തിനുള്ള കായിരുമ്പു്.	000 ,,	380	380	980	750
2 ഇരുമ്പുരുക്കു് ഉരുത്തരങ്ങൾ.	ടൺ	226,000	180,000	500,000	500,000
3. ഫെറോഫൗണ്ടറി ഫോർജ്ജ് ഷോപ്പുകൾ.					
എ. ഉരുക്കുഫൗണ്ടറി	ടൺ	....	....	15,000	15,000
ബി. ഫോർജിംഗ് ഷോപ്പു്	,,	....	....	12,000	12,000
സി. ഇരുമ്പുഫൗണ്ടറി.	,,	....	....	10,000	10,000
4. ഫെറോമാൻഗനീസ്.	,,	28,000	എൻ. എ.	171,800	160,000
5. അലൂമിനിയം	,,	7,500	7,500	30,000	25,000
6. തീവണ്ടി എഞ്ചിൻ.	എണ്ണം.	170	175	400	400
7. മോട്ടോർ കാറുകൾ.	,,	38,000	25,000	38,000	57,000
8. രാസവളങ്ങൾ.					
എ. സംഫ്യൂറിക്കാസിഡ്.	000 ടൺ	242	170	500	470

1	2	3	4	5	6
ബി. സോഡാപ്പൊടി	,,	90,000	80,000	253,000	†230,000
സി. സോഡാക്കാരം.	,,	44,300	36,000	150,400	†135,400
9. കൃത്രിമവളങ്ങൾ.					
എ. നൈട്രജൻ.	,,	85,000	77,000	382,000	290,000
ബി. ഫോസ്ഫേററിക്ക്.		35,000	20,000	120,000	120,000
10. കപ്പൽനിർമ്മാണം. ജി.ആർ.ടി.		50,000 (1951-56)	....	....	90,000 (1956-61)
11. സിമൻറ്.	000 ടൺ	4,930	4,280	16,000	13,000
12. റിഫ്രാക്ടറികൾ.	ടൺ	444,000	280,000	1,000,000	800,000
13. പെട്രോളിയം ശുദ്ധീകരണം.	ദശലക്ഷം	3,625	3·6	4·31	4·3
14. കടലാസ്, കട്ടിക്കടലാസ്.	000 ടൺ.	210	200	450	350
15. ന്യൂസ്പ്രിൻറ്.	,,	30,000	4,200	60,000	60,000
16. റയൺ.					
എ. റയൺഫില മെൻറ്.	ദശലക്ഷം പൗണ്ട്.	22·0	15·0	68·0	6.8
ബി. നൈ.	,,	16 0	13 2	32·0	32 0
സി. കെമിക്കൽ പൾപ്പ്.	000 ടൺ.	....	....	30.0	30.0
17. ഡീസൽ എഞ്ചിൻ. (50 എച്ച് പി. യും താഴെ)	എച്ച്. പി.	200,000	100,000	220,000	205,000
18. സൈക്കിൾ.	000 എണ്ണം	760	550	895	1,000‡
19. എലക്ട്രിക്ക് മോട്ടോർ. (200 എച്ച്. പി.യും താഴെ)	എച്ച്. പി.	292,000	240,000	600,000	600,000
20 എ. സി. എസ്. ആർ. കണ്ടക്ടർ.	ടൺ	15 370	9,000	20,400	18,000

† മൊത്തത്തിലുള്ള ഉല്പാദനമാണിത്. ഉല്പാദനത്തിൽ ഒരു ഭാഗം മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വിപണനം ലഭിക്കുന്ന സോഡാപ്പൊടി 185,000 ടണ്ണും സോഡാക്കാരം 106,600 ടണ്ണും മാത്രമായിരിക്കും.

‡ വികേന്ദ്രീകൃത മേഖലയിൽ 250000 സൈക്കിൾ നിർമ്മിക്കപ്പെടുമെന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ ആകെ ഉല്പാദനം 1250000 ആയിരിക്കും.

വിവിധവ്യവസായങ്ങൾക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം കൂടുതൽ മൂലധനച്ചിലവുകൾ ലഘൂകരിക്കത്തക്കവിധമാണ് വൻകിടവ്യവസായങ്ങളിൽ പുതിയ ഘടകങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. പുതിയ ഘടകങ്ങൾക്ക് പ്രതിദിന നിർമ്മാണശേഷി സംഘ്യാറിക്കാസിഡ് വ്യവസായത്തിൽ 25 ടണ്ണും, എലക്ട്രോലിറിക്, കാസ്റ്റിക്ക് സോഡാ വ്യവസായത്തിൽ 20 ടണ്ണും, കടലാസ്സുവ്യവസായത്തിൽ 25 മുതൽ 50 വരെ ടണ്ണും സിമൻറുവ്യവസായത്തിൽ 200000 ടണ്ണുമായിരിക്കും. സ്ഥാപിക്കപ്പെടാൻപോകുന്ന ഉല്പാദനശാലകളിലെല്ലാം കഴിവതും പുതിയ സാങ്കേതികരീതികളായിരിക്കും നടപ്പിൽ വരിക. ക്രമേണ, ഭാവിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന നിർമ്മാണശാലകളിൽ അളവ്, തൂക്കം തുടങ്ങിയവയിൽ നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ഭാഗാംശസമ്പ്രദായം അംഗീകരിക്കാനാണുദ്ദേശം. ഉല്പാദനരീതി, ഉല്പന്നങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്ക് സ്റ്റാൻഡാർഡ് നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, ഇൻഡ്യൻ സ്റ്റാൻഡാർഡ്സ് ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഉരുക്കിൻെറ മിതവ്യയനിർണ്ണയപരിപാടികൾ ആരംഭിച്ചതു് എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു പൂർത്തിയാക്കുന്നതാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് ആഭ്യന്തരമായി ഉരുക്കുനിർമ്മാണം വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നാട്ടിലും മറുനാട്ടിലും ഉരുക്കുവ്യവസായോല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങുന്നവരും വിതരണം ചെയ്യുന്നവരും തമ്മിൽ കൂടുതൽ വിശ്വാസവും പരസ്പരധാരണയും ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ട്. പരിശോധനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് വ്യവസായങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കിയിട്ടുള്ളതുമൂലം അടുത്ത അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തെ പുരോഗതി തീവ്രതരമായിരിക്കും. ഇരുമ്പ്, ഉരുക്കുവ്യവസായങ്ങൾ, വ്യാവസായിക യന്ത്രനിർമ്മാണം മറ്റ് അടിസ്ഥാനവ്യവസായങ്ങൾ എന്നിവ വികസിക്കുന്നതോടെ സാമ്പത്തികനില കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടും. പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ ഈ അഞ്ചു വർഷക്കാലത്ത് മൂലധനവ്യവസായങ്ങളിലും അഭികാമ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തുണ്ടാകുന്ന വ്യവസായിക വളർച്ചയുടെ സ്വഭാവം താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

(രൂപാ കോടിക്കണക്ക്)

	പൊതുമേഖല (ദേശീയ വ്യവസായവികസന കോർപ്പറേഷൻെറ പുതിയ നിക്ഷേപങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ)	സ്വകാര്യമേഖല	ആകെ
നിർമ്മാണവസ്തുക്കൾ.	463	296	759
വ്യാവസായിക യന്ത്രങ്ങളും മൂലധനസാധനങ്ങളും.	84	72	156
ഉപഭോഗവസ്തുക്കൾ.	12	167	179
	559	535	1094

രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി വ്യാവസായികോല്പാദനസൂചിക (1951= 100) 1955–56ൽ 130 ആയിരുന്നതു് 194 ആയി ഉയരും. നിർമ്മാണവസ്തു സൂചിക 1955–56ൽ 132 ആയിരുന്നതു് 73 ശതമാനംകൂടി വളരും. ഫാക്ടറികളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഉപഭോഗവസ്തുക്കളുടെ സൂചിക 1955–56ൽ 128 ആയിരുന്നതു് 18 ശതമാനംകൂടി ഉയരുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.

അദ്ധ്യായം 20

ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും

നമ്മുടെ സാമ്പത്തികഘടനയിലും ദേശീയാസൂത്രണപദ്ധതിയിലും അവിഭാജ്യമായി നിൽക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ് ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാഥമികമായ ഉദ്ദേശം തൊഴിൽസൌകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുക, വരുമാനവും ജീവിതനിലവാരവും ഉയർത്തുക, കൂടുതൽ സംഘടിതവും സമീകൃതവുമായ ഒരു ഗ്രാമീണസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുക എന്നിവയാണ്. അദ്യപ്പാദം ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ പരമ്പരയായി നടത്തിപ്പോരുന്ന തൊഴിലുകൾക്ക് സതത്പരമായ പരിഗണന നൽകേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഗ്രാമീണസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ വികസിക്കുന്നതോടെ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ സാങ്കേതികപരിവർത്തനങ്ങളും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിനൊപ്പിച്ച് ഗ്രാമീണവ്യവസായരീതികളും, പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങളും നേരിട്ടുവാനുള്ള ലളിതമായ കരവേലകളും എന്ന നിലയിൽനിന്ന് കൂടുതൽ പുരോഗമനസ്വഭാവമുള്ള ചില ആവശ്യങ്ങൾക്കുപകരിക്കത്തക്കവിധം പരിഷ്കൃതമായ സാങ്കേതികസൌകര്യങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി നടത്തുന്ന ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളായി മാറും. ഈ വികസനങ്ങളും ദീർഘകാലത്തേക്ക് നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കും. അതിനിടക്ക്, ഇപ്പോഴുള്ള ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങൾക്ക് നിയമനിർമ്മാണം കൊണ്ടും സംഘടനാപരവും മറ്റുമായ നടപടികൾകൊണ്ടും ഒത്താശകൾ ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ടതും ഗ്രാമീണസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയെ വികസിപ്പിക്കുകയും ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയുടെ നിശ്ചലമായ ഒരു വിഭാഗമായിട്ടല്ല ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളേയും വീക്ഷിക്കേണ്ടതും. കൃഷിയോടും വളരെയധികം ബന്ധപ്പെട്ടതും പുരോഗമനോന്മുഖവുമായ ഒരു വികേന്ദ്രീകൃതമേഖലയായും വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു രംഗമായും അതിനെ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് സുപ്രധാനങ്ങളായ രണ്ടു നടപടികളും കൈക്കൊള്ളുകയുണ്ടായി. ഒന്നു്, ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും വേണ്ടി കേന്ദ്രഗവർമ്മേണ്ടു് ആവശ്യമുള്ള ധനസഹായത്തിനു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തതു്. രണ്ടു്, കൈത്തറിവ്യവസായം, ഖാദി, കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ, കരവേലകൾ, ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ, കയറുവ്യവസായം, പട്ടുനൂൽപ്പുഴുവളർത്തൽ എന്നിവ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ നേരിടുന്നതിനു വേണ്ടി പല അഖിലഭാരതബോർഡുകളും രൂപീകരിച്ചതു്. ഇതിന്റെ ഫലമായി കൈത്തറി, ഖാദി തുടങ്ങി പല വ്യവസായങ്ങളിലും ഉൽപ്പാദനവും തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകളും വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചു. ബാക്കിയുള്ള പല വ്യവസായങ്ങളിലും പ്രാരംഭശ്രമങ്ങൾ കൂടുതലും ഗവേഷണം, വിപണനം, സംഘടനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്കായിരുന്നു.

അക്കാലത്തു കൈക്കൊണ്ട മറെറാരു പ്രധാന നടപടി, ചില പ്രത്യേക ഗവ മേണ്ടസ്റ്റോറുകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിൽനിന്നും മാത്രമേ വാങ്ങാൻ പാടുള്ളു എന്നും വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു വിലത്തോതു് അവക്കനുവദിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുമുള്ള സ്റ്റോഴ്സ് പർച്ചേസ് കമ്മിററിയുടെ ശുപാർശ, തത്വത്തിൽ ഗവർമ്മേൻറ് അംഗീകരിച്ചു എന്നുള്ളതാണു്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഒരേ ഇനം സാധനത്തിൻെറതന്നെ ഉൽപ്പാദനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും പൊതുവായൊരുൽപ്പാദനപരിപാടി രൂപീകരിക്കുകയെന്ന തത്വം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉൽപ്പാദനമേഖലകൾ സംവരണം ചെയ്യുക, വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കുക, അവയുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളിന്മേൽ ഒരു തീരുവ ചുമത്തുക എന്നു തുടങ്ങിയ നടപടികളാണു് പൊതു ഉൽപ്പാദനപരിപാടിയുടെ ഘടകങ്ങൾ. ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളുടേയും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളുടേയും പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ഈ ഘടകങ്ങൾ കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ലക്ഷ്യങ്ങളും മൌലികനയങ്ങളും

രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ പരിപാടികളും അവ നടപ്പാക്കുന്നതിനോടനുബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളും ഇയ്യിടെ ഗ്രാമവ്യവസായവും കുടിൽവ്യവസായവും സംബന്ധിച്ച സമിതി (1955 ജൂണിൽ ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നിയമിച്ച കാർവേസമിതി) പുനരവലോകനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മുഖ്യമായും മൂന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളും മുൻനിറത്തിക്കൊണ്ടാണു് സമിതി നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയതു്. ഒന്നു്, പാരമ്പര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്തു് നടത്തുന്ന ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിലുള്ളതുപോലെ സാങ്കേതികപരിചയം സിദ്ധിച്ചവരുടെയിടക്കു് തൊഴിലില്ലായ്മ ഉണ്ടാകാതെ നോക്കുക. രണ്ടു്, വിവിധഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും വഴിയായി കഴിവുള്ളേടത്തോളം കൂടുതൽ തൊഴിൽസാദ്ധ്യതകളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക. മൂന്നു്, കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഒരു വികേന്ദ്രീകൃത സമുദായത്തിനും പുരോഗമനോന്മുഖമായ സാമ്പത്തികവികസനത്തിനും ആവശ്യമായ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിക്കുക.

വികേന്ദ്രീകൃതസമ്പദ്വ്യവസ്ഥ എന്ന സങ്കല്പം ഏതെങ്കിലും നിശ്ചിത സാങ്കേതികനിലവാരത്തോടോ, പ്രവർത്തനരൂപത്തോടോ ബന്ധപ്പെട്ടതല്ല. സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറെറടുത്തു നടത്താൻ രാജ്യത്തൊട്ടാകെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ചെറിയ ചെറിയ വ്യവസായഘടകങ്ങൾക്കു് സാദ്ധ്യമാകത്തക്കവിധം സാങ്കേതികപരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ നടപ്പാക്കുകയെന്നതാണു് അതിൻെറ അർത്ഥം.

സ്വന്തം ഗ്രാമങ്ങളിൽ പരിഷ്കൃതമായ രീതിയിൽ ഗ്രാമീണർക്കു തന്നെ ആരംഭിക്കാവുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്പോൾ, സമിതി പറയുന്നതുപോലെ, പുരോഗമനോന്മുഖമായ ഒരു ഗ്രാമീണസമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ അടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വ്യവസായസമ്പ്രദായം ആണു് വളർന്നുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്.

പുതിയ വ്യാവസായികനയപ്രമേയത്തിൽ പറയുന്നതു്, വൻകിടവ്യവസായമേഖലയിലെ ഉൽപ്പാദനത്തോതു നിയന്ത്രിച്ചും വ്യത്യസ്തമായ നികുതികൾ ചുമ

ത്തിയും അല്ലെങ്കിൽ നേരിട്ട് ധനസഹായങ്ങളും നൽകിയും ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളേയും സഹായിക്കാനുള്ള പരിപാടികളും തുടർന്നു പോകുക, വികേന്ദ്രീകൃതമേഖല സ്വയം പര്യാപ്തമാകാൻ വേണ്ടത്ര കഴിവ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, അതിന്റെ വികസനം വൻകിടവ്യവസായത്തിന്റെ വികസനവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുക, എന്നിവയാണ് ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ നയം എന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ചെറുതരത്തിൽപ്പെട്ട ഉൽപ്പാദകരുടെ കഴിവ് വളർത്തുവാൻ വേണ്ട നടപടികളും എടുക്കുന്നതിൽ ഗവർമ്മേണ്ട് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കുന്നതാണ്. വ്യാവസായികസഹകരണസംഘങ്ങളും എല്ലാവിധ പ്രോത്സാഹനങ്ങളും നൽകും.

പൊതുവായ ഉൽപ്പാദനപരിപാടി

പൊതുവായ ഉൽപ്പാദനപരിപാടിയെന്നു പറയുന്നതു് വിവിധവ്യാവസായികശാഖകളുടെ വികസനപരിപാടികളും നിർണ്ണയിക്കുമ്പോൾ സമുദായത്തിന്റെ ആകെയുള്ള ആവശ്യത്തിലേക്ക് വലുതും ചെറുതുമായ വ്യാവസായിഘടകങ്ങളും ഏതു തോതനുസരിച്ച് സംഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്നു പര്യാലോചിക്കേണ്ടതിന്റെ ആശാസ്യതയേയും നിർദ്ദിഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളുമൊപ്പിച്ച് ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളെ പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൈക്കൊള്ളേണ്ട നടപടികളേയുമാണ് കുറിക്കുന്നതു്. ഈ പരിപാടികളും പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു.

1. ചെറിയ ഘടകങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ പരിഗണനകളും നൽകുകയോ മതിയായ കമ്പോളം ഉറപ്പുവരുത്തുകയോ ചെയ്യാനുള്ളതു്.
2. അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും, സാങ്കേതികസഹായം, സാമ്പത്തികസഹായം, പരിശീലനം, ഗവേഷണം, സംഘടനം, വിപണനം എന്നിവമൂലം വ്യക്തമായ സഹായങ്ങളും നൽകുവാനുള്ളതു്.

താഴെപ്പറയുന്ന മൂന്നു നടപടികളിൽ ചിലതു ഒരു പൊതു ഉൽപ്പാദനപരിപാടിയുടെ പുരോഗതിക്കാവശ്യമാണെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

1. ഉൽപ്പാദനമേഖലകളും നിർണ്ണയിക്കുകയോ സംവരണം ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുക.
2. വൻകിടവ്യവസായത്തിന്റെ നിർമ്മാണശേഷി കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കാതിരിക്കുക.
3. വൻകിടവ്യവസായങ്ങളിന്മേൽ നികുതി ചുമത്തുക.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലുമുള്ള പരിപാടികളുടെ കാര്യത്തിലും ഈ നിർദ്ദേശങ്ങളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്.

വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുമായി മത്സരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നവയോ വൻകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനഘട്ടങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവയോ അവയ്ക്കു വേണ്ടി ഏതെങ്കിലും സാധനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചുകൊടുക്കുന്നവയോ ആയ ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉൽപ്പാദനമേഖല നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് പ്രത്യേകിച്ചും സഹായകമായിരിക്കും.

വൻകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനസാദ്ധ്യത നിയന്ത്രിക്കുമ്പോഴും രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1. സാധനങ്ങൾക്ക് ദൌർല്ലഭ്യം വരാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കുക.
2. കൂടുതൽ വിപുലമായ ഒരു കമ്പോളത്തിന്റെ പ്രയോജനങ്ങൾ ഫലപ്പെടുത്തത്തക്കവിധം ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനം കാര്യക്ഷമമായി സംഘടിപ്പിക്കുക.

ഒരു കരമോ എക്സൈസ് തീരുവയോ ചുമത്തുകയെന്നതു് പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു നികുതി തന്ത്രമാണ്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നു ഉൽപ്പാദനത്തിന്റേയോ കഴിവിന്റേയോ വികസനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതുമൂലം വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന കൂടുതൽ ലാഭത്തിൽ ഒരു പങ്ക് പിടിച്ചെടുക്കുകയെന്നതാണ്. ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും ധനസഹായം നൽകുന്നതും. അവയുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വില കുറച്ചു വിൽക്കാൻ അനുവദിക്കുന്നതും ആ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് നേരിട്ട് സംരക്ഷണം നൽകാൻ വേണ്ടിയാണ്. അങ്ങിനെ സംരക്ഷണം നൽകുന്നതിൽ വന്നുചേരുന്ന ചിലവ് എപ്പോഴും തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയണം. മാത്രമല്ലാ, ന്യായമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ ആ സംരക്ഷണം പിൻവലിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകത്തക്കവിധത്തിലുള്ളതുമായിരിക്കണം.

വ്യാവസായികസഹകരണസംഘങ്ങൾ

ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളിലും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലും സഹകരണപ്രസ്ഥാനം ഏറ്റവുമധികം വികസിപ്പിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. നെയ്ത്തുകാരുടെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ കൈത്തറിബോർഡിനുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിൽ സഹകരണപ്രസ്ഥാനം വളർത്താനാവശ്യമായ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ചു വേണ്ട അറിവുകൾ ലഭിക്കും. വിപണനസഹകരണസംഘങ്ങളുടെ ആവശ്യം എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലുമുണ്ട്. ചില രംഗങ്ങളിൽ ഉൽപ്പാദകസഹകരണസംഘങ്ങൾക്ക് മറ്റുള്ളവയേക്കാൾ കൂടുതൽ സാദ്ധ്യതകൾ ഉണ്ടാകാം. ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുവ്യവസായികൾ നടത്തുന്നവയ്ക്ക്, പൊതുവായി ഉണ്ടാകേണ്ട സംഘടന അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാനും ഉല്പന്നങ്ങൾ വിൽക്കുവാനും വേണ്ടിയുള്ളവയാണ്. അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാനും ഉല്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുവാനുമുള്ള സഹകരണസംഘങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാൻ, പ്രധാനപ്പെട്ട പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലുമുള്ള കരകൌശലവേലക്കാരെ ഉൾക്കൊള്ളിക്കത്തക്കവിധം സംസ്ഥാനവ്യവസായഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൾ കാര്യക്ഷമമായ വികസനസംഘടനകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

കമ്പോളം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനാവശ്യമായ പരിപാടികൾ കൈക്കൊള്ളുണമെങ്കിൽ സുസംഘടിതമായ വ്യാവസായികസഹകരണസംഘങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടാകണം.

ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങളിലേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലേയും പ്രധാന ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ശരിയായ പഠനങ്ങൾ നടത്തണ

മെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വികേന്ദ്രീകൃതമേഖലയിലെ പരിപാടികളും വിജയിക്കണമെങ്കിൽ ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു സഹായകമായ സ്റ്റോറേജ് വാങ്ങൽ നിയമങ്ങളും ഭരണപരമായ നടപടികളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് പതിനായിരത്തിൽ കുറവായ ജനസംഖ്യയുള്ള 16550 പ്രദേശങ്ങളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അത്തരത്തിലുള്ള 6500 സ്ഥലങ്ങളിലാണു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തിനുമുമ്പു് വിദ്യുച്ഛക്തിസൗകര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതു്. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളുടെ സമീപത്തോ വിദ്യുച്ഛക്തി പ്രസരണലൈനുകളുടെ വഴിക്കോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി വ്യാപിപ്പിക്കാനെടുപ്പുമുണ്ടു്. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലേയും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലേയും വൈദ്യുതീകരണപദ്ധതികളും ഐകരൂപ്യപ്പെടുത്തിവേണം പ്രവർത്തിക്കാനെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ പട്ടണങ്ങളിലും വ്യവസായങ്ങളിലുംനിന്നു കിട്ടുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തിനികുതിമിച്ചം ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ഉപഭോക്താക്കളിൽ ചുമത്തുന്ന നിരക്കു് കുറക്കുന്നതിനു് പ്രയോജനപ്പെടുത്താം. ഇന്നുള്ള വിദ്യുച്ഛക്തിവികസനപരിപാടികൊണ്ടുതന്നെ ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിലധികം ഗ്രാമങ്ങൾക്കു് വിതരണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും, ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യുച്ഛക്തിവിനിയോഗത്തിൽ സംഘടിതവും സഹകരണാത്മകവുമായ ഒരു സമീപനം സാധ്യമാക്കിയാൽ എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

കരവേലക്കാരുടെ ഭവനസൗകര്യം

വികേന്ദ്രീകൃതവ്യവസായ വികസനപരിപാടികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരിനം കരകൗശലവേലക്കാരുടെ ഭവനസൗകര്യങ്ങളും മെച്ചപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണു്.

വായ്പയും ധനംമുടക്കും

അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളും വാങ്ങിക്കുന്നതിനും ശേഖരിക്കുന്നതിനും ഉല്പന്നങ്ങളും സംഭരിക്കുന്നതിനും വേണ്ട പ്രത്നമൂലധനത്തിനു പുറമേ സഹകരണസംഘങ്ങളുടെ മൂലധനത്തിനു ഓഹരി നൽകാനുള്ള പണവും കരകൗശലവേലക്കാർക്കുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിൽ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിലേടത്തോളം തന്നെ ഓഹരി മൂലധനത്തിനു വായ്പകളും ആവശ്യമായിവരികയില്ല. ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളിലാണു് സഹകരണാധിഷ്ഠിതമായ സംഘടനയുടെ ആവശ്യമേറ്റവും കൂടുതൽ ഉള്ളതു്. എല്ലാത്തരം ഗ്രാമവ്യവസായത്തിലും ചെറുകിടവ്യവസായത്തിലും പ്രവർത്തനമൂലധനം വേണം; ഇടക്കാലത്തേക്കും ദീർഘകാലത്തേക്കും മുടക്കാനുള്ള പണവും ഉണ്ടാകണം. പരിഷ്കൃതമായ സാങ്കേതികരീതികളും ഉപകരണങ്ങളും മറ്റും ആവശ്യമുള്ള വ്യവസായങ്ങൾക്കു് ദീർഘകാലനിക്ഷേപം താരതമ്യേന കൂടിയിരിക്കും.

ഇപ്പോഴുള്ള ധനസൌകര്യവ്യവസ്ഥകളും തീരെ മതിയാകാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളുടേയും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളുടേയും വായ്പ സംബന്ധിച്ച ആവശ്യങ്ങളും ഗണ്യമായ തോതിൽ നേരിടണമെങ്കിൽ ബാങ്കുകളുടേയും പണം കൊടുക്കുന്ന മറ്റു് ഏജൻസികളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഇപ്പോഴത്തേക്കാളധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടു്. റിസർവ് ബാങ്കും, സ്റ്റേറ്റു

ബാങ്കും, സംസ്ഥാനധനകാര്യകോപ്പറേഷനുകളും, കേന്ദ്രസഹകരബാങ്കുകളും സഹകരിച്ചുള്ള ഒരു നയം ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ മാർഗ്ഗത്തിൽ ചില പ്രവർത്തനങ്ങളും ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്.

പദ്ധതിയിലെ ചിലവിനങ്ങൾ

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കുമായി 31 കോടി രൂപയാണു ചിലവാക്കിയത്. പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തെ വർഷത്തിലാണ് ഈ തുകയിൽ പകുതിയോളം ചിലവു ചെയ്തത്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ പ്രവർത്തനമൂലധനത്തിനു പുറമെ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും വേണ്ടി 200 കോടിരൂപാ വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ വിവിധ വ്യവസായങ്ങൾക്കുവേണ്ടി താഴെപ്പറയുന്ന കണക്കിനാണ് തുക കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വ്യവസായം.	കോടി രൂപാ
1. കൈത്തറിവ്യവസായം	
തുണിനെയ്ത്ത്	56·0
സിൽക്കുനെയ്ത്ത്	1·5
കമ്പിളിനെയ്ത്ത്	2·0
	59·5
2. ഖാദി	
കമ്പിളി നൂലും നെയ്ത്തും	1·9
വികേന്ദ്രീകൃതവ്യവസ്ഥയിലുള്ള പരുത്തിനൂൽ നൂൽപും ഖാദിയും	14·8
	16·7
3. ഗ്രാമീണവ്യവസായങ്ങൾ	
നെല്ലുകുത്ത്	5·0
ഗനി എണ്ണ	6·7
തുകൽ ചെരുപ്പും തുകൽ ഉൗറക്കിടലും (ഗ്രാമങ്ങളിൽ)	5·0
ശക്കരയും ഖണ്ഡസാരിയും	7·0
തീപ്പെട്ടി	1·1
മറ്റു ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾ	14·0
	38·8
4. കരകൗശലവേലകൾ	9·0
5. ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ ...	55·0
6. മറ്റു വ്യവസായങ്ങൾ	
പട്ടുവ്യവസായം	5 0
കയർപിരിക്കലും നെയ്ത്തും	1·7
7. പൊതുപരിപാടികൾ	
ഭരണം, ഗവേഷണം മുതലായവ	15·0
ആകെ	200·0

ഇപ്പറഞ്ഞ 200 കോടി രൂപയിൽ അംബർചക്രം നടപ്പിലാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച ചിലവുകളും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അംബർചക്രയുടെ കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളും പൂർത്തിയായതിനുശേഷം അതേപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതാണ്. പ്രവർത്തനമൂലധനം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ, അതായതു് ബാങ്കുകളുടേയും മറ്റു് സ്ഥാപനങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനമൂലധനം നൽകാനുള്ള ക്ലർപ്പാടുകളും പൂർത്തിയാകുന്നതുവരെ, ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നും നൽകാനാണ് വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും നടപ്പാക്കുന്ന പദ്ധതികളുടെ താൽക്കാലികചിലവുകണക്കു താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

വ്യവസായം	കോടി രൂപാ	
	കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നടത്തുന്ന പരിപാടികളും	സംസ്ഥാനങ്ങളും നടത്തുന്ന പരിപാടികളും
കൈത്തറിവ്യവസായം	1·5	58·0
ഖാദിയും ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും....	4.5	51.5
കരവേലകളും	3·0	6·0
ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും	10·0	45·0
പട്ടുവ്യവസായം	0·2	4 8
കയർചിരിയും നെയ്ത്തും	0·3	0.7
പൊതുപദ്ധതികളും	6.3	9 0
ആകെ	25·0	175·0

15 കോടി രൂപയോളം വകയിരുത്തിയിട്ടുള്ള പൊതുപരിപാടികളിൽ ഒന്നിലധികം വ്യവസായങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു് ഉല്പാദനപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും, ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും, വില്പനശാലകളും തുടങ്ങിയവ.

വികസനപരിപാടികൾ

കൈത്തറിവ്യവസായം

തുണിമിൽ വ്യവസായത്തിൻറെ വിവിധശാഖകൾക്കു്—മില്ലു്, വൈദ്യുതത്തറികൾ, കൈത്തറികൾ, ഖാദി എന്നിവയ്ക്കു് ഇതേവരെ ഉല്പാദനനിരക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അതു സംബന്ധിച്ച പല കാര്യങ്ങളും ഇനിയും തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും കഴിഞ്ഞ ഒന്നരരണ്ടുവർഷത്തേതിലേക്കാൾ കൂടുതലായി കൈത്തറിത്തുണികൾ ഇനി ഉല്പാദിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ അധികമായി വേണ്ടിവരുന്നതു് 1960–61 അവസാനമാകുമ്പോഴേയ്ക്കു് 170 കോടി വാരയാണെന്നാണു് ഏകതാണ്ടൊന്നു കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇത്രയും തുണി കൂടുതലായി ഉല്പാദിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ സംഘടനാപരമായി വളരെയധികം ശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. പ്രവർത്തിപ്പിക്കാതെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കൈത്തറികൾ ഉപയോഗിക്കുകയും ഇപ്പോഴുപയോഗിക്കുന്ന തറികളിൽത്തന്നെ കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയും കൂടുതൽ ദിവസം പണിയെടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണു്.

വികേന്ദ്രീകൃതനൂൽനൂൽപ്പ്

സാങ്കേതികഭദ്രതയുള്ളതും വിലകുറവുള്ളതുമായ ഒരു ചക്രം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ പല വർഷങ്ങളായി പരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തിവന്നു. അങ്ങിനെ അംബർചക്ര നിർമ്മിച്ചു. അംബർചക്രയിൽ ഇപ്പോഴും സാങ്കേതികപരീക്ഷണങ്ങളും നടത്തിവരുന്നു. നൂൽ ഉല്പാദനച്ചിലവു്, സഹായധനം തുടങ്ങിയ വശങ്ങളുകുറിച്ചും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളും, ഉല്പാദനകേന്ദ്രങ്ങളും, റാട്ടുനിർമ്മാണകേന്ദ്രങ്ങളും എന്നിവ ആരംഭിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി നടപ്പാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഒറ്റത്തക്ലിച്ചക്രത്തിന്റെ പകരം ഇനി കുറച്ചൊക്കെ അംബർചക്ര ഉപയോഗിച്ചും നൂലെടുക്കാം. തുണിയുടെ ആവശ്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനനുപ്പിച്ചു് വികേന്ദ്രീകൃതരീതികളും നടപ്പാക്കും. അംബർചക്രയും മറ്റു് ബഹുതക്ലിചക്രകളും കൂടുതലായുപയോഗിക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചുള്ള തീരുമാനം സാങ്കേതികവും ധനപരവുമായ വശങ്ങളേക്കുറിച്ചു് നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചശേഷമേ കൈക്കൊള്ളൂ.

ഖാദി (പരുത്തിയും കമ്പിളിയും)

ഇതുവരെയായി സാധാരണ രീതിയിലുള്ള ചക്രംകൊണ്ടു് എടുത്ത നൂലുപയോഗിച്ചാണല്ലോ ഖദർ (പരുത്തി) നെയ്തുപോന്നതു്. മേലാൽ അംബർചക്രാ നൂലുകൊണ്ടു് കൂടുതൽ ഖാദിത്തുണി ഉല്പാദിപ്പിക്കും. ഖാദിസംബന്ധിച്ച പതിപാടി മുൻപറഞ്ഞ ഖണ്ഡികയിൽ പറയപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും നിർണ്ണയിച്ചശേഷം തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നതാണു്. ഖാദിക്കമ്പിളിയുടെ കാര്യത്തിലുള്ള വികസനപരിപാടിയിൽ പുതപ്പു തുടങ്ങിയവയുടെ ഉല്പാദനത്തിനാണു് പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുള്ളതു്.

ഗ്രാമീണവ്യവസായം

ഗ്രാമീണവ്യവസായപരിപാടികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിലവ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

1. നെല്ലുകുത്തു്

നെല്ലുകുത്തുവാനുള്ള മില്ലുകൾക്കു് ലൈസൻസ് എർപ്പെടുത്തണമെന്നും ഇപ്പോഴുള്ള മില്ലുകളുടെ പ്രവർത്തനശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയോ പുതിയ മില്ലുകൾ തുടങ്ങാൻ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുകുടെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകസാഹചര്യങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടുനോക്കുമ്പോൾ പൊതുജനതാല്പര്യത്തിനു് ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ മാത്രമേ മില്ലുകൾ തുടങ്ങുവാനോ വികസിപ്പിക്കുവാനോ അനുവദിക്കുകയുള്ളൂ.

2. ചക്കാട്ടൽ

ഇതുസംബന്ധിച്ചു് ഖാദിഗ്രാമവ്യവസായബോർഡിന്റെ പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന നിർദ്ദേശം ഇന്നുള്ള ചക്കുകൾ പരിഷ്കരിക്കണമെന്നും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട വാർദ്ധാഗനികൾ നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം

ഉപയോഗിക്കണമെന്നും രാജ്യത്തെങ്ങും വാർദ്ധാഗനികരം പ്രയോഗിച്ചുകാണിക്കാനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങരം ഏർപ്പെട്ടുത്തണമെന്നുമുള്ളതാണ്.

3. ചെരുപ്പുതുന്നൽ

ഈ രംഗത്തുള്ള വൻകിടവ്യവസായഘടകങ്ങളുടെ നിർമ്മാണശേഷി കൂടുതൽ വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയെന്ന ഇപ്പോഴത്തെ നയം തുടർന്നുപോകണമെന്നാണ് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു വിഭാഗം നിവ്വഹിക്കാനുള്ള സന്ദർഭം ഈ രംഗത്തുള്ള ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങരംക്കും കുടിൽവ്യവസായങ്ങരംക്കും നൽകണമെന്നതാണുദ്ദേശം. തുകൽനിർമ്മാണത്തിൽ വൻകിടവ്യവസായങ്ങരംക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകും.

4. തുകൽ ഉൗറയ്ക്കിടൽ

ഈ രംഗത്തു വൻതോതിലുള്ള വ്യവസായശാലകളുടെ നിർമ്മാണശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല എന്നാണു തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. ചെറിയ വ്യവസായസംരംഭങ്ങരംക്കു കൂടുതൽ വികസനസാധ്യതകളുണ്ടാക്കുകയെന്നതാണുദ്ദേശം. ഈ വ്യവസായത്തിലേർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചെറുകിടവ്യവസായികരംക്കു തുകൽ ഉൗറയ്ക്കിടുന്നതു സംബന്ധിച്ചും മറ്റും സാങ്കേതികശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട ഒത്താശകരം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

5. ശർക്കരയും ഖണ്ഡസാരിയും

നല്ല ഉപകരണങ്ങരം ഉപയോഗിച്ച് സാങ്കേതികശേഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയെന്നതാണ് ഈ വ്യവസായത്തിന്റെ വികസനപരിപാടികളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരിനം.

6. തീപ്പെട്ടി (കുടിൽവ്യവസായം)

വലിയ 'എ' ക്ലാസ്സ് തീപ്പെട്ടിനിർമ്മാണശാലകരം കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനെതിരായി ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള നിരോധനം തുടർന്നുപോകുന്നതാണ്. ബി, സി, ഡി എന്നീ ജനങ്ങളിൽപ്പെട്ട ചെറുതരം വ്യവസായശാലകളായിരിക്കും തീപ്പെട്ടിയുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യം നിറവേറ്റാൻ ഇനി മുന്നിട്ടുവരിക.

7. മറ്റു ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങരം

തേനീച്ചവളർത്തൽ, പനംചക്കരവ്യവസായം, കടലാസ്സ്, സോപ്പ്, കളിമൺപാത്രനിർമ്മാണം തുടങ്ങി മറ്റു പല ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഖാദിഗ്രാമവ്യവസായബോർഡ് വികസനപരിപാടികരം രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രാമീണസമ്പന്നിലയുടെ ഒരു ഘടകമെന്ന നിലയിൽ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിനുവേണ്ടി 20000-നും 30000-നുമിടയ്ക്കു ജനസംഖ്യയുള്ള തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുന്ന എതാനും പ്രദേശങ്ങളിൽ താരിതമായ

സാമ്പത്തികവികസനപരിപാടികളും നടപ്പാക്കാൻ ഖാദിഗ്രാമവ്യവസായബോർഡിനു ഒരു പദ്ധതിയുണ്ട്. 1955-56ൽ 35 സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളും നടന്നിരുന്നതു് 1960-61ൽ 165 സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കുകൂടി വ്യാപിപ്പിക്കും. ഗ്രാമീണരായ തൊഴിലാളികൾക്കു് അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും പണിയായുധങ്ങളും വാങ്ങിക്കൊടുക്കുക, അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുക എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു വിപണനസംഘടനയും രൂപീകരിക്കപ്പെടുന്നതാണു്.

കരകൌശലവേലകൾ

ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു് ആകർഷകമായ രൂപഭേദം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു പദ്ധതി തുടങ്ങാനും പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിനുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കലാവിദ്യാലയങ്ങൾക്കും സാങ്കേതികഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സഹായധനം നൽകുന്നതായിരിക്കും. തൊഴിലാളികൾക്കു് പരിഷ്കൃതമായ പണിയായുധങ്ങൾ നൽകും. ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില്പനസമ്പ്രദായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പുതിയ വില്പനഡിപ്പോകൾ, കരകൌശലവസ്തുപ്രദർശനാലയങ്ങൾ, വണ്ടികൾവഴി സാധനങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളിലെത്തിച്ചു വില്പനനടത്താനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ എന്നിവ ആരംഭിക്കും. അന്താരാഷ്ട്രീയപ്രദർശനങ്ങളിലും മേളകളിലും പങ്കെടുത്തു് ഉല്പന്നങ്ങളുടെ കമ്പോളസാധ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കും. കരകൌശലവസ്തുക്കളുടെ വില്പനയ്ക്കുവേണ്ടി സഹകരണസംഘങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാണു്. ലോഹപ്പണികൾ, കളിപ്പാട്ടനിർമ്മാണം, പനനാരു്, കല്ലു്, മാർബിൾ എന്നിവയിലുള്ള വേലകൾ തുടങ്ങി പലതിലും പരീശീലന ഉൽപ്പാദനകേന്ദ്രങ്ങൾ സംസ്ഥാനങ്ങൾതോറും സംഘടിപ്പിക്കപ്പെടും. ഓരോ കരകൌശലവേലയ്ക്കും പ്രത്യേകമായ വികസനപദ്ധതികളും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ

പലതരത്തിൽപ്പെടുന്ന വ്യവസായങ്ങൾ ഈ വിഭാഗത്തിലുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ അവയുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങൾ എന്നു പറയാവുന്നതു് അത്തരം വ്യവസായങ്ങൾ പൊതുവായി പട്ടണങ്ങളിലോ പട്ടണം മാതിരി വളർന്നുവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലോ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നുള്ളതും യന്ത്രങ്ങളും വിദ്യുച്ഛക്തിയും ആധുനികസാങ്കേതികരീതികളും അവ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതുമാണു്. ചെറുകിടവ്യവസായബോർഡ് "ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ" എന്നതിനു നൽകിയിട്ടുള്ള നിർവ്വചനം 5 ലക്ഷത്തിൽ താഴെ മൂലധനമുള്ളതും വിദ്യുച്ഛക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നുവെങ്കിലും 50-ൽ അധികം തൊഴിലാളികൾ ഇല്ലാത്തതുമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ അഥവാ വ്യവസായഘടകങ്ങൾ എന്നാണു്. ഒരു വൻകിടവ്യവസായശാല സ്ഥാപിക്കുവാൻ ലൈസൻസ് നൽകുമ്പോൾ ആയിനത്തിൽപ്പെട്ട ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു് വില്പന ലഭിക്കാൻ സഹായകമാംവിധം വൻകിട വ്യവസായത്തിന്റെ ലൈസൻസ്സിൽ ആവശ്യമുള്ള വ്യവസ്ഥകളും ഉൽപാദനസംവരണങ്ങളും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും.

ചെറുകിടവ്യവസായബോർഡിന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടിയിൽ ചെറുവ്യവസായ സർവ്വീസ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് മുഖേന സാങ്കേതികസേവനങ്ങളും വിപുലമാക്കുവാനും ഒരു വ്യവസായവികസനസർവ്വീസേർപ്പെടുത്തുവാനും പലതവണയായി പണം അടച്ചുതീർക്കണമെന്ന കരാറിൽ വ്യവസായികൾക്ക് യന്ത്രസാമഗ്രികളും നൽകാനും വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിപണനസംഘടന രൂപീകരിക്കാനും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുന്ന ചില പ്രദേശങ്ങളിലും പ്രത്യേകം ചില വ്യവസായരംഗങ്ങളിലും മുന്നോടിയെന്ന നിലക്ക് വികസനപദ്ധതികളും ആരംഭിക്കുവാനുമുള്ള ഏർപ്പാടുകളും അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സർവ്വീസ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടുകളുടെ എണ്ണം നാലിൽനിന്നും ഇരുപതാക്കി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുദ്ദേശമുണ്ട്. എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കും ഇതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കണമെന്നതാണ് ലക്ഷ്യം.

ദേശീയ ചെറുകിടവ്യവസായ കോപ്പറേഷന്റെ കീഴിൽ ബോംബെ, കൽക്കട്ടാ, മദ്രാസ്, ഡൽഹി എന്നിവിടങ്ങളിൽ 4 സംഘടനകളും ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിന്റെ സാങ്കേതികപരിപാടികളുടെ ഭാഗമെന്ന നിലയ്ക്ക് ചില പ്രത്യേക വ്യവസായങ്ങളിൽ വിദേശികളായ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സേവനങ്ങളും നേടിയിട്ടുണ്ട്.

വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ

പ്രവർത്തനത്തിലുള്ള കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും, നിർമ്മാണോപകരണങ്ങളും എന്നിവ ഉപയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും പൊതുവായ ഒരു നിലവാരം കൈവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വ്യവസായിക എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. 10 കോടി രൂപയാണ് ഇതിനുവേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ളത്. ചെറുകിടവ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് പൊതുവായി സാങ്കേതിക സേവനങ്ങളും മറ്റു സൌകര്യങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയെന്നുള്ളതാണ് മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം. ഒരു നല്ല സ്ഥലം, വിദ്യുച്ഛക്തി, വെള്ളം, ഗ്യാസ്, റയിൽവേസൌകര്യം, സൂക്ഷിപ്പുകാര്യങ്ങളും തുടങ്ങിയസൌകര്യങ്ങളും എല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ചു പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്നവിധം വേണ്ട സൌകര്യമുണ്ടാകും, പല ചെറുവ്യവസായഘടകങ്ങളും ഒരേ പ്രദേശത്തു സ്ഥാപിച്ചാൽ. വലിയ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ജനവാസ സമ്മർദ്ദം ഉണ്ടാകാൻ ഇടവരാതിരിക്കത്തക്കവിധം വേണം വ്യാവസായിക എസ്റ്റേറ്റുകളും സ്ഥാപിക്കാനെന്ന് കാർവേ കമ്മിറ്റി ഉൽഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നു. എസ്റ്റേറ്റുകളും, പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുതരം എസ്റ്റേറ്റുകളും, സ്ഥാപിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതു് ഈ പരിഗണനകളും മുൻനിറുത്തി വേണം. അതായതു് നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ചെറിയ പട്ടണങ്ങളിലോ അവയുടെ അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലോ ആയിരിക്കണം വ്യവസായ എസ്റ്റേറ്റുകൾ സ്ഥാപിക്കുക.

സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കുള്ള പദ്ധതിയിൽ 4 വിധത്തിലുള്ള പരിപാടികളാണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

1. സാങ്കേതികസർവ്വീസും ഗവേഷണ പരിപാടികളും. ഉദാഹരണത്തിന്, പരിശീലനനിർമ്മാണകേന്ദ്രങ്ങളും പോളിടെക്ക്നിക്കുകളും.

2. മുന്നോടികം എന്ന നിലയിൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചു നടത്തുന്ന നിർമ്മാണ പദ്ധതികളും. ഇവ വ്യാവസായിക സഹകരണസംഘങ്ങളോ സ്വകാര്യസംരംഭങ്ങളോ ആക്കിമാറ്റുകയെന്നതാണ് ലക്ഷ്യം.

3. വാണിജ്യ സ്വഭാവമുള്ള ഉൽപ്പാദനപരിപാടികളും വ്യാവസായിക ധനസഹായനിയമങ്ങളും അനുസരിച്ച് സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് കടം കൊടുക്കലുകളും.

4. വിദ്യുച്ഛക്തി വിതരണപരിപാടികളും.

ഓരോ പ്രദേശത്തും പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വികസിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ള ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും വേണം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ. ഇതു സംബന്ധിച്ച് ചെറുകിടവ്യവസായബോർഡിൽനിന്നും ഒരന്വേഷണ പരിപാടി ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പട്ടുവ്യവസായം

പട്ടുനൂൽപ്പുഴുക്കളെ വളർത്തിയുണ്ടാക്കുന്നതും അങ്ങിനെയല്ലാതുള്ളതുമായ പട്ടുവ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പരിപാടികളും മൂന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ഒന്നുകൂടി വിപുലമായ തോതിലുള്ള വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സംസ്ഥാനങ്ങളാണ് ഇതു സംബന്ധിച്ച പരിപാടികളും കൂടുതലും നടപ്പാക്കുന്നതു്. അഖിലഭാരത ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിലും പൊതുപരിപാടികളുടെ ഏകീകരണത്തിലുമാണ് കേന്ദ്രം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു്. കൽക്കട്ട, ബാംഗ്ലൂർ, ബർഹാംപൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ സംസ്കരണകേന്ദ്രങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കും. സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പട്ടുനിർമ്മാണഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു പരിശീലനം നൽകാൻ രണ്ടു പരിശീലനസ്ഥാപനങ്ങളാരംഭിക്കുന്നതാണ്.

കയർവ്യവസായം

കയർവ്യവസായത്തിനു പ്രധാനമായി രണ്ടു ശാഖകളുണ്ടു്; കയർ പിരിക്കുന്നതും കയറുപായ തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതും. ഉല്പാദകരുടെ നില ഉറപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിലാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ വികസനപരിപാടി മുഖ്യമായും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനുവേണ്ടി സഹകരണസംഘങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതായിരിക്കും. തൊണ്ടു ശേഖരിച്ചു് പ്രാഥമിക സഹകരണസംഘങ്ങൾക്കു നൽകാൻവേണ്ടി തൊണ്ടുസഹകരണ സമിതികളും രൂപീകരിക്കും. തൊണ്ടു ചീയിക്കുന്നതിനും അതു് ചകിരിയാക്കി കയർ പിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി വിതരണം നടത്തുക, കയർ പിരിച്ചെടുക്കുക എന്നീ കാര്യങ്ങൾക്കു പ്രാഥമികസഹകരണസംഘങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തും. പ്രാഥമികസംഘങ്ങളിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന കയറിൻറെ വില്പന സംഘടിപ്പിക്കാൻ കയർ മാർക്കറ്റിംഗ് സൊസൈറ്റികളും സ്ഥാപിക്കും.

ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ആശാവഹമായ ഒരു തുടക്കം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തേക്കുള്ള പരിപാടി മുമ്പത്തേതിലും വളരെ വമ്പിച്ച തോതിലുള്ളതാണു്. പ്രാഥമികസംഘങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിനും മേൽനോട്ടത്തിനുമായി യൂണിയനുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണു്. സഹകരണസംഘം സ്ഥാപിക്കാൻ സഹായധനവും അവയുടെ പ്രവർത്തനമൂലധനാവശ്യങ്ങൾക്കായി വായ്പയും നൽകും.

കയറുല്പന്നങ്ങളുടെ വികസനത്തിനുള്ള നിർമ്മാണപരിപാടി മുഖ്യമായും രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലാണു് ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതായതു് കയറുപായ് നെയ്ത്തുസഹകരണസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു് ചെറിയ ഫാക്ടറികളേയും ഉല്പാദകരേയും അതിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുവരിക. അതോടൊപ്പം ഒരു കേന്ദ്രകയറുല്പന്നമാർക്കറ്റിംഗ് സൊസൈറ്റി സ്ഥാപിക്കുക. കൂടുതൽ യന്ത്രസഹായത്തോടെ നെയ്ത്തു നടത്തുന്നതു സംബന്ധിച്ച പരീക്ഷണങ്ങൾ തുടർന്നുപോകുന്നതും കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതുമാണു്. ഒരു കേന്ദ്ര കയർ ഗവേഷണസ്ഥാപനവും ഒരു പയലറ് പ്ലാൻറും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽ കയറുൽപ്പന്നങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാനുള്ള സ്ഥിരമായ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യും മറുനാടുകളിലേക്കു് വാണിജ്യ സംഘങ്ങളെ അയച്ചും കയറിനും കയറുൽപ്പന്നങ്ങൾക്കും കൂടുതൽ വിദേശവിപണി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാണു്.

സംഘടന

ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും സംബന്ധിച്ച പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുള്ള സംരംഭങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുൻഗണന നൽകിയിട്ടുള്ളതു് സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വ്യവസായ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിനാണു്. പ്രവർത്തകർക്കും തൊഴിലാളികൾക്കും പരിശീലനം നൽകുവാനും തൊഴിലാളികളെ സഹകരണസംഘത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരുമിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉൽപന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യുന്നതിനും മുൻഗണന നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. വ്യവസായ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പദ്ധതിയിൽ "പൊതു പരിപാടികൾ" എന്ന ഭാഗത്തിലാണുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം, മറ്റു വേതനങ്ങൾ എന്നിവയിൽ പകുതി 1955–56 മുതൽ 3 വർഷക്കാലത്തേക്കു് കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറു നൽകുന്നതായിരിക്കും. ജില്ലാ വ്യവസായ ആഫീസർ മുതൽ കീഴോട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും പൊതുവായുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരിക്കും.

ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച സംഘടനാപരമായ ജോലികളിൽ കൂടുതൽ പങ്കും സംസ്ഥാനങ്ങളും തന്നെയാണു് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതു്. സാങ്കേതിക വൈദഗ്ധ്യമുള്ളവരും അല്ലാത്തവരുമായ ധാരാളം പ്രവർത്തകരുള്ളതും സുസജ്ജവുമായ സംഘടനാവഴിയായിരിക്കണം ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിട

വ്യവസായങ്ങൾക്കുമുള്ള പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കേണ്ടതു്. അത്തരം സംഘടന സഹകരണഏജൻസികളുമായി യോജിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കണം. സാങ്കേതികോപദേശങ്ങളും നേതൃത്വവും നൽകുന്നതിനു പുറമേ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സംഘടനാജോലികൾ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം.

1. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റും കരകൌശലവേലക്കാരുടേയും ചെറുതരം വ്യവസായികളുടേയും സംഘടനകളോടു് ചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കുക.
2. ഗ്രാമവികസനപരിപാടികളുമായി യോജിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു് മുഴുനേരത്തൊഴിലില്ലായ്മ കുറക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക.

ഈ രണ്ടു കാര്യത്തിനും വിദഗ്ധോപദേശം ആരായുവാനും നൽകുവാനും പ്രാപ്തിയുള്ള വികസനപ്രവർത്തകർ ധാരാളം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കരകൌശലവേലക്കാരെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സമീപിക്കയും അവരുടെ സഹകരണസംഘങ്ങളുമായിടപഴകുകയും അവർക്കാവശ്യമുള്ള സഹായങ്ങളും നൽകുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടു്. പിന്നീടു് കരകൌശലവേലക്കാരെ സംഘടിപ്പിക്കാനുള്ള ജോലി സഹകരണസംഘങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കുന്നതും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ചുമതല താരതമ്യേന കുറയുന്നതുമാണു്. എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പു വൻതോതിലുള്ള പ്രവർത്തനം ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

വികേന്ദ്രീകൃത മേഖലയിൽ ചുമതലകളുടേയും നയത്തിന്റേയും ധനകാര്യങ്ങളുടേയും ഏകീകരണം ആണു് കാർവേ സമിതി ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാന വസ്തുത. കേന്ദ്രത്തിൽ ഗ്രാമവ്യവസായങ്ങൾക്കും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേകമന്ത്രികാര്യാലയംതന്നെ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും അഖിലഭാരതബോർഡുകളുടെ അദ്ധ്യക്ഷൻ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു ഏകീകരണസമിതി രൂപീകരിക്കണമെന്നും കാർവേ കമ്മിറ്റിയുടെ ശുപാർശയിലുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 21

ട്രാൻസ്പോർട്ട്

ഗതാഗതത്തിനും വാർത്താവിനിമയത്തിനും വേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള 1385 കോടി രൂപയിൽ 900 കോടി റയിൽവേക്കും 226 കോടി റോഡുകൾക്കും റോഡ് ട്രാൻസ്പോർട്ടിനും ദേശപര്യടനം സംബന്ധിച്ച വകയ്ക്കുമാണ്. കപ്പൽ ഗതാഗതം, തുറമുഖം, വിളക്കുമരങ്ങൾ, ആഭ്യന്തര ജലഗതാഗതം എന്നിവയ്ക്ക് 100 കോടി രൂപയും സിവിൽ വിമാനഗതാഗതത്തിന് 43 കോടി രൂപയും വാർത്താവിനിമയം, പ്രക്ഷേപണം എന്നിവയ്ക്ക് 76 കോടി രൂപയും വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ പ്രധാന കർത്തവ്യം ട്രാൻസ്പോർട്ട് സൗകര്യം കുഴിവുള്ളിടത്തോളം സുസജ്ജമാക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. പദ്ധതിക്കാലത്ത് കാർഷികവും വ്യാവസായികവുമായ ഉല്പാദനം വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട് ട്രാൻസ്പോർട്ടിനുള്ള ഞെരുക്കങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അറിയാൻ തുടങ്ങി. പദ്ധതിയുടെ മൂന്നാം വർഷം മുതൽ ഈ ഞെരുക്കം വളരെയധികം അനുഭവപ്പെട്ടു. ട്രാൻസ്പോർട്ടിനു വേണ്ടി കൂടുതൽ രൂപാ ചിലവാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും പരിപാടികൾ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ പുരോഗമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള ട്രാൻസ്പോർട്ടുകളും, പ്രത്യേകിച്ച് റയിൽവേകൾ, ഗണ്യമായ തോതിൽ വികസിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ട്രാൻസ്പോർട്ട് സംബന്ധിച്ചു കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള പ്രധാന നയം. വിവിധരൂപത്തിലുള്ള ഗതാഗതസമ്പ്രദായങ്ങൾ തമ്മിൽ കഴിയുന്നതും പൊരുത്തമുണ്ടാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

റെയിൽവേകൾ

35000 മൈൽ ദൈർഘ്യവും 974 കോടി രൂപാ മൂലധനവും ഉള്ള ഭാരത റെയിൽവേകൾ നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ ദേശീയസംരംഭവും നമ്മുടെ സമ്പന്നിലയുടെ അടിക്കല്ലുകളിൽ ഒന്നുമാണ്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കു മുമ്പ് കഴിഞ്ഞ 10 വർഷക്കാലത്ത് നമ്മുടെ റയിൽവേകൾ ഏറ്റവും അധികമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തീവണ്ടികൾ പുതുക്കുവാനും മാറ്റുവാനും വേണ്ട നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടതു് പരമപ്രധാനമായ ഒരാവശ്യമായി. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ അക്കാര്യത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകി. പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഉണ്ടാകുന്ന ചില പുതിയ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ വേണ്ടി കൂടുതൽ തുകയും പദ്ധതിയിൽ കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. ആനുകാലികമായ ന്യൂനതകൾ പോക്കാൻ വേണ്ടി വക കൊള്ളിച്ച 150 കോടി രൂപാ ഉൾപ്പെടെ ആകെ 400 കോടി രൂപയാണ് പദ്ധതിയിൽ റയിൽവേക്കു നൽകിയിരുന്നതു്. എന്നാൽ 5 വർഷക്കാലംകൊണ്ട് 432 കോടി രൂപയോളം ചിലവായിരിക്കണം. ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടു മൂന്നു വർഷക്കാലത്തു് തീവണ്ടികൾ വാങ്ങാനുള്ള പരിപാടി വർദ്ധിപ്പിച്ചതായിരിക്കണം ഈ കൂടുതൽ ചിലവിനുള്ള പ്രധാന കാരണം. പുതുതായി വാങ്ങിയ

കോച്ചുകളും വാഗണുകളും കുറെയൊക്കെ പഴയവയുടെ പകരമാണ് ഉപയോഗിച്ചു തു. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് തീരെ പ്രധാന പദ്ധതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 380 മൈൽ ദൂരത്തിൽ പുതുതായി ലൈൻ പണിതതും കേടുപാടുകൾ വന്നിരുന്ന 430 മൈലോളം ലൈൻ പുതുക്കിയതും 46 മൈൽ ദൂരത്തിൽ നാരോഗേജ് മീറ്റർഗേജാക്കി മാറ്റിയതും ചിത്തരഞ്ജൻ തീവണ്ടിയെന്ത്രനിർമ്മാണശാലയുടേയും ഇന്റഗ്രൽ കോച്ച് ഫാക്ടറിയുടേയും പണി പൂർത്തിയാക്കിയതും എടുത്തു പറയേണ്ട കാര്യങ്ങളാണ്. ചിത്തരഞ്ജനിൽ 337 തീവണ്ടിയെഞ്ചിനുകൾ പണിതിട്ടുണ്ട്. കോച്ച് ഫാക്ടറിയിൽ 1955 ഒക്ടോബറിൽ നിർമ്മാണമാരംഭിച്ചു.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് റയിൽവേയുടെ സ്ഥാവരജംഗമസ്വത്തുക്കളിൽ വേണ്ട പുതുക്കലുകൾ തുടർന്നു പോകേണ്ടതുണ്ട്. അതേ സമയം തന്നെ കൂടുതൽ റയിൽവേകൾ തുടങ്ങേണ്ടതായും കൂടുതൽ വണ്ടികൾ ഓടിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു. വിവിധമേഖലയിലെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം കൂടുതൽ റയിൽ ട്രാൻസ്പോർട്ടസൗകര്യങ്ങളും ആവശ്യമായിവരും. 1955-56ൽ റെയിൽവേകൾ കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു് 1150 ലക്ഷം ടൺ സാധനങ്ങളാണെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു മുമ്പു കണക്കാക്കിയിരുന്നതിനേക്കാൾ 50 ലക്ഷം ടൺ കുറവാണ്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് നടപ്പായ മറ്റു പരിപാടികളുടെ ഫലമായി ഈ കുറവ് നികത്തപ്പോകുമെന്നാണ് കണക്കാക്കപ്പെട്ടതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടൊപ്പം ഉണ്ടാകുന്ന വർദ്ധിച്ച ട്രാൻസ്പോർട്ടാവശ്യങ്ങൾ വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ 1960-61ൽ 1808 ലക്ഷം ടൺ സാധനങ്ങൾ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ റയിൽവേകൾക്കനുവദിച്ചിട്ടുള്ള വികസനച്ചിലവുകൾകൊണ്ടു് വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ ആവശ്യം മുഴുവൻ നിറവേറ്റാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു വരികയില്ല. ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടതിൽ തീവണ്ടി 10 ശതമാനവും റയിൽവേ ലൈൻ 5 ശതമാനവും കുറവായിരിക്കുമ്പോൾ നിവർത്തിയുള്ളു. തുടർന്നു ഓടിക്കാൻ തക്കനിലയിലുള്ള പഴയ തീവണ്ടികൾ വീണ്ടും ഓടിക്കുന്ന പക്ഷം ഈ കുറവ് കുറച്ചൊക്കെ പരിഹരിക്കാം. യാത്രക്കാർക്കുള്ള വണ്ടികൾ പ്രതിവർഷം 3 ശതമാനമെന്ന കണക്കിനു് 5 വർഷം കൊണ്ടു് 15 ശതമാനം കൂട്ടാനാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തീവണ്ടിയിലെ തിരക്കു കുറക്കാൻ ഇതുകൊണ്ടും മതിയാകയില്ല. പണമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ റയിൽവേകളില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ സർവ്വീസു തുടങ്ങാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. അടിയന്തിരമായി ഇരുമ്പു്, ഉരുക്കു്, കൽക്കരിവ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനം സംബന്ധിച്ചും മറ്റും ആവശ്യമായി വരുന്ന 842 മൈൽ പുതിയ ലൈനുകളേ പദ്ധതിക്കാലത്തു തുടങ്ങാനുദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു. ട്രാൻസ്പോർട്ട് സൗകര്യങ്ങളുടെ കുറവുമൂലം പദ്ധതിയുടെ പുരോഗതിയിൽ തടസ്സമുണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കവിധം റയിൽവേകളുടേയും മറ്റു വിവിധ ട്രാൻസ്പോർട്ടുകളുടേയും വികസനപരിപാടികൾ വർഷം തോറും പുനരവലോകനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും.

പദ്ധതിയിൽ റെയിൽവേകളുടെ അറ്റകുറ്റച്ചിലവുകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള 225 കോടി രൂപയുടെ പുറമേ, റെയിൽവേ വികസനത്തിനു് 900 കോടി രൂപയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ 150 കോടി രൂപാ റെയിൽവേ വരുമാനത്തിൽനിന്നു

തന്നെ എടുത്തു വിനിയോഗിക്കുന്നതാണു്. ബാക്കി 750 കോടി രൂപാ പൊതു നികുതികളിൽനിന്നു വേണം ഉണ്ടാക്കാൻ. റെയിൽവേകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ആകെച്ചിലവിൽ 425 കോടി രൂപയോളം വിദേശനാണയമായിട്ടാണുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. വിവിധ പരിപാടികൾക്കുള്ള ചിലവുകൾ താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

	കോടി രൂപാ
തീവണ്ടിയന്ത്രങ്ങൾ	380
പുതിയ പാലങ്ങൾ, പാളങ്ങൾ, പാലം പുതുക്കൽ, പുതിയ പാലങ്ങൾ നിർമ്മിക്കൽ	199
സിഗ്നലിംഗ്, രക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾ, വൈദ്യുതീകരണം തുടങ്ങിയവ	291
വർക്ഷാപ്പുകൾ, പ്ലാൻറ്, മെഷിനറി	65
തൊഴിൽക്ഷേമം, ഭവനങ്ങൾ, പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങൾ	53
തീവണ്ടിയാത്രക്കാർക്കുവേണ്ട സൌകര്യങ്ങൾ	15
സ്റ്റോഴ്സ് ഡിപ്പോ, വിശാഖപട്ടണം പോർട്ടുൾപ്പെടെയുള്ള പദ്ധതികൾ	22
റോഡുഗതാഗതത്തിൽ റെയിൽവേയുടെ പങ്ക്	10
ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന ഉരുക്കിനും മറ്റും കൂട്ടത്തലായി	90
ആകെ	1125

റെയിൽവേ വികസനപരിപാടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 2258 തീവണ്ടിയന്ത്രങ്ങളും 107247 വാഗണുകളും (4 വീലുള്ള ഓരോ വാഗൺ) 11364 കോച്ചുകളും വാങ്ങുവാൻ വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ 1352 യന്ത്രങ്ങളും 23852 വാഗണുകളും 6447 കോച്ചുകളും പഴയവയുടെ പകരം ഉപയോഗിക്കാനാണു്. അങ്ങിനെ പഴയവ കഴിയുന്നതും കൂട്ടത്തലായി പുറംതള്ളുവാൻ ശ്രമിച്ചുവരുന്നു.

തീവണ്ടികളുടെ വർദ്ധനവിനൊപ്പിച്ചു് ഇപ്പോഴുള്ള വർക്ഷാപ്പുകളും മറ്റും പുതുക്കാനും വികസിപ്പിക്കാനും, പുതുതായി 6 വർക്ഷാപ്പുകളും ഒരു മീഡിയർഗേജ് കോച്ചുനിർമ്മാണശാലയും കോച്ചുഫാക്ടറിക്കുവേണ്ടി ചില സാധനങ്ങളും നിർമ്മിക്കാൻ പ്രത്യേകമൊരു വിഭാഗവും തുടങ്ങാനും പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചിത്തരഞ്ജൻ തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണശാലയുടെ ഉല്പാദനശേഷി പ്രതിവർഷം 300 യന്ത്രങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ വർദ്ധിപ്പിക്കും. തീവണ്ടികളുടേയും സ്റ്റോറുകളുടേയും കാര്യത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത ഉണ്ടാക്കാൻ വേണ്ട പരിശ്രമങ്ങളും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടർന്നുപോകുന്നതാണു്. ചിത്തരഞ്ജനേയും ടാറാറാ തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണശാലയുടേയും വികസനപരിപാടികൾ പൂർത്തിയാകുന്നതോടെ തീവണ്ടിയന്ത്രനിർമ്മാണം പ്രതിവർഷം 175-ൽനിന്നും 400 ആയി വർദ്ധിക്കും. കോച്ചുകളുടെ ഉല്പാദനം പ്രതിവർഷം 1260-ൽനിന്നു് 1500 ആയും വാഗണുകളുടേതു് 13526-ൽനിന്നു് 25000 ആയും രണ്ടാം പദ്ധതിയവസാനത്തോടെ വർദ്ധിക്കുന്നതാണു്.

5 വർഷംകൊണ്ടു് 8000 മൈൽ പാളം പുതുക്കാനും ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് റെയിൽട്രാൻസ്പോർട്ടിന്റെ ആവശ്യം വളരെയധികം വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിലവിലുള്ള ലൈൻ വിനിയോഗസൌകര്യം തന്നെ 50 ശതമാനംകൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1607 മൈലിന്റെ ഡബ്ലിംഗ്, 265 മൈൽ മീറ്റർഗേജ് ബ്രോഡ്ഗേജാക്കുന്നത്, തുടങ്ങിയ പരിപാടികളും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നവയാണ്. ഇപ്പോഴുള്ളതിലധികമായി ലൈൻശേഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ തരമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ 826 മൈൽ റെയിൽവേലൈനിൽ വൈദ്യുതീകരണം നടപ്പാക്കുവാനും നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. കുറഞ്ഞ ചിലവിൽ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി 1-93 മൈൽ റെയിൽവേലൈനിന് ഡീസൽശക്തിയേർപ്പെടുത്തുവാനും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സിഗ്നലിംഗ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായങ്ങളും നടപ്പാക്കും.

റെയിൽവേവികസനപരിപാടികളും വർദ്ധിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ കൂടുതൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ആവശ്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വേണ്ടിടത്തോളമാളുകളെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനും പരിശീലിപ്പിക്കാനും പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ജോലിക്കാരുടെ ക്ഷേമകാര്യങ്ങളും, ഭവനസൌകര്യം എന്നിവയ്ക്കും വേണ്ട വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പുതുതായി വക്ഷാപ്പുകളും തുടങ്ങുന്ന ജനപദങ്ങളിലും പ്പെടെ 6000 വീടുകളും ഈ 5 വർഷംകൊണ്ടു പണിയും. തീവണ്ടിയാത്രക്കാർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് മൂന്നാംക്ലാസ്സ് യാത്രക്കാർക്ക്, കഴിയുന്നത്ര സൌകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടർന്നു ശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമതയും മിതവ്യയവും കൈവരുത്താൻവേണ്ടി തീവണ്ടികളും ലൈനുകളും ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായ വിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുക എന്നതാണ് ഭാരതറെയിൽവേകളുടെ ഒരു പ്രധാന കർത്തവ്യം. അത്തരം ഒരു വികസനപദ്ധതി നടപ്പാക്കണമെങ്കിൽ ഏറ്റവും മികച്ച തോതിലുള്ള സംഘടനാപരവും ഭരണപരവുമായ ഏർപ്പാടുകളും ഉണ്ടാകണം. സംഘടനാപരമായ കാര്യങ്ങളും ശരിയായ നിലയിൽ രൂപീകരിച്ചാൽ മാത്രമേ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് റെയിൽവേകളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും പരിപാടികളും പൂർണ്ണമായി നിറവേറ്റാൻ സാധ്യമാകൂ.

റോഡുകൾ

ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ ആരംഭകാലത്ത് ഭാരതത്തിൽ മെറ്റൽ ഇട്ട റോഡുകൾ 97000 മൈലും മെറ്റലിടാത്ത റോഡുകൾ 143000 മൈലുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 10000 മൈൽകൂടി നല്ല നിരത്തുകളും 20000 മൈൽ സാധാരണവഴികളും പുതുതായി പണിതിട്ടുണ്ടെന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. അതിനും പുറമേ 10000 മൈൽ റോഡിനു മെറ്റൽ ഇട്ടിട്ടുമുണ്ട്. കേന്ദ്രറോഡുഫണ്ടിൽനിന്നും നൽകിയ സഹായധനമുൾപ്പെടെ ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് റോഡുകൾക്കുവേണ്ടി 155 കോടി രൂപാ ചിലവായിരിക്കണം. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് കേന്ദ്രത്തിലേയും സംസ്ഥാനത്തിലേയും പദ്ധതികളനുസരിച്ച് 246 കോടി രൂപയാണ് റോഡുകൾക്കു ചിലവാക്കുന്നത്. കേന്ദ്രറോഡുഫണ്ട് 25 കോടി രൂപയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോഡുകളെ സംബന്ധിച്ച ഈ പരിപാടികൾ

നടപ്പാക്കുന്നതോടെ നാഗപ്പൂർ പരിപാടിയനുസരിച്ചുള്ള റോഡുനിർമ്മാണലക്ഷ്യം സാധിക്കുമെന്നു കരുതാം.

ദേശീയപൊതുനിരത്തുനിർമ്മാണത്തിനു് ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ 28 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിരുന്നു. ജമ്മു–കാഷ്മീറിലെ ബനിഹൽ തുരപ്പിനുള്ള ചിലവുംപ്പെടെയാണിതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ദേശീയപൊതുനിരത്തുകൾക്കുവേണ്ടി 55 കോടി രൂപയാണു വകയിരുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. പരിപാടികൾ മിതമായ ചിലവിൽ നടപ്പാക്കുന്നതിനും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കുശേഷം പിന്നേയും പണികൾ തുടർന്നുപോകുന്നതിനുമായി 87½ക്കോടി രൂപാ ചിലവു വരാവുന്ന പരിപാടികളാണു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ആരംഭിക്കാൻ പോകുന്നതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ തുടങ്ങിവച്ച പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടർന്നുപോകുന്നതോടൊപ്പം ഇപ്പോൾ പരസ്പരബന്ധമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന റോഡുകൾ തമ്മിൽ സംഘടിപ്പിക്കാൻ 600 മൈൽ റോഡു പുതുതായി പണിയുന്നതും 60 വലിയ പാലങ്ങൾ പണിചെയ്യുന്നതും 1800 മൈൽ റോഡു നന്നാക്കിയെടുക്കുന്നതും നിലവിലുള്ളതിൽ 3000 മൈലിന്റെ വീതി കൂട്ടുന്നതുമാണു്.

ദേശീയപൊതുനിരത്തിനു പുറമേ, മറ്റു ചില പ്രധാന റോഡുകളുടെ പണികൂടി ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നും ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടർന്നുപോകും. പസ്സി–ബദാർപൂർ റോഡ്, പശ്ചിമതിരറോഡ്, പത്താൻകോട്ടം ഉദ്ധംപൂരും തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാൻ മറ്റൊരു റോഡ് എന്നിവ ഈ പരിപാടിയിൽ പെടുന്നു. സംസ്ഥാനങ്ങളെ തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നവയും സാമ്പത്തികപ്രാധാന്യമുള്ളവയുമായ റോഡുകളും പണിയുന്നതു സംബന്ധിച്ചു് 1954–ൽ ആരംഭിച്ച പ്രത്യേക പരിപാടി രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും തുടരും.

സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ റോഡുവികസനപരിപാടിക്കു് രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ 164 കോടി രൂപാ വകയിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ഇതു് 93 കോടി രൂപായായിരുന്നു. ഈ പരിപാടിയനുസരിച്ചു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 18000 മൈൽ നിരപ്പുറോഡുകൂടി പണിയും. ഗതാഗതസൌകര്യക്കാര്യത്തിൽ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്കു് മുൻഗണന നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും റോഡുവികസനപരിപാടികളുടെ ഭാഗമായി ഗ്രാമങ്ങളിൽ റോഡുകൾ പണിയുക, റോഡുകളുടെ അറ്റകുറ്റം തീർക്കുക തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് പൂർണ്ണമായ പരിഗണന ലഭിക്കും.

റോഡുട്രാൻസ്പോർട്ട്

സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ദേശസാൽക്കരിക്കപ്പെട്ട റോഡ്ട്രാൻസ്പോർട്ടുപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി 13½ക്കോടിരൂപാ പദ്ധതിയിൽ വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. 1950–ലെ റോഡുട്രാൻസ്പോർട്ടുകോർപ്പറേഷൻ നിയമമനുസരിച്ചു് കോർപ്പറേഷനുകൾ രൂപീകരിക്കാൻ സംസ്ഥാനഗവർമ്മെൻറുകൾക്കു് നിർദ്ദേശം നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തരം കോർപ്പറേഷനുകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി റെയിൽ

വേകരണംക്ക് അതിന്റെ പദ്ധതിയിൽ 10 കോടി രൂപാ ഉൾപ്പെടുത്താനനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ ഡൽഹി ട്രാൻസ്പോർട്ട സർവ്വീസിനു 3 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു റോഡുട്രാൻസ്പോർട്ടിലെ ഒരു പ്രധാന പ്രശ്നം അതു മിക്കവാറും സ്വകാര്യഉടമകളുടെ കൈവശം അമർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. സാധനങ്ങളും കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതു മുഴുവൻതന്നെയും യാത്രയ്ക്കുള്ള വണ്ടികളിൽ $\frac{3}{4}$ ഭാഗവും സ്വകാര്യഉടമകളും കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് റോഡുട്രാൻസ്പോർട്ടിൽ പൊതുമേഖല വികസിപ്പിച്ചാൽപോലും പിന്നെയും വലിയൊരു ഭാഗം സ്വകാര്യമേഖലയിൽത്തന്നെ അവശേഷിക്കും. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് സാധനങ്ങളുടെ ട്രാൻസ്പോർട്ട് ഗവർമ്മെൻറ് ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ പാടില്ലെന്നും സ്വകാര്യഉടമകളും അക്കാര്യത്തിൽ ഓരോ ഘടകങ്ങളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കണമെന്നും ആസൂത്രണക്കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനസഞ്ചാരത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ട്രാൻസ്പോർട്ട ദേശസാൽക്കരിക്കുന്നതു് അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകുവാൻ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. റോഡ ട്രാൻസ്പോർട്ടവികസനം സംബന്ധിച്ച മറ്റു പരിപാടികളും നടപ്പാക്കിവരുന്നു.

പര്യടനസൌകര്യം

സഞ്ചാരികൾക്ക് താമസസ്ഥലം, ട്രാൻസ്പോർട്ട്, വിനോദത്തിനു വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ എന്നിവ പ്രധാന സഞ്ചാരകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പദ്ധതിയിൽ വേണ്ട പരിപാടികൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കപ്പൽഗതാഗതം

കപ്പൽഗതാഗതക്കാര്യം യുദ്ധാവസാനത്തിനുടനീളം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നമാതിരി പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ല. ഒന്നാംപദ്ധതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ 390707 ജി. ആർ. ടി. ടണ്ണേജാണ് ഭാരതത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്. ഉപയോഗശൂന്യമായ കപ്പലുകൾ മാറ്റിക്കളഞ്ഞശേഷവും 215000 ജി. ആർ. ടി. യുടെ വർദ്ധനവ് ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തുണ്ടാക്കണമെന്നാണുദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. ഈ ലക്ഷ്യം സാധിച്ചേക്കാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ കപ്പലുകളിൽ പലതും കടലിലിറക്കാൻ അല്പംകൂടി വൈകിയേക്കും. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് നീക്കം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടവ തള്ളിക്കളഞ്ഞശേഷം 300000 ജി. ആർ. ടി. കൂടി കൂട്ടാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു. പദ്ധതിയിൽ കപ്പൽഗതാഗതവികസനത്തിനു് 4 കോടി രൂപാ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. കപ്പൽഗതാഗതത്തിലേപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കമ്പനികൾ 10 കോടി രൂപാ മിലവാക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. പദ്ധതിയിൽ വകകൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ആകെത്തുകയിൽ 20 കോടി രൂപാ ഈസ്റ്റേൺ ഷിപ്പിംഗ് കാർപ്പറേഷനിലും പുതുതായാരംഭിക്കുന്ന മറെറാരു കാർപ്പറേഷനിലും നിക്ഷേപിക്കുവാൻ ആണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബാക്കിയുള്ളതിൽനിന്നും ഗണ്യമായ ഒരു തുക സ്വകാര്യഷിപ്പിംഗ് കമ്പനികളുടെ വികസനപരിപാടികളെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കും. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ടണ്ണേജ് 3 ലക്ഷം ജി. ആർ. ടി. കൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനായി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള തുക തികയും

മതിയാകാതാണിരിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ യഥാകാലം വേണ്ട നടപടികളും കൈക്കൊള്ളും.

തുറമുഖങ്ങൾ

ഒന്നാംപദ്ധതിയിൽ, വൻകിടതുറമുഖങ്ങളുടെ വികസനപരിപാടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇപ്പോഴുള്ള തുറമുഖസൌകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിനും ബോംബെയിൽ എണ്ണകയറ്റാൻ തുറമുഖസൌകര്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനും കണ്ട്ലയിൽ തുറമുഖം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. ഒന്നാം പദ്ധതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ 2 കോടി ടൺ സാധനങ്ങളാണ് ഭാരതത്തിലെ തുറമുഖങ്ങളിൽ പ്രതിവർഷം കയറ്റിയിറക്കിയിരുന്നത്. അതു കയറ്റിറക്കശേഷിയുടെ പരമാവധി തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇപ്പോഴത്തെ $2\frac{1}{2}$ കോടി ടൺ സാധനങ്ങളും കയറ്റിയിറക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ട്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു തുടങ്ങിയ പരിപാടികളും പൂർത്തിയാക്കുകയെന്നതും രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും വ്യാവസായികവുമായ വികസനം മൂലം ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റാൻ തക്കവണ്ണം തുറമുഖം ആധുനികരീതിയിൽ സജ്ജമാക്കുകയെന്നതുമാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ നയം. വൻകിട തുറമുഖങ്ങളിലെ പണികൾക്കുവേണ്ടി പദ്ധതിയിൽ 40 കോടി രൂപാ വക കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ തുടങ്ങിവച്ച പരിപാടികളും തുടർന്നുപോകുന്നതിനും പുതിയ പരിപാടികളും തുടങ്ങുന്നതിനും മറ്റുമായി 76 കോടി രൂപയുടെ ചിലവു വന്നേക്കും. കൽക്കത്തയിൽ 19.9 കോടി രൂപയും ബോംബെയിൽ 29.3 കോടി രൂപയും മദ്രാസിൽ 9.2 കോടി രൂപയും കൊച്ചിയിൽ 4 കോടി രൂപയും കണ്ട്ലയിൽ 14 കോടി രൂപയും ചിലവു വരുന്ന പദ്ധതികളാണ് നടപ്പാക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. തീരസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ചെറുകിട തുറമുഖങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുതിനും പരദീപ്, മംഗലാപുരം, മൽപ്പേ എന്നിവിടങ്ങളിൽ എല്ലാക്കാലാവസ്ഥയിലും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന തുറമുഖങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷണങ്ങളും നടത്താനും സേതുസമുദ്രം പദ്ധതിയുടെ പ്രാഥമികനടപടികൾക്കുമായി പദ്ധതിയിൽ 5 കോടി രൂപാ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതുതായി ഒട്ടധികം വിളക്കുമരങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാനും ഇപ്പോഴുള്ളവ ആധുനികരീതിയിൽ പുതുക്കാനും പദ്ധതിയിൽ വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആഭ്യന്തരജലഗതാഗതം

ആഭ്യന്തരജലഗതാഗതം വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് പദ്ധതിയിൽ 3 കോടി രൂപാ വകയിരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ബക്കിങ്ഹാംതോട് വികസിപ്പിക്കുന്നതിന് 115 ലക്ഷം രൂപയും പശ്ചിമതീരത്തോടുകൾക്കായി 43 ലക്ഷം രൂപയും ചിലവാക്കും. ബാക്കിയുള്ളതും ഗംഗാ–ബ്രഹ്മപുത്രാബോർഡിനു സംസ്ഥാനഗവർമ്മെൻറുകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന നികുതിവരുമാനവും ആ ബോർഡ് നടപ്പാക്കുന്ന പദ്ധതികൾക്കുവേണ്ടി ചിലവാക്കാൻ വിട്ടുകൊടുക്കും. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട ഈ ബോർഡ് ഇപ്പോഴത്തെ പരീക്ഷണാർത്ഥം മൂന്നു പദ്ധതികളും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സിവിൽ വിമാനഗതാഗതം

ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് സിവിൽ വിമാനഗതാഗതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സജ്ജീകരണങ്ങൾക്കുമായി 8 കോടി രൂപയും 1953ലാരംഭിച്ച 2 കോർപ്പറേഷനുകൾക്കുവേണ്ടി 13·3 കോടി രൂപയും ചിലവായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് സിവിൽ വിമാനഗതാഗതം സംബന്ധിച്ച പരിപാടികൾക്കായി 12½ കോടി രൂപയും കോർപ്പറേഷനുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് 30·5 കോടി രൂപയും അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 9 പുതിയ വിമാനത്താവളങ്ങൾ പണിചെയ്തു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 8 പുതിയ വിമാനത്താവളങ്ങളും ഗ്രൈഡർ വിമാനത്താവളങ്ങളും പണിയാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. റൺവേ തുടങ്ങിയവയും ടെലികമ്മ്യൂണിക്കേഷൻസൌകര്യങ്ങളും പുതിയ പല ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുവാൻ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിമാനഗതാഗതകോർപ്പറേഷനുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂടുതൽ വിമാനങ്ങൾ വാങ്ങുക, അവയുടെ പ്രവർത്തന സൌകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നുതുടങ്ങി പല പരിപാടികളും പദ്ധതിയിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 22

വാർത്താവിതരണവും പ്രക്ഷേപണവും

വാർത്താവിതരണം പ്രക്ഷേപണം എന്നിവയുടെ വികസനത്തിനായി 76 കോടിരൂപയാണ് പദ്ധതിയിലുൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ 63 കോടിരൂപാ തപാൽ, കമ്പിത്തപാൽ, ടെലഫോൺ എന്നിവക്കും 50 ലക്ഷം രൂപാ "ഇന്ത്യൻ ടെലഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസി"നും രണ്ടു കോടി രൂപാ വിദേശവാർത്താബന്ധ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും $1\frac{1}{2}$ കോടി രൂപാ വാനനിരീക്ഷണ വകുപ്പിനും 9 കോടി പ്രക്ഷേപണത്തിനുമാണ്. കൂടാതെ പദ്ധതിക്കാലത്ത് തപാൽ, കമ്പിത്തപ്പാൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ നികുതിവരുമാനങ്ങളിൽ നിന്നും $1\frac{3}{4}$ കോടി രൂപാ പുതുതായി തപാലാഫീസുകൾ തുറക്കാനും വിനിയോഗിക്കും. വാർത്താവിതരണ വികസനത്തിനുള്ള മറ്റു പദ്ധതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 20000 തപാലാഫീസുകളും 1400 കമ്പിയാഫീസുകളും 1200 പബ്ലിക്ക് കാൾ ആഫീസുകളും ആരംഭിക്കുവാനും 180000 ടെലഫോണുകൾകൂടി സ്ഥാപിക്കുവാനുമുള്ള പരിപാടികൾകൂടി ഉൾപ്പെടുന്നു. ട്രങ്ക് ടെലഫോണുകളുടെ സ്ഥാപനം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും വലിയൊരു സംഖ്യ നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. ബോംബെ–ഡൽഹി–കൽക്കട്ട, ഡൽഹി–അമൃത്സർ, അംബാല–സിന്ദാ, താനാ–പൂന ട്രങ്ക്റൂട്ടുകളിൽ ഭൂഗർഭകേബിളുകൾ ഇടുവാനും പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ടെലഫോൺ ഉപകരണങ്ങളും എക്ചേഞ്ചു ലൈനുകളും നാട്ടിൽതന്നെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ കഴിവിനെ മുൻനിറുത്തിയും ഇന്ത്യൻ ടെലഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസിന്റെ ഉല്പാദനപരിപാടിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുമാണ് ടെലഫോൺ സർവ്വീസുകളുടെ വികസന പരിപാടി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ഇന്ത്യൻ ടെലഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസിന്റെ താൽക്കാലികമായ വികസനലക്ഷ്യം പ്രതിവർഷം 40000 എക്സ്ചേഞ്ചു ലൈനുകളും 60000 ടെലഫോണുകളും ഉണ്ടാക്കുകയെന്നതാണ്. എന്നാൽ കയറുമതിക്ക് ഒരു വിപണി വളർന്നുവന്നാൽ മാത്രമേ ഈ ലക്ഷ്യത്തിനൊപ്പിച്ച് നിർമ്മാണം മുന്നോട്ടു പോകൂ.

വിദേശവാർത്താവിനിമയസർവ്വീസിന്റെ വികസനവും പദ്ധതിയിലുൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പദ്ധതി തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപായി ആറു രാജ്യങ്ങളുമായി ഭാരതത്തിനു നേരിട്ട് റേഡിയോ സർവ്വീസുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ ആരംഭത്തോടുകൂടി 14 രാജ്യങ്ങളുമായി നേരിട്ട് റേഡിയോ ടെലിഗ്രാഫ് ബന്ധവും 16 രാജ്യങ്ങളുമായി റേഡിയോ ടെലഫോൺ ബന്ധവും 5 രാജ്യങ്ങളുമായി റേഡിയോ–ഫോട്ടോ ബന്ധവും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 25 രാജ്യങ്ങൾ കൂടി നേരിട്ടുള്ള റേഡിയോ ടെലഗ്രാഫ്, ഫോട്ടോ ബന്ധങ്ങളിൽ വരുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

പ്രക്ഷേപണവികസനത്തിനു 9 കോടി രൂപയാണ് വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ഇക്കാര്യത്തിനു് 4·94 കോടി രൂപയായിരുന്നു. പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് എല്ലാ ഭാഷാപ്രദേശങ്ങളിലും കുറഞ്ഞതു് ഓരോ പ്രസരണകേന്ദ്രം വീതം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രാജ്യത്തിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും പ്രക്ഷേപണം കേൾക്കത്തക്ക സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം ഇപ്പോഴും ഓരോ ഭാഷാപ്രദേശത്തിനുമുള്ള സൗകര്യങ്ങളും ഏറ്റവുമധികം പ്രദേശത്തേക്കു് വ്യാപിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഭൂസ്ഥിതിയുടെ കിടപ്പും മറ്റും മൂലം ഷോർട്ട് വേവു് പ്രസരണികളാണു് സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു്. ദേശീയ പ്രക്ഷേപണപരിപാടികളിൽ ജനങ്ങളും കൂടുതൽ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതു് എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും കേൾക്കാൻ തക്കവിധത്തിൽ പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യുന്നതിനു് ഡൽഹിയിൽ ഒരു 100 കി. വാ. ഷോർട്ട് വേവ് പ്രസരണിയും 100 കി. വാ. മീഡിയം വേവ് പ്രസരണിയും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. കൽക്കട്ട, ബോംബെ, മദ്രാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള പ്രക്ഷേപണങ്ങളും 50 കി.വാ. ഷോർട്ടവേവ് പ്രസരണികളും വഴി രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമെത്തിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. വിദേശത്തേക്കുള്ള പ്രക്ഷേപണം കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കാനായി ഡൽഹിയിൽ രണ്ടു 100 കി. വാ. ഷോർട്ടവേവ് പ്രസരണികളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുന്നതാണു്. ടെഷിവിഷന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രാരംഭമിടുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രക്ഷേപണങ്ങളും കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ആയിരമോ അതിലധികമോ ജനസംഖ്യയുള്ള എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും റേഡിയോകേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശമുണ്ടു്.

അദ്ധ്യായം 23

വിദ്യാഭ്യാസം

സാമ്പത്തികപുരോഗതിയുടെ ഗതിവേഗത്തിലും അതിൽനിന്നു് ലഭിക്കുന്ന ഫലങ്ങളിലും നിർണ്ണായകമായ ഒരു സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിനു കഴിവുണ്ടു്. ദ്രുതതരമായ പുരോഗതിയുടെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസച്ചിലവിലേക്കു് മാറ്റിവെക്കേണ്ട തുകയുടെ കാര്യത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിൽ കൈവരുത്തേണ്ട നേട്ടങ്ങളേക്കുറിച്ചു് തീരുമാനിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയെടുക്കുകയെന്നതു് വിഷമകരമായ സംഗതികളിലൊന്നാണു്.

രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിക്കാലത്തു് വിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തിനു് 307 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് ഇതു് 169 കോടിയായിരുന്നു. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തും വിവിധവിദ്യാഭ്യാസരംഗങ്ങളിലെ ചിലവിനത്തിനു തുക കണക്കാക്കിയതെങ്ങിനെയെന്നു് താഴെക്കാണുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാം.

	രൂപാ കോടിക്കണക്കു്	
	ഒന്നാംപദ്ധതി	രണ്ടാംപദ്ധതി
പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം	93	89
സെക്കണ്ടറിവിദ്യാഭ്യാസം	22	51
സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം	15	57
സാങ്കേതികവും തൊഴിൽപരവുമായവിദ്യാഭ്യാസം	23	48
സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസം	5	5
ഭരണച്ചിലവുകളും മറ്റും.	11	57
	169	307

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രധാനപ്രശ്നങ്ങളും രണ്ടാണു്. ഇന്നുള്ള സൌകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുകയെന്നതും അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം പരിഷ്ക്കരിക്കുകയെന്നതും, വികസനക്കാര്യത്തെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതികൊണ്ടുണ്ടായ പുരോഗതിയും രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും താഴെക്കൊടുക്കുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം, (ഓരോ പ്രായക്രമത്തിലുള്ള ആകെ കുട്ടികളുടെ ശതമാനക്കണക്കിൽ)

ഘട്ടം	1950-51			1955-56			1960-61		
	ആൺ കുട്ടികളും	പെൺ കുട്ടികളും	ആകെ കുട്ടികളും	ആൺ കുട്ടികളും	പെൺ കുട്ടികളും	ആകെ കുട്ടികളും	ആൺ കുട്ടികളും	പെൺ കുട്ടികളും	ആകെ കുട്ടികളും
പ്രാഥമികം (6–11)	59	25	42	69	33	51	86	40	63
മിഡിൽ (11–14)	22	5	14	30	8	19	36	10	23
പ്രാഥമികം (6–14)	46	17	32	57	23	40	70	28	49

രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ പരിപാടികളനുസരിച്ച് 53000 പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളും (ജൂനിയർ അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങളും) 3500 മിഡിൽ സ്കൂളുകളും (സീനിയർ അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങളും) തുറക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭരണഘടനയിലെ നിർദ്ദേശതത്ത്വങ്ങളും പൂർണ്ണമായി നടപ്പാക്കാൻ ഇനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അടുത്ത പത്തോ പതിനഞ്ചോ വർഷത്തിനുള്ളിൽ അതിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ട സംരംഭങ്ങളും ചെയ്യണ്ടതുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുകയെന്നതു് വളരെയധികം കെട്ടുപിണഞ്ഞ ഒരു പ്രശ്നമാണു്. അതിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ചു് പര്യാലോചിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു.

1. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേരുന്ന കുട്ടികളും പൂർണ്ണസാക്ഷരതയുംനേടുന്നതിനുമുമ്പു് വിദ്യാലയം വിട്ടുപോകാതെ നോക്കണം.

2. കൂടുതൽ പെൺകുട്ടികളെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർക്കണം.

3. 11-നും 14-നുമിടക്കു പ്രായമുള്ളവരും ജീവിതമാർഗ്ഗം നേടുന്നതിനുവേണ്ടി പഠിത്തം നിറുത്തി പോകാൻ നിർബ്ബന്ധിതരുമായ ഒട്ടധികം കുട്ടികൾക്കു് ഇടനേരവിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങളും നൽകാൻ കഴിയണം. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ടി ഗവർമ്മേണ്ടിൽ നിന്നും ചിലവാക്കുന്ന തുകയും പുറമെ ഓരോ പ്രദേശത്തെയും ജനങ്ങളും തന്നെ ഭൂമിയും അദ്ധ്വാനവും പണവുമായി കഴിവുള്ളിടത്തോളം സഹായിക്കാനും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യനടപടികളും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാനും ശ്രമിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള ധനാഗമമാർഗ്ഗങ്ങളും വിനിയോഗിക്കുന്നതിൽ പൂർണ്ണമായ കാര്യക്ഷമത കൈവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങളിലും സാധാരണ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിലും ഷിഫ്റ്റ് സമ്പ്രദായമേർപ്പെടുത്തുന്നതു് പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെ

നും ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സ്ക്രൂംകെട്ടിടങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരു നിലവാരം പാലിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കൈവന്ന നേട്ടങ്ങളും നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യങ്ങളും താഴെക്കൊടുക്കുന്ന കണക്കിൽനിന്ന് കാണാൻ കഴിയും.

	1950–51	1955–56	1960–61
വിദ്യാലയങ്ങളുടെ	1,751	10,000	38,400
കുട്ടികളുടെ എണ്ണം	1,85,000	11,00,000	42,24,000
ട്രയിനിംഗ് സ്ക്രൂളുകളുടെ	114	449	729

പുരോഗതി തികച്ചും തൃപ്തികരമാണെങ്കിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതികളൊട്ടാകെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഈ രംഗത്തിലുള്ള മുന്നേറ്റം അത്രയധികം തൃപ്തികരമല്ലെന്നു കാണാം. ഇപ്പോഴുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങളാക്കി മാറ്റുന്നതിനു പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം എല്ലാ വിദ്യാലയങ്ങളിലും കൂടുതൽ കൂടുതലായി കരകൌശലവേലകളും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം വികസിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ഭരണപരമായ കാര്യങ്ങളിലും അദ്ധ്യാപനത്തിലും കൂടുതലധികമാളുകൾക്ക് പരിശീലനം നൽകേണ്ടതായും ബോധനരീതി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതായുമുണ്ട്. അതിനുപുറമെ ധാരാളം പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ സ്ഥാപിച്ച ദേശീയാടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കുന്നതും മുൻപറഞ്ഞ കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ സഹായിക്കുന്നതുമാണ്. സാമൂഹ്യവികസനത്തിൽ അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു് സുപ്രധാനമായൊരു പങ്കുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളും വികസനപരിപാടികളും അടിസ്ഥാനവിദ്യാലയങ്ങളുമായി കൂടുതൽ അടുത്ത ബന്ധം സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം

സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ച മാർഗ്ഗത്തിൽ സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതുസംബന്ധിച്ച പരിപാടികളും ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തെ രണ്ടു വർഷങ്ങളിൽ നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതു് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് തുടർന്നുപോകുന്നതുമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിവിധങ്ങളായ അഭിരുചികൾക്കനുസരിച്ച് അവക്കു് പരിശീലനം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ വിവിധോദ്ദേശവിദ്യാലയങ്ങളും സ്ഥാപിക്കും. 1955–56ൽ ഇത്തരം 250 വിദ്യാലയങ്ങളാണുള്ളതു്. ഇതു് 1960–61–ൽ 1186 ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണുദ്ദേശം.

ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ കാർഷികവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ 200 സെക്കണ്ടറി സ്ക്രൂളുകളിൽക്കൂടി കാർഷികപരിശീലനം ഉടൻപ്പെടുത്താനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. സെക്കണ്ടറിവിദ്യാ-

ഭ്യാസക്കാലം കഴിഞ്ഞു പുറത്തുവരുന്നവർക്ക് എന്തെങ്കിലും തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും സ്വന്തമായി ചെറിയ തൊഴിലെന്തെങ്കിലുമാരംഭിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുമാറ് 90 ജൂനിയർ സാങ്കേതികവിദ്യാലയങ്ങളും ആരംഭിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മീഷൻ നിർദ്ദേശിച്ച രൂപത്തിൽ വേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പാക്കുന്നതിനു രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി 1200 സാധാരണവിദ്യാലയങ്ങളും ഹയർസെക്കണ്ടറി സ്കൂളുകളാക്കി മാറ്റാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കരകൌശലവേലകളും, പൊതുശാസ്ത്രം, സാമൂഹ്യപഠനങ്ങളും എന്നിവ ആരംഭിച്ച് അദ്ധ്യയനം കൂടുതൽ വിശാലമായൊരടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ സെക്കണ്ടറി സ്കൂളുകളിൽ 23 ലക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളാണ് പഠിച്ചുവരുന്നതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് അതു് 31 ലക്ഷമായി വർദ്ധിക്കും. സെക്കണ്ടറി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇന്നത്തേതിലുമധികമായി പെൺകുട്ടികളെ ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം

സെക്കണ്ടറിവിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലത്തിലും സർവ്വകലാശാലാമണ്ഡലത്തിലും വേണ്ട പരിഷ്ക്കരണങ്ങളും നടപ്പാക്കിയും ഉദ്യോഗങ്ങളിലേക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായത്തിൽ അനുയോജ്യമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തിയും സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം കൂടുതൽ പ്രയോജനകരവും സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതികൾക്ക് കൂടുതൽ അനുയോജ്യവും ആക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചന്വേഷണം നടത്താൻ പ്രത്യേകം നിയുക്തമായ ഒരു സമിതി ഇപ്പോൾ പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിനു മുമ്പു പറഞ്ഞ സെക്കണ്ടറിവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്ക്കരണനടപടി പ്രായോഗികമായിക്കഴിയുമ്പോൾ സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസമണ്ഡലം കഴിഞ്ഞു് ഒട്ടധികമാളുകൾക്ക് നേരിട്ട് എന്തെങ്കിലും തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കാൻ സാധ്യമാകും. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സാങ്കേതികവും തൊഴിൽപരവുമായ പരിശീലനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ സൌകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനും അങ്ങിനെ ആളുകളെ പ്രത്യേക തൊഴിലുകൾക്ക് സന്നദ്ധരാക്കുവാനും ആണ് പദ്ധതി നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നിലവാരം ഉയർത്താൻ വേണ്ട പരിപാടികളും പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസം

വികസനരംഗങ്ങൾ ഏതായാലും അതിലെല്ലാം വളരെയധികം സാങ്കേതികതൊഴിൽക്കാരെ ആവശ്യമുണ്ട്. ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതികൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ ചില നേട്ടങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എഞ്ചിനീയറിംഗ്, ടെക്നോളജി എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് പരിശീലനം നൽകാൻ കഴിയുന്നതിലധികമാൾക്കാരെ ഇപ്പോഴുമാവശ്യമുള്ളതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിനായി ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിക്കാലത്താരംഭിച്ച പരിപാടികൾ പൂർത്തിയാക്കാനും പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളും പഠന

പ്രവർത്തനങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതിനും രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഖരക്പൂരിലെ ഇൻഡ്യൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ടെക്നോളജിയും, ഡൽഹി പോളി ടെക്നിക്കും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറമെ പടിഞ്ഞാറും വടക്കും തെക്കും മേഖലകളിൽ 3 ഉന്നത സാങ്കേതികവിദ്യാലയങ്ങൾകൂടി സ്ഥാപിക്കുന്നതുമാണ്. ഫോർമാൻമാരെ പരിശീലിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതിയും വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളുമായി സഹകരിച്ച് നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നുണ്ട്. ഇടവിട്ട് പുരിശീലനവും തൊഴിലും നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു പരിപാടിയായിരിക്കും ഇതു്. പ്രിൻറിംഗ് ടെക്നോളജി പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാപനവും തുടങ്ങാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. "ധൻബാദിലെ ഇൻഡ്യൻ സ്കൂൾ ഓഫ് മൈൻസ് ആൻഡ് അപ്ലൈഡ് ജിയോളജി" എന്ന സ്ഥാപനം വികസിപ്പിച്ച് ഖനന എഞ്ചിനീയറിംഗിലും അതിനോടനുബന്ധിച്ച മറ്റു കായ്ങ്ങളിലും പരിശീലനം നൽകാൻ കൂടുതൽ സൌകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ 1955–56–ൽ എഞ്ചിനീയറിംഗിൽ ഡിഗ്രിയും ഡിപ്ലോമായും കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങൾ യഥാക്രമം 45–ഉം 83–ഉം ഉണ്ടായിരുന്നതു് 1960–61–ൽ 54-ഉം 104-മായി വർദ്ധിക്കും. ഇപ്പോഴുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ബിരുദങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പഠിക്കുന്നവരെ 20 ശതമാനവും ഡിപ്ലോമക്കുവേണ്ടി പഠിക്കുന്നവരെ 25 ശതമാനവുംകൂടി ക്രമേണയായി പ്രവേശിപ്പിക്കണമെന്നു് ശുപാർശചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രമാതെ 18 എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജുകളും 62 എഞ്ചിനീയറിംഗ് സ്കൂളുകളും കൂടി നാട്ടിൻെറ വിവിധഭാഗങ്ങളിലായി സ്ഥാപിക്കണമെന്നും ശുപാർശ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇതെല്ലാം പയ്യാലോചനയിലിരിക്കുകയാണു്.

അദ്ധ്യാപകന്മാർ

വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ നെടുംതൂണാണു് അദ്ധ്യാപകൻ. പ്രത്യേകിച്ചും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങളും പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ. അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലപ്പെടാൻ ഇന്നു വേണ്ടിടത്തോളമാളുകളും തയ്യാറില്ല. അദ്ധ്യാപകരായി വരുന്നവർത്തന്നെ പലരും താൽക്കാലികമായി ആ രംഗത്തു് കടന്നുപറ്റിയ ശേഷം മറ്റെങ്ങോട്ടെങ്കിലും നീങ്ങുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ധ്യാപകരുടെ നില വേണ്ടവിധം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതു വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിക്കു് ഏറ്റവും അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഒരു കായ്യമാണു്. പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കുറവും വലുതായുണ്ട്. പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പരിശീലനം ലഭിച്ച അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ശതമാനം 64 ൽനിന്നു് 79 ആയും സെക്കണ്ടറിവിദ്യാലയങ്ങളിൽ 56–ൽനിന്നു് 68 ആയും വർദ്ധിപ്പിയ്ക്കാൻ പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യാപകരുടെ ശമ്പളം തൃപ്തികരമാംവിധം കൂട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടതും വിദ്യാഭ്യാസപുനഃസംവിധാനത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒരാവശ്യമാണെന്നുള്ളതു് അംഗീകൃതമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും പൊതുവായ ശമ്പളനിരക്കു് നോക്കി, അദ്ധ്യാപകരായി വരുന്നവർ മറ്റു രംഗങ്ങളിലേക്കു് പോകാൻ നിർബ്ബന്ധിതരാകാത്തവിധം അവരുടെ ശമ്പളം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു താൽക്കാലിക നടപടിയെന്നോണം പ്രാഥമിക വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അദ്ധ്യാ

പകന്മാരുടെ ശമ്പളം ന്യായമായ രീതിയിൽ ഉയർത്തിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ ഓരോ സംസ്ഥാനത്തുമുണ്ടാകാവുന്ന അധികച്ചിലവിൽ പകുതി കേന്ദ്രഗവാർമ്മൻറ് സംഭാവനയായി നല്കാമെന്നു ഏററിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകവിദ്യാഭ്യാസക്കരമേർപ്പെടുത്തണമെന്നും കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയുന്ന കാര്യത്തിൽ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ചിലവുകൾ കുറക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്മാരെ മുഴുവൻ ഗവർമ്മേണ്ടുസർവ്വീസിൽ കൊണ്ടുവരുവാനും അവർക്കനുയോജ്യമായ ശമ്പളസ്ക്കെയിൽ അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുവാനും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുമൂലം അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് ഉദ്യോഗസ്ഥിരത, പ്രോവിഡണ്ട്ഫണ്ട്, ഉദ്യോഗക്കയററം എന്നിവയും ഉയർന്ന ഗ്രേഡിൽ കടക്കുവാനുള്ള സൌകര്യങ്ങളും മററും ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും.

മററു പരിപാടികൾ

സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസവികസനത്തിനു പല പരിപാടികളും പദ്ധതിയിലുണ്ട്. സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങൾ തുറക്കുക, സാമൂഹ്യവിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകർക്കും സംഘടകർക്കും പരിശീലനം നൽകുക, വായനശാലകൾ ഗ്രന്ഥപ്രസാധനം ദൃശ്യശ്രവണവിദ്യാഭ്യാസം ജനതാകോളേജുകൾ എന്നിവ ഏർപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾക്കു പുറമെ ഒരു ദേശീയമൌലികവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുവാനും ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമീണവിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള 10സ്ഥാപനങ്ങൾ ഗ്രാമീണവിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രങ്ങളായി വികസിപ്പിക്കുവാനും അതുവഴി ഹയർ സെക്കണ്ടറിയും പോസ്റ്റ്ബേസിക്കും ക്ലാസ്സുകൾ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് ഗ്രാമവികസനവിഷയങ്ങളിൽ പരിശീലനം നൽകാനുമുദ്ദേശിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ സാംസ്കാരികകേന്ദ്രങ്ങളും പരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളുമായിരിക്കുന്നതിനുപുറമെ, ആ പ്രദേശത്തെ വികസനക്കാര്യങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്ന കേന്ദ്രങ്ങൾ കൂടിയായിരിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് കൂടുതൽ അവസരസമത്വം നടപ്പാക്കുന്നതിനും അർഹതയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പഠിക്കാൻ പ്രോൽസാഹനം നൽകുന്നതിനുംവേണ്ടി ഒട്ടധികം വേതനങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതുമൂലം രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് കഴിവും അഭിരുചിയുമുള്ള വളരെയധികം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഗവർമ്മേണ്ടിൻെറ പ്രായോഗികസഹായത്തോടുകൂടി ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസവും ഗവേഷണവും നടത്താൻ സൌകര്യം ലഭിക്കുന്നതായിരിക്കും. ഹിന്ദിയുടേയും മററു പ്രാദേശികഭാഷകളുടേയും വികസനം തുടങ്ങി സാംസ്കാരികപുരോഗതിക്കും ഐക്യത്തിനുമുള്ള പല പരിപാടികളും പദ്ധതിയിലുണ്ട്. കലാവികസനത്തിനും പുരാതത്വഗവേഷണം, നരവംശശാസ്ത്രം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും പ്രോൽസാഹനം നൽകുന്ന ഒട്ടധികം പരിപാടികളും ഈയിനത്തിൽപ്പെടുന്നു.

ബഹുജനങ്ങൾക്ക് സാമ്പത്തികവികസനം മൂലമുള്ള പൂർണ്ണമായ പ്രയോജനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതി സാമ്പത്തികപരിപാടികളേക്കാൾ ഒരു പടികൂടി കടന്നു നിൽക്കണം. അതുകൊണ്ട് ഈ രംഗത്തിൽ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധി നേടുന്നതിന് അധികൃതരും ജനങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ച് ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസപുനഃസംവിധാനത്തിൽ പ്രായോഗികലക്ഷ്യങ്ങൾ പലതുണ്ടെങ്കി

ലും അതിനു പിന്നിൽ മൗലികമായ മറ്റു ചില ഉദ്ദേശങ്ങളും കൂടിയുണ്ട്. ശീഘ്രതരമായ ഒരു പുരോഗതി കൈവരണമെങ്കിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്നാവശ്യമുള്ളതു് ഐക്യവും എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും സഹകരണവും അനുഷ്ഠാനശീലവുമാണു്. ആധുനികസാമ്പത്തികപുരോഗതിക്കു് ഒരു ശാസ്ത്രീയചിന്താഗതിയും തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിലുള്ള അഭിമാനവും അച്ചടക്കവും ആവശ്യവുമായിരിക്കണം. പുതിയ സാങ്കേതികരീതികളും പുതിയ അറിവുകളും നമ്മുടെ ജനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമുള്ള വിധത്തിൽ നൽകേണ്ടതുണ്ടു്. ഇപ്പറഞ്ഞ മൂല്യങ്ങളും മനോഭാവവും വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് നാം എത്രത്തോളം പ്രായോഗികമാകുന്നുവോ അത്രത്തോളം നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിലും അതു് കൈവരും.

അദ്ധ്യായം 24

ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ ഗവേഷണം

ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ ദേശീയ പരീക്ഷണശാലകളും മറ്റു ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിയിലാകട്ടെ ഇന്നുള്ള സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതും ദേശീയ പരീക്ഷണശാലകളിലെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും സർവ്വകലാശാലകളിലേയും മറ്റു് കേന്ദ്രങ്ങളിലേയും ഗവേഷകന്മാരുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങളെ ദേശീയവികാസത്തിന്റെ വിവിധരംഗങ്ങളിലെ പ്രമുഖപ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുകയെന്നതുമാണു പ്രധാനം. ഇതു പ്രായോഗികമാക്കുന്നതിനു ആസൂത്രണക്കമ്മീഷനെ സഹായിക്കാൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഒരു പാനൽ അടുത്തകാലത്തു് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇന്നുള്ള ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുക, ഗവേഷണ സൗകര്യങ്ങളും വിപുലപ്പെടുത്തുക, സൃഷ്ടിപരമായ ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തനത്തിനു കൂടുതൽ അവസരങ്ങളുളവാക്കുക—ഇതെല്ലാമാണു കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഓരോ മണ്ഡലത്തിലും ദേശീയസ്ഥാപനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഓരോരോ പ്രദേശങ്ങളിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലുമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളുടേതുമായി ഘടിപ്പിക്കാനാണു്, പരിശ്രമിക്കുന്നതു്. 33 സർവ്വകലാശാലകളിലെ ഗവേഷണവിഭാഗങ്ങൾക്കു് പുറമെ, ഭാരതത്തിൽ ശാസ്ത്രീയ-വ്യാവസായികഗവേഷണകൗൺസിലിന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന 14 ദേശീയപരീക്ഷണശാലകളും 88 ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ ഗവേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന 54 സംഘടനകളുമുണ്ടു്.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു ശാസ്ത്രീയ-വ്യാവസായികഗവേഷണകൗൺസിൽ ഊർജ്ജതന്ത്രം, രസതന്ത്രം, ലോഹവിജ്ഞാനീയം, ഇന്ധനം, കണ്ണാടിയും കളിമൺവ്യവസായവും, ഭക്ഷ്യശാസ്ത്രം, ഔഷധങ്ങൾ, ഇലക്ട്രോ-കെമിസ്ട്രി, റോഡ്ഗവേഷണം, തുകൽഗവേഷണം, ഭവനനിർമ്മാണഗവേഷണം എന്നിവയ്ക്കായുള്ള ദേശീയപരീക്ഷണശാലകളുടെ സ്ഥാപനം സംബന്ധിച്ച ജോലികൾ പൂർത്തിയാക്കി. പിലാനിയിൽ ഇലക്ട്രോണിക്സിനൊരു ഗവേഷണസ്ഥാപനവും, ലക്നോവിൽ സസ്യവിജ്ഞാനീയപരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ദേശീയോദ്യാനപദ്ധതിയും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓരോ ദേശീയപരീക്ഷണശാലയും അതിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക പ്രശ്നങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച മൗലികവും പ്രായോഗികവുമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്.

അണുശക്തിവകുപ്പു സ്വന്തം ഗവേഷണോദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മുഖേനയും മറ്റനേകം ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും മുഖേനയും പ്രധാനപ്പെട്ട ഗവേഷണ സംരംഭങ്ങളും തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വകുപ്പിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒരു "സിമ്മിം

ഗ് പ്ലാന്റിയാക്കർ" നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതു 1956-ന്റെ മദ്ധ്യത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തനമാരംഭിക്കും. കൊളമ്പോപദ്ധതിയനുസരിച്ച് കാനഡയിൽനിന്നു അടുത്ത കാലത്തു കിട്ടിയിട്ടുള്ള അതിശക്തിയുള്ള ഒരു ഹൈഹ്ലക്സ് റിയാക്ടർ 1958ഓടുകൂടി പ്രവർത്തനം തുടങ്ങുമെന്നാണു കരുതുന്നതു്. അണുശക്തി പ്രവർത്തനത്തിന്നാവശ്യമായ ധാതുദ്രവ്യങ്ങളന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തുന്നതിനു ഭൂഗർഭശാസ്ത്രപരവും മറ്റുമായ വിപുലസർവ്വേകളും ഖനനശ്രമങ്ങളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആലുവായിലുള്ള മോണോസൈറ്റ് സംസ്ക്കരണശാലയുടെ ശേഷി ഇരട്ടിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ആലുവായിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന അവശിഷ്ടപിണ്ഡം സംസ്ക്കരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ടോംബയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള തോറിയം-യൂറേനിയം വ്യവസായശാല 1955 ആഗസ്റ്റിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. പല വ്യാവസായികപദ്ധതികളുടെയും ആസൂത്രണവും അന്വേഷണങ്ങളും വളരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗവേഷണവും വികസനവും തമ്മിലുള്ള വിടവുനികത്തുന്നതിനും ഗവേഷണഫലങ്ങളും വ്യവസായങ്ങളിൽ ഏറ്റവുമധികം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി 1953ന്റെ അവസാനത്തിൽ ദേശീയഗവേഷണവികസനകോർപ്പറേഷൻ സ്ഥാപിതമായി.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു പരീക്ഷണങ്ങൾക്കുള്ള ഉപകരണങ്ങളും വാങ്ങിക്കുന്നതിനും ഗ്രന്ഥശാലകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും കെട്ടിടങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിനും സർവ്വകലാശാലകളിലെ ഗവേഷണവിഭാഗങ്ങളെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പും സർവ്വകലാശാലാഗ്രാന്റ്സ് കമ്മീഷനും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു പ്രത്യേക ഗവേഷണപരിപാടികളിലും സംരംഭങ്ങളിലും ശാസ്ത്രീയ-വ്യാവസായികഗവേഷണകൗൺസിലിന്റെ സഹായവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ആഫ് സയൻസ് പോലുള്ള അനേകം സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഗവേഷണസൗകര്യങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു പദ്ധതിയിൽ വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സയൻസ് കോൺഗ്രസ് അസോസിയേഷൻ എന്നിവയെപ്പോലെ ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനപ്രസരണത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമാജങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായധനം ലഭിക്കുന്നുണ്ട്.

ശാസ്ത്രീയ-വ്യാവസായികഗവേഷണകൗൺസിലിന്റെ വികസനപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ 20 കോടി രൂപയാണ് വകയിരുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. സമിതിയുടെ ഇന്നത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ള തുകയുടെ പുറമേയാണിതു്. ഈ കൗൺസിൽ നിലവിലുള്ള ചില സ്ഥാപനങ്ങളെ ഏറ്റെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി പുതിയതു പലതും സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഗ്ലാസ് ടർബൈൻ ഗവേഷണത്തിനുവേണ്ടി ബംഗ്ലൂരിലെ ഇന്ത്യൻ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ആഫ് സയൻസിലും, മഴയേയും മേഘങ്ങളേയും കുറിച്ചു ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി പൂനാ ഡൽഹിയിലും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളേക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണങ്ങളും

ക്ക പൂന, ഡറാഡൂൺ, കാൺപൂർ, ബംഗളൂർ, എന്നിവിടങ്ങളിലും ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളോ വകുപ്പുകളോ ആരംഭിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. വായുശക്തിവിനിയോഗവികസനം, ഇന്ത്യൻ ഔഷധികം എന്നീ രംഗങ്ങളിൽ അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിനും ബയോഫിസിക്കൽ ഗവേഷണത്തിനും ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതാണ്. കോക്കിംഗ് കൽക്കരി, ആവുന്നത്രസംഭരിക്കുവാനുള്ള ഒരു നടപടി എന്ന നിലയ്ക്ക് അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് നോൺ കോക്കിംഗ് കൽക്കരി ഉപയോഗിച്ച് ഇരുമ്പയിരുരുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തുന്നതാണ്. ഇതിനു വേണ്ടി മുന്നോടിയായി ചില വ്യവസായശാലകളിൽ ഇതു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നതാണ്. ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിലും, എഞ്ചിനീയറിംഗിന്റെയും ജീവശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളുടേയും വിവിധശാഖകളിലും തുടരേണ്ട ഗവേഷണ സംരംഭങ്ങളുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണമായ പരിപാടി കൌൺസിലിന്റെ ഗവേഷണക്കമ്മിറ്റികളും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ സസ്യ–ജന്തുശാസ്ത്രസർവ്വേസ്ഥാപനങ്ങളും രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു നടത്തേണ്ട വികസനപരിപാടികളും നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു "ദേശീയ ഭൂപടം" ഇപ്പോൾ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഇതിനകം മൂന്നു ഗ്രാമീണവിജ്ഞാനമന്ദിരങ്ങളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽനിന്നു നേടുന്ന അനുഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു അത്തരത്തിലുള്ള തൊണ്ണൂറോ നൂറോ കേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കണമെന്നാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഗ്രാമീണരുടെ ക്ഷേമത്തെ സജീവമായി ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ സഹായവും ഉപദേശവും കൊടുക്കുകയും കൃഷി, ആരോഗ്യം, ശുചീകരണം എന്നീ പരിപാടികളും ഏറ്റവുമധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ അവരെ കഴിവുള്ളവരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ശാസ്ത്രീയരീതികളും അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് വിജ്ഞാനമന്ദിരപദ്ധതിയുടെ ലക്ഷ്യം.

ഇന്ത്യയിലെങ്ങും അളവുകളേയും തൂക്കങ്ങളേയും മെട്രിക്ക് വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഏകീകരിക്കാനാണ് മോരയഗവമ്മേൻറുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ പടിയായി രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് ദശാംശനാണയവ്യവസ്ഥ നടപ്പാക്കുന്നതാണ്. വാണിജ്യമന്ത്രി അദ്ധ്യക്ഷനായി ഒരു സ്റ്റാൻറിംഗ് മെട്രിക്ക് കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്ത കുറച്ചു കൊല്ലത്തേക്കുള്ള അടിയന്തിരപരിപാടി നടപ്പിൽ വരുത്തുമ്പോൾ ഉയർന്നവന്നേക്കാവുന്ന സാങ്കേതികപ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടാൻ ഭരണവകുപ്പുകൾക്കും സംസ്ഥാനഗവമ്മേണ്ടുകൾക്കും ഉപദേശങ്ങളും നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു സാങ്കേതിക ഉപസമിതിയും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അളവുകളിലും തൂക്കങ്ങളിലും മെട്രിക്ക് വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു ബില്ല് ഇക്കൊല്ലംതന്നെ പാർല്ലിമെൻറിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തകർ

അടുത്തകാലത്തു ശാസ്ത്രീയ പ്രവർത്തനങ്ങളും ധാരാളം വികസിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് വേണ്ടിടത്തോളം ആളുകൾക്കു ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിൽ പരിശീലനം കൊടുക്കുകയും രാജ്യത്തിനേറ്റവും പ്രയോജനം ചെയ്യുന്ന രൂപത്തിൽ കിട്ടാവുന്നവരെ ഉ

പയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് അടിയന്തിരമായ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഏഴുകൊല്ലം മുമ്പു് ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തകകാര്യാന്വേഷണക്കമ്മറ്റി റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചതിനുശേഷം ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തകരേക്കുറിച്ചു് സർവ്വവ്യാപകമായൊരു അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു്, ദേശീയപരീക്ഷണശാലകളും, അണുശക്തിവകുപ്പു്, വിവിധ ഗവേഷണസമിതികളും, സർവ്വകലാശാലകളും എന്നിവയ്ക്കു് രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തേക്കു തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള പരിപാടികളെ മുൻനിറുത്തി ശാസ്ത്രീയ പ്രവർത്തകരുടെ പ്രശ്നത്തെ പുതുതായൊന്നു പുനരവലോകനം ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. നമ്മുടെ കഴിവുകളോടു ബന്ധപ്പെട്ട പല വശങ്ങളേയും പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. വിവിധരംഗങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ള പ്രവർത്തകരുടെ എണ്ണം ഭാരതത്തിൽവച്ചും പുറംനാടുകളിലേക്കയച്ചും പ്രവർത്തകർക്കു് ഉന്നതപരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതിനു് ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന മണ്ഡലങ്ങളും അടുത്ത അഞ്ചു കൊല്ലക്കാലത്തു് ഗവേഷകരുടെ സവിശേഷശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടേണ്ടതായ രംഗങ്ങളും, ഇതിനൊക്കെ പുറമേ ശാസ്ത്രീയപ്രവർത്തകരെ സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളും ഇതെല്ലാം സൂക്ഷ്മമായ പരിചിന്തനം അർഹിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 25

ആരോഗ്യം

ജനസാമാന്യത്തിനു മുഴുവൻ പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവിധം ആരോഗ്യരക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങളും വികസിപ്പിക്കുക എന്നതും പൊതുജനാരോഗ്യനിലവാരം ക്രമേണ ക്രമേണ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയെന്നതുമാണ് രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തെ ആരോഗ്യപരിപാടികളുടെ പൊതുലക്ഷ്യം. താഴെപ്പറയുന്ന നടപടികളാണ് കൈക്കൊള്ളാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

1. ഓരോ സ്ഥലത്തും പൊതുജനാരോഗ്യരക്ഷാപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും അതുവഴിയായി ആ സ്ഥലത്തും ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജനങ്ങൾക്ക് വേണ്ട സേവനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുക.

2. പരിശീലനപരിപാടികൾ വഴിയായും മറ്റും സാങ്കേതികവൈദഗ്ധ്യമുള്ള ആളുകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും അവരെ ജോലിയിൽ നിയമിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3. പൊതുജനാരോഗ്യം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള പരിപാടികളുടെ ആദ്യത്തെ പടിയെന്ന നിലയിൽ പകർച്ചവ്യാധികൾ തടയാൻ വേണ്ട നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളുക.

4. ശുചീകരണം സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ സജീവമായ പ്രചരണങ്ങൾ നടത്തുക.

5. കുടുംബാസൂത്രണവും ജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യനില ഉയർത്താനുള്ള മറ്റു പരിപാടികളും നടപ്പാക്കുക.

ആശുപത്രികളും മറ്റും

പരിശീലനം നൽകാനുള്ള ആശുപത്രികൾ, ജില്ലാആശുപത്രികൾ, തഹശീൽ ആശുപത്രികൾ, ഗ്രാമീണചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ എന്നിവ ഭരണപരമായി പരസ്പരം ബന്ധപ്പെടുത്തി മേഖലാടിസ്ഥാനത്തിൽ അവയെ സംയോജിപ്പിച്ച് കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കാൻ പദ്ധതിയിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ സംഘടിതരീതിയിലുള്ള ചികിത്സാലയപ്രസ്ഥാനം നടപ്പാക്കുമ്പോൾ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും തൃപ്തികരമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തനം നടത്താൻ സാദ്ധ്യമാകും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം, താമസസ്ഥലം, സജ്ജീകരണങ്ങൾ, ഔഷധങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കെല്ലാംകൂടി 43 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാനാണ് പദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. 1951-ലും 1955-56ലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ആശുപത്രികൾ, അവിടെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കാൻ ഉണ്ടായിരുന്ന സൌകര്യം എന്നിവയെക്കുറിച്ചും 1960-61ൽ അതിനുണ്ടാകാവുന്ന പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചും താഴെക്കൊടുക്കുന്ന കണക്കുകളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

	1951	1955-56 വരെ നശത മാനം		1960-61 വരെ നശത മാനം	
ചികിത്സാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ എണ്ണം	8,600	10,000	16	12,600	26
കിടക്കകളുടെ എണ്ണം	113,000	125,000	10	155,000	24

ഗ്രാമീണജനതയ്ക്ക് വേണ്ട ആരോഗ്യരക്ഷാസൌകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയെന്നതാണ് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായ കർത്തവ്യം. ദേശീയവികസനസർവ്വീസ് ഗ്രാമങ്ങളിലേയ്ക്ക് മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം വികസനബ്ലോക്കുകളിൽ പ്രാഥമികാരോഗ്യരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനുവേണ്ടി 23 കോടി രൂപാ നിക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 3000 ആരോഗ്യരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 725 കേന്ദ്രങ്ങളാണു് സ്ഥാപിച്ചതു്.

വൈദ്യവിദ്യാഭ്യാസവും പ്രായോഗികപരിശീലനവും

1950-51ൽ 30 മെഡിക്കൽ കോളേജുകളാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതു് 1954-55ൽ 34 ആയും 55-56ൽ 42 ആയും വർദ്ധിച്ചു. 1950-51ൽ ഓരോ വർഷവും കോളേജിൽ പ്രവേശനം നൽകിയിരുന്ന കുട്ടികളുടെ എണ്ണം 2500 ആയിരുന്നതു് 1955-ൽ 3500 ആയി. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് പ്രതിവർഷം 2500 ഡോക്ടറന്മാർ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി വെളിയിലിറങ്ങത്തക്ക പരിശീലനസൌകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്. ഇപ്പോഴും 70000 ഡോക്ടറന്മാരാണുള്ളതു്. പദ്ധതിക്കാലത്തു് 12500 ഡോക്ടറന്മാർക്കുടി പുതുതായി പരിശീലനം തീർത്തുവരും. 90000 ഡോക്ടറന്മാരുടെ ആവശ്യം ഇപ്പോഴുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു് കൂടുതൽ കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായും ഇപ്പോഴുള്ളവതന്നെ കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു. മെഡിക്കൽ കോളേജുകളുടേയും അവയോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ആശുപത്രികളുടേയും വികസനത്തിനും മെഡിക്കൽകോളേജുകളിൽ മാനസികചികിത്സാഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളും നിരോധനൌഷധഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും "ആൾ ഇൻഡ്യാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ആഫ് മെഡിക്കൽ സയൻസസ്" പുതിയായിക്കുന്നതിനും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലെ ചില ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളും ബിരുദാനന്തരപരിശീലനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും ഉതകുന്നവിധം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി 20 കോടി രൂപയും പദ്ധതിയിൽ വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനും പുറമേ, പുതിയ മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കാൻവേണ്ടി ആരോഗ്യവകുപ്പിന്റെ പദ്ധതിയിൽ $6\frac{1}{2}$ കോടി രൂപാ നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു.

മുഴുനേരത്തേയ്ക്ക് വിദഗ്ദ്ധരായ അധ്യാപകന്മാരെ നിയമിച്ചു് പഠനനിലവാരം ഉയർത്തിയും ഗവേഷണപ്രവർത്തനങ്ങളും വികസിപ്പിച്ചും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായി നടത്തുന്നതിനു് $3\frac{1}{2}$ കോടി രൂപയും വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വളരെക്കുറച്ച് ഒന്തഡോക്ടറന്മാർ മാത്രമേ ഇപ്പോഴും നമുക്കുള്ളൂ. ഒന്ത വൈദ്യം പഠിപ്പിക്കുന്ന 6 കാളേജുകളാണിപ്പോഴുള്ളത്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് 5 പുതിയ കാളേജുകൾകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ഇപ്പോഴുള്ളവ വികസിപ്പിക്കുകയും ജില്ലാ തലസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്താശുപത്രികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യും. ഒന്തവൈദ്യപരിശീലനത്തിനുവേണ്ടി 2 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നഴ്സുമാർ, മിഡ്വൈഫുമാർ തുടങ്ങിയവരുടെ കാര്യത്തിലും ഇപ്പോൾ വലിയ ദൌർല്ലഭ്യമുണ്ട്.

താഴെക്കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽ നിന്നും അതു മനസ്സിലാക്കാം.

	1950-51	1955-56	1960-61	ആവശ്യമുള്ളത്.
ഡാക്ടറന്മാർ	59,000	70,000	82,500	90,000
നഴ്സുകാർ (ആക്സിലിയറി നഴ്സുകാർ, മിഡ്വൈഫുകാർ ഉൾപ്പെടെ)	17,000	22,000	31,000	80,000
മിഡ്വൈഫുകാർ	18,000	26,000	32,000	80,000
ഹെൽത്തുവിസിറ്റർ	600	800	2,500	20,000
നഴ്സുമാർ, ധാത്രികൾ	4,000	6,000	41,000	80,000
ഹെൽത്ത് അസിസ്റ്റൻറ്, സാനിട്ടറി ഇൻസ്പക്ടറന്മാർ	3,500	4,000	7,000	20,000

കൂടുതൽ നഴ്സുമാർക്കും മിഡ്വൈഫുമാർക്കും സാനിട്ടറി ഇൻസ്പക്ടറന്മാർക്കും മറ്റും പരിശീലനം നൽകാൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുവരുന്നു. ഈ പരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി 6 കോടി രൂപയും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗവേഷണം

ഇപ്പോൾ ഉള്ള മെഡിക്കൽ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടുകൾക്കു പുറമെ ഗവേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മറ്റു പല സ്ഥാപനങ്ങളും പുതുതായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഔഷധഗവേഷണത്തിനു ഒരു സ്ഥാപനവും ഹൃദ്രോഗങ്ങൾ, കുഷ്ഠം, മാനസികരോഗങ്ങൾ അർബുദം എന്നിവയിൽ ഗവേഷണം നടത്താൻ പല സ്ഥാപനങ്ങളും ഇപ്പോൾ നിലവിലുണ്ട്. ഈ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര പ്രവർത്തനസൌകര്യങ്ങളും സഹായധനവും നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഗവേഷണ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ആരോഗ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേക മേഖലകളിൽ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനു സൌകര്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഗവേഷണ സ്ഥാപനങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലകളുമായി അടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സൌകര്യമുണ്ടായെങ്കിലേ ഇതു സാദ്ധ്യമാകൂ.

ഗവേഷണം ചെയ്യാൻ യോഗ്യരായ ധാരാളം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുക എന്നതാണ് ചികിത്സാഗവേഷണപുരോഗതിയിൽ ആവശ്യമായ ഒരു ഘടകം. ചികിത്സാശാസ്ത്രത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്താനുള്ളവരെ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു പ്രധാന

മായും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ നിന്നായതുകൊണ്ട് കോളേജുകളിൽ ഗവേഷണത്തിനനുകൂലമായൊരന്തരീക്ഷം ഉണ്ടാകണം അദ്ധ്യാപനവും ഗവേഷണവും ഒരുമിച്ചുപോകേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അതു പഠനത്തിന്റെ മാറ്റുകൂട്ടുമെന്നു മാത്രമല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരു ഗവേഷണ മനഃസ്ഥിതി ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യും. ഗവേഷണം തന്നെ തൊഴിലാക്കുവാൻ ഇതു പല വിദ്യാർത്ഥികളേയും പ്രേരിപ്പിക്കും.

മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ ഗവേഷണത്തിനനുകൂലമായൊരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതോടൊപ്പം യോഗ്യരായ ബിരുദധാരികൾക്ക് ഗവേഷണസമ്പ്രദായങ്ങളിൽ പരിശീലനം നൽകാൻ വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം. മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലെ ചികിത്സാവകുപ്പിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരുമായ ജൂനിയർ സ്റ്റാഫിനു് അദ്ധ്യാപനഗവേഷണ പദ്ധതികളിൽ പരിശീലനം നൽകാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷണം ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗമായി അംഗീകരിയ്ക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ള യോഗ്യരായ യുവബിരുദധാരികളെ അതിലേയ്ക്കാകർഷിക്കുകയെന്നതു് പ്രധാനപ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു റിസർച്ച് കാഡർ സ്ഥാപിക്കാൻ ഇന്ത്യൻ കൗൺസിൽ ആഫ് മെഡിക്കൽ റിസർച്ച് എന്ന സ്ഥാപനം വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളും തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പല സ്ഥാപനങ്ങളിലായി പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്തുന്നതിനു് കൗൺസിലിൽനിന്നും 9 ഗവേഷണയൂനിറ്റുകളും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് മുൻകാലങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധലഭിക്കാതിരുന്ന ചില ചികിത്സാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഗവേഷണം നടത്താൻ പുതിയ ഗവേഷണ ഘടകങ്ങളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നതായിരിക്കും. ചിലരംഗങ്ങളിൽ പുതിയ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടുകളും ആവശ്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു ബയോളജി ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടും ഏതാനും ഗവേഷണ ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടുകളും ആരംഭിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള വയറസ്സ് റിസർച്ച് സെൻറർ വികസിപ്പിച്ച് ഒരു വയറസ്സ് റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ട് ആക്കുന്നതാണ്. രണ്ടാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് ചില പ്രത്യേക ഗവേഷണപരിപാടികളും ആരംഭിക്കാനും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പോഷകാംശങ്ങളും, ഔഷധങ്ങളും വ്യാവസായികത്തൊഴിലാളികളുടെ ആരോഗ്യം, ഗർഭിണികളുടേയും ശിശുക്കളുടേയും ആരോഗ്യം, ക്ഷയം, ശ്വാപീകരണം എന്നീ കാര്യങ്ങളിലാണ് ഗവേഷണം നടത്തുന്നതു്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ഗവേഷണപരിപാടികൾക്കായി 4 കോടി രൂപയും വക കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

ലബോറട്ടറി സൗകര്യങ്ങളും, പൊതുജനാരോഗ്യഭരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രശ്നമാണ്. കൂടുതൽ ലബോറട്ടറികളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഇപ്പോഴുള്ളവ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി $2\frac{1}{2}$ കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. രോഗനിയന്ത്രണം, ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളിൽ മായംചേർക്കുന്നതു നിയന്ത്രിക്കൽ എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഈ ലബോറട്ടറികളും സഹായിക്കും.

നാട്ടുചികിത്സ

ജാംനഗറിലെ ഗവേഷണകേന്ദ്രവും ബിരുദാനന്തര പരിശീലനകേന്ദ്രവും വികസിപ്പിക്കാനും 5 ആയുർവ്വേദകോളേജുകളും പുതുതായി തുറക്കുവാനും ഇപ്പോഴുള്ള

13 കോളേജുകൾ വികസിപ്പിക്കുവാനും 1100 ആയുർവ്വേദഡിസ്പൻസറികൾ സ്ഥാപിക്കാനും ഇപ്പോൾ 255 ഡിസ്പൻസറികൾ വികസിപ്പിക്കാനും വേണ്ട പരിപാടികൾ പദ്ധതിയിൽഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. നാട്ടുവൈദ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ കേന്ദ്രവർമ്മേൻറ് $37\frac{1}{2}$ ലക്ഷം രൂപാ ആണു നീക്കിവച്ചിരുന്നത്. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ കേന്ദ്രം 1 കോടി രൂപയും സംസ്ഥാനങ്ങൾ $5\frac{1}{2}$ക്കോടി രൂപയും നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. ആയുർവ്വേദസ്ഥാപനങ്ങൾ ഗവേഷണ പരിപാടികൾ ഏറ്റെടുത്തു നടത്തത്തക്കവണ്ണം അവയെ വികസിപ്പിക്കുകയെന്നതാണ് ലക്ഷ്യം.

പകർച്ചരോഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുക

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് മലമ്പനി, മന്ത്, ക്ഷയം, കുഷ്ഠം, ഗുഹ്യരോഗങ്ങൾ എന്നിവയുടെ നിവാരണത്തിനുവേണ്ടി പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ പരിപാടികൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായും രാജ്യവ്യാപകമായ അടിസ്ഥാനത്തിലും തുടർന്നു നടപ്പാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. പകർച്ചവ്യാധികളുടെ നിയന്ത്രണത്തിന് ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ 22 കോടി രൂപ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ ഇതിന്ന് 58 കോടി രൂപയാണ് വക കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആരോഗ്യപരിപാടികളിൽ ഒന്ന് മലമ്പനിനിയന്ത്രണപരിപാടിയായിരുന്നു. ഇതേവരെയായി 162 മലമ്പനി നിയന്ത്രണകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് താഴെപ്പറയുന്ന പരിഗണനകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മലമ്പനിനിയന്ത്രണപ്രവർത്തനങ്ങൾ ആയിരിക്കും നടത്തുന്നത്.

1 പ്രവർത്തനഘട്ടം മൂന്നു വർഷമെന്നുള്ളത് 5 വർഷത്തേക്കു ദീർഘിപ്പിക്കും.

2. മലമ്പനിനിയന്ത്രണയൂണിററുകളുടെ എണ്ണം 200 ആയി വർദ്ധിപ്പിക്കും.

3. രണ്ടാം പദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി യൂണിററുകളുടെ പ്രാണിനശീകരണപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഗണ്യമായി കുറയുന്നതാണ്.

മലമ്പനിനിയന്ത്രണത്തിന് ആകെ 28 കോടി രൂപയാണനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തെ മന്തുനിവാരണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ താഴെപ്പറയുന്ന പരിപാടികൾ ഉൾപ്പെടുന്നു.

1. എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ഹെടാസൻ ചികിത്സ.

2. പട്ടണങ്ങളിൽ ഒരു തവണയും കൊതുകുശല്യം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ മൂന്നു തവണയും മരുന്നുകൾ തളിക്കുക.

3. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ കൊതുകുലാർവകൾ നശിപ്പിക്കാനുള്ള പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുക.

രാജ്യത്തൊട്ടാകെ $2\frac{1}{2}$ കോടി ആളുകളോളം മലമ്പനിബാധയ്ക്ക് വിധേയരായിട്ടുണ്ടെന്നു കണക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടാണ് നിയന്ത്രണപരിപാടികൾ തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്ത് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട 13 നിയന്ത്രണയൂണിററുകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാനും പുതുതായി 65 യൂണിററുകൾ സ്ഥാപിക്കു

വാനും വേണ്ടി പദ്ധതിയിൽ 9 കോടിരൂപാ വകകൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. മണ്ണ് ഒരു പൊതുജനാരോഗ്യപ്രശ്നമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ അതിന്റെ സ്ഥിരമായ നിരോധനത്തിനും നിയന്ത്രണത്തിനും വേണ്ടി ഓടകളും ഭൂമിക്കടിയിൽക്കൂടി പണിയാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

താഴെപ്പറയുന്ന മുൻഗണനകളനുസരിച്ച് നിരോധനപരിപാടികൾക്ക് പ്രാഥമിക പരിഗണനകൾ നൽകിക്കൊണ്ട് ക്ഷയരോഗനിയന്ത്രണ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു.

1. ബി. സി. ജി. കുത്തിവെയ്പ്.
2. ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങൾ വഴിയായുള്ള സേവനങ്ങൾ.
3. പരിശീലനത്തിനും പ്രവർത്തനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ.
4. രോഗികളെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി ചികിത്സിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യം.
5. ചികിത്സാനന്തരശ്രദ്ധയും പുനരധിവാസവും.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ക്ഷയരോഗനിയന്ത്രണപരിപാടികൾ രാജ്യവ്യാപകമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നടപ്പാക്കാനാണുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്. 25 വയസ്സിനു താഴെയുള്ളവരും ക്ഷയരോഗം ബാധിക്കാൻ ഇടയുള്ളവരുമായ എല്ലാവർക്കും ബി. സി. ജി കുത്തിവയ്പ് നടത്തുന്നതാണ്. ഓരോ ജില്ലയിലും ഓരോ ചികിത്സാകേന്ദ്രം ഉണ്ടാകണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന 166 ക്ലിനിക്കുകൾക്കു പുറമേ 200 എണ്ണം കൂടി സ്ഥാപിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. 10 പരിശീലനപ്രദർശനകേന്ദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. പദ്ധതിക്കാലത്ത് 4000 രോഗികളെക്കൂടി കിടത്തി ചികിത്സിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ആശുപത്രികളിലുണ്ടാക്കും, ചികിത്സാനന്തരശ്രദ്ധക്കുവേണ്ടി 10 കേന്ദ്രങ്ങൾകൂടി നിർമ്മിക്കുന്നതാണ്. ക്ഷയരോഗനിയന്ത്രണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് 14 കോടി രൂപയാണ് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്.

കുഷ്ഠരോഗികൾക്കുള്ള ചികിത്സാലയങ്ങളും അവരെ താമസിപ്പിക്കാനുള്ള സ്ഥലങ്ങളും തീരെ തികയാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ഗ്രാമങ്ങളിലും നിവർത്തിയുള്ളിടത്തോളം വീടുകളിൽ ചികിത്സാസൌകര്യങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കുഷ്ഠരോഗത്തിന് സൾഫോൺ ചികിത്സ കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ ആ രോഗം നിരോധിക്കാൻ ഒരു പുതിയ സമീപനരീതി കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തൊട്ടാകെ ഈ ചികിത്സാസമ്പ്രദായം വ്യാപകമായ തോതിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുക അസാധ്യമായതുകൊണ്ട് രണ്ടു തരത്തിലുള്ള നിയന്ത്രണഘടകങ്ങളും നടപ്പാക്കാനാണുദ്ദേശം. ഗവേഷണത്തിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളും രോഗം സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തുന്ന ചികിത്സാകേന്ദ്രങ്ങളും. ഒന്നാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് തുടങ്ങിയ ഇത്തരം ഘടകങ്ങളും തുടർന്നു നടത്തുന്നതിനു പുറമേ, രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 88 പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിക്കുകൂടി ചെയ്യും. അതിർ കടന്ന രീതിയിൽ രോഗബാധയുള്ളവരെ മാറിത്താമസിപ്പിച്ച് ചികിത്സിക്കാനും അംഗവൈകല്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും മറ്റും പ്രത്യേകകേന്ദ്രങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. കുഷ്ഠരോഗനിയന്ത്രണപരിപാടിക്ക് 4 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഗ്രാമ്യരോഗചികിത്സാപരിപാടികളും വികസിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ആളുകളെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ബോധവാന്മാരാക്കിയും നിയന്ത്രണപരിപാടികളും ഏർപ്പെടുത്തിയും ചികിൽസകളും നടത്തിയും ഗ്രാമ്യരോഗനിവാരണപരിപാടി നടപ്പാക്കാനാണുദ്ദേശം. രോഗം സംബന്ധിച്ച അന്വേഷണം, വിജ്ഞാനവിതരണം തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നുണ്ട്.

ശുദ്ധജലവിതരണവും ശുചീകരണവും

ജലത്തിൽക്കൂടി പരക്കുന്നവയും അതിനോടനുബന്ധിച്ചവയുമായ രോഗങ്ങളാണ് രാജ്യത്തെ മരണനിരക്കിനും പ്രധാനമായി കാരണമാകുന്നത്. ശുദ്ധജലവിതരണത്തിനും ശുചിയായ രീതിയിലുള്ള മലനിർമ്മാർജ്ജനത്തിനും ഏർപ്പാടു ചെയ്താൽ ഈ അപകടം വളരെയധികം കുറക്കുവാൻ കഴിയും. ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലും പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലും ശുദ്ധജലവിതരണം നടപ്പാക്കാൻ വേണ്ടി സംസ്ഥാനങ്ങളും 24 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കി. 1954 അവസാനം കേന്ദ്രഗവണ്മെണ്ട് ഒരു ദേശീയ ജലവിതരണശുചീകരണപരിപാടി രൂപീകരിക്കുകയും അതനുസരിച്ച് പട്ടണങ്ങളിലെ ശുദ്ധജലവിതരണത്തിനു 12 കോടി രൂപാ വായ്പയായും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ജലവിതരണത്തിനു 6 കോടിരൂപാ സഹായധനമായും നൽകുകയുണ്ടായി. രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്ത് പട്ടണങ്ങളിലെ ജലവിതരണത്തിനും ശുചീകരണത്തിനുമായി 53 കോടി രൂപയും ഗ്രാമങ്ങളിലെ പരിപാടികൾക്കു വേണ്ടി 28 കോടി രൂപയും കോർപ്പറേഷനുകൾക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകമായി 10 കോടി രൂപയും ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

പൊതുജനാരോഗ്യവകുപ്പിലെ എഞ്ചിനീയറന്മാർ, ഓവർസിയറന്മാർ, സാനിട്ടറി ഇൻസ്പക്ടറന്മാർ എന്നിവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള പരിശീലനപരിപാടികളും വളരെയധികം വികസിപ്പിക്കുന്നതാണ്. രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ 50 കോടി രൂപാ ഇതിനായി നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

പോഷകാംശങ്ങൾ

ആരോഗ്യം നിലനിറുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ പോഷകാംശങ്ങൾക്ക് വളരെ പ്രധാനമായ പങ്കാണുള്ളത്. സകലർക്കും പോഷകവസ്തുക്കൾ വിതരണം ചെയ്യുക എളുപ്പമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഗർഭിണികൾ, ശിശുക്കൾ, സ്കൂളിൽ പോകാൻ പ്രായത്തിലുള്ള കുട്ടികൾ എന്നു തുടങ്ങി ഏറ്റവും മുൻഗണന നൽകപ്പെടേണ്ട വിഭാഗങ്ങൾക്ക് പാൽപ്പൊടിയും കാഡ്ലിവർ ആയിൽ, വിറ്റമിൻ തുടങ്ങിയവയും നിശ്ചിയിച്ചിടത്തോളം വിതരണം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്. പോഷകാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗവേഷണം, ദേശീയവികസന ബ്ലോക്കുകളിലും സാമൂഹ്യവികസനബ്ലോക്കുകളിലും പോഷകാഹാര സർവ്വേകൾ തുടങ്ങിയവ നടപ്പാക്കാനും ആഹാരപത്രികകൾ പോഷകാഹാരങ്ങൾ നൽകുന്നതിന് പ്രത്യേകം വിഭാഗങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താനും ലബോറട്ടറികൾ, മ്യൂസിയങ്ങൾ എന്നിവ തുടങ്ങാനും ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

ഗർഭിണികളുടേയും ശിശുക്കളുടേയും ആരോഗ്യം

3 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കി 2100 മാതൃശിശുരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാനും അവ പ്രാഥമിക ആരോഗ്യരക്ഷായൂണിറ്റുകളുമായി സംഘടിപ്പിക്കാനും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അമ്മമാരുടേയും കുട്ടികളുടേയും ആരോഗ്യരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളിലെ ചുമതല വഹിക്കുന്നവർക്ക് പ്രത്യേകപരിശീലനം നൽകാൻ 5 കേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു കൂടെക്കൂടെ പരിശീലനം നൽകിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കാനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

കുടുംബാസൂത്രണം

ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവ് നിയന്ത്രിയ്ക്കുക എന്നതും ജനങ്ങളെ ആരോഗ്യവാന്മാരാക്കിത്തീർക്കുക എന്നതും നമ്മുടെ രാഷ്ട്രക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ദേശീയാസൂത്രണത്തിലും ഏറ്റവും അധികം പ്രാധാന്യമുള്ള കാര്യങ്ങളാണ്. കുടുംബാസൂത്രണത്തിനനുകൂലമായ പൊതുജനാഭിപ്രായം നേടുന്നതിനും കുടുംബാസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളും, സേവനങ്ങളും എന്നിവ പരക്കെ പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനും ജോലിക്കാർക്ക് പരിശീലനം നൽകാൻ ധാരാളം കേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും പലതരത്തിലുള്ള ഗവേഷണങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുംവേണ്ട പരിപാടികളും രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കുടുംബാസൂത്രണപരിപാടിയ്ക്ക് പ്രവർത്തനപുരോഗതി ഉണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയും ജനസംഖ്യാപ്രശ്നം സംബന്ധിച്ച ശാസ്ത്രീയമായ പഠനങ്ങളും നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടിയും ഒരു സ്വതന്ത്രകേന്ദ്രബോർഡ് രൂപീകരിക്കാനുമുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് വലിയ നഗരങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും കുടുംബാസൂത്രണക്ലിനിക്കുകളും സ്ഥാപിക്കും. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രാഥമിക ആരോഗ്യരക്ഷാകേന്ദ്രങ്ങളുമായി സഹകരിച്ച് ഇവ കുടുംബാസൂത്രണം സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങളും മറ്റു സേവനങ്ങളും നൽകും. കുടുംബാസൂത്രണപരിപാടികൾക്കായി 5 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. പദ്ധതിക്കാലത്ത് പട്ടണങ്ങളിൽ 300ഉം ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ 2000വും ക്ലിനിക്കുകളും സ്ഥാപിക്കും.

പൊതുജനാരോഗ്യവിദ്യാഭ്യാസം

മുൻപറഞ്ഞ പൊതുജനാരോഗ്യസൗകര്യങ്ങളും പൊതുജനങ്ങളും എത്രമാത്രം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നുവോ അത്രകണ്ടു മാത്രമേ അതു വിജയിക്കൂ. പൊതുജനങ്ങളും അവരുടെ മനോഭാവത്തിൽത്തന്നെ ആശാവഹമായ മാറ്റങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ആരോഗ്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാഥമികലക്ഷ്യം സ്വന്തം പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയും പ്രയത്നങ്ങളിലൂടെയും ആരോഗ്യരക്ഷ നേടാൻ സഹായിക്കുകയെന്നതാണ്. വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സഹായവും നേതൃത്വവും ഇതിന്നാവശ്യമുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 26

ഭവനനിർമ്മാണം

ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽ 38·5 കോടി രൂപായാണ് ഉറപ്പാക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രണ്ടാംപദ്ധതിയിൽ അതു് 120 കോടിയാക്കി ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു. താഴെപ്പറയുന്ന ക്രമത്തിനാണ് ആ തുക വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

	രൂപാ കോടി
ധനസഹായത്തോടുകൂടി വ്യവസായത്തൊഴിലാളികൾക്ക് ഭവനനിർമ്മാണം	45
താഴ്ന്ന വരുമാനമുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭവനനിർമ്മാണം	40
ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭവനനിർമ്മാണം	10
പള്ളത്തേരികൾ വെടിപ്പാക്കലും തൂപ്പുകാർക്കുള്ള ഭവനനിർമ്മാണവും	20
ഇടത്തരം വരുമാനമുള്ളവർക്ക് ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു്	3
തോട്ടംതൊഴിലാളികൾക്ക് ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു്	2
ആകെ	120

കൽക്കരിഖനികളിലും അഭ്രഖനികളിലും ജോലിചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികൾക്കുവേണ്ടിയും ഭവനനിർമ്മാണപരിപാടികളുണ്ടു്.

ഒന്നാംപദ്ധതിക്കാലത്തു് 13 ലക്ഷം വീടുകൾ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ പണിയുകയുണ്ടായി. സഹകാര്യമേഖലയിൽ 600,000-ഉം, കേന്ദ്രമന്ത്രികാര്യാലയങ്ങളും, സംസ്ഥാനങ്ങളും മറ്റു് പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളും എന്നിവമുഖേന ബാക്കിയും. രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്തു് 19 ലക്ഷം വീടുകൾ പണിയാനാണുദ്ദേശം. ഇതിൽ 800,000 എണ്ണം സഹകാര്യമേഖലയിലായിരിക്കും.

പട്ടണങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണം

ധനസഹായം നൽകി വ്യവസായത്തൊഴിലാളികൾക്ക് വീടുപണിയിക്കാനുള്ള സംരംഭത്തിനു വ്യവസായ ഉടമകളിൽനിന്നോ തൊഴിൽ സഹകരണസംഘങ്ങളിൽനിന്നോ വേണ്ടത്ര സഹകരണം ലഭിച്ചില്ല. ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ഇപ്പോഴും പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. താഴ്ന്ന വരുമാനമുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭവനനിർമ്മാണനിർദ്ദേശത്തിനു് വേണ്ടത്ര സഹകരണം ലഭിച്ചെങ്കിലും കെട്ടിടങ്ങളും പണിയാനുള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ വിലക്കുറുതലും കുറച്ചൊക്കെയെങ്കിലും വികസിച്ചുകഴിഞ്ഞ പ്രദേശങ്ങളും കിട്ടുവാനുള്ള വിഷമതയുംകൊണ്ടു് നിർമ്മാണത്തിലുള്ള പുരോഗതി ആശിച്ചിരുന്നത്ര മുന്നോട്ടു പോയില്ല. ഈ പദ്ധതിക്കുള്ള തുകയിൽനിന്നും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടുകൾക്കും തദ്ദേശസംഘടനകൾക്കും ഒരു ഭാഗം കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കെട്ടിടം പണിയാൻവേണ്ടി സ്ഥലം തെയ്യാറാക്കി ഒരുക്കിയെടുക്കാനും അതു് താഴ്ന്ന വരുമാനമാർഗ്ഗമുള്ളവരും സ

ന്തമായി വീട് പണിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവരുമായ ആളുകൾക്ക് വിലക്ക് കൊടുക്കുവാനും ആ തുക പ്രയോജനപ്പെടുത്തണമെന്നതാണുദ്ദേശം. ഇങ്ങിനെ സ്ഥലം വിലക്ക് കൊടുക്കുമ്പോൾ, താഴ്ന്ന വരുമാനമുള്ളവർക്ക് വായ്പ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതിപ്രകാരം അപേക്ഷ അയച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് മാത്രമേ കൊടുക്കൂ എന്നില്ല. ഈ പദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള തുകയിൽ ഒരു പങ്ക് ഭവികസനത്തിനായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ വളരെയധികം തിരക്കുള്ള പട്ടണങ്ങളുടെ കാര്യവും രണ്ടാം പദ്ധതിപ്രകാരം കൈക്കൊള്ളുന്ന വികസനപരിപാടികളുടെ ഫലമായി ശീഘ്രഗതിയിൽ വികസിക്കാനിടയുള്ള പട്ടണങ്ങളുടെ കാര്യവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടും. തെളിച്ചെടുക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭവനനിർമ്മാണം

ഗ്രാമങ്ങളിൽ 5 കോടി 40 ലക്ഷത്തോളം വീടുകളാണിപ്പോഴുള്ളത്. ഇതിൽ ഭൂരിഭാഗവും അഴിച്ചുപണിയുകയോ വേണ്ടത്ര പരിഷ്ക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. വിസ്താരമുള്ള വഴികളും, വെള്ളമൊഴിച്ചുപോകുവാനുള്ള ഓടകളും എന്നിവ പണിയുവാനും വീടുകൾ വേണ്ടത്ര അകലത്തിൽ കെട്ടുവാനും പൊതു ഉപയോഗത്തിനുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും, കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കളിസ്ഥലങ്ങളും എന്നിവ ഉണ്ടാക്കുവാനും വ്യവസ്ഥ ചെയ്യുന്ന ഒരു പദ്ധതി എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങൾക്കുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിലെ ഭവനനിർമ്മാണം പൊതുവായ ഗ്രാമവികസനത്തിന്റെ ഒരു വശം മാത്രമാണ്. ഗ്രാമക്ഷേമം വർദ്ധിക്കുന്നതോടെ ഭവനനിർമ്മാണക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകും. ഓരോ സ്ഥലത്തും പ്രാദേശികമായി ലഭിക്കുന്ന സാധനസാമഗ്രികളും പൂർണ്ണമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും സന്നദ്ധസംഘടനസേവനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും പട്ടികജാതിക്കാർക്കും പിന്നോക്കവർഗ്ഗക്കാർക്കും കരവേലക്കാർക്കും പൊതുവെ ഭൂമിയില്ലാത്ത ആളുകൾക്കും സ്ഥലം നൽകാനുള്ള വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കുകയും ഗ്രാമങ്ങളിലെ ശുചീകരണക്കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം. ഗ്രാമങ്ങളിലെ ഭവനനിർമ്മാണപരിപാടി സഹായധനത്തോടുകൂടിയ ഒരു സ്വാശ്രയപദ്ധതിയാണ്. വിഭവസമാഹരണവും നേതൃത്വവും അതിൽ വലിയൊരു പങ്ക് വഹിക്കണം. ഓരോ സ്ഥലത്തിനും അനുയോജ്യമായ രീതിയിൽ ഭവനനിർമ്മാണമാതൃക തയ്യാറാക്കുകയും അതതു പ്രദേശത്തു ലഭിക്കുന്ന സാധനസാമഗ്രികളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമവികസനത്തിന്റെ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഗവർമ്മേൻറ് വകുപ്പുകളും പരസ്പരം സഹകരിച്ചും ദേശീയവികസനസർവ്വീസിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി യോജിപ്പിച്ചും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഏറ്റവും അധികം വീടുകളും പണിയാനും മറ്റു സൌകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാനും ശ്രമിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഹരിജനങ്ങൾക്കും പിന്നോക്കസമുദായക്കാർക്കും സാമ്പത്തികസഹായം നൽകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ സഹകരണസംഘങ്ങളും പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനങ്ങളും രൂപീകരിക്കണം.

ചേരി തെളിക്കലും തുപ്പുകാക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഭവനനിർമ്മാണവും

ചേരി തെളിക്കാനുള്ള ആലോചനകളെല്ലാം മുൻകാലങ്ങളിൽ അമാന്തത്തിലിടേണ്ടതായി വരികയാണുണ്ടായത്. ആ സ്ഥലങ്ങളും വിലയ്ക്കെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഭാരിച്ച ചിലവും തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യജീവിതങ്ങളും താറുമാറാകുമെന്ന ഭയവും ആളുകളും ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ മാറാൻ വൈമനസ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും അവയ്ക്ക് അടച്ചുതീർക്കാനാവുന്ന നിരക്കിൽ മുൻകൂർപണം മുടക്കി വീടുകൾ പണിയിച്ചു കൊടുക്കാൻ ധനസഹായം നൽകേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുമെല്ലാമാണ് ഇതിനു കാരണം.

പള്ളച്ചേരികളും നികത്തുന്നതിനും തുപ്പുകാക്കു വീടുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനുമായി കേന്ദ്രഗവൺമെന്റ് ഒരു പുതിയ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയപ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ പരിപാടികളനുസരിച്ച് രണ്ടാം പദ്ധതിക്കാലത്ത് 20 കോടി രൂപയാണ് ചിലവാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ചിലവിൽ 25 ശതമാനം സഹായധനമായും 50 ശതമാനം 30 വർഷംകൊണ്ട് മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ട വായ്പയായും നൽകുന്നതാണ്. ബാക്കിയുള്ള 25 ശതമാനം സംസ്ഥാനഗവൺമെന്റ് സഹായധനമായി നൽകണം. പള്ളച്ചേരികളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്ക് കെട്ടിടം പണിയാൻ തെളിച്ച തിരിച്ചെടുത്ത സ്ഥലവും സാധനസാമഗ്രികളും നൽകേണ്ടതുണ്ട്. നിർദ്ദിഷ്ടമായ കണക്കുകൂട്ടലുകൊപ്പിച്ച് ശരിയായ നേതൃത്വത്തിൽ പരസ്പരസഹായത്തോടെ സ്വയം കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയാൻ അവർ അങ്ങിനെ പ്രാപ്തരായിത്തീരും. മിക്കവാറും പട്ടണങ്ങളിൽ പള്ളച്ചേരികളിൽ താമസിക്കുന്നവർ അധികവും തുപ്പുകാരായതുകൊണ്ട് ഈ പദ്ധതി നടപ്പാക്കുന്നതോടെ ഒട്ടധികം തുപ്പുകാക്കു നല്ല പാപ്പിടങ്ങൾ ലഭിക്കാറാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഭവനനിർമ്മാണപ്രശ്നങ്ങൾ

ലക്ഷ്യമായിട്ടുള്ള കണക്കുകൂട്ടൽ വച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടു ദശവർഷങ്ങളായി പട്ടണങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവു് പ്രതിവർഷം 3 ശതമാനം മുതൽ 4 ശതമാനം വരെയും വീടുകളുടെ വർദ്ധനവു് 2 മുതൽ 2·5 ശതമാനം വരെയുമാണ്. പട്ടണങ്ങളിലെ ഭവനദൗർല്ലഭ്യം കൂടിവരികയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. 1951-ൽ 25 ലക്ഷം വീടുകളുടെ കുറവുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് കണക്കു്. ഫലപ്രദമായ നഗരവികസനപരിപാടികളും കൈക്കൊണ്ടില്ലെങ്കിൽ 1951-ലുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഇരട്ടിയായിരിക്കും 1961-ൽ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ള ഭവനക്ഷാമം.

കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമൂന്നുവർഷക്കാലത്തെ ഭവനനിർമ്മാണവികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി പരിഗണിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവയാണ്.

1. ത്വരിതഗതിയിൽ വികസിച്ചുവരുന്ന പട്ടണങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണത്തിനുതകുന്ന വിധം തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളും ആവശ്യത്തിനു തക്കവിധം കിട്ടാനില്ല.

2. സഹകായ്മേഖലയിൽ മിക്കവാറും കൂടുതൽ വാടക കിട്ടത്തക്കവിധം വലിയ വീടുകൾ പണിയുന്നതിലാണു ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ. ഇടനിലയിലു

ള്ളവരുടേയും അവരിൽ കീഴെയുള്ളവരുടേയും കാര്യം വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല.

3. ഗവർമ്മേൻറ് ഇപ്പോഴം കൊടുത്തുവരുന്ന സഹായധനമല്ലാതെ ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു ധനപരമായ ഒത്താശകഴം ചെയ്യാൻ മററു ഏപ്പാടുകഴം ഒന്നുമില്ല.

4. സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭവനനിർമ്മാണം താരതമ്യേന വളരെക്കുറച്ചേ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

5. ഓരോ സ്ഥലത്തും ലഭിക്കുന്ന സാധനങ്ങളും ട്രർല്ലുവേസ്സുക്കളും പ്രധാനമായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് കെട്ടിടനിർമ്മാണസാധനങ്ങളുടേയും രീതികളുടേയും കാര്യത്തിൽ ഗവേഷണം നടത്തുകയും നിർമ്മാണത്തോതുകഴം നിണ്ണയിക്കുകയും വേണം.

6. വിപുലമായ രീതിയിൽ ഭവനനിർമ്മാണമേറെറടുത്തു നടത്തുന്നതിനോ അതിൽ സഹായിക്കുന്നതിനോ ഏപ്പാടുചെയ്യാൻ പല സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകഴംക്കും ഇനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

ആവശ്യത്തിനൊപ്പിച്ച് ഭവനനയവായ്പകഴം നൽകുന്നതിനു ഭാരതത്തിലെ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങഴം വച്ചുകൊണ്ട് ഏതെല്ലാം സ്ഥാപനങ്ങളും രീതികളുമാണ് വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരേണ്ടതെന്നുള്ളതിനേക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകപഠനം നടത്താൻ കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് ഏപ്പാടുചെയ്യണം. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിലേയും വ്യവസായത്തൊഴിലാളികളുടേയും സഹകരണഭവനനിർമ്മാണസംഘങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങഴം പരിശോധിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. സഹകരണഭവനനിർമ്മാണപരിപാടികഴം ഏതു മാർഗ്ഗത്തിലാണു പ്രവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നും അതിൻെറ വികസനത്തിന് എന്തെല്ലാം സൌകര്യങ്ങളാണ് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നും നിണ്ണയിക്കുകയെന്നതാണിതിൻെറ ഉദ്ദേശം.

നഗരവികസനം

നഗരവികസനത്തിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രവണതകഴം വച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോഴം അവിടുത്തെ ഭവനനിർമ്മാണസംരംഭത്തെ കൂടുതൽ വിപുലമായ നഗരാസൂത്രണത്തോടും നഗരങ്ങളും അവ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പ്രദേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തികവും മററുമായ ബന്ധങ്ങളോടും ഘടിപ്പിച്ച് ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കഴിഞ്ഞകാലത്ത് ശരിയായ ആസൂത്രണത്തോടുകൂടിയ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങളല്ലാ നടന്നിരുന്നത്. രാജ്യം ഇപ്പോഴം ത്വരിതഗതിയിലുള്ള വ്യാവസായികവികസനത്തിൻെറ വക്കത്തു നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ട് പട്ടണവികസനപ്രശ്നങ്ങളിലും പുനർവികസനപ്രവർത്തനങ്ങളിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നഗരവികസനത്തിൻെറ ഭാവിഗതി ശരിയായ വീക്ഷണകോണത്തിൽനിന്നുകൊണ്ട് നോക്കിക്കാണേണ്ടതായുമുണ്ട്. ഭവനനിർമ്മാണസൌകര്യങ്ങഴം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും നഗരഭരണം ഭദ്രവും പുരോഗമനോന്മുഖവുമായ രീതിയിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുറമേ, അഞ്ചു പ്രധാന കാര്യങ്ങളിൽ നടപടികഴം കൈക്കൊള്ളേണ്ടതുണ്ട്.

1. പ്രധാന പട്ടണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സംവിധാനപദ്ധതികൾ തയ്യാറാക്കാനും മറ്റുമായി ഓരോ സംസ്ഥാനത്തിനും ഓരോ പരിപാടി ഉണ്ടായിരിക്കണം.

2. അടുത്തകാലത്തു വളർന്നു വന്നവയും വ്യവസായവൽക്കരണത്തിന്റെ ഫലമായി ഇനിയും ദ്രുതഗതിയിൽ വികസിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ളവയുമായ പുതിയ പട്ടണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാദേശികപദ്ധതികൾ രൂപീകരിക്കപ്പെടണം. ഓരോരോ നദീതടപദ്ധതിയുടെ പ്രാദേശികസർവ്വേയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു പരിപാടി ഉടൻതന്നെ ആരംഭിക്കും.

3. നദീതടപ്രദേശങ്ങളുടെ വികസനം നടപ്പാക്കുന്നതു് അവയുടെ സ്ഥിതി, വിഭവമാർഗ്ഗങ്ങൾ, വികസനാവശ്യങ്ങൾ, വളർച്ചയ്ക്കുള്ള സാധ്യത എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ പരിഗണനകളെ അധിഷ്ഠിതമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

4. എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നഗരാസൂത്രണനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കണം. അവ നടപ്പാക്കാൻ വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തിരിക്കണം.

5. നഗരവികസനത്തിൽ പ്രാധാന്യമുള്ളവയും രണ്ടാം പദ്ധതിയിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയുമായ പരിപാടികൾ പട്ടണങ്ങളുടേയും ആ പ്രദേശത്തിന്റേയും വികസനത്തിൽ വരുത്തുന്ന പ്രത്യേകതകൾ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടും സംസ്ഥാനത്തിന്റെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴുള്ളതും ഇനി ഉണ്ടാകേണ്ടതുമായ ആസൂത്രണാവശ്യങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും ഒരു ഏകീകൃതനിലയിൽ നടപ്പാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇപ്പറഞ്ഞ പരിപാടികളിൽ വ്യവസായപദ്ധതികൾ, വ്യാവസായിക എസ്റ്റേറ്റുകൾ, ചെറിയ പട്ടണങ്ങൾ, ജലസേചനവിദ്യുച്ഛക്തിപദ്ധതികൾ, ചെറുപട്ടണങ്ങളുടേയും ഗ്രാമങ്ങളുടേയും വൈദ്യുതീകരണപരിപാടികൾ, ഭവനനിർമ്മാണപരിപാടികൾ, പട്ടണങ്ങളിലെ ശുദ്ധജലവിതരണം, ശുചീകരണപദ്ധതികൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടും.

സ്ഥിരവും വിവിധവുമായ തൊഴിലുകൾ നൽകത്തക്കവിധവും മിതമായ ചിലവുകൾകൊണ്ടു് വികസനം സാധിക്കത്തക്കവിധവും പട്ടണങ്ങളും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും പൊരുത്തപ്പെട്ട രീതിയിൽ സംവിധാനം ചെയ്യുകയെന്നതായിരിക്കണം പരമമായ ഉദ്ദേശം.

അദ്ധ്യായം 27

തൊഴിൽനയവും പരിപാടികളും

ദേശീയസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിൽ വ്യവസായത്തൊഴിലാളികൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യം കൂടുതൽ കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണ് ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി രൂപീകരിച്ചത്. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയോടുകൂടി, തൊഴിലാളികൾക്ക് അതേവരെ ലഭിക്കാതിരുന്ന പല അവകാശങ്ങളും ഉറപ്പുചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ ഉറപ്പുകൾക്ക് പ്രായോഗികരൂപം നൽകത്തക്കവിധവും മറ്റു രംഗങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുന്ന തരത്തിൽ തൊഴിലാളികൾക്ക് ന്യായമായ അവകാശങ്ങളും ലഭിക്കത്തക്കവിധവും വേണ്ട പരിപാടികളും ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

വ്യാവസായികബന്ധങ്ങളിൽ വന്ന അഭിവൃദ്ധിയും കൂട്ടാലോചനകളും മൂലം കൈവന്ന വിജയങ്ങളും കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷങ്ങളായി തൊഴിലാളികൾക്ക് വേതനത്തിൽ ലഭിച്ചുവരുന്ന വർദ്ധനവും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ തൊഴിൽരംഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പദ്ധതികൊണ്ട് പുരോഗതി കൈവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. 1948-ലെ തൊഴിലാളികളുടെ സ്റ്റേറ്റ് ഇൻഷ്വറൻസ് ആക്ടും, 1952-ലെ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട് ആക്ടും കൂടുതൽ കൂടുതലായി പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയാണ്. 1953-ലെ വ്യവസായത്തർക്ക (ഭേദഗതി) നിയമം അനുസരിച്ച് തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെടാനിടയാകുന്നവർക്കു കൂടുതൽ ഉദ്യതകരം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ട്, ഗ്രാച്യുറ്റി എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ വ്യവസായടിബ്യൂണലുകളും തൊഴിലാളികൾക്കനുകൂലമായ വിധികളും നൽകിയിരിക്കുന്നു. തൊഴിൽ വ്യവസ്ഥകളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ പ്രാധാന്യം ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കേന്ദ്രതൊഴിൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് സ്ഥാപിച്ചതോടുകൂടി തൊഴിലാളികളുടെ ആരോഗ്യവും രക്ഷയും എത്രത്തോളം ഉല്പാദനപ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും തന്നെയും തൊഴിലാളിക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങളും ആരംഭിച്ച് പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നുണ്ട്. വ്യവസായത്തൊഴിലാളികളുടെ ഭവനസൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കഴിഞ്ഞ അഞ്ചുവർഷമായി വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുവരുന്നു.

പലതും ഇനിയും ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ട്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അന്ത്യംതന്നെ, ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി കൈവരുത്തുവാനുള്ള പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യത്തിനു അനുഗുണമായ ഭേദഗതിയോടുകൂടി, രണ്ടാം പദ്ധതിയിലും പിൻതുടർന്നു വരികയാണ്. അങ്ങിനെ ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെ പ്രാരംഭമായി വ്യാവസായികജനാധിപത്യം കൈവരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തന്റെ കഴിവിനൊപ്പിച്ച് ഒരു പുരോഗമനരാഷ്ട്രം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിൽ താനും യത്നിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു തൊഴിലാളിക്കും ബോധ്യമാകണം.

പൊതുരംഗത്തിന്റെ പരിധി വികസിക്കുന്നതോടെ അതിലെ തൊഴിലാളികൾക്കും മാനേജ്മെന്റിനും കൂടുതൽ ചുമതലകൾ വന്നുചേരുകയാണ്. പൊതുരംഗത്തേയും സ്വകാര്യരംഗത്തേയും തൊഴിലാളികളുടെ നിലകൾക്കുതമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയുമരുത്.

വ്യാവസായികജനാധിപത്യത്തിനു അത്യാവശ്യമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് സുശക്തമായ ഒരു ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനമാണ്. ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ സാമ്പത്തികനില അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിയും, അവയ്ക്കു പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവം അംഗീകരിച്ചുകൊടുത്തും, തൊഴിലാളികൾക്കിടയിൽനിന്നുതന്നെ നേതൃത്വം വരത്തക്കവിധം അവയ്ക്കു പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ നൽകിയും ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തെ സുശക്തമാക്കാൻ കഴിയും. തൊഴിലാളികൾക്ക് അവരുടെയിടയ്ക്കുനിന്നുതന്നെ നേതാക്കന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ട്രേഡ് യൂണിയനെറ സിദ്ധാന്തങ്ങളേക്കുറിച്ചും പ്രവർത്തനരീതികളേക്കുറിച്ചും തൊഴിലാളികൾക്കു വേണ്ട പരിശീലനങ്ങൾ നൽകണം.

വ്യാവസായികസമാധാനമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളികൾ പരസ്പരം കൂടിയാലോചിക്കാനും ഒത്തുതീർപ്പുകൾ നടപ്പാക്കുവാനും സ്വയം മദ്ധ്യസ്ഥതീരുമാനത്തിനു തൊഴിലാളികൾ വിട്ടുകൊടുക്കുവാനും കഴിവും പിടിച്ച കാര്യങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധിതമദ്ധ്യസ്ഥതത്തിനു സമർപ്പിക്കുവാനും വേണ്ട സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടാകണം. തൊഴിൽമുടക്കങ്ങൾക്ക് അനർഹമായ പ്രചരണം ലഭിക്കാൻ ധാരാളം സാധ്യതകളുണ്ട്. അപ്പോൾ അതിനു പ്രതിവിധിയായി ചെയ്യേണ്ടതു് സമാധാനപരമായ പ്രവർത്തനത്തിനും ദീർഘകാലപാരമ്പര്യമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലെ വ്യാവസായികസൌഹാർദ്ദത്തിനും കാരണമായ ഘടകങ്ങളേക്കുറിച്ച് പഠനങ്ങൾ നടത്തുകയാണ്. വ്യാവസായികസമാധാനം കൈവരുത്തുന്നതിൽ കൂടുതൽ നടപടികൾക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തേക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുമാവശ്യമാണ്.

തൊഴിലാളികളും ഉടമയും തമ്മിലുള്ള സമരത്തിനു പ്രധാനമായൊരു കാരണം അവാർഡുകളും ഒത്തുതീർപ്പുകളും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിൽ വന്നുകൂടുന്ന പോരായ്മയാണ്. ഈ നില മാറുന്നതിനു ചെയ്യേണ്ടതിതാണ്: തീരുമാനങ്ങൾ നടപ്പാക്കാതിരുന്നാൽ അതിനു ശിക്ഷ നൽകുക. തീരുമാനങ്ങൾ ധിക്കരിക്കുന്നപക്ഷം പ്രസക്തകക്ഷികൾക്ക് നേരിട്ടു സമീപിക്കാവുന്ന ഒരു ട്രിബ്യൂണൽ മുഖേന അതു നടപ്പാക്കാനുള്ള ഏർപ്പാടും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഒരു സംയുക്തകൂടിയാലോചനാസമിതി ഉള്ളപക്ഷം വ്യാവസായികഅസ്വസ്ഥതകൾ കുറെയെല്ലാം ഫലപ്രദമായി പരിഹരിക്കാം. കേന്ദ്രത്തിലും സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വ്യാവസായികസ്ഥാപനങ്ങളിലും അത്തരം സമിതികൾ ഉണ്ടാകണം. വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിൽ തൊഴിൽസമിതികൾക്ക് ഈ രൂപത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാവുന്നതാണ്. അത്തരം സമിതികൾ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ ചുമതലകളും അതേരംഗത്തിൽത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ ചുമതലകളും തമ്മിൽ വ്യക്തമായി വേർതിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

'സംയുക്തആലോചനാബോർഡ്' എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉപദേശകസമിതി കുറേക്കൂടി പ്രയോജനകരമാക്കിവരുന്നതാണ്. ഇതുവരെയുള്ള അതിന്റെ നേട്ടങ്ങളും അത്ര വലിയതൊന്നുമല്ലെങ്കിലും പരസ്പരാലോചനകൾക്ക് അനുകൂലമായ ചുറ്റുപാടുകൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ അതുമൂലം സാധ്യമായിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട പല പ്രശ്നങ്ങളും പഠിച്ചും, കൂടെക്കൂടെ സമ്മേളിച്ചും, സൌഹാർദ്ദമനോഭാവത്തോടെ ഒത്തുതീർപ്പുകളിൽ എത്തിച്ചേരത്തക്കവിധം പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തും ബോർഡിന്റെ പ്രവർത്തനം വിപുലമാക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നു. ഇതു് എല്ലാ നിലകളിലും പരസ്പരമായ സഹകരണത്തിനു കളമൊരുക്കുമെന്നാശിക്കുന്നു.

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി വിജയകരമായി നടപ്പാക്കണമെങ്കിൽ തൊഴിലാളികളും മാനേജ്മെൻറുമായി കൂടുതൽ സഹകരണമുണ്ടാകണം. മാനേജ്മെൻറിന്റേയും സാങ്കേതികോദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും പ്രതിനിധികൾ ചേർന്ന മാനേജ്മെൻറ് കൌൺസിലുകൾ മുഖേന ഈ സഹകരണം നേടാൻ കഴിയും. സ്ഥാപനത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വിവിധ കാര്യങ്ങളേക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യാനും കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പരിപാടികൾ നിർദ്ദേശിക്കാനും അത്തരമൊരു കൌൺസിലിനു് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിനുവേണ്ട എല്ലാ വിവരങ്ങളും കൌൺസിലുകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ നൽകുവാൻ വേണ്ട വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ടാകണം. അതുപോലുള്ള കൌൺസിലുകളിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങൾ കൂട്ടുവിലപേശലുകളുടെ പരിധിയിലുൾപ്പെടുന്നതായിക്കൂടാ.

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ എന്നു പറയുമ്പോൾ തൊഴിലാളികൾക്ക് അവരുടെ സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യനിലകൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതോടൊപ്പംതന്നെ തൊഴിലാളികൾ അവരുടെ ചുമതലയും ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. അതിന്റെയർത്ഥം അക്രമത്തിനും അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിനുമുള്ള പ്രവണതകൾ തികച്ചും ഒഴിച്ചുമാറണമെന്നുള്ളതാണ്.

യഥാർത്ഥവേതനം പടിപടിയായി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നവിധത്തിലുള്ള ഒരു വേതനനയം ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. നീതിപൂർവ്വമായ വേതനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിക്കു വേഗത കൂട്ടണം. വിവിധമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയെന്നതിന്നായിരിക്കണം പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു്. അങ്ങിനെ കൂടുതൽ കിട്ടുന്ന ലാഭത്തിൽ ന്യായമായ ഒരു പങ്കിനു അവകാശം തൊഴിലാളികൾക്കും നല്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കനുഗുണമായ വേതനനയം രൂപീകരിക്കുന്നതിനു് ഒരു വേതനസെൻസസ്സുതന്നെ എടുക്കേണ്ടതാണ്. തുടർന്നു വേതനനിർണ്ണയത്തിനു ഒരു കമ്മീഷനേയും നിയമിക്കണം. തൽക്കാലം വേതനത്തർക്കങ്ങൾ തീർക്കുന്നതിനു ത്രികക്ഷിബോർഡുകൾ രൂപീകരിക്കുന്നതാണ്.

ഒരേ തൊഴിലിൽ പതിനായിരമോ അതിലധികമോ ആളുകൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പക്ഷം അത്തരം വ്യവസായങ്ങളിലേക്കും വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളിലേയ്ക്കും തൊഴിലാളികളുടെ പ്രോവിഡൻറ് ഫണ്ട് പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പി

ക്കുന്നതായിരിക്കും. പ്രോവിഡന്റ് ഫണ്ടിലേക്കിപ്പോൾ നൽകുന്ന ആറേകാൽ ശതമാനം $8\frac{1}{3}$ ശതമാനമായി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും സ്റ്റേറ്റ് ഇൻഷ്വറൻസ് പദ്ധതിയുടെ പ്രവർത്തനം കൂടുതൽ വ്യാപകമാക്കുവാനുമുള്ള പരിപാടികളും ആലോചനയിലിരിക്കുന്നു.

മിതമായ ചിലവുകൾകൊണ്ട് ഉല്പാദനം കൂട്ടാനുള്ള പദ്ധതികളും പ്രസക്തകക്ഷികളും തമ്മിൽ ആലോചിച്ചു തീരുമാനിച്ചശേഷം നടപ്പാക്കുന്നതാണ്. അതു സംബന്ധിച്ച വിശദവിവരങ്ങൾ ഒന്നാം പദ്ധതിയിൽത്തന്നെ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. കക്ഷികൾ തമ്മിൽ ഇക്കാര്യങ്ങളുടെ വിശദവിവരങ്ങളേക്കുറിച്ച് തക്കം വരുമ്പോൾ സ്വതന്ത്രരായ വിദഗ്ധന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളും സ്വീകരിച്ച് അതു പരിഹരിക്കാൻ കഴിയും. പല സംസ്ഥാനങ്ങളേയും ബാധിക്കുന്ന പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് ഒരുന്നതാധികാരസമിതിയെ നിയമിക്കേണ്ടിവരും.

ഭവനനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ പണികളിലും ടാൻസ്പോർട്ട് പണികളിലും ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ തൊഴിൽവ്യവസ്ഥകൾ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. താല്ക്കാലികമായുള്ള തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെട്ട കഴിയുന്നവർക്ക് അനുകൂലമായ തൊഴിൽവ്യവസ്ഥകളും തുടർച്ചയായി തൊഴിലും ലഭിക്കുവാനായി നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കൃഷിത്തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യത്തിൽ മിതവേതനം നിർണ്ണയിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അവർക്കു കൂടുതൽ ജോലികൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചും ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്ത്രീത്തൊഴിലാളികൾക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള പ്രശ്നങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ശ്രദ്ധ പതിയേണ്ടിരിക്കുന്നു.

വികസനപദ്ധതികൾ

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ തൊഴിലും തൊഴിലാളിക്ഷേമവും എന്ന വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വികസനപരിപാടികൾക്ക് 29 കോടി രൂപയാണ് നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ളത്. 18 കോടി രൂപാ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും 11 കോടി രൂപാ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും. പരിശീലനസൌകര്യങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുക, പുതിയ എംപ്ലോയ്മെൻറ് എക്സ്ചേഞ്ചുകൾ തുറക്കുക, എംപ്ലോയ്മെൻറ് സർവ്വീസ് സംഘടനയുടെ പ്രവർത്തനം വിപുലമാക്കുക എന്നിവയാണ് ഈ രംഗത്തെ മുഖ്യപരിപാടികൾ. സംഘടന കൈക്കൊള്ളാൻ പോകുന്ന മറ്റു പരിപാടികൾ ഇവയെല്ലാമാണ്: 1. തൊഴിൽസൌകര്യങ്ങളേപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക. 2. യുവാക്കൾക്ക് തൊഴിൽ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനവിഭാഗമാരംഭിക്കുക. 3. ജോലിക്കായ്മ സംബന്ധിച്ച ഉപദേശങ്ങൾ. 4. തൊഴിൽപരമായ കായ്മങ്ങളേക്കുറിച്ച് ഗവേഷണവും അപഗ്രഥനവും. 5. അതുസംബന്ധിച്ച പരീക്ഷണങ്ങൾ. കേന്ദ്രതൊഴിൽസ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം വികസിപ്പിക്കുവാനും വ്യാവസായികമനശ്ശാസ്ത്രം, തൊഴിൽപരമായ കായ്മങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ചില ശാഖകൾകൂടി കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾക്കു കണ്ടും കേട്ടും കായ്മങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു ചലച്ചിത്രവിഭാഗ

വും ആരംഭിക്കും. പല കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും സർവ്വേകളും അന്വേഷണങ്ങളും നടത്താനാലോചിക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ ക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങളും തുടങ്ങാനും അവകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനങ്ങളും വിപുലമാക്കാനും സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറകും വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. തൊഴിലാളിക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള തുക കൂടാതെ വ്യവസായത്തൊഴിലാളികൾക്കു ഭവനനിർമ്മാണത്തിനു 50 കോടി രൂപാകൂടി രണ്ടാം പദ്ധതിയിലുൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം 28

പിന്നോക്കസമുദായ ക്ഷേമം

പിന്നോക്കസമുദായങ്ങളെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ട് താഴെപ്പറയുന്ന നാലുവർഗ്ഗക്കാരെയാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

1. പട്ടികവർഗ്ഗക്കാർ.
2. പട്ടിക ജാതിക്കാർ.
3. മുമ്പു് കുറവർഗ്ഗക്കാരായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നവർ.
4. സാമൂഹ്യമായും വിദ്യാഭ്യാസപരമായും പിന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന മറ്റു ചില വർഗ്ഗക്കാർ.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ പിന്നോക്കസമുദായക്കാരുടെ ഉന്നമനത്തിനായി 39 കോടി രൂപായാണു വക കൊള്ളിച്ചിരുന്നതു്. രണ്ടാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിലതു് 91 കോടി രൂപായായി വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ 47 കോടി രൂപാ പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാർക്കും $27\frac{1}{2}$ കോടി രൂപാ പട്ടികജാതിക്കാർക്കും 4 കോടി രൂപാ മുമ്പത്തെ കുറവർഗ്ഗക്കാർക്കും 9·7 കോടി രൂപാ മറ്റു പിന്നോക്ക സമുദായക്കാർക്കും 2·3 കോടി രൂപ ഭരണപരമായ ചിലവുകൾക്കുമായി നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും പ്രത്യേകമായി ചിലവാക്കുന്ന സംഖ്യകൂടി പുറമെയാണിതു്. സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പിന്നോക്കസമുദായോന്നമന ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളും മറ്റു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളുമായി ആലോചിച്ചു് അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പിന്നോക്കവർഗ്ഗക്കാർക്കു് കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായിരിക്കും.

ആദിവാസികൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ക്ഷേമപരിപാടികൾ

ആദിവാസികൾക്കു വേണ്ടി ക്ഷേമ പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുന്നതു് അവരുടെ സംസ്കാരം, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ ധാരണയോടുകൂടി വേണം. പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതു് ആദിവാസികളുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രാമത്തലവന്മാരുടെ, സഹകരണത്തോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടി ആയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. അതുകൊണ്ടു് നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ആദിവാസികളുടെയിടക്കുള്ള അഭ്യസ്തവിദ്യരിൽ നിന്നു വേണം ആദിവാസിക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രവർത്തകരെ തെരഞ്ഞെടുക്കാൻ

ആദിവാസി പ്രദേശങ്ങളിലെ വികസന പരിപാടികൾ പൊതുവേ നാലിനത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു്. 1. ഗതാഗതം, 2. വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും, 3. സാമ്പത്തികവികസനം., 4. ആരോഗ്യം, ഭവനനിർമ്മാണം, ജലസേചനം. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ആസ്സാമിലും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും ആദിവാസി പ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചാരസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി 6 കോടി രൂപയോളം ചിലവാക്കി. ആദിവാസികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിനു് പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതുണ്ടു്. ആദിവാസികൾ സംസാരിക്കുന്ന ഉപഭാഷകളിൽത്തന്നെ അദ്ധ്യയനം നടത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ഹൈദ്രബാദ്, ആസ്സാം, വടക്കു

കീഴക്കേ അതൃത്തിപ്രദേശം, ബീഹാർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പാഠപുസ്തകങ്ങളും തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലേയും ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളിൽ ആശ്രമവിദ്യാലയങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതായിരിക്കും.

ആദിവാസികളുടെ സമ്പന്നനിലയിൽ ഒരു ടച്ചുവാക്കൽ വരുത്തുകയെന്നതു് ദുർഘടം പിടിച്ച ഒരു കായ്മാണു്. ഓരോ സ്ഥലത്തു് മാറി മാറി കൃഷി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവരെ സ്ഥിരമായൊരു സ്ഥലത്തു കൃഷി ചെയ്യിക്കുകയെന്നതാണു പ്രധാന പ്രശ്നം. മാറുകൃഷി സമ്പ്രദായത്തിലും സ്ഥിരം കൃഷി സമ്പ്രദായത്തിലും ചില സംസ്ഥാനങ്ങളും ആദിവാസികളെക്കൊണ്ടു് പരീക്ഷണം നടത്തിച്ചുനോക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു കൃഷി സമ്പ്രദായങ്ങളും ഓരോ സ്ഥലത്തേയും മണ്ണിന്റെ ഗുണത്തേയും ആദിവാസികൾക്കു് ഏല്പെട്ടാവുന്ന മറ്റു തൊഴിലുകൾക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങളേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആദിവാസികളിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം മലംപ്രദേശങ്ങളിലാണു താമസിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് വനവിഭവങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന രീതിയും ആദിവാസികളുടെ ക്ഷേമവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വനവിഭവങ്ങളും ശേഖരിക്കുന്നതും കാലി മേയ്ക്കുന്നതും വിറകു സംഭരിക്കുന്നതും മറ്റുമായ കായ്മുകളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന നിയമങ്ങളും ആദിവാസികളെ അലട്ടാതിരിക്കാൻപ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. ആദിവാസികളും താമസിക്കുന്ന വനങ്ങളിലെ കോൺട്രാക്ടു് പണികളും സഹകരണസംഘങ്ങളെ ഏല്പിക്കേണ്ടതാണു്. ചെറുതരം വനവിഭവങ്ങളും ശേഖരിച്ചു് സംസ്കരിച്ചെടുക്കാൻ ആദിവാസികളെ സഹായിക്കണം. സഹകരണസംഘങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുമ്പോളും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്വഭാവദാർഢ്യത്തേക്കുറിച്ചു് പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ആദിവാസികളുടെ ഋണബാദ്ധ്യതയാണു മറ്റൊരു പ്രധാന പ്രശ്നം. ഋണബാദ്ധ്യതകളുടെ സ്വഭാവരീതികളേക്കുറിച്ചു് പഠിക്കുകയും, അവരുടെകടം വീട്ടുവാനും കുറഞ്ഞതോതിൽ അവർക്കു വായ്പകളും നൽകാനും വേണ്ട നടപടികളും എടുക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദിവാസികളുടെയിടയ്ക്കുള്ള സഹകരണസംഘങ്ങളും നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം വിവിധോദ്ദേശസംഘങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതാണു്. വായ്പകളും കൊടുക്കുവാനും ഉപഭോഗവസ്തുക്കളും വാങ്ങിക്കുവാനും അതേ സമയം തന്നെ സാധനങ്ങളും വിറ്റഴിക്കുവാനും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും സഹകരണസംഘങ്ങളും വഴിയായി അവർക്കു ലഭിക്കണം.

ആദിവാസികൾക്കു് പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു് പല തരത്തിലുള്ള നിർമ്മാണശേഷികളും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ കലാകരകൗശലങ്ങൾക്കു് വേണ്ട പ്രോത്സാഹനവും സഹായവും ലഭിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണു്. തൊഴിൽപരമായ പരിശീലനങ്ങൾക്കും വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്. തേനീച്ച വളർത്തൽ, കുട്ടനിർമ്മാണം, പട്ടുനൂൽവ്യവസായം, നൂലെടുപ്പു്, നെയ്ത്തു്, പഴവർഗ്ഗങ്ങളും കേടുവരാതെ സൂക്ഷിക്കൽ, ചക്കരനിർമ്മാണം തുടങ്ങി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താവുന്ന പല തൊഴിലുകളുമുണ്ടു്. പ്രദർശനപരിശീലന സംഘങ്ങളും ആദിവാ

സികളുടെയിടക്ക് പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് പ്രയോജനകരമാണെന്നു ബോംബയിലേയും മറ്റും അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

ആദിവാസികളും പ്രകൃതിയോടേറ്റവും ഒത്തിണങ്ങിക്കഴിയുന്നവരാണെങ്കിലും അവരുടെ ആരോഗ്യം മോശമായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. മലമ്പനി, ക്ഷയം, മസൂരി, ലൈംഗികരോഗങ്ങളും, തൊക്ക് രോഗങ്ങളും, നേത്രരോഗം തുടങ്ങി പല രോഗങ്ങളുമുണ്ടവരുടെയിടക്ക്. കുടിക്കാൻ ശുദ്ധജലമില്ലാത്തതും കഴിക്കാൻ പോഷകാഹാരങ്ങളില്ലാത്തതും കിടക്കാൻ നല്ല പാർപ്പിടങ്ങളില്ലാത്തതുമാണു മിക്കവാറും ഈ രോഗങ്ങൾക്കെല്ലാം കാരണം. ഗതാഗതസൗകര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വാഹനങ്ങൾ വഴിയായുള്ള ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു് ആദിവാസികളേസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കും.

ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളിൽ ശരാശരി 25000ത്തോളമാളുകളുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ദേശീയവികസനസർവ്വീസുകൾ ആരംഭിക്കാനാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിൽ 66000 പേർക്കു ഒരു ബ്ലോക്കു എന്നതാണല്ലോ കണക്ക്. ഏറ്റവും പിന്നണിയിൽ നിൽക്കുന്ന ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളിൽ 40 വിവിധോദ്ദേശ പദ്ധതികൾ ആരംഭിക്കാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ ദേശീയവികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പുറമെ മറ്റു പരിപാടികൾകൂടി നടപ്പാക്കുന്നതായിരിക്കും. ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര സാമൂഹ്യക്ഷേമസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രവർത്തനരംഗമാണിതു്. നാട്ടുകാരുടെ സഹകരണവും നേതൃത്വവും നേടുന്നതിനു ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു പദ്ധതിയാണു സാമൂഹ്യക്ഷേമകേന്ദ്രങ്ങൾ.

പരിപാടികൾ

സംസ്ഥാനപദ്ധതികളിൽ ഗതാഗതസൗകര്യവികസനത്തിനു് മുൻഗണന നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ആറരക്കോടി രൂപയാണു് ഇതിലേക്കു നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ളതു്. 36000 ഏക്കർ സ്ഥലത്തു് കൃഷിസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും 6570 ഏക്കർ വനം തെളിച്ചെടുക്കുന്നതിനും പുനിയായുധങ്ങൾ, നല്ലയിനം വിത്തുകാളകൾ തുടങ്ങിയവ കർഷകർക്കു നൽകുന്നതിനും സംസ്ഥാനപദ്ധതികൾ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 4000 പേർക്കു പലവിധ തൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം നൽകാനും 825 കുടിൽവ്യവസായകേന്ദ്രങ്ങൾ പുതുതായി തുടങ്ങാനും സംസ്ഥാനപദ്ധതികളിൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണു്. അവർ സംസാരിക്കുന്ന ഉപഭാഷകളിൽ പാഠപുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കാനും പാഠ്യവിഷയങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കാനും ആദിവാസികളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളേക്കുറിച്ചു് ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുവാനും പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിക്കാലത്തു് ആരംഭിച്ച ആദിവർഗ്ഗകാര്യഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നും സഹായധനം നൽകുന്നതാണു്. 600 ഡിസ്പെൻസറികൾ സ്ഥാപിക്കാനും വാഹനങ്ങളിൽ ചികിൽസാസൗകര്യങ്ങൾ ഓരോ സ്ഥലത്തും എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനും 15000 കിണറു

കൂടുതൽ കുഴിച്ച് ശുദ്ധജലവിതരണസൗകര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദിവാസികളുടെയിടക്ക് സൗകര്യങ്ങളും ഉള്ള വീടുകളും വളരെ കുറവായതിനാൽ 18800 വീടുകളും പുതുതായി പണിയുന്നതിനു സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളും 60 ലക്ഷം രൂപാ നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഭവനനിർമ്മാണപരിപാടികൾക്കു വേണ്ടി 56 സംഘങ്ങളും രൂപീകരിക്കാനും തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇതിനെല്ലാം പുറമെ പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരുടേയും പട്ടികവർഗ്ഗപ്രദേശങ്ങളിലേയും പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിനു കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറ് പല പദ്ധതികളും ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. കുടിപാർപ്പുപദ്ധതികളും, ഭവനനിർമ്മാണപരിപാടികളും, റോഡുനിർമ്മാണം, ചികിത്സാപരിപാടികളും എന്നിവ ഇക്കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. ശുദ്ധജലവിതരണത്തിനുവേണ്ടി കിണറുകളും കുഴിക്കാനും കൂടിൽ വ്യവസായങ്ങളും വികസിപ്പിക്കാനും തൊഴിൽ പരിശീലനങ്ങളും നൽകാനും സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തകർക്കു പരിശീലനങ്ങളും നൽകാനും വേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

മാറ്റം ആദിവാസിപ്രദേശങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആസാം, മണിപ്പൂർ, ത്രിപുരാ വടക്കുകിഴക്കൻ അതൃത്തി ഏജൻസി എന്നീ കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ആദിവാസികൾക്ക് പ്രത്യേകമായ ചില പ്രശ്നങ്ങളുണ്ട്. ആസാം, മണിപ്പൂർ, ത്രിപുരാ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ആദിവാസികളുടെയിടക്ക് ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തുന്നതിനു 15 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാൻ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിപ്രകാരം വടക്കുകിഴക്കൻ അതൃത്തി ഏജൻസിയിൽ 4·2 കോടി രൂപാ ചിലവാക്കാനാണു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നതു്. രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ അതു് ഒമ്പതരക്കോടിയായി വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി കൂടുതൽ സഞ്ചാരസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ശ്രമം നടത്തുന്നതാണ്.

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയനുസരിച്ച് ആദിവാസികളുടെയിടക്കു നടന്ന ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പുരോഗതിയേക്കുറിച്ച് തിട്ടപ്പെടുത്താൻ ഒട്ടധികം വിഷമതകളും നേരിടുകയുണ്ടായി. ഇതിനുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക സംഘത്തെ നിയമിക്കാൻ ആഭ്യന്തരവകുപ്പിപ്പോൾ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പട്ടികവർഗ്ഗക്കാരുടേയും പട്ടികജാതിക്കാരുടേയും ക്ഷേമകാര്യങ്ങൾക്കായി കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും ഓരോ ഉപദേശകസമിതിയെ നിയമിക്കുന്നതാണ്.

ഹരിജനങ്ങൾ

ഹരിജനങ്ങളുടെ (പട്ടിക ജാതിക്കാരുടെ) താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി പല കരുതൽവ്യവസ്ഥകളും ഭരണഘടനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളുടെ പ്രത്യേക ചുമതലകളിൽപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണിതു്. ഹരിജനക്ഷേമകാര്യങ്ങൾക്കായി രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതി 21·28 കോടി രൂപയാണ് നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനു പുറമേ കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും ആരംഭിച്ചുനടത്തുന്ന ക്ഷേമപരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി ആറേകാൽ കോടിരൂപാ കൂടി ചിലവാക്കുന്നതാണ്.

അയിത്തനിരോധനനിയമം പാസായതോടെ അയിത്താചരണം ഒരു കുറ്റമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

കുറവർക്കാർ

മുമ്പ് കുറവർക്കാരെന്നു് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ ക്ഷേമകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി 4 കോടി രൂപാ രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയിൽ നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. 15246 കുടുംബങ്ങളെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ഇപ്പോഴുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. അവരുടെ കുട്ടികൾക്ക് നേരായ ഒരു ജീവിതരീതി കൈവരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 29

സാമൂഹ്യക്ഷേമപരിപാടികൾ

സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഗവർമ്മേൻറിൽനിന്നും പൊതു സംഘടനകളിൽനിന്നും നിയമിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സഹായിക്കാൻ സന്നദ്ധസേവനതൽപ്പരരായ വ്യക്തികളും ധാരാളമായി മുന്നോട്ടു വരേണ്ടതുണ്ട്. മുൻകാലങ്ങളിൽ സന്നദ്ധസംഘടനകളും, വ്യക്തികളിൽനിന്നും സഹകാര്യസംഘടനകളിൽനിന്നും ഉള്ള സംഭാവനകൾകൊണ്ടാണ് പ്രവർത്തനം നടത്തിപ്പോന്നതു്. ഇന്നു സഹകാര്യസംരംഭങ്ങളെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചിരുന്നാൽ മതിയാവില്ല. രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയിൽ സാമൂഹ്യക്ഷേമപരിപാടികൾ വികസിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചതിൻെറ കാരണം അതാണ്.

ചെലവു്

സാമൂഹ്യക്ഷേമപദ്ധതികൾക്കുവേണ്ടി രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ 29 കോടി രൂപാ നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ടു്; കേന്ദ്രം 19 കോടിയും സംസ്ഥാനങ്ങൾ 10 കോടിയും. വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൻെറ പദ്ധതിയിൽ യുവജനക്ഷേമത്തിനും ശാരീരികവും മാനസികവുമായ വികലതകളുള്ളവരുടെ ക്ഷേമകാര്യങ്ങൾക്കുമായി 11 കോടി രൂപാ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു.

കേന്ദ്രസാമൂഹ്യക്ഷേമബോർഡിൻെറ പരിപാടികൾ

ഒന്നാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയനുസരിച്ചു് സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള ക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രധാനമായും കേന്ദ്രസാമൂഹ്യക്ഷേമബോർഡിൻെറ സാമ്പത്തികസഹായത്തോടുകൂടി സന്നദ്ധസംഘടനകൾ മുഖേനയാണ് നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നതു്. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ 291 ക്ഷേമവികസനപദ്ധതികൾ മൂലം പ്രവർത്തനം വ്യാപിപ്പിച്ചിരുന്നു. രണ്ടാം പദ്ധതിയിൽ സാമൂഹ്യക്ഷേമസംഘടനകൾക്കുള്ള സഹായധനം തുടർന്നുപോകുവാനും ജില്ലകൾതോറും മൂന്നു സാമൂഹ്യവികസനപദ്ധതികൾ ആരംഭിച്ചു് പ്രവർത്തനം വിപുലമാക്കുവാനും നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങിനെ രണ്ടാംപദ്ധതിയുടെ അവസാനത്തോടുകൂടി 1320 ക്ഷേമവികസനപദ്ധതികൾ പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്കു് അവരവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലിരുന്നുതന്നെ ചെയ്തീർക്കാവുന്ന തൊഴിലുകൾ നൽകാനും ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേമവികസനപദ്ധതിപ്രദേശങ്ങളിൽ ആവശ്യമുള്ള സേവികമാർക്കും മിഡ്വൈഫുമാർക്കും വേണ്ട പരിശീലനപരിപാടികളും സംഘടിപ്പിച്ചുവരുന്നു.

അംഗവൈകല്യങ്ങൾ ഉള്ളവർക്കു്

അന്ധരും ബധിരരുമായ കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനും അന്ധബാലികകൾക്കു് തൊഴിൽ പരിശീലനം നൽകുന്നതിനു പ്രത്യേകമായ

ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസവേതനങ്ങൾ നൽകുന്നതിനും മറ്റും രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിന്റെ പരിപാടികളിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മാരാവ്യാധികൾകൊണ്ട് വിഷമിക്കുന്നവരെ താമസിപ്പിച്ച് ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ പൊതുജനാരോഗ്യവകുപ്പിന്റെ പരിപാടികളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ശാരീരികമായും മാനസികമായും വൈകല്യങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളവരെപ്പറ്റി ഭാരതമൊട്ടുക്ക് അന്വേഷണം നടത്തി വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യുവജനക്ഷേമം

യുവജനക്ഷേമം; കായികപരിശീലനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പരിപാടികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു നാഷണൽ കോളേജ് സ്ഥാപിക്കാനും നമ്മുടെ ദേശീയവിനോദങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പ് വേണ്ട നടപടികൾ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ യുവജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നേതൃത്വപരിശീലനക്യാമ്പുകൾ, ഹോസ്റ്റലുകൾ, സാമൂഹ്യക്ഷേമപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായുള്ള ക്യാമ്പുകൾ എന്നിവ തുടങ്ങാനും സ്കൗട്ടുകളുടേയും ഗൈഡുകളുടേയും പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹായിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽനിന്നും സഹായം നൽകുന്നതുമാണ്.

മറ്റു ക്ഷേമപരിപാടികൾ

വഴി പിഴച്ചുപോകുന്ന കുട്ടികളെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവരുവാനും യാചകപ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനും മറ്റും വേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകം സ്ഥാപനങ്ങൾതന്നെ ആരംഭിക്കാൻ രണ്ടു കോടി രൂപാ ആഭ്യന്തരവകുപ്പിന്റെ പദ്ധതിയിൽ വകയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

വഴി പിഴച്ച കുട്ടികളെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനു പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിലെല്ലാം അവശ്യവേണ്ടി ഓരോ കേന്ദ്രവും എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഓരോ വിദ്യാലയവും ഹോസ്റ്റലും തൊഴിൽപരിശീലനവിദ്യാലയങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാനാണ് സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകളോട് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ കുട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ നടപടികൾ എടുക്കുന്നതിനു ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകം നിയമങ്ങളില്ലാത്ത സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമനിർമ്മാണം നടത്താൻ കേന്ദ്രഗവർമ്മേൻറു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട ജയിലുകളിൽ സാമൂഹ്യക്ഷേമോദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ നിയമിക്കണമെന്നും അവർ തടവുകാരോടും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളോടും സമ്പർക്കം പുലർത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആസൂത്രണക്കമ്മീഷന്റെ ഗവേഷണവിഭാഗം ആരംഭിച്ച രണ്ടു പദ്ധതികൾ മുഖേന യാചകപ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് പഠനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വൃദ്ധരും അവശരും രോഗികളുമായ യാചകരെ പാർപ്പിക്കാൻ ഓരോ കേന്ദ്രമാരംഭിക്കണമെന്നും രണ്ടാം പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

മദ്യനിരോധനം

മദ്യനിരോധനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഒരേ നയം തന്നെ അനുവർത്തിക്കുകയും മദ്യനിരോധനക്കാര്യത്തിലുള്ള പുരോഗതിയേപ്പറ്റി ക്രമമായ പുനരവലോകനം ചെയ്യുകയും ആവശ്യമാണെങ്കിലും എല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളും ഒരേ രൂപത്തിലുള്ള നടപടികൾതന്നെ കൈക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പ്രഥമനടപടിയെന്ന നിലയിൽ സംസ്ഥാനഗവൺമെണ്ടുകൾ താഴെപ്പറയുന്ന വിധത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചാൽ മതിയാവുന്നതാണ്.

1. മദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരസ്യങ്ങളും മദ്യപാനത്തിനു പ്രേരണ നൽകുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും നിർത്തലാക്കുക.

2. ഹോസ്റ്റലുകൾ, റസ്റ്ററൻറുകൾ, ക്ലബ്ബുകൾ തുടങ്ങിയ പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ച് കുടിക്കുന്നതു നിരോധിക്കുക.

3. ഓരോ സംസ്ഥാനത്തും മദ്യനിരോധനം നടപ്പാക്കുന്നതു സംബന്ധിച്ച വിവിധഘട്ടങ്ങളേക്കുറിച്ചുള്ള പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കാൻ സമിതികളെ നിയമിക്കുക.

4. ഒരു നിശ്ചിതഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ പൂർണ്ണമായും മദ്യനിരോധനം നടപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആവശ്യമായ പരിപാടികൾ രൂപീകരിക്കുക.

5. മദ്യനിരോധനം നടപ്പാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിൻെറ ഫലങ്ങൾ കൂടുതൽ സ്ഥിരവും പൂർണ്ണവുമാക്കുക.

അദ്ധ്യായം 30

ഭവനരഹിതരുടെ പുനരധിവാസം

വിഭജനത്തിനുശേഷം കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്ന് വന്ന ഭവനരഹിതരെ പുനരധിവസിപ്പിക്കുകയെന്നതു് ഏറ്റവും ഭാരിച്ച ഒരു കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നു. ഇതിലേക്കുവേണ്ടി ഒന്നാംപഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ 136 കോടി രൂപാ നീക്കിവച്ചിരുന്നു.

പുനരധിവാസപുരോഗതി

പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്ന് വന്ന ഭവനരഹിതർ

ഒന്നാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നുവന്ന ഭവനരഹിതരിൽ 23 ലക്ഷത്തോളമാളുകളെ പുനരധിവസിപ്പിച്ചു. പാർക്കാൻ ഭൂമിയും തൊഴിലിനു സാമ്പത്തികസഹായവും അവർക്ക് നൽകി. ഇവിടെനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോയവർ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ വിട്ടിട്ടുപോയ വീടുകളിൽ 12 ലക്ഷം ഭവനരഹിതരേയും പുതുതായി പണിചെയ്ത വീടുകളിൽ 10 ലക്ഷം പേരെയും പാർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പടിഞ്ഞാറും, കിഴക്കും പ്രദേശങ്ങളിലായി പുതുതായി 14 ജനപദങ്ങളുംതന്നെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. വ്യവസായങ്ങളും നടത്തുന്നതിനു ഒരു കുടുംബത്തിന് 5000 രൂപാവച്ച് സംസ്ഥാനഗവർമ്മേണ്ടുകളും ഒട്ടധികം അഭയാർത്ഥികുടുംബങ്ങൾക്ക് വായ്പകളും നൽകി സഹായിച്ചു. വലിയ വ്യവസായങ്ങളും തുടങ്ങാൻവേണ്ടിയും പുനരധിവാസസൌകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും പ്രത്യേകം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഫിനാൻസ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ വായ്പകളും നൽകി. തൊഴിൽപരിശീലനകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇതേവരെയായി 75,000ത്തോളമാളുകൾക്ക് വിവിധതൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. 6000ത്തോളം പേർ ഇപ്പോൾ പരിശീലനം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭവനരഹിതരായ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പലവിധത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസൌജന്യങ്ങളും നൽകുന്നുണ്ട്. ഭവനരഹിതരുടെ പ്രയോജനത്തിനുവേണ്ടി നടത്തുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ധനസഹായം നൽകിവരുന്നു. പുതുതായി രൂപംകൊടുക്കപ്പെട്ട ജനപദങ്ങളിൽ ശുചീകരണസൌകര്യങ്ങളും വ്യാവസായികപുരോഗതിയും കൈവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ആവശ്യമുള്ള വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതേവരെയായി തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ മൂലം 11000ത്തോളം ഭവനരഹിതർക്ക് തൊഴിൽ കിട്ടുന്നുണ്ട് എന്നു കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു.

കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവർ

ഇതേവരെയായി 3.88 ലക്ഷം കുടുംബങ്ങളെ പുനരധിവസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒട്ടധികമാളുകൾക്ക് ഭൂമി നൽകുകയും ബാക്കിയുള്ളവർക്ക് മറ്റു തൊഴിലുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നു ലഭിച്ച സഹാ

യധനത്തോടുകൂടി ഭവനരഹിതർതന്നെ മൂന്നരലക്ഷം വീടുകൾ പണിയുകയുണ്ടായി. 88000 കുടുംബങ്ങൾക്ക് വ്യവസായവായ്പകൾ നൽകി. 22000 ആളുകളോളം വിവിധതൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 8000ത്തോളമാളുകൾ ഇപ്പോൾ പരിശീലനം നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പടിഞ്ഞാറൻ പാക്കിസ്ഥാനിൽ നിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതരുടെ പുനരധിവാസപ്രശ്നം ഏതാണ്ട് മിക്കവാറും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചില ഭവനനിർമ്മാണജോലികൾ അടുത്തുതന്നെ പൂർത്തിയാകുന്നതാണ്. നഷ്ടപരിഹാരത്തുക നൽകുവാനുള്ള പദ്ധതി ഇനിയും കുറെ ഏറെനാൾകൂടി തുടർന്നുപോകേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നും വന്നിട്ടുള്ള ഭവനരഹിതർക്ക് ലഭിക്കുന്ന സൗജന്യങ്ങൾ കുറഞ്ഞ തോതിലെങ്കിലും അതുയും കാലം തുടരുന്നതാണ്.

കിഴക്കൻ പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നും വന്ന അഭയാർത്ഥികളുടെ പുനരധിവാസപ്രശ്നം ഇനിയും പൂർണ്ണമായി പരിഹരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു ഇങ്ങോട്ടുള്ള അഭയാർത്ഥിപ്രവാഹം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ലാ, 1954 ആഗസ്റ്റിനുശേഷം അതു വളരെയധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണാ പ്രശ്നം പാടേ പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയതു്. 1·71ലക്ഷം കുടുംബങ്ങൾ ഇനിയും പുനരധിവസിപ്പിക്കപ്പെടേണ്ടതായുണ്ട്.

രണ്ടാം പദ്ധതിയിലെ പരിപാടികൾ

രണ്ടാം പദ്ധതിയനുസരിച്ച് പുനരധിവാസത്തിനുള്ള ഫിനാൻസ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ വഴിയായി വായ്പ നൽകുന്ന നാലരക്കോടി രൂപക്കു പുറമെ താഴെ പറയുന്ന പരിപാടികൾക്കുവേണ്ടി 85 കോടി രൂപാകൂടി ചിലവാക്കുന്നതായിരിക്കും.

(രൂപാ കോടിക്കണക്ക്)

പദ്ധതികൾ	പശ്ചിമ പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതർ	കിഴക്കൻ പാക്കിസ്ഥാനിൽ നിന്നും വന്ന ഭവനരഹിതർ	ആകെ
1. പട്ടണപ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള വായ്പ	1·47	4·25	5·72
2. (എ) ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങൾക്കുള്ള വായ്പ	0·16	14·44	14·60
(ബി) കൃഷിഭൂമി വികസനം	....	4·80	4·80
3. ഭവനനിർമ്മാണം	5·78	18·68	24·46
4. (എ) വ്യാവസായികവായ്പ	4·68	5·60	11·22
(ബി) കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ	0·94		
5. വിദ്യാഭ്യാസം	3·75	10·96	14·71
6. തൊഴിൽ പരിശീലനങ്ങൾ	1·92	5·25	7·17
7. ചികിത്സാസൗകര്യങ്ങൾ	....	2·82	2·82
ആകെ	18·70	66.80	85·50

പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ വായ്പ

കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നും പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നും വന്ന വരും ചെറിയപട്ടണങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരുമായ ഭവനരഹിതർക്ക് വായ്പകൾ നൽകുന്നതിന് 5·72 കോടി രൂപാ നീക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്ന് വന്നവർക്കുവേണ്ടിവച്ചിട്ടുള്ള നാലരക്കോടി രൂപാ 19000 കുടുംബങ്ങൾക്കായി ലഭിക്കും. ബാക്കിയുള്ളത് പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്ന് വന്നവർക്കും.

ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ

കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവരും കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരുമായ 7000 കുടുംബങ്ങൾക്ക് വായ്പയായി നൽകാൻ 14·44കോടി രൂപാ നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവരും കൃഷികാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരുമായ ഭവനരഹിതർക്ക് 16 ലക്ഷം രൂപാ വായ്പയായി നൽകി.

പശ്ചിമബംഗാളിൽ കുടിപാർക്കാൻ ഇനിയും അധികം സ്ഥലം അവശേഷിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതരെ പാർപ്പിക്കാൻ ഭാരതത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചുവരികയാണ്. 38000 ഏക്കർ സ്ഥലം തൽക്കാലമിതിനായി തെരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പശ്ചിമബംഗാളം ഒഴിച്ചുള്ള മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒരു ലക്ഷത്തോളം ഏക്കർ സ്ഥലമെടുക്കുന്നതിനും അതു കാർഷികയോഗ്യമാക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി 4·8 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭവനനിർമ്മാണം

കിഴക്കൻഭാഗങ്ങളിൽ ഭവനനിർമ്മാണപദ്ധതികൾക്കായി 18·68 കോടി രൂപാ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തുക സംസ്ഥാനഗവർമ്മേൻറുകൾ ഭവനനിർമ്മാണത്തിനായി വിനിയോഗിക്കും. 13000 ഭവനരഹിതർക്ക് വീടുപണിയാൻ വായ്പ നൽകുന്നതിനു പുറമെ, ഇപ്പോഴുള്ള കുടിപ്പാർപ്പുപ്രദേശങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുകയും മുൻസിപ്പാലിറ്റികൾക്കും മറ്റു തദ്ദേശസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ധനസഹായം നൽകുകയും ചെയ്യും.

പശ്ചിമപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതർക്ക് ഇപ്പോഴുള്ള വികസനപരിപാടികൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനും ഇതിനകമാരംഭിച്ച ജനപദങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി 5·78 കോടി രൂപാ നൽകുന്നതാണ്.

ഇടത്തരം വ്യവസായങ്ങൾ, ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങൾ കുടിൽവ്യവസായങ്ങൾ

ഭവനരഹിതർക്ക് കൂടുതൽ തൊഴിലുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുതിയ ജനപദങ്ങളും ഇടത്തരം വ്യവസായങ്ങളും ചെറുകിടവ്യവസായങ്ങളും കുടിൽവ്യവസായങ്ങളും വികസിപ്പിക്കാൻ 11·22 കോടി രൂപാ വകയിരുത്തിയിരി

ക്കുന്നു. ഇതുമൂലം 50000 പേർക്ക് തൊഴിൽ ലഭിക്കുമെന്നാണു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

വിദ്യാഭ്യാസം

ഭവനരഹിതർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസസൌകര്യങ്ങൾ നൽകാൻവേണ്ടി 14·71 കോടി രൂപാ രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയിൽ നീക്കിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു പുറമെ പുതിയവ തുടങ്ങുകയും പല വിദ്യാലയങ്ങൾക്കും സഹായധനം നൽകുകയും ചെയ്യും. കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവർക്ക് 10·96 കോടി രൂപയും പടിഞ്ഞാറൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവർക്ക് 3·75 കോടി രൂപയും ആണു നൽകുന്നത്.

തൊഴിൽപരിശീലനം

രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിപ്രകാരം കിഴക്കൻമേഖലയിൽപ്പെട്ട 50000 ഭവനരഹിതർക്കും പശ്ചിമമേഖലയിൽപ്പെട്ട 30000 പേർക്കും വിവിധ തൊഴിലുകളിൽ പരിശീലനം നൽകി ഉപജീവനമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനു 7·71 കോടി രൂപായാണു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. (5·25 കോടി കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നുവന്നവർക്കും 1·92 കോടി പടിഞ്ഞാറൻ പാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവർക്കും).

ചികിത്സാസൌകര്യങ്ങൾ

വേണ്ടത്ര ചികിത്സാസൌകര്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കിഴക്കൻ മേഖലയിൽ ഭവനരഹിതരുടെ പ്രത്യേകസൌകര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് കൂടുതൽ ആശുപത്രികളും ഡിസ്പെൻസറികളും ക്ഷയരോഗശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രങ്ങളും തുറക്കുന്നതാണ്. കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്നവരുടെ ചികിത്സാസൌകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിൽ 2·8 കോടി രൂപാ നീക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുനരധിവാസപരിപാടികളും പൊതുസാമ്പത്തികവികസനപരിപാടികളോടും സാമൂഹ്യവികസനപരിപാടികളോടും കൂടുതൽ കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതരുടെ കാര്യം കൂടെക്കൂടെ പുനരവലോകനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ പഞ്ചവത്സരപദ്ധതിയുടെ മൂന്നാം വർഷത്തിൽ കിഴക്കൻപാക്കിസ്ഥാനിൽനിന്നു വന്ന ഭവനരഹിതർക്കു നൽകുന്ന സാമ്പത്തികസഹായപ്രശ്നം പുനരാലോചിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആവശ്യമെന്നു കാണുന്നപക്ഷം അപ്പോൾ കൂടുതൽ സഹായധനം നൽകുകയും ചെയ്യും.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

CI. No. M330 Acc. No. 6504

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of ₹1 per day will be charged

M330 6504

BHA -R

ഭാരതഗവർമ്മേൻ ആസൂത്ര-
ണക്കമ്മിഷൻ

രണ്ടാംപഞ്ചവത്സര പദ്ധതി

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No ..... N330 ..... Acc. No 6504

Author ..... ഭാരത ഗവർമ്മെൻ ആസൂ-
..... ത്രണക്കമ്മീഷൻ

Title ..... രണ്ടാം പഞ്ചവത്സരപദ്ധതി

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org